

Кралете на трилъра®



ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

НЕЛСЪН ДЕМИЛ КУБИНСКАТА АФЕРА

С бясно темпо и лудо чувство за хумор Нелсън Демил отново доказва,
че е Гранд Мастър на жанра!

Дан Браун

НЕЛСЪН ДЕМИЛ КУБИНСКАТА АФЕРА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

С бясно темпо и лудо чувство за хумор Нелсън Демил отново доказва, че е Гранд Мастър на жанра!

Дан Браун

Ветеранът от Афганистан Даниъл Маккормик (Мак), капитан на чартърна яхта, се готви да отплава на най-опасния круиз в живота си...

Трийсет и пет годишният Мак живее безметежно в Кий Уест. Той е служил пет години в армията като пехотен офицер с два мандата в Афганистан. Завърнал се е с куп ордени и с белези, които не почерняват на слънце.

Един ден Мак си седи в прочутия бар „Зеленият папагал“ и се чуди как ще изплати яхтата „Мейн“. Като подарък от съдбата на сцената се появява Карлос, тежък адвокат от Маями и противник на режима на Кастро. Карлос иска да наеме яхтата за десетдневен риболовен турнир в Куба при обичайната такса, но Мак подозира, че това не е цялата истина, и отказва. Тогава цената скача на два милиона долара и предложението става неустоймо. Среща се с клиентите на Карлос — красивата Сара Ортега, американка от кубински произход, и загадъчния изгнаник Едуардо Валаскес.

Оказва се, че когато бягал от революцията на Кастро, дядото на Сара скрил в Куба шейсет милиона долара. След началото на кубинското размразяване е въпрос на време някой да открие имането. А Мак знае, че ако приеме тази работа, или ще забогатее, или ще изгуби живота си...

Нелсън Демил е автор на деветнайсет романа, шест от които обявени от „Ню Йорк Таймс“ за бестселър №1. Сред неговите книги са „Сияен ангел“, „Черният манастир“, „Пантерата“, и „Златният бряг“, „Играта на Лъва“, „Последният скок на Лъва“, „Частен клуб“, „Спенсървил“, „На север“ и „Аз, детективът“. Писал е разкази, рецензии за книги и статии в сборници, списания и вестници. Нелсън Демил е ветеран от американската армия, награждаван с отличия за участие в бойни действия, член на Менса, „Поети & писатели“ и Асоциация на писателите, член и бивш президент на Американската

асоциация на авторите на мистъри. Той е член и на Международната асоциация на авторите на трилъри, която през 2015 г. го обявява за Майстор на трилъра. Живее на Лонг Айланд със семейството си.

За повече информация посетете www.nelsondemille.net.

Фейсбук: NelsonDeMilleAuthor

Твитър: @NelsonDeMille

Инстаграм: @NelsonDeMilleAuthor

*В памет на Боб Дилингам — моя добросърдечен тъст,
и на Пат Дилингам — моята свободолюбива снаха.*

ЧАСТ I

1.

Стоях на бара в „Зеленият папагал“ и чаках някой си Карлос от Маями, който преди няколко дни ми се беше обадил по джиесема, понеже имал работа за мене.

Карлос не си каза фамилията, но спомена, че бил от кубински произход. Не знам защо трябваше да ме осведомява, обаче му отговорих, че аз пък имам шотландски, ирландски и английски корени, в случай че се чудеше.

Казвам се Даниъл Грeъм Маккормик, за по-кратко Мак, трийсет и пет годишен, висок, загорял и мъжествено красив. Поне така ме описва хомосексуалната клиентела на „Папагала“, но го приемам. Живея тук на остров Кий Уест и съм собственик и шкипер на дванайсетметровата яхта за спортен риболов „Мейн“, носеща името на родния ми щат — а не на американския боен кораб, дето потънал в пристанището на Хавана, въпреки че някои си мислят така.

Обикновено наемат яхтата ми по телефона и повечето клиенти или са редовни, или някой ме е препоръчал, или са видели уебсайта ми. Компанията се появява петнайсет минути преди да отплаваме и после потегляме за марлини, риба тон, акули или нещо друго. Или клиентът иска да разглежда забележителности. Или пък участва в риболовен турнир. От време на време правя и романтични круизи по залез-слънце. Каквото пожелае клиентът. Стига да е законно.

Тоя Карлос обаче първо искаше да се срещнем и идваше чак от Маями. И говореше малко загадъчно, което ме караше да смятам, че не се отнася за риболов.

— Искаш ли още една? — попита ме барманката Амбър.

— Само че без лайм.

Тя отвори нова „Корона“ и затъкна резенче лайм в гърлото.

— Лаймът е от мене.

Амбър е хубавелка, ама зад бара го дава малко тежко. Като почти всички тук в Републиката на раковината, както ѝ викаме, и тя е пришълка и си има своя история.

Аз също съм пришълец — от Мейн, както вече казах, и по-точно от Портланд, който има директна връзка с Кий Уест по шосе 1 или с кораб покрай брега, обаче Портланд е също толкова далече от тука, колкото Плутон от Слънцето. За ваше сведение, аз съм служил пет години в американската пехота и съм раняван в Афганистан. Ето как се озовах тук — казано с две думи. С повече думи ще стане дълга история, а на Кий Уест на никого не му се слушат дълги истории.

Беше към пет следобед, плюс-минус час. Гражданите на Републиката на раковината не си падат по часовниците, нали тъкмо затова са тука. Ние се водим по слънцето. Освен това официално сме отделени от Съединените щати, тъй че всички сме емигранти. Аз даже имам паспорт в цветовете на дъгата, издаден от самозвания генерален секретар на Републиката на раковината, един Лари, дето държи малък офис нататък по Анджела Стрийт. Паспорта ми подари за майтап моят помощник-капитан Джак Колби, който също като мене е бивш военен. Джак се е чалнал във Виетнам и още си е чалнат, обаче някак старчески, и затова клиентите ми го смятат просто за сръдлив, а не за луд. На любимата му тениска пише „Оръжията не убиват хора. Аз убивам хора“. Може пък и да е луд.

Не бях сигурен за часа, ама бях сигурен за месеца — октомври. Краят на сезона на ураганите, затова и имах повече работа.

Амбър — носеше само потниче — пиеше филтърно кафе и оглеждаше навалищата. Редовната клиентела на „Зеленият папагал“ е еkleктична, ексцентрична и най-често босонога. Собственикът, Пат, също е малко чалнат и вика на туристите, че парашутът, дето е закачен на тавана, бил провесен с термитски лайна вместо с тежести.

— Как е бизнесът? — попита ме Амбър.

— През лятото беше добре. През септември — кофти. Сега пак върви към подобрение.

— Щеше да ме водиш на круиз през септември.

— Трябваше да правя много ремонти.

— Нали щеше да плаваш до Мейн?

— Щях.

— Ако решиш да заминеш натам, обади ми се.

— Ще ти трябва пуловер.

Някакъв клиент поиска още едно и тя отиде да изпълни поръчката.

Всъщност никога не съм спал с Амбър, ама веднъж плувахме голи на плажа при Форт Закари Тейлър. Има татуирана пеперудка на дупето. И жесток балкон.

Заведението почваше да се пълни и се поздравих с няколко души. Чудаци, смотаняци, шантави симпатяги и тук-там по някой тип а ла Хемингуей. Той е живял тука и може да разгледате къщата му за десетачка. Моята може да я разгледате безплатно. Само донесете петшест бири. Както и да е, официалният девиз на Кий Уест е „Едно човешко семейство“. Щото не познават моето. И не са били в Афганистан да видят останалата част от човешкото семейство. Или като Джак във Виетнам. И даже да са били, сега са тука, като нас с Джак, за да плават в море от алкохолна амнезия. Аз съм тук от четири години. Пет стигат, за да забравиш защо си дошъл. После вече оставаш завинаги.

Ама ей, може и по-зле да е. Тука е рай. По-добре е от два мандата в Преебистан. По-добре е от Мейн, дето на човек задникът му се вкочанява от студ. И определено е по-добре от Уолстрийт 23, където работих цяла година, след като завърших колежа „Боудън“. Ако бях останал в „Хамлин Екуитис“, инвестиционната компания, досега да съм умрял от скука.

Вместо това бях капитан на „Мейн“ и бивш капитан от пехотата с петдесет процента инвалидност и четвърт милион долара заем за яхтата. Петдесетте процента инвалидност са за пред данъчните и иначе нямам физически проблеми, освен с чистенето вкъщи. Банковият заем е сто процента досада.

Но когато съм в морето, особено нощем, съм свободен. Сам съм си капитан на съдбата.

И тъкмо затова се съгласих да се срещна с Карлос Кубинеца, който не се интересуваше от риболов. Поне това успях да разбера от краткия ни телефонен разговор. И нямаше да съм първият морски капитан, който се забърква с тия хора.

Е, щях да го изслушам и да видя дали ще мога да взема интелигентно решение — като решението ми да напусна Уолстрийт и да постъпя в армията в търсене на приключения. Как свърши това, Мак?

Да си капитан на собствената си съдба не означава, че винаги взимаш верни решения.

2.

През отворената двукрила врата влезе добре облечен мъж и разбрах, че е Карлос. Четирийсетинагодишен хубавец с гъста, грижливо фризирана кестенява коса и светла кожа. Носеше идеално изгладен бежов ленен панталон, лоуфъри „Гучи“ и скъпа тениска с яка с цвета на моя резен лайм. Имаше вид на човек, който е прекарал цялата сутрин в климатизираната си гардеробна и се е чудил какво да облече, за да не бие на очи на Кий Уест. За съжаление безуспешно. Обаче тука никой не придиря на хората, а част от хомосексуалната клиентела даже изглеждаше заинтригувана.

И аз бях решил да се поизступам за срещата и носех чисти дънки, мокасини вместо джапанки и дизайнерска тениска с надпис „Дизайнерска тениска“.

Бях наясно, че Карлос не ме е намерил в указателя, следователно знаеше нещо за мене и беше преценил, че Даниъл Грѐм Маккормик може би ще пожелае да работи за него. Е, може и да пожелаех, ама със сигурност нямаше да правя нощни курсове до Куба, еба ти.

Карлос ме видя, дойде до бара и протегна ръка.

— Карлос.

— Мак.

Ръкувахме се.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем.

Когато някой ми благодари, че съм се съгласил да се срещнем, значи иска да ми продаде нещо. Или пък Карлос просто беше учтив джентълмен. Сигурно бе трето поколение имигрант и нямаше кубински акцент, но веднага се познава, че тия хора са двуезични — както по добре модулирания английски, така и по малко куцащия синтаксис. А и много от тях използват испанските си малки имена.

— Какво ще пиете? — попитах.

Той погледна бирата ми.

— Същото.

Привлякох вниманието на Амбър и поръчах две корони.

Тя огледа Карлос и гледката явно ѝ хареса, обаче Карлос не забеляза нищо, понеже оглеждаше „Зеленият папагал“ и като че ли не беше сигурен какво вижда. Можех да му определя среща на яхтата, обаче нещо ми бе подсказало, че трябва да избира обществено място, и той не беше възразил, което представляваше добро начало. Пък и можеше да ми плати пиенето.

Амбър му подаде бирата с лайм и усмивка, а моята плъзна по бара.

Двамата се чукнахме и той каза „наздраве“.

Забелязах, че носи ролекс.

— За пръв път ли сте на Кий Уест? — поинтересувах се.

— Да.

— Как пристигнахте?

— С кола.

От Маями дотук е четири часа път по шосе 1, което наричаме Презморската магистрала, свързваща сто и шейсет километровия архипелаг, мост по мост, за да стигне до Кий Уест, последния остров, на сто четирийсет и пет километра от Куба. Според някои това бил пътят с най-живописната гледка в цяла Америка, но други го намират за доста изнервящ и следващия път взимат кораб или самолет. Или пък никога не се връщат. Кое то напълно устройва част от постоянните обитатели с нетрудови доходи. Аз обаче съм зависим от континенталната клиентела. Като Карлос. Който беше шофирал четири часа, за да се срещне с мене.

— Е, с какво мога да съм ви полезен?

— Искам да наема яхтата ви за круиз до Куба.

Не отговорих.

— След няколко седмици има риболовен турнир по маршрут от тук до Хавана.

— Кубинският военноморски флот известен ли е за това?

Той се усмихна.

— Има разрешение за провеждане на мероприятиято, разбира се — „Пескандо Пор ла Пас“. — И ми напомни: — Нали нормализираме отношенията си. Кубинското размразяване.

— Аха. — Бях чувал за новия турнир с двусмисленото име „Риболов за мир“, но не участвах в него. През деветдесетте, преди моето време, между Щатите и Куба имало редовни риболовни турнири

и ветроходни регати, например седемдесетгодишният турнир „Хемингуей“, само че Джордж Буш II ги беше прекратил. Сега ги възобновяваха. Кубинското размразяване. Търговската камара на Кий Уест даже имаше нов лозунг: „Две нации — една ваканция“. Добре измислено. Ама още не се случваше.

— Проявявате ли интерес? — попита Карлос.

Надигнах бирата си. Е, може пък всичко наистина да беше законно, а и Карлос не ми предлагаше да влезем в пристанището на Хавана и да взривим „Мейн“, да спасяваме дисиденти или нещо от този род.

Имах някои въпроси към него — например какъв е, — обаче въпросите означават, че проявяваш интерес. А това значи, че можеш да почнеш да се пазариш за цената.

— Взимам хиляда и двеста за осемчасов работен ден. Цената за турнирите зависи от конкретните обстоятелства.

Карлос кимна.

— Мероприятието е десетдневно. Започва в събота, двацет и четвърти, и връщането е в понеделник, втори ноември, Задушница.

— Задушница ли?

— В Щатите го наричаме Ден на покойниците.

— Аха. Звучи по-добре.

Риболовните турнири обикновено продължават от четири до шест дни, но Карлос поясни:

— Корабите, които участват в турнира, първо ще направят едnodневно посещение на добра воля в Хавана, след това потегляме за турнира в Кайо Гилермо, на един ден плаване източно от столицата. Познат ли ви е този остров?

— Не.

— Бил е любимото място за морски риболов на Ернесто. — Той се усмихна. — Хемингуей, не Че Гевара.

Това трябваше да е стара кубинска шега.

— Там се развива действието в прочутия му роман „Острови на течението“. Чели ли сте го?

— Да.

— Значи вече познавате острова. Едно от най-добрите места за пелагичен риболов в света.

Изненадах се, че знае значението на „пелагичен“. Цената моментално скочи.

— Турнирът е за марлини — ветроход, риба меч, син и бял марлин. Съгласен ли сте?

— Може би. Това е много дизел. Да речем три хиляди на ден.

Той явно почна да смята наум и ако го биваше, щеше да получи трийсет хиляди. Които щяха да ми дойдат добре. Обикновено не се хабя да си правя реклама, обаче му казах:

— На „Мейн“ има място за спане на четирима-петима близки приятели. Ние с помощника ми се отказваме от леглата си. Цената включва риболовната екипировка, горивото, стръвта и така нататък. Предполагам, че ще пускате улова, понеже на яхтата нямам условия за съхранение на едра риба в лед. Вие осигурявате храната и напитките и трябва да видя разрешителното и документите ви за Куба. — Напомних му: — Във Флорида няма данък върху чартърите за риболов, така че трийсет хиляди е крайната цена, освен бакшиша за помощник-капитана в размер на, да речем, десет процента. Аз не взимам бакшиш. — И прибавих: — Ще се наложи да анулирам няколко други ангажимента.

— Според уебсайта ви през този период имате само един ангажимент.

— Така ли? Ще трябва да го актуализирам. Е, това е цената.

— С вас е трудно да се пазари човек, господин Маккормик.

— Капитан.

— Капитан. — Той се огледа. — Хайде да седнем на някоя маса.

— Защо?

— Трябва да ви дам още някои подробности.

Хм, тъкмо от това се боях.

— Вижте... Карлос, аз се занимавам с чартърни круизи. Риболов, обиколки на забележителности, частни партита. Предполагам, че бих могъл да поема и турнир, даже до Куба, обаче не се занимавам с нищо друго. Разбирате ли ме?

Карлос не отговори. Мълчанието му беше многозначително.

— Но ви благодаря за предложението.

Помолих Амбър да му даде сметката и му пожелах приятно пътуване до Маями.

— Два милиона — каза той.

— Моля?
— Чухте ме.
— Изчакай със сметката — наредих на Амбър и се обърнах към него. — Хайде да седнем на някоя маса, амиго.

3.

Занесохме бирите си на една маса в дъното и седнахме.

Нямам представа колко тъмни сделки са сключвани на това място през последните сто двацет и пет години, но ако „Зеленият папагал“ можеше да говори, щеше да каже: „Покажи ми парите“.

— Два милиона — повторих аз.

— Точно така.

— За риболовен турнир.

— Не. Той ще е за трийсет хиляди. Платими авансово със сертифициран чек. Двата милиона са в брой, платими след свършването на една работа в Куба.

— Май ще е доста тежка работа. С кого ще я вършим?

Карлос извади от джоба си визитка и я плъзна по масата.

Погледнах я. „Карлос Масия, адвокат“. Имаше скъп адрес в Саут Бийч, обаче липсваше име на адвокатска кантора.

— Известен съм в Маями — осведоми ме той.

— С какво?

— С връзките си с кубински антиправителствени организации.

Оставих визитката на масата и вперих очи в Карлос Масия. Колкото и странно да звучи, радвах се, че си имам работа с юрист. Някои от тези антиправителствени кубинци са каубои, понякога вятърничава и често опасни за себе си и другите.

— Кой ме препоръча?

— Амигос.

— Обяснете ми какво ви трябва, господин адвокат.

Той огледа оживеното заведение.

— Стените имат уши.

— Всъщност гъмжат от термити. И на никого не му дреме за какво говорите. Вижте, господин Масия, вие ми предлагате два милиона долара и сте наясно, че ще ми дойдат добре, обаче...

— Можете да си изплатите заема за „Мейн“.

— Обаче няма да извърша нищо незаконно за тези пари.

— Няма и да ви карам. Аз съм адвокат.

— А вашите амигос? И те ли са адвокати?

— Не. Но ви уверявам, че ще нарушите единствено кубинските закони. Това смущава ли ви?

— Само ако ме хванат.

— Тъкмо това е въпросът. Ако не ви хванат, ще сте с два милиона по-богат и няма да сте нарушили американските закони. — Той се усмихна. — Освен ако пропуснете да си платите данъците за тези пари.

Като стана дума за смърт, данъци и хващане, го попитах:

— Опасно ли е?

— Това ще решите сам, когато чуете каква е работата.

— Опасно ли е, Карлос?

— В Куба е опасно.

— И очаквате да си рискувам живота за някакви си мизерни облагаеми два милиона долара?!

Той хвърли поглед към голите ми ръце. Белезите от шрапнели и изгаряния не хващат тен.

— В Афганистан сте рискували живота си за много по-малко.

— Това беше държавна работа. С безплатно медицинско обслужване.

— Наградили са ви със Сребърна звезда и две Пурпурни сърца. Значи не ви е страх от опасности.

Не отговорих.

— Тъкмо затова се обръщаме към вас.

Пак не отговорих.

— И имате хубава яхта. — Карлос се усмихна. — И ми харесва името ѝ. „Мейн“. Дълбоко символично. Епизод от общата ни история.

— Кръстих я на родния си щат. Не на военния кораб.

— Да, вие сте от Портланд. И нямате семейни ангажименти тук. И сте отговорен единствено пред себе си. Освен това знам, че като на бивш офицер, може да ви се има доверие.

— Понякога пия повечко.

— Стига да не ставате приказлив. А и нямате връзки с кубинските антиправителствени организации. И предполагам, че не изпитвате добри чувства към комунистическия режим. Нали така?

— Между нас казано, Карлос, не ми пука нито за едните, нито за другите.

— Е, това си е ваше мнение. Но ако трябваше да се обзаложа — а аз действително залагам пари, — бих казал, че ще се радвате, ако ония комунистически копелета се разкарат. — Той пак се усмихна. — Ще можете да правите круизи до Хавана.

— Ще мога и когато отношенията ни се подобрят.

— Не разчитайте на това. Междувременно аз слагам два милиона долара на масата.

Погледнах надолу. Нямаше нищо друго, освен визитката и пепелника. В това заведение още се пушеше.

— Трийсетте хиляди за турнира ми звучат добре.

— Изобщо не ми дреме за турнира, капитане. Това е само прикритие, както разбирате. Всъщност вие няма да плавате за Куба с „Мейн“. На борда ще е вашият помощник Джак Колби. Ще осигурим втори член на екипажа, както и трима страстни риболовци. Вие и един от клиентите ми ще отлетите за Хавана с напълно законен чартър. След като си свършите работата, ще се качите на яхтата си и ще се върнете тук с нея.

— С какъв товар?

Карлос се наведе към мен.

— Шейсет милиона щатски долара. Два от които ще задържите за себе си.

— Пет.

Той ме погледна.

— Ще трябва да се спазарите за това с клиентите ми.

— Добре. А как ще бъде компенсиран моят помощник-капитан?

— Вие ще си прецените. — И добави: — На господин Колби няма да му се наложи да рискува живота си и съответно няма нужда да знае повечето подробности.

— Още кой ще рискува живота си?

— Още неколцина.

— А вие?

— Не. Аз съм персона нон грата в Куба.

— Ясно. — Е, в болницата си бях обещал в бъдеще да внимавам повече. Обаче...

Карлос си погледна ролекса.

— Мисля, че ви дадох достатъчно информация, за да прецените дали искате да научите повече от клиентите ми, които са на

разположение в момента.

Замислих се за това. За инструктажа за операцията. Бях участвал доброволно в опасни мисии, защото се отнасяше за родината ми. Сега се отнасяше за пари. Много. И можеше да не е чак толкова опасно, колкото смяташе той. За Карлос, адвоката от Маями, опасно щеше да е и шофирането по обратния път след залез-слънце. Моето мерило за опасност обаче беше толкова високо, че дори днес, четири години след Афганистан, вярвах, че съм в състояние да се справя почти с всичко. Ама пък може би тъкмо така се бях озовал в болницата.

— Можете да разговаряте с моята клиентка, с която ще летите до Хавана. Тя ще е съвсем откровена с вас.

„Жена?“

— Освен това, честно казано, преговаряме и с други за тази работа.

— Изберете най-ниската цена. — Изправих се. — И платете сметката, ако обичате.

Карлос също стана.

— Двамата ми клиенти могат да се качат на борда на „Мейн“ след петнайсет минути. По-добре чуите какво ще ви кажат.

— Чух достатъчно.

Той изглеждаше крайно разочарован.

— Добре. Ще съобщя на клиентите си. Или пък... Хрумна ми нещо. Съобщете им го сам. Може ли да наемем яхтата ви за залезен круиз? Колко взимате за това?

Беше ловък. Поне така си мислеше. Трябваше да му отговоря с „адиос“, но вместо това му предложих:

— Вие ми дайте оферта.

— Две хиляди.

— Колко души?

— Трима, като броите и мен.

— Чакайте ме след половин час при яхтата. Какво пиете?

— „Куба Либре“ — усмихна се той.

— До скоро. Дайте щедър бакшиш на барманката.

Прекоших шумното помещение, махнах на Амбър и излязох на Уайтхед Стрийт. Наблизо беше знакът за нулевия километър на шосе 1, буквалният край на пътя, който започваше в Мейн. Бях размишлявал сериозно на тази тема, обикновено под въздействието на някоя и друга

бира. И сега ми хрумна още нещо: сто и шейсет километровото пътуване до Хавана започва с една-единствена погрешна стъпка.

4.

Кий Уест е широк само километър и половина и е дълъг шест и половина — тук човек се придвижва здравословно пеш или с колело, особено ако плановете му включват алкохол. Бях дошъл пеш в „Зеленият папагал“ от бунгалото си на Пайн Стрийт, затова сега закрачих към пристанището. Приятен ветреца полюшваше палмите и денят беше ясен, тъй че залезът обещавахе да си струва двете хиляди долара.

Пратих есемес на Джак, който чистеше яхтата, в случай че кубинецът пожелае да я види: „Имаме 3 клиенти, романтичен круиз. Куба Либре, веднага“.

Е, ако не друго, поне тази вечер щях да изкарам два бона. А и без това, какво щях да правя с два милиона?

Излязох на Дювал Стрийт, главната улица на Кий Уест, километър и половина барове, вариетета, магазини за тениски, бутикови хотели и улична сцена, в сравнение с която Марди Гра е пълна скука. Особено ми харесва Фестивалът на фантазията, който се провежда на Дювал през седмицата преди Хелоуин и по време на който много дами джиткат само по бодипейнт — което щеше да ми липсва тази година, ако заминех за Куба.

Получих отговор от Джак, който имаше сгъваем джиесем и тъкмо се беше научил да праща есемеси: „Същият кубинец, дето имахте среща в «Папагала» ли?“

Отговорих му: „Да“. И стига си задавал въпроси на капитана.

Исках да стигна на яхтата преди клиентите, затова спрях такси и казах на шофьора да ме закара на Чартърния кей.

Кий Уест има около двацет и пет хиляди жители без туристите, но иначе си е село и общо взето всички се познаваме, тъй че шофьорът ми беше познат, казваше се Дейв Кац. Преди беше карал такси в Ню Йорк.

— В морето ли ще излизаш тази вечер? — попита ме той.

— Романтичен круиз.

— Аха. Как върви бизнесът?

— Вече живва.

— А дано. Когато се отвори Куба, свършено е с нас.

— Що така?

— Туристите ще летят за Хавана и круизните кораби изобщо ще престанат да спират тука.

— „Две нации — една ваканция“ — напомних му.

— Глупости. Прецакани сме.

Продължих да му напомням:

— В Хавана няма Фестивал на фантазията.

Дейв се засмя.

— След пет години Хавана ще е същата като отпреди Кастро. Еротични шоута, хазарт, малолетни проститутки, евтини ром и пури. Как ще се конкурираме с това?

— Не знам, Дейв. Не съм мислил за това.

— А трябва. Кубинците ги бива да правят пари. Виж Маями. Целият е техен. Още щом паднат комунистите, Хавана ще стане като Маями. Само че с хазарт. И ще е по-евтино. Прецакани сме.

За щастие пътят до Чартърния кей беше кратък. Дадох на Дейв двайсетачка и един съвет:

— Купи си „Буик“ модел петдесет и шеста и се премести в Хавана.

— Не е смешно, Мак. Ще видиш. Хората ще ходят за риба от Хавана за половината от твоята цена. Ще работиш за кубинците и ще им обираш трохите.

Аз май и без това вече работех за кубинците.

— Адиос, амиго.

— Майната ти.

Надписът пред кея гласеше: „Исторически чартърен кей. Опитни шкипери“. За мене ставаше дума.

Минах по кея и неколцина шкипери и моряци, опитни или не, ме поздравиха, докато се наливаха с бира. Явно днес нямаше да излизат в морето. Обаче бизнесът трябваше да живне. Винаги живва. А и ми предстоеше поредната вноска за „Мейн“. И да платя за основния ремонт на двигателя. Дали нямаше да съм по-щастлив, ако обирах трохите в Хавана? Или пък настъпваше моментът да се прибера у дома?

Бях се канил през септември да отплавам с „Мейн“ за Портланд, за да проуча тази възможност, обаче се размина. Затова сега обмислях да се обадя на баща си и да го обсъдим. Но като повечето кореняци от крайбрежието на Мейн, той не обичаше приказките. Ако загинех в чужбина и се наложеше да пусне некролога ми в „Портланд Прес Хералд“ за двайсет долара на дума, щеше да е стиснат като янки и темерут като жител на Мейн и просто щеше да напише: „Даниъл Маккормик умря“. А ако имаше лимит от минимум шест думи, щеше да прояви и практичността си и да прибави: „И продавам кола“.

Е, може и да съм суров към стареца. Той се гордееше с мене, когато постъпих в армията, и преди второто ми заминаване за Афганистан ми даде следния съвет: „Гледай да се върнеш“. Ами ето, върнах се и баща ми като че ли се зарадва, обаче беше загрижен за раните ми, макар и не толкова за посттравматичния стрес, в който не вярва. Обичаше да казва, че се прибрал от Виетнам същият, какъвто и заминал, което според майка ми за съжаление било вярно.

Що се отнася до воюването, родът Маккормик се е сражавал за родината си още откак е пристигнал в Новия свят в началото на осемнайсети век, избивайки индианци, французи, британци, южняци, немци, японци и всевъзможни комуняги, без оглед на расова, религиозна и етническа принадлежност. По-големият ми брат Уеб участва във Втората иракска война, тъй че вече имаме и араби в семейния трофеен списък, а за още по-голямо разнообразие аз бях очистил някой и друг афганистанец. Но съм сигурен, че ако видите роднините ми или познавахте предците ми, ще ги сметнете за нормални миролюбиви хора. Наистина сме такива. Обаче винаги сме си изпълнявали дълга пред Бога и отечеството, което понякога означава, че някой трябва да умре.

Когато убих първия си талибан, момчетата от ротата ми подариха тениска с надпис „Пътят към рая започва от мене“. Джак я хареса, затова му я дадох. Той има интересна колекция.

Баща ми, Уебстър старши, е моряк през уикендите и финансов консултант през работните дни, извънредно предпазлив с парите на клиентите си и стиснат като кокоша трътка със своите. С кеф бих си отплавал за вкъщи с два милиона в банката и бих подхвърлил на стареца да инвестира половин милион от мое име. Майка ми Джун е от рода Бедел, начална учителка в едно частно школо, въпреки че не

обича особено децата, може би дори своите. Повечето Маккормик и Бедел са завършили висше и според баща ми младото поколение било прекалено образовано за интелигентността си. Може и да е прав.

Като на много жители на Нова Англия, политическите убеждения на семейството ми представляват смесица от прогресивност и консерватизъм. Вярваме в грижата за по-неблагополучните, ама гледаме да не се харчим за това. Що се отнася до мене, аз съм аполитичен, а що се отнася до типичната за янките стиснатост, явно съм го пропуснал тоя урок. Например, ако имам два милиона долара, ще почерпя всички в „Зеленият папагал“ и ще заведе Амбър на дълъг круиз. Моят финансов съветник е Джак Колби, който обича да казва, че прахосал повечето си пари за пиячка и мадами и изхарчил останалите.

Е, май е излишно да посочвам, че макар да са свързани от океана и шосето, Портланд и Кий Уест са различни места. Излишно е да посочвам и че за разлика от баща ми, аз не съм същият, какъвто бях преди да напусна дома си. Но всички сме едно човешко семейство и хвърляме въдицата за мир. Междувременно щях да изслушам какво ще ми кажат Карлос и неговите клиенти за хвърлянето на въдицата за пари. За слушане пари не вземат. Даже още по-добре, щяха да ми платят за това.

5.

Стигнах до края на кея, където беше пристанала „Мейн“. Заедно с банката притежаваме прекрасна дванайсетметрова яхта за спортен риболов, построена през 2001-ва в корабостроителницата на „Фарин“ в Уолпул, Мейн. Първият ѝ собственик поръчал да я снабдят с кула за далечно откриване на риба, хидравлична макара за извличане на улова, два специални рибарски стола и други скъпи момчешки джаджи. Дизеловият двигател е осемстотин коня и въпреки кулата и другите екстри яхтата развива около двацет и пет възела, което бързо я отвежда до обичайните места за риболов.

Ако Куба присъстваше в нейното и моето бъдеще, „Мейн“ щеше да стигне до Хавана за по-малко от пет часа, изгаряйки по сто и четиринайсет литра дизел в час, което възлизаше на около една четвърт от нейния две хиляди двеста и седемдесет литров резервоар. До Кайо Гилермо щяха да отидат около хиляда сто трийсет и пет литра, а после неизвестно количество за шестдневния турнир, тъй че щеше да се наложи да заредим, преди да потеглим обратно към Кий Уест. Но само колкото да ни стигне до вкъщи — за да е бърза и лека. А колко тежат шейсет милиона долара?

Ама защо ги правех тия изчисления? Е, понеже си мислех, че не бива да се отказваш от два милиона долара преди да си чул каква е сделката.

Скочих на борда и видях, че Джак още не се е върнал с рома и кока-колата.

Слязох в камбуза и си взех бутилка вода от хладилника. Камбузът и рубката изглеждаха в отлично състояние и аз използвах галюна, който спокойно щеше да мине инспекцията на кубинската госпожа. Ако не друго, Джак е уреден чистник — останало му е от военната служба.

„Мейн“ е с широк бимс, почти пет метра, и долу има място за две прилични каюти, в които могат да спят четирима души, както бях обяснил на Карлос, въпреки че при десетдневно плаване с провизии на борда щеше да е малко тежко. А къде щях да натоваря шейсетте

милиона долара? Това сигурно щеше да зависи от номиналите на банкнотите и колко място заемат. Все щяхме да измислим нещо. Или пък още по-добре, щях да кажа на Карлос: „Трябва ти по-голяма яхта. Потърси някой друг“.

Влязох в рубката и проверих електрониката, която преди около година беше изцяло подновена на висока цена. За да си конкурентоспособен в тази игра, ти трябва най-добрите и модерни чартплотери, радиостанции, радари, сонари и тям подобни. Освен това в рубката имах плоскоекранен телевизор, дивиди плейър, стерео и четири нови тонколони. А в долнопробното си бунгало няхах нито едно от тези неща.

Купих „Мейн“, тогава под името „Идиличен час“, от един лонгайландски богаташ, Рагнар Кнутсен, който беше установил, че яхтата не е само развлечение. Преди четири години потеглил с приятелска компания за риба към Кий Уест и после я обявил за продан на Пристана на шхуните. Един от „Папагала“, който знаеше, че търся нещо такова, ми каза да отида да я видя. Отидох и се спазарих с Рагнар за триста хиляди, въпреки че като нова яхтата му беше струвала около два пъти повече — което трябваше да е първият знак, че се сдобивам с бездънна яма за пари. Но това вече го знаех, понеже съм израснал в Мейн.

И също като Рагнар Кнутсен знаех, че двата най-щастливи дни в живота на един мъж са когато си купува яхта и когато я продава. Рагнар обаче скри радостта си и ме увери, че всъщност ми подарявал „Идиличен час“ от благодарност за моята служба на родината.

Естествено, баща ми смяташе, че правя лоша инвестиция и лош избор на професия и че взимам незряло решение. Бях напълно наясно, че е прав, затова сключих сделката.

Сделката допадна на банката повече, отколкото на моя старец, и срещу петдесет хиляди — обезщетението при уволнението ми и личните ми спестявания — успях да сключа заем за четвърт милион и прекръстих яхтата на „Мейн“. С малко късмет можех да взема двеста и петдесет бона за нея, да си изплатя заема и пак да си намеря работа на Уолстрийт. Или да се прибера у дома и да живея с инвалидната си пенсия. Или пък, мама му стара, да усвоя финансовото консултиране. Или още по-добре, да се върна в университета и да избутам някаква магистратура. Човек никога не е стар, за да си изгуби времето за учене.

Както казах, завършил съм „Боудън“, най-стария колеж в Мейн и един от най-старите в цялата страна. Когато следвах, той беше четвърти в класацията на висшите учебни заведения в Щатите и втори в университетската класация по пиене. Биеше ни само „Дартмут“, ама не знам защо. Аз дадох всичко от себе си.

Така или иначе, магистратурата също беше възможност и армията — друг начин да кажат, че съжаляват, задето талибанското ерпеге за малко не ми е откъснало ташаците — щеше да плати част от сметката.

Или... можех да изслушам Карлос и неговите амигос. Както обичах да казвам на хората си, все някъде трябва да умреш. И Куба не беше по-лошо място за това от Афганистан. И даже можеше да е по-добре, отколкото да тъпея тука, на Уолстрийт или в Портланд. Много възможности. Никоя от тях не ми харесваше. Освен може би кубинската. Може би днес щеше да е щастливият ми ден. А може би не.

6.

Джак пристигна с пазарска количка и отдалече се провикна:

— Ония бобаджии на борда ли са вече?

Е, даже да бяха, щяха да се обидят и да си тръгнат. Джак Колби не уважава политическата коректност, културното разнообразие, половото равенство и изобщо каквото там е на мода в момента. Обаче няма проблеми с хомо- и транссексуалното население на Кий Уест. „Всеки трябва да се чука“ — гласи неговото кредо.

Двамата разтоварихме количката и видях, че е купил две еднолитрови шишета контрабанден кубински ром — „Рон Каней“ и „Рон Сантяго“. Както и кока-кола, лайм, торба лед и някакви отвратителни снаксове. „Мейн“ не е яхта за партита, обаче през годините съм имал интересни чартъри, например няколко пиянски оргии. Капитанът и помощникът не могат да пият, естествено, но когато корабът е закотвен, *могат* да се чукат. Тая работа си има хубавите страни.

Прибрахме провизиите в камбуза и Джак се качи горе, седна на единия от рибарските столове, запали цигара и попита:

— Какви са тия типове?

Отворих си кенче кола и се настаних на стола срещу него.

— Оня, с когото се срещнах в „Папагала“, е адвокат от Маями, казва се Карлос. Има още един мъж и една жена.

— Защо се е срещнал с тебе в „Папагала“ само за да обсъждате романтичния круиз?

— Искаше да види прочутия „Зелен папагал“.

— Айде бе. — Джак дръпна от цигарата си. След три години работа с мене знаеше, че задава прекалено много въпроси, но преди да пристигнат кубинците, щях да му разкажа за риболовния турнир. И за другата работа.

Джак Колби беше седемдесетинагодишен, висок, мършав и в доста добра форма. Имаше дълга отменната назад оредяваща кестенява коса и постоянна тридневна брада, а кожата му изглеждаше като нещо, оставено прекалено дълго в тостера. Винаги носеше дънки и

маратонки, никога шорти и джапанки, и днес се беше нагласил с любимата си тениска: „Аз убивам хора“.

— Не е зле да си сложиш фирмената тениска на „Мейн“, която ти дадох — посъветвах го.

— Слушам, сър.

Кое то всъщност означаваше „майната ти“. Понякога ме нарича „капитане“ и никога не съм сигурен дали има предвид някогашното ми военно звание, или сегашната ми длъжност на лицензиран морски капитан. И в двата случая има предвид „задник“.

Джак е бил войник, а колкото и кратко да си служил, военната дисциплина ти остава за цял живот. Както понякога ми напомня той, „Човек е офицер и джентълмен по закон, обаче е задник по собствен избор“.

Освен това армията не насърчава близките отношения между офицери и войници, което също остава за цял живот, обаче между нас с Джак имаше нерушима бойна дружба и въпреки че рядко общувахме, всъщност бяхме приятели.

— Колко ще им вземеш? — попита той.

— Две хиляди.

— Бива.

— Ще си ги поделим.

— Мерси. Дано тая кубинска мацка да е готина.

— Тя е американка от кубински произход. А и какво ти пука? Толкова си дърт, че ти се втвърдяват само артериите.

Джак се засмя.

— Айде бе! Пък на мене ми се струва, че прекалено дълго си се въргалиял из окопите с твоите гейски войничета.

Двамата прекарвахме прекалено много време заедно и забелязвах, че когато съм край Джак, псувам по-често от обикновено и се правя на многознайко като него. Дано не ми се лепнеше завинаги. И без това си имах достатъчно проблеми.

Когато навремето дойде да търси работа на „Мейн“ — по тениска с надпис „Раняван ветеран — някои части изискват повторно сглобяване“ — Джак Колби каза, че бил чул за военното ми минало, и вместо препоръка ми връчи своята ДД-214, заповедта за освобождаването му от военна служба, която пазеше на чисто и сигурно място в прозрачен джоб, тъй като беше важен документ,

изобилстващ на военни съкращения, характеризиращи службата му. От графа 13 научих, че е освободен през 1969-а, а друга графа ми показва, че е служил една година в чужбина. Сред наградите му имаше Медал за служба във Виетнам, Значка за участие в бойни действия на пехотата, Бронзова звезда и Пурпурно сърце. Като местоживее при постъпване в армията беше посочен Патърсън, щата Ню Джърси, а като последно поделение — Форт Бенинг в Джорджия. Служебният му номер започваше с РА, „редовна армия“, което означаваше, че е подписал тригодишен договор. Имаше ВС — „военна специалност“ — 11-Б, което означаваше пехотинец, а в графата „гражданска специалност от военен интерес“ пишеше „няма“. Също като мене. Бяха го произвели редник първи клас, което не е много след три години и мандат във Виетнам, затова заключих, че или са го разжалвали, или е имал проблем с командирите си. Или и двете. Но беше получил Бронзова звезда за храброст и Пурпурно сърце, затова го наех.

Предположих, че Карлос е знаел, че Джак е бивш военен, когато е търсил идиоти за пътуването до Куба. Освен това се чудех дали моят помощник-капитан ще е склонен към авантюри на стари години. Според адвоката от Маями Джак нямало да рискува живота си, което можеше и да е вярно по отношение на риболовния турнир, но не и на отплаването от Куба с шейсет милиона долара на борда, ако ни подгонеше кубинската брегова охрана. Ако изобщо оцелеехме дотогава.

Е, щяхме да видим какво ще кажат Карлос и неговите клиенти. Ако не друго, поне имах богат опит в изчисляването на шанса за оцеляване и както казвахме в армията, всеки шанс, по-голям от петдесет на петдесет, е прекалено добър, за да е истина. И най-ясното указание за действителната опасност бяха парите. Не ми предлагаха два милиона долара, за да вляза в Кубинската национална банка със заявка за изтегляне на шейсет милиона.

— За какво си се замислил, капитане?

— За кубинското размразяване.

— Всичките са комуняги, еба ти. — Джак цитира надписа на една от тениските си: — „Убий комуняга в името на Христа.“

— Бил ли си в Куба?

— Не, по дяволите. Кофти място.

— Може да е интересно.

— Да. И във Виетнам беше интересно. — Той се сети за нещо. — Ей, видях една страхотна тениска на Дювал. — Усмихна се. — „Гуантанамо — елате заради слънцето, останете заради уотърбординга“. — И се разсмя.

Джак черпеше все повече житейска информация от тениските. Предполагам, че ако няма кола, човек не може да събира автомобилни стикери. Обаче Джак май имаше известно право — Книгата на живота представлява сбор от майтапчийски тениски.

Не знаех много за живота му след армията и преди да се появи на яхтата ми, но ми беше казал, че след като се уволнил, останал в Кълъмбъс, щата Джорджия, заради някакво местно момиче, чийто съпруг загинал във Виетнам. Оженили се, а после сигурно се бяха разделили, понеже тук живееше сам, макар да не ми бе споменавал за развод. Може и да беше починала.

Що се отнася до собствения ми любовен живот, веднъж бях сгоден за една Маги Флеминг от Портланд, с която, така да се каже, бяхме израснали заедно и майка ми одобряваше нейното семейство, а това беше по-важно, отколкото да одобрява самата нея. После отново се бяхме срещнали по време на една от отпуските ми в армията.

Накратко, по време на двата ми мандата в Афганистан и службата ми в Щатите не се виждахме често, а след това връзката ни се усложни още повече заради престойта ми в болницата. Главата ми също не беше наред и когато си преобан, и ти преобаваш. Тъкмо това и направих, затова заминах за Кий Уест, където никой не забелязва такива неща. Развалянето на годежа разочарова майка ми, но баща ми не каза нищо. Що се отнасяше до Кий Уест, и двамата смятаха, че скоро ще се върна в Портланд.

Самият Портланд е приятно градче с около шейсет и пет хиляди жители, старомодно, а напоследък модерно и туристическо, с много нови шикозни барове и ресторанти. В някои отношения ми прилича на Кий Уест, главно защото е пристанищен град, въпреки че никой там не плува гол, особено през зимата. В семейния ни дом, голяма стара викторианска къща, витаят... не, не духове, а спомени. Портланд обаче беше хубаво място за едно момче. И е хубаво място, където да остарееш. Само че за някои хора са проблем годините между тия два периода в живота.

Но ако ударех големите пари от тая сделка, може би пак щях да опитам. Маги беше омъжена, родителите ми още си бяха побъркани и брат ми вече живееше в Бостън, ама се виждах в едно от ония стари капитански имения, загледан в морето... Всъщност ми липсваха зимните бури.

Допих си кока-колата, изправих се и се вторах в дългия кей, но не видях клиентите си. Имаше вероятност да са поговорили и да са решили, че капитан Маккормик не е техният човек. Което щеше да ме изпълни с облекчение. Или с разочарование, особено ако тая седмица не се появеше никой друг с оферта за два милиона долара.

— Къде са тия бобаджии? — поинтересува се моят помощник-капитан.

— Джак, според мене „бобаджии“ са мексиканците.

— Все са една стока, еба ти — всичките викат „маняна, маняна“^[1].

— И из тия краища на никого не му дреме за часа, включително на тебе, гринго.

Той се разхили.

Мирогледът и предразсъдъците на Джак бяха обусловени поколенчески, струва ми се, и той в някои отношения ми приличаше на баща ми, който е израснал в съвсем друга страна. Джак Колби и Уебстър Маккормик бяха непознаваеми за мене, понеже преебаните им глави бяха преебани в една преебана война, различна от моята преебана война. Освен това имах впечатлението, че и двамата много биха искали да се върнат в оная друга страна. Моето поколение не изпитва носталгия към миналото, което вече е било преебано, когато сме се родили. Във всеки случай, както веднъж ми каза баща ми в рядък философски изблик, „Спомените за миналото винаги са за настоящето“.

Що се отнасяше до бъдещето, и то не изглеждаше особено розово. Обаче можеше да изглежда по-добре с някой и друг милион в банката.

Забелязах клиентите в началото на дългия кей. Карлос, един по-възрастен мъж и млада жена.

— Групата ни пристига.

Джак се завъртя на стола си.

— Ей! Тая наистина е готина!

— Обърни се към *мене* — и ме изслушай.
Той насочи вниманието си към мен.

— Какво има?

— Карлос, адвокатът, ми предложи да наеме „Мейн“ за трийсет бона, за да участваме в „Пескандо Пор ла Пас“.

— А стига бе! Значи отплаваме за Куба, така ли?

— Още не съм приел.

— Защо?

— Първо исках да разговарям с тебе.

— Сериозно? Ами, приемам.

— Ти ще си шкипер на „Мейн“.

— Аз ли?

— Да. Ще отплаваш за Хавана, където ще направиш посещение на добра воля, оттам за Кайо Гилермо, където ще се проведе турнирът, и после обратно насам. С трима риболовци на борда и...

— Тия тримата ли?

— Не. Просто млъкни и ме изслушай. Те ще осигурят помощник-капитан. Круизът е десетдневен. Ще ти дам половината.

— Сериозно? Приемам. Ама ти защо няма да дойдеш?

— Аз ще летя за Хавана със самолет. После ще се срещнем, сигурно на Кайо Гилермо.

— Защо?

— Защото ще имам работа в Куба.

— Каква?

— Няма нужда да знаеш. Но ще се върнем заедно на Кий Уест. Джак ме зяпна.

— Да не си се побъркал?!

Не казах нищо, макар да знаех отговора.

Джак се изправи и доближи лицето си към моето.

— Слушай, синко, късметът ти се е изчерпал, когато са те ранили. В банковата ти сметка не е останал повече. Ако се забъркаш с тия луди анти...

— Аз си решавам, Джак. Ти само трябва да участваш в риболовния турнир.

— Сериозно? Ама ако нещо се издъни, ще трябва да бягам от кубинската брегова охрана с шайка нелегални емигранти на борда.

— Няма да превозваме хора от Куба.

— Тогава какво ще правиш там, докато аз ловя риба?

— Още не знам.

Той сложи ръка на рамото ми и ми даде следния бащински съвет:

— Ако приемеш, ще ти откъсна главата и ще ти се изсера върху шията.

— Трябва да чуя какво ще ми кажат.

— Напротив, не трябва. И аз се отказвам.

— Добре... обаче става дума за много пари. Повече от трийсет хиляди.

— Сериозно? Пари ли ти трябва? Тогава потопи тая яхта, еба ти, и си вземи застраховката.

— Пропуснах последната вноска.

— Тогава обери банка. По-безопасно е. И ако те хванат, тука няма да те изтезават.

Карлос и другите двама се приближаваха. Жената носеше бели дънки и синя тениска с яка и имаше дълга тъмна коса, увенчана с бейзболна шапка. Изглеждаше на моя възраст, около трийсет и пет, и крачеше грациозно.

— Мак? Чуваш ли ме?

— Да... виж, Джак, предлагат ми... ни... два милиона.

— Два... *какво?!*

— Казах, че ще ги изслушам и тогава ще взема решение.

— Сериозно? Ако ги изслушаш и после откажеш, ще знаеш прекалено много и може да те... — Той прекара показалец през гърлото си. — Comprendes?

— Твоят дял е половин милион.

Джак млъкна, нещо необичайно за него, после каза:

— Гледай да ги слушаш добре. Щото аз не искам да чуя нищо.

— И те не искат да чуеш нищо.

Клиентите ни стигнаха до яхтата и Карлос ме погледна и каза:

— Красива яхта.

С Джак едновременно се пресегнахме да помогнем на привлекателната млада дама да се качи на борда. Имаше прелестни ръце. Представих си ни заедно в Хавана.

[1] Утре (исп.). — Б.пр. ↑

7.

Карлос представи своите клиенти, Едуардо и Сара — без фамилии, — и всички се ръкувахме. Едуардо изглеждаше изискан джентълмен, по-възрастен и по-висок от Джак, и с по-хубава стойка. Носеше черен панталон, сандали и бяла гуаябера^[1]. На шията му висеше верижка със златно кръстче. Говореше със силен акцент и лесно можех да се досетя за съдбата му — богато кубинско семейство, избягало от безбожните комунисти само с гуаяберите на гърба. И той продължаваше да им е бесен.

Също като Карлос, Сара нямаше никакъв акцент и изглеждаше малко сдържана. Не се усмихваше много, но очите ѝ искряха.

След няколко минути общ разговор реших, че Карлос се опитва да прецени дали със Сара проявяваме интерес към съвместно пътуване до Хавана. Клиентите ми четяха надписа на тениската на Джак и сигурно се чудеха дали е луд.

— Залезът явно ще е много красив — отбеляза Карлос.

Времето, приливът, отливът и залезът не чакат никого, затова казах на Джак да отвърже яхтата и влязох в рубката да запали мотора.

Карлос и Едуардо се настаниха удобно на рибарските столове, а Сара седна на тапицираната пейка на кърмата, откъдето можеше да гледа какво правя.

— Готово! — извика Джак и аз натиснах щамбайна напред. След десет минути бяхме излезли от пристанището и плавахме на запад към Маркизките островчета.

Миризмата на море винаги ми навява спомени за Мейн, за летата на семейната ветроходна яхта и печените омари на плажа по залез. Хубави спомени.

Достигнах скорост двацет възела и взех югозападен курс. Морето беше спокойно, южният вятър — около пет възела, и слънцето — двацетина градуса над хоризонта, тъй че щяхме да имаме време да хвърлим котва, да си приготвим питиетата и да се наслаждаваме на залеза.

Джак влезе в рубката, намести се на лявата седалка и запали цигара.

— Искаш ли?

— Не.

— Без глутен са.

— Иди да приготвиш напитките.

— Какви са тия хора?

— Вече ти казах.

— Коя е мацката?

— Госпожата ще пътува с мен до Хавана.

— Просто я изчукай тука.

— Джак...

— Ако ще ходиш в Хавана, не бива някаква женска да ти пази гърба.

— Тая вечер няма да правя нищо, само ще слушам.

— Кой е старецът?

— И аз знам колкото тебе.

— И гледай да разбереш как, къде и кога ще платят двата милиона. При такива пари ще предпочетат да те убият, за да не ти платят.

— Аз ще предпочета да те убия, за да не ти дам половин милион.

Той се засмя, после заяви сериозно:

— Ако решиш да откажеш, нямам нищо против. А ако приемеш, пак съм с тебе, понеже се доверявам на преценката ти.

— Преценката ми хич я няма, Джак. Тъкмо затова те взех на работа. Обаче вярвам на инстинкта си.

Спогледахме се и той кимна.

— Иди да си смениш тениската — наредих му. — Това е заповед. Джак слезе долу.

Намалих скоростта и се зазяпах в хоризонта. С Джак Колби бяхме на различно мнение за много неща, обаче бяхме единодушни, че щом сме оцелели във войната, и двамата живеем назаем. Бившата ми годеница Маги ми казваше, че Господ имал други планове за мене. Дано. Предишният не се оказа особено успешен. Но за да съм честен към Господ, войната си беше мой план. Човек предполага, Господ разполага.

Изключих от скорост и погледнах дълбокомера. Около нас имаше много плитчини и не исках да заседна някъде. Дръпнах ключа на брашпила, за да пусна котвата, после угасих мотора.

Излязох от рубката и видях, че Джак си е облякъл фирмената тениска и е поставил сгъваема маса с пакетчета снакс, ром, кока-кола, лед и пет пластмасови чаши с резенчета лайм.

Карлос се зае да приготви куба либре за всички и избра за целта „Рон Сантяго“. Алкохолният закон за екипажа изисква дванайсетчасово разстояние между бутилката и щамбайна, обаче Джак вика, че просто не бивало да пиеш в радиус от дванайсет крачки от руля. Аз пък смятам, че човек никога не бива да отказва алкохол, ако се нуждае от него.

Едуардо предложи тост.

— За свободна Куба! Salud!

Чукнахме се и отпихме.

— Ония комунистически копелета национализираха фабриката на Бакарди, откраднаха я от семейството, но рома още си го бива — отбеляза Карлос.

От редките си контакти с кубински емигранти съм научил, че „комунистически копелета“ е устойчив израз. Е, предполагам, че ако Републиката на раковината национализира моята яхта, и аз ще съм бесен. Но въпреки това бях изненадан от силата и трайността на тази омраза.

Погледнах Сара, която гледаше залязващото слънце. Тя почти не говореше, макар Карлос да беше казал, че ще е откровена с мен за опасностите на пътуването ни до Куба. Може пък да си мислеше, че не съм човекът, на когото е готова да повери живота си. И аз изпитвах същото към нея.

Джак поде темата за комунистическите копелета и съобщи на клиентите ни:

— Убил съм доста комуняги във Виетнам.

Едуардо се усмихна и вдигна наздравица за него.

Карлос също се разгорещи.

— Знаете ли, че кубински комунисти са участвали в изтезанията на американски военнопленници в ханойския „Хилтън“?

— Чувал съм — каза Джак.

— Повечето хора обаче не знаят, че двайсетина американски военнопленници били прехвърлени в затвора „Вила Мариста“ в Хавана, където ги подложили на жестоки разпити. Експериментирали с психоактивни вещества и ужасни психически мъчения. Всичките умрели в Куба, но ги водят изчезнали при бойни действия във Виетнам.

— Комунистически копелета — изсумтя Джак.

Карлос явно надъхваше войската с омраза към безчовечния враг. Само че когато го правиш, рискуваш и да я подплашиш. Хавана не ми изглеждаше много добре.

Залезните круизи предполагат романтична обстановка за две-три двойки и аз имах подходяща музика, например „Отвъд морето“ на Боби Дарин, а ако клиентите ми бяха по-млади, пусках някой диск на Адел или Бионсе. На тая група обаче ѝ се слушаше „Напред, християнски воини“.

Реших да сменя темата.

— Чували ли сте за зеления проблясък? Наричат го и зеления лъч.

Не бяха, затова поясних:

— Когато слънцето потъва под хоризонта, понякога проблясва зелена светлина. Някои я виждат, други — не. Но ако я видите, е на късмет.

— Някой може да излъже — предположи адвокатът Карлос.

— Ако излъжеш, ще те сполети нещо лошо — отвърнах.

Карлос премълча, но Сара каза:

— Аз го знам по друг начин. Ако вече имаш Божията благословия, виждаш зелената светлина. Ако не си, не я виждаш.

— Да, чувал съм и този вариант — казах. — Но приемам, че всичките ми платежоспособни клиенти имат Божията благословия.

Тя се усмихна.

Едуардо извади пет пури „Коиба“ и ни информира:

— Произвеждат се в Куба от роби, но все още се навиват ръчно по традиционния начин. — Раздаде ни ги и Сара също си взе.

Джак имаше „Зипо“ от времето на Виетнамската война и запали пурите на всички. После показа запалката на набора си и Едуардо прочете гравирания надпис:

— „Да тръгна и по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от злото, защото съм най-гадното копеле в долината“.

Джак и Едуардо избухнаха в смях.

Е, Джак си имаше нов приятел. Културните разлики губят значение, когато минеш седемдесетте.

Продължихме да пушим контрабандните пури и да пием контрабандния ром. Донесох бинокъла си от рубката и огледах хоризонта. На юг видях нещо, което приличаше на катер на бреговата охрана. Освен това наблизко вече бяха прелетели два техни хеликоптера. Флоридският пролив между архипелага и Куба гъмжи от патрули. Бреговата охрана и Агенцията за борба с наркотиците постоянно бдят за наркотрафиканти, трафиканти на хора и отчаяни бежанци от Куба, опитващи се да изминат краткото, но опасно разстояние до свободата.

Ако живееш на архипелага, знаеш, че ежегодно хиляди кубинци потеглят със самоделни лодки и негодни за море салове — наричат ги „балсерос“. Салджии. Молят се за спокойни води, попътен вятър и да не срещат акули и се оставят в ръцете на Бог.

Нямам представа колко от тях успяват и колко се удавят или какво се случва със заловените от кубинските стражеви катери — но знам, че според сегашната ни политика за бежанците, ако ги залови в морето, американската брегова охрана ги връща в Куба. Ако са стигнали до сушата обаче, имат право да останат. Този принцип ми се струва жесток и произволен и затвърждава мнението ми, че животът е произволно несправедлив.

С повечето от другите собственици на чартърни яhti за спортен риболов бяхме единомдушни, че ако срещнем салджии в морето, ще ги откараме на брега.

Подадох бинокъла на Сара и първо тя, а после и Карлос и Едуардо огледаха хоризонта на юг в съзнателно или неволно търсене на свои сънародници.

— Морето е спокойно, вятърът е южен и нощта ще е лунна — произнесе се Карлос.

Всички разбрахме, че нощта ще е тъкмо за салджии.

Карлос отново напълни чашите и ми зададе няколко въпроса за „Мейн“. После спомена за „Пескандо Пор ла Пас“ и се обърна към нас двамата с Джак:

— Надявам се, че ще обмислите предложението ми.

Аз не отговорих, но Джак отвърна:

— Чух, че съм щял да съм шкипер на „Мейн“.

— Да, ако капитан Маккормик се съгласи.

— После ще поговорим за това — казах аз.

— Имате ли паспорти? — попита ни Карлос.

— Да — увери го Джак. — Издадени от Републиката на раковината. — И се засмя.

Карлос не загръ щегата и ни осведоми:

— Можете да си извадите с експресна поръчка в Маями. Ще ви съдействам.

Аз всъщност имах истински паспорт, а бях извадил и на Джак, в случай че някой клиент желае да посети Карибите, и успокоих адвоката:

— Имаме.

Червеното слънце вече потъваше в морето и всички се зазяпахме в искрящия хоризонт. Не можех да повярвам, че ми плащат за това.

По този въпрос Карлос отбеляза:

— Ако видя зелената светлина, ще платя двойно. Иначе круизът ще е безплатен. — И ме погледна въпросително.

Баса не го биваше, но всъщност представляваше проверка. Имах ли доверие на Карлос? Не. Бях ли хазартен тип? Да. Да ме прецака ли искаше, или да ме стимулира с два бона бакшиш? Имаше само един начин да проверя.

— Дадено.

Всички се умълчаха, вторачени в потъващия червен диск. Над помръкващото море за миг увисна огнено сияние, после изчезна и денят преля в нощ. Не видях зелената светлина.

Карлос обаче заяви:

— Да, видях я. Значи имам Божията благословия. Или е на късмет.

— Голям късмет! — възкликна Джак. — Току-що изгубихте четири бона.

— Струваше си.

Бях сигурен, че не залага лични пари. Нито собствения си живот.

Едуардо призна, че не е видял зелената светлина, но Сара каза:

— Струва ми се, че зърнах нещо. — Обърна се към мен. — А вие?

— Предпочитам да видя зеления цвят на четири хиляди долара.

Всички се засмяхме. Даже Карлос, който извади от джоба си плик и ми го подаде.

— Тук са две. Другите две после.

— Две стигат.

Той пак напълни чашите, този път с чист ром, и всички седнахме, освен Джак, който слезе долу и пусна един от дисковете си на Синатра. Франк запя: „Когато бях на седемнайсет, годината беше чудесна...“

Карлос и Едуардо отново се бяха настанили на рибарските столове, а аз седях до Сара на тапицираната пейка.

Яхтата леко се поклащаше на вълните и вятърът беше стихнал. В тъмното море се виждаха навигационните светлини на още няколко яхти и ако се загледаше почти право на юг, човек можеше да си представи сиянието на Хавана, на по-малко от осемдесет километра.

Карлос посочи с пурата си.

— Там е ад. Тук е истински рай. Но някой ден, докато още съм жив, Куба ще бъде свободна.

Всички вдигнахме наздравица за това и Едуардо прибави:

— А онова копеле Фидел Кастро, който превърна земята ни в ад, ще гори в Божия ад заедно с баща си, дявола. — Проклятието прозвуча извънредно тържествено с неговия кубински акцент.

Струва ми се, че разбихах откъде идват Карлос и Едуардо, обаче Сара беше загадка. Тя продължаваше да изглежда малко сдържана, но си падаше по хубавите пури, пиеше чист ром и носеше бейзболна шапка. Освен това си беше изула лоуфърите и седеше боса. Изглеждаше правдоподобно.

Джак се появи от долу и влезе в рубката да включи навигационните светлини и да провери на радара дали насреща ни не се носи някой товарен кораб.

Седяхме в мълчание, всеки потънал в мислите си, пушихме и пиехме, слушахме Синатра и се наслаждавахме на великолепието на морето и небето. Животът е хубав.

Докато Карлос не ми каза:

— Мисля, че със Сара и Едуардо имате да си говорите за риболовния турнир. Ако не възразявате, аз ще сляза долу да погледам

телевизия. Джак може да дойде с мен или да остане в рубката. — Погледна ме. — Капитане?

Кимнах.

Адвокатът отиде да размени няколко думи с Джак, после изчезна долу и ме остави с клиентите си.

— Струва ми се, че сте човекът, когото търсим — каза Сара.

Не отговорих.

— Няма как да ви преценим по-добре. Но вие можете да ни прецените и да видите дали бихте желали да работим заедно. Искате ли да чуете още?

Погледнах Едуардо, който безизразно смучеше пурата си и се взираше в морето.

Отново насочих вниманието си към Сара.

— Казах на Карлос, че офертата не ме интересува.

— Но всъщност не е така. Иначе нямаше да сме тук.

Е, настъпваше моментът за важното решение — като безброй пъти някога в провинция Кандахар. Вторачих се в червеното огънче на пурата си, после вдигнах очи към Сара и Едуардо.

— Добре.

[1] Традиционна кубинска риза. — Б.пр. ↑

8.

Синатра пееше „Направих го по моя си начин“ и ярката луна изгряваше на изток и хвърляше искряща пътека по тъмната вода.

Сара впери очи в мене и погледите ни се срещнаха.

— Навярно искате да разберете кои сме, преди да ни изслушате — каза тя.

Говореше тихо, но така, че привличаше цялото ми внимание.

— Добро начало.

— Аз съм Сара Ортега, а това е Едуардо Валаскес, но не бива да споменавате имената ни пред никого.

— И аз ще ви помоля за същото.

Кубинката кимна и продължи:

— Родена съм в Америка, архитектка съм по професия, живея и работя в Маями. Можете да видите уебсайта ми.

— Омъжена?

Тя ме стрелна с поглед.

— Не.

Беше ред на Едуардо.

— И аз живея в Маями. Делото на живота ми е свалянето на комунистическия режим в родината ми.

— Уебсайт?

— Нямам.

Е, в Южна Флорида и из цяла Америка живееха хиляди кубинци, които участваха в някоя от техните антиправителствени организации. В Маями направо беше като малка промишленост, обаче се смаляваше, понеже по-младите емигранти изгубваха интерес към кръстоносния поход. Третото поколение не помнеше някогашна Куба и нямаше личен опит с комунистическия режим, за да разбира напълно омразата, в която се бяха вкопчили бащите и дедите им. А и ЦРУ вече не финансираше тези организации като преди. Може би тъкмо затова на Едуардо и неговите амигос им трябваша въпросните шейсет милиона долара.

— В личния си живот подкрепям Едуардо и неговите приятели, но публично не проявявам интерес към изгнаническите дела — поясни Сара.

— Значи няма да ви арестуват още щом слезете от самолета в Хавана, така ли?

— Надявам се. Мнозина са като мен и не се афишират, за да могат да пътуват до Куба.

— Били ли сте там?

— Веднъж. Миналата година. А вие?

— Не съм имал това удоволствие.

— Надявам се, че ще ми доставите удоволствието да ви покажа Хавана.

При други обстоятелства щях да отговоря: „Разбира се“, обаче сега премълчах.

— Владея перфектно кубинската версия на испански и ако съм облечена в дрехи, купени там, мога да мина за местна — осведоми ме тя.

Не бях съвсем сигурен в последното.

— Вие знаете ли испански? — попита ме Сара.

— Не.

— Е, това не е важно.

Важното беше, че се очертаваше двамата с нея да заминем заедно на секретна операция и че това е инструктажът.

— Струва ми се, че избързваме — казах аз.

— Ами тогава ме настигнете. Аз съм в Хавана. А вие?

Ставаше малко нахална.

— Да се върнем в Маями. Още кой знае за това?

— Неколцина наши приятели, но всеки от тях знае само толкова, колкото му е нужно — отговори Едуардо. — И само един-двама знаят вашето име.

— Надявам се, че кубинската тайна полиция не е сред тях.

— Ще ви излъжа, ако заявя, че няма вероятност за изтичане на информация — призна той. — Но имаме добър опит от миналото и нашите приятели от американското разузнаване ни уверяват, че в организацията ни няма внедрени агенти на кубинската тайна полиция. А що се отнася до информаторите в собствените ни редици, винаги сме разкривали тези предатели и те вече не са сред нас.

Не поисках да ми разясни думите „вече не са сред нас“. Но го попитах:

— Ами всички тези хиляди нови бежанци от Куба?

— Нямаме почти нищо общо с тях. Помагаме им, особено ако имаме роднински връзки, но не можем да им имаме никакво доверие, затова ги държим на разстояние. — И прибави: — Повечето от тях също мразят режима, но по други причини. Моята цел е да се завърна в свободна Куба. Тяхната цел е да се махнат оттам. И да си намерят работа в Америка. — След което обобщи: — За съжаление тези хора не са се трудили честно нито ден през живота си.

— Ще се трудят, когато „Старбъкс“ стигне до Куба.

Без да обърне внимание на думите ми, възрастният кубинец ме осведоми:

— Всички в Куба работят за държавата и получават еднакво възнаграждение — двайсет долара месечно. Робска заплата. Няма инициативност. Това е комунизмът.

Имало беше месеци, когато и двайсет долара ми бяха изглеждали добра печалба. Това е капитализмът.

— Хората гладуват — продължи Едуардо.

— Много съжалявам. Но да се върнем на въпроса за безопасността и вероятността успехът на тази... операция да бъде застрашен...

— Разсъждавате като военен — прекъсна ме той. — Това е добре.

— Аха. И...

— Винаги има вероятност да бъдем предадени. Няма да ви лъжа. Губили сме хора в Куба.

Спомних си батальонния щабен бункер, в който някакъв полковник ми казва: „Няма да те лъжа, Мак. Ще е напечено“.

Погледнах към рубката и видях, че Джак още е там. Пушеше. От каюткомпанията долу премигваше светлината на телевизора. Може би Карлос гледаше повторение на „Аз обичам Луси“.

Това май беше моментът да обявя, че романтичният круиз е приключил.

— Ще ви разбера, ако не искате да дойдете с мен в Хавана — пое щафетата Сара. — Има елемент на опасност и парите може би не са достатъчен стимул. За мен обаче въпросът е личен, тъй че ще замина.

— Какво толкова лично има в шейсет милиона долара?

— Парите ще бъдат върнати на истинските им собственици — включително на моето семейство. Част от тях ще отидат за нашата кауза. И ще платим на вас, естествено. — И прибави:

— Карлос ни каза, че сте искали пет милиона. Ще приемете ли три?

— Хайде да обсъдим елемента на опасност.

— Ще стигнем и до него. Но преди това, след като вече знаете кои сме, бихме искали да научите и как сме станали такива, каквито сме. — Сара кимна на Едуардо.

Е, както вече казах, почти се досещах за неговата съдба, обаче знаех и че кубинските изгнаници обичат да разказват историите си.

— Баща ми Енрике беше земевладелец в Куба — започна той. — Имаше плантации за захарна тръстика и захарни рафинерии. Когато Кастро взе властта, арестуваха баща ми и по-големия ми брат, също Енрике, и ги хвърлиха в затвора, където първо почти ги уморили от глад, а после ги изправили пред наказателния взвод и ги разстреляли. Според очевидци последните им думи били „Viva Cuba“.

Замълча за миг, после продължи:

— Комунистическите копелета понякога упояват хората, които ще екзекутират, за да нямат последни думи. Или ги докарват до пълно изнеможение от глад. Или им източват кръвта. Защото не искат мъченици, не искат бунтовни слова преди екзекуцията.

— Ужасно съжалявам.

— Не е само това. Ние с майка ми бяхме изхвърлени от дома ни. Преместиха ни в една казарма и ни пращаха да работим в плантациите, които дотогава бяха наши. Сестра ми, беше десетгодишна, се разболя. Отведоха я и никога повече не я видяхме. Майка ми умря от изнемога — или от разбито сърце. След като изгубих цялото си семейство... нямаше защо да остана. Избягах и се добрах до едно крайбрежно селце, откъдето заедно с още неколцина души откраднахме платноходка. Обаче нямаше вятър и шест дни бяхме в морето. Откри ни един катер на американската брегова охрана. Качиха ни на борда, както правеха преди да променят политиката, и ни отведоха в поделението си на Кий Уест. — Млъкна, после прибави: — Вечно ще съм им благодарен.

И вечно гневен. Ама кой можеше да го обвинява? Аз не бях израснал в Южна Флорида, но живеях тука достатъчно отдавна, за да съм чувал подобни ужасии от хора на неговата възраст. Също като оцелелите от Холокоста, те нищо не забравят, а и не бива. Обаче животът с такова бреме е тежък. Не знаех какво друго да кажа, освен:

— Съжалявам за близките ви.

— Вярвам, че Бог ме е спасил, за да възмездя всички пострадали от ръцете на онези безбожни чудовища.

Всъщност не ми се водеше този разговор, но го попитах:

— Ако вие и вашите приятели успеете да свалите режима, ще си отмъщавате ли? Ще разстрелвате ли комунисти?

— До последния.

— Ние искаме единствено справедливост — намеси се Сара. — Да ни възстановят отнетото и да можем да се завърнем в Куба. И да установим човешки права и свободи, каквито имаме тук.

Това трябваше да е лесно, след като Едуардо разстреляше всички комуняги.

— Сара проектира прекрасен паметник на всички мъченици, убити от режима — каза Едуардо.

Никога не съм сигурен какво да говоря в присъствието на хора, които са се посветили на някаква кауза. Майка ми твърди, че съм бил егоцентрик. Сигурно е права. Но трябваше да направя някакъв уместен коментар, затова казах:

— Надявам се някой ден да го вдигнете.

Тя си допи рома.

— Що се отнася до моето семейство, дядо ми е бил президент на една американска банка в Хавана. Не мога да ви кажа нито неговото име, нито името на банката. Ще разберете защо.

Пурата на Едуардо беше угаснала и Сара му я запали със своята. Двата очевидно бяха привързани един към друг.

— Дядо често казваше, че повечето кубинци не взимали на сериозно силите на Кастро, които набирали мощ в планината Сиера Маестра — продължи тя. — Правителството на Батиста и вестниците се подигравали на революционерите и според дядо в Хавана царяло измамно чувство за сигурност.

Разменете Хавана с Кабул и все едно съм бил там.

— Но дядо беше интелигентен човек и още преди Кастро да се отпрати към Хавана виждал, че дните на Батиста са преброени.

Всичките тия приказки за Кастро, Батиста и 1959-а ми напомниха за втората част на „Кръстникът“, която преди около две седмици бях гледал за кой ли път по телевизията. И Майкъл Корлеоне беше стигнал до същото заключение като дядото на Сара — че с Батиста е свършено.

— Дядо събрал всички американски и канадски долари в банката, както и бижутата и златните монети от сейфовете. И помолил клиентите си да прехвърлят другите си активи в неговата банка, за да ги прати със самолет в Америка. Всичко било опаковано поотделно и имената на собствениците били написани върху пакетите. Дядо издал и квитанции. — Сара ме погледна. — Тези пари така и не напуснали Куба.

— И ето ни сега тука.

Тя кимна.

— В тези пакети има и нотариални актове и други монетарни инструменти, както и около шейсет милиона долара в брой, които през хиляда деветстотин петдесет и осма са били много пари.

— И сега са много пари.

— Да, но тогава са били почти един милиард днешни пари. — И като банкерска внучка, Сара ми напомни: — От тези пари има над половин век изгубени ползи.

— Така става с парите, когато ги криеш под дюшека.

— Всъщност са скрити в пещера.

— Не съм убеден, че искам да знам това.

— В Куба има над двацет хиляди пещери. Там направо е тъпкано с пещери.

— И предполагам, че вие знаете в коя от тях дядо ви е депозирал активите на клиентите си.

Тя кимна.

— Откъде сте сигурна, че никой не ги е изтеглил?

— Дядото на Сара е затворил входа на пещерата — отговори Едуардо. — И още е затворен.

Не го попитах откъде знае, че входът на пещерата още е затворен, но той явно разполагаше с тази информация, иначе сега

нямаше да обсъждаме пътуването до Куба. Започвах да се виждам с пикел в ръка.

Сара си наля кока-кола и продължи:

— На първи януари хиляда деветстотин петдесет и девета силите на Кастро влезли в Хавана и Батиста избягал от страната. Не арестували веднага дядо, понеже работел в американска банка, а Кастро баламосвал света, че революцията не била комунистическа. Кое то е долна лъжа, мамка му!

Излязлата от красивите устни на Сара псувня ме изненада и аз се усмихнах, обаче тя не се усмихваше, затова кимнах.

— Революционната полиция разпитвала дядо за активите на банката и той им казал, че богатите клиенти са прехвърлили парите си извън страната още преди месеци, защото се опасявали от революция. Даже им показал фалшиви счетоводни книги. Всъщност съвсем малко богати кубинци били прехвърлили парите си. Повечето отлагали прекалено дълго.

— Правителството на Батиста падна съвсем внезапно — намеси се Едуардо. — Хавана празнуваше Нова година, когато силите на Кастро влязоха в града, и войниците на Батиста се разбягаха. Представителите на горната класа, държавните служители и висшите военни, които не успяха да избягат, бяха арестувани. Известно ни е, че част от тези хора са били вложители в банката и под изтезания може да са разкрили каквото са знаели за скритите от дядото на Сара банкови активи.

Положението на дядото на Сара не ми изглеждаше никак розово, обаче разказът ѝ свърши с хепиенд.

— С помощта на банковата централа в Америка дядо успял да се качи на един от последните пътнически самолети, излетели от Хавана. Пристигнал в Маями без нищо, само с баба ми и тримата им синове, единият от които е баща ми.

— Извадили са късмет.

— Да, и дядо продължил кариерата си в Маями. Наричаше го служебна командировка. Почина в Маями преди десет години. Баба още е жива, както и родителите ми — всички очакват да се завърнат в дома си в Хавана. — И прибави: — Ще видим къщата, когато отидем там.

„Може да ми пратиш и снимка“, помислих.

— Преди революционерите да затворят американската банка, дядо успял да прати телеграфически в централата всички данни за тези активи. Семействата, които избягали в Америка, били открити и получили квитанции, ако били изгубили оригиналните. Онези, които останали в Куба, стига да са оцелели, може би също ги пазят. Във всеки случай в централата на банката се пази архив за всичко и парите ще бъдат върнати на законните им собственици или техните наследници.

Без някои разходи, например моя хонорар.

— Добре, значи документите са в ред и сега само ви трябват парите.

— Те ни чакат. — Сара ме погледна. — Дядо беше много смел човек. Рискувал е живота си, за да защити собствеността на клиентите си и банката от ръцете на комунистите. Сега разбирате защо го приемам лично. Искam да довърша делото на дядо си.

Кимнах. Ако баща ми беше тук, щеше да я попита как са се сдобили с парите си онези богати кубинци. Доколкото бях наясно с това, правителството на Батиста е представлявало клон на американската мафия. Хазарт, дрога, проституция и порнография. Освен това много фабриканти и земевладелци като бащата на Едуардо не били просветени работодатели и тъкмо затова били арестувани след революцията. Чудех се също дали американската мафия е използвала дядовата банка и има пари в онази пещера. Зад всяко голямо богатство стои престъпление, но част от парите сигурно бяха спечелени по честен път. И всичките бяха спасени от попъльзновенията на Кастро. Не издавам морални присъди — е, понякога го правя де, ама в този случай щях да се въздържа. Поне докато не решах дали искам да взема три от шейсетте милиона.

— За какво мислите? — попита Сара.

— Питам се защо точно сега. Защо не оставите парите до затоплянето на отношенията с Куба? Банката и вложителите би трябвало да могат да предявят законни претенции. Такъв е съветът ми. И е безплатен.

— Проблемът е тъкмо затоплянето на отношенията. Доколкото ни е известно, обмисляният договор между Съединените щати и Куба ще разглежда и въпроса за обезщетяването на американската собственост, конфискувана от режима на Кастро. Днес тя възлиза на

милиарди. Но в замяна кубинското правителство настоява САЩ да признаят за законна извършената национализация на частната собственост и парите на кубинските граждани. Тъй че американците ще могат законно да си върнат изгубеното, а кубинците няма да получат нищо.

„Е, все някой трябва да бъде преобан — помислих си. — Това е изкуството на сделката“.

— Когато задвижи процедурата по обезщетяването, тази американска банка може неволно да разкрие на кубинското правителство, че някогашните ѝ вложители в Хавана, и кубинци, и американци, все още имат активи в Куба — продължи Сара. — Ние обсъдихме този проблем, посъветвахме се с юристи и стигнахме до заключението, че трябва да вземем парите преди да бъде повдигнат въпросът за тях при преговорите.

Спокойно можех да си го представя. Никой не знаеше какво ще се случи, когато двете държави започнат да преговарят след половин век мълчание. Бях сигурен, че ще мине още половин век, докато се реши кой какво е притежавал, кой ще получи обезщетение и кой ще бъде преобан. Ако парите бяха мои — а три милиона от тях можеха и да станат, — веднага щях да отида да си ги взема.

— Със затоплянето на отношенията идва туризмът — прибави Едуардо. — Страната вече разглеждат хиляди канадци, европейци и други, които нямат ограничения да влизат в Куба. Пътуването пеш и къмпингуването стават все по-популярни. И когато заприичдат десетки хиляди американци... е, някой от тях може случайно да се натъкне на скрития вход на пещерата.

И така щеше да си плати екскурзията. Предполагах, че това спокойно може да се случи, нищо че имало дваисет хиляди пещери.

— По-рано някой опитвал ли се е да вземе тези пари? — полюбопитствах.

— Единствено Сара знае къде е пещерата — отвърна Едуардо.

Погледнах я.

— По-късно ще ви обясня — каза тя.

— Добре... но има ли кой да ви помогне, когато отидете в Куба?

— Има кой да ни помогне.

Не бях сигурен дали с това „ни“ има предвид и мене, но тя прекъсна размислите ми.

— Да продължим нататък.

Това явно беше знак за Едуардо, който се изправи.

— Ще ви оставя да обсъдите пътуването си до Хавана.

Явно предполагаше, че съм решил да тръгна. Аз пък предполагах, че той остава — не искаше да свърши до стената пред наказателния взвод. И аз не исках.

Едуардо взе неотворената бутилка „Рон Каней“ и слезе при Карлос, който още гледаше телевизия.

Погледнах към рубката и видях, че Джак седи на капитанското място, чете списание и похапва снакс. Дано хвърляше по едно око и на радара. Със сигурност се чудеше дали след няколко седмици ще е с половин милион по-богат или мъртъв.

Обърнах се към Сара, която ме наблюдаваше. Хубавица. И интелигентна. И смела. Такава беше преценката ми.

— Изглеждате замислен, Мак. Може ли да ви наричам Мак?

— Разбира се.

— Знам, че всичко това ви идва много и трябва да го премислите.

— Аха.

— Когато приключим тук, ще можете да вземете информирано решение.

— Или да оправдая взимането на глупаво решение.

Тя се усмихна, изправи се и напълни чашите ни с кока-кола.

— Ром?

— Не, мерси, карам яхта.

Сара ми подаде чашата и я чукна със своята.

— Благодаря, че се съгласихте да ме изслушате.

— Тази вечер яхтата е ваша.

Тя седна на освобождения от Едуардо рибарски стол и го завъртя към мен, смукна от пурата си и я хвърли в морето. После кръстоса крака.

— Сега ще се прехвърлим в Хавана. Или предпочитате да се приберете вкъщи?

Пиеше ми се, обаче отговорих:

— Продължавам да ви слушам. Но си запазвам правото да ви прекъсна по всяко време.

— Съгласна.

Джими Бъфет пееше за бягството от реалността в баровете на Кий Уест. Кое то може и да не беше най-лошата ми перспектива.

9.

Сара зарея поглед в морето към Куба, после се обърна към мен и започна:

— По това време миналата година за пръв път чухме за нормализирането на отношенията и аз заминах за Куба. Както знаете, Държавният департамент не позволява на американски граждани да пътуват там с цел туризъм. Обаче издава разрешения за групови посещения с културни, учебни и артистични цели и аз се възползвах от тази възможност.

Познавах неколцина души, които законно бяха ходили в Куба с групи, и други, които бяха заобиколили забраната, влизайки в страната през Канада, Мексико и други държави. Повечето американци ходеха там от любопитство или за да имат с какво да се хвалят на парти, докато си пият коктейла и черпят с кубински пури. Или, подобно на сегашния кмет на Ню Йорк, който беше ходил там на меден месец, някои американци искаха да изпитат романтиката на социализма. А някои американци, сигурен съм, ходеха с престъпна цел и ако следеше новините, човек научаваше, че някои от тях сега лежат в кубински затвори — и както признаваше Едуардо, за част от тях никой не чуваше повече.

— Заминах с една група от Йейл, с учебна цел — продължи Сара и скромно добави: — Завърших архитектурния факултет в Йейл. Бяхме в Куба дванайсет дни и разгледахме прекрасната стара колониална архитектура, голяма част от която е в трагично състояние, за съжаление, както и грозната съветска архитектура, за щастие също в трагично състояние.

— Видяхте ли дома на дядо си?

— Да, красива къща в Стария град. Сега е мизерна комуналка. Видях и банката, чийто управител е бил дядо. Днес там се помещава държавната служба, в която хората ходят ежемесечно, за да получават купоните си за храна — така наречените „либретас“... Тъжно е... всъщност това ме изпълни с гняв.

Кимнах. Революциите обикновено заменят една група автократични бездарници с друга и истинските губещи са всички останали.

— Ако дойдете с мен в Куба, ще сме на групова учебна екскурзия, организирана от Йейл — каза Сара.

— Аз съм завършил Боудън.

— Много жалко.

Имаше чувство за хумор. Това беше добре. Щеше да ѝ трябва.

— Всеки може да се включи в групата, стига да има свободни места — увери ме тя.

Предположих, че вече съм включен.

— Тези разрешени пътувания се контролират изключително строго и през цялото време трябва да е известно къде сте — продължи Сара. — Почти няма възможност да се отделите от групата и кубинският екскурзовод може да съобщи за това в полицията. Закуските, обедите и повечето вечери са групови и през повечето време от деня сте в туристически автобус с групата и кубинския екскурзовод, а преди вечеря обикновено има лекции на двамата ръководители на групата от Йейл или на кубински университетски преподаватели.

— В колко часа са коктейлите?

— Общо взето, след вечеря сте свободен да разглеждате Хавана, но през деня е по-трудно да се отделите от групата, макар че има такива възможности. Ако се разболеете например — а много хора получават стомашно-чревни разстройства, — можете да си останете в стаята или да се престорите, че сте си в стаята, и никой няма да ви проверява.

— Стига да чуват пускането на водата в тоалетната.

— По-сериозно, моля ви.

— Извинявайте. Вижте, това го разбрах. Хайде да приемем, че вече сме в Хавана. Какво правим там? Ще се срещаме ли с някого?

— Да, може би с човека, с когото се срещнах при предишното си пътуване. Или с някой друг.

— И те ще ни заведат при пещерата, така ли?

— Не. Нашият човек в Хавана ще ни помогне да напуснем града и да стигнем до провинцията, в която е пещерата. Там ще ни посрещне

човек, който ще ни осигури подслон и превозно средство, за да закараме парите от пещерата до Кайо Гилермо.

Май прекалено много хора в Куба знаеха за това.

Сара забеляза намръщеното ми чело и ме увери:

— Те не знаят нито за пещерата, нито за парите. Сигурни хора са. С тази част няма да имаме проблеми.

— А със следващата?

— Превозването на парите от пещерата до Кайо Гилермо е най-трудната... най-опасната част от плана. Трябва да проявим находчивост и хитрост.

Всъщност трябваше да сме Супермен и Суперуоман. Обаче за три милиона долара можех да съм находчив и хитър.

— А как ще прехвърлим парите на „Мейн“?

— Има няколко възможности. Ще разберем, преди да стигнем в Кайо Гилермо.

Прехвърлянето на парите на „Мейн“ ми се струваше най-слабото звено в бездруго слабата верига от действия. Но това нямаше да е мой проблем, ако се откажех. Каквото всъщност беше решението ми засега. Обаче за пълнота на надлежната проверка я попитах:

— И вие знаете точното местонахождение на пещерата, така ли?

— То е известно само на мен. Дядо е оставил на баща ми карта с подробни напътствия и татко ми я даде.

— Добре. — Това беше повече, отколкото бях получавал от баща си. — Защо я е дал на вас?

— Баща ми беше любимият син на дядо, а аз бях любимка и на двамата.

— Ясно. — Според този принцип на унаследяване аз нямаше да получа и петак.

— Аз съм най-подходяща за това — прибави Сара.

— Сигурен съм. — Така или иначе, опитах се да си представя петдесет и пет годишна иманярска карта с подробни напътствия за откриването на пещера в някаква провинция. Е, бях прекарал половината от времето в Кандахар в търсене на врагове в пещери. Всички искаха да открият Осама бен Ладен. Ама все оставахме с празни ръце. Оказа се, че оня гад бил в Пакистан. В Куба можеше да се повтори същото и с парите. Каква ирония, а? — Добре, та значи

картата е у вас. А ако ви спрат на митницата или полицията ви провери на улицата...

— Прерисувах картата и я промених. Освен това отгоре написах „Страхотен преход в планината Камагуей“. — И добави:

— И вече е на английски.

Умница.

— Надявам се, че нищо не е изгубено в превода.

— Не се безпокойте. С тази част няма да имаме проблеми. — И добави: — Дядо ще ме води.

Нали беше умрял?

— Добре, бива ме с пещерите. И с ориентирането. И с преходите. — И с ония, дето се опитват да ме убият, докато правя всичко това.

— Така си и мислех. Това като съгласие ли да го приема?

— Като теоретично и съвсем условно „може би“. Какво ще се случи, когато се отделим от групата и кубинският екскурзовод уведоми полицията?

— Няма значение. Просто ще изчезнем и няма да се върнем в Хавана. Отиваме в пещерата, след това на вашата яхта в Кайо Гилермо. После в Кий Уест, с шейсет милиона долара на борда.

— Мъчнотията е в подробностите.

— Винаги е така.

Смукнах за последен път от пурата и я пуснах през борда, после се заляпах към Хавана. Беше наблизко, да, и имаше пури. А бягството от йейлската група щеше да е много по-лесно, отколкото да избегнем залавянето от полицията и военните, щом ги информираха за нашето изчезване. Освен това стоеше проблемът с пренасянето на шейсетте милиона долара — а сигурно и злато и бижута, които са по-тежки от хартията — до Кайо Гилермо и след това на „Мейн“. Но това бяха мъчните подробности, които щяхме да решим или узнаем в Куба. Военните обичат да имат подробни планове за всичко, но всички знаят, че и най-добрите бойни планове отиват на кино, щом бъде даден първият изстрел. Тогава положението спасяват импровизирането, инстинктът и инициативността. Не е излишен и малко късмет.

— Йейлската учебна екскурзия в Куба започва на двајсет и втори октомври — продължи Сара. — Записала съм се в групата. Вие също. Предполагам, че паспортът ви е наред, но не сте подали документи за виза.

— Дал ли съм депозит?
— Да. С паричен превод. Трябва да доплатите разликата.
— Идва ми наум думата „самонадеяност“.
— Да го наречем „оптимизъм“.
— А ако откажа?
— Ще замина без вас.
— Как ще изнесете парите от страната без моята яхта?
— Има и други начини. Установих го предишния път, когато бях в Куба.

— Значи нямате нужда от мене.
— Освен това установих, че тези начини не са за предпочитане. „Пескандо Пор ла Пас“ е най-добрият. — И поясни: — Прикритието е идеално и ако успеем да пренесем парите на „Мейн“... да речем в кашони от провизии, няма нужда да прибъгваме до други начини, които може да са опасни.

Цялата идея беше опасна, обаче се въздържах да го спомена.

— А и връщането до Кий Уест с останалите участници в турнира ще ни избави от евентуални проблеми с бреговата охрана и митницата.

Аха. Щеше да е жалко да стигнем чак до там и накрая да ни конфискуват шейсетте милиона на пристанището. С всяка изтекла минута изглеждаше все по-лесно — или поне така си мислеше Сара. Каква ирония, че тя беше откровена с мен, но не и със самата себе си!

— Групи от Йейл пътуват до Куба два-три пъти годишно — продължи тирадата си Сара. — Мога да се включа и в друга учебна екскурзия. Но това пътуване случайно съвпада с риболовния турнир... истински дар божи. А вие и вашата яхта сте последният елемент от плана — прибави тя.

Е, това вече намирисваше на натиск. Биваше си я да убеждава. Можеше да ми продаде яхта и да ме убеди, че е дар божи. Ама не бях сигурен, че ще рискувам живота си за нея или заради парите. А и тя не споменаваше за един друг елемент от плана, затова я попитах:

— Ако приема, как ще пътуваме?

— С чартърен полет от Маями до хаванското летище „Хосе Марти“ с групата от Йейл и още няколко групи. Йейлската група има резервация в добър чуждестранен хотел в Хавана.

Всъщност я питах друго.

— Като... приятели ли ще пътуваме?

Сара почти се засрами, но се окопити.

— Изобщо няма да се познаваме, преди да се срещнем в групата.
— После прибави за яснота: — Ще спим в отделни стаи.

Е, ако приемех, поне никой не можеше да ме обвини, че съм мислил с оная си работа.

Изчаках я да подхвърли вероятността за нещо повече, за да направи сделката по-примамлива, но тя отсече:

— Имам си гадже.

— И аз. Все пак сме в Кий Уест.

Сара се усмихна.

— Аз пък имам друга информация.

Наистина се бяха подготвили добре.

— Що се отнася до „Пескандо Пор ла Пас“, Карлос записа друга яхта в турнира, за да запази място — продължи тя. — Може да я замени с „Мейн“.

Това отговаряше на въпроса защо изобщо не съм чул, че ще участвам в турнира. Чувствах се като рокзвезда с коварен импресарио, който без мое знание ме е включил в турне, на което не искам да ходя.

— Едни приятели на Карлос са ангажирали яхтата ви миналия август — добави Сара.

Замислих се и си спомних две двойки от кубински произход, които ме бяха наели за риболовен круиз.

— Препоръчаха ви като добър шкипер.

— И не са сбъркали.

— Освен това казаха, че имате оръжие на борда.

Всъщност имах деветмилиметров „Глок“, а Джак — деветмилиметров револвер „Смит & Уесън“, които можехме да използваме, в случай че вдигнем акула на борда. Носехме също дванайсеткалибров пушка „Браунинг“ за стрелба по птици и панички, както и автомат АР-15 за самозащита. Из проливите има доста наркотрафиканти и е най-добре да стоиш по-далече, но трябва и да си готов за срещи с тях. С две думи, моят арсенал е за спорт, бизнес и защита от лоши хора. Предполагам, че към последните спадат и кубинските стражеви катери.

— Карлос казва, че оръжията ви могат законно да останат на борда в Хавана и Кайо Гилермо, ако господин Колби ги декларира и не

ги сваля на сушата — осведоми ме тя. — Това е според морското право.

— Ясно.

— Но може да се наложи някой да свали пистолет на брега.

— Невъзможно.

— Ще го обсъдим по-късно.

— Трябва ли да знам още нещо, заради което ще ме арестуват в Куба?

— Само онова, което вече ви разказах. — И призна честно: — Не разполагам с конкретни подробности за нищо друго. Информацията ми е предадена на принципа „необходимост да се знае“ — в случай че ни разпитва кубинската полиция. Разбирате ме, нали?

Кимнах, като се чудех с какво си изкарва прехраната, когато не проектира паметници. Тъй де, човек обикновено не чува термини като „необходимост да се знае“ от архитекти и изобщо от повечето хора. Може пък да четеше шпионски романи.

— Откъде знаете, че полицията не следи нашия човек в Хавана? — попитах аз.

— В една полицейска държава човек се научава да разпознава тайната полиция и да се пази от нея. — И ми напомни: — Миналата година се срещнахме без проблем.

Веднъж оцеляла след пътуване в сърцето на мрака, Сара се държеше малко самонадеяно. И аз бях ходил там. Раните ми го доказваха.

— Когато пристигнем в Хавана, може да не успеем да се срещнем с нашия човек — продължи тя. — Или той да ни посъветва, лично или чрез съобщение, да прекратим операцията, понеже е прекалено опасно. В такъв случай ще получите петдесет хиляди за вложените усилия и време.

— Ще трябва ли да разглеждам архитектурни паметници до края на екскурзията?

— Ще видите, че всички културни аспекти на това пътуване ще са ви интересни. Ако операцията е в ход, но промените решението си в Хавана...

— Това няма да се случи.

— Така си и мислех.

— Добре, ако сме в Хавана и операцията се отложи, ще идвате ли да пиете и танцувате с мен?

— С удоволствие. — Тя демонстративно си погледна часовника.

— Тази вечер трябва да се приберем в Маями.

— Защо не останете на Кий Уест?

— В Маями ни очакват.

— Добре. — Изправих се.

Тя също стана.

— Бих искала да чуя отговора ви още сега.

— Ще го чуете преди да стигнем в пристанището. Трябва да поговоря с Джак.

— Той трябва да знае само абсолютно необходимото.

— Карлос вече ми го изясни. — Помълчах и попитах: — Ще се видим ли пак с Едуардо?

— Защо питате?

— Симпатичен ми е.

Сара помълча, после отвърна:

— Той е страстен риболовец.

— Трябва да лови риба в безопасни води.

Тя кимна.

— Ще видим.

Подвикнах на Джак:

— Прибираме се! — После отново се обърнах към нея. — Ако се сетите за още нещо, което трябва да знам, кажете ми го, преди да стигнем в пристанището.

— Няма нищо друго, освен...

— Да?

— Харесва ми дизайнерската ви тениска. — Тя се усмихна и посочи гърдите ми. Веднага наляпах въдицата, а Сара прибави: — Убедена съм, че мога да ви поверя живота си. Вие сте се върнали след два мандата в Афганистан и ще се върнете жив и здрав от Куба.

— Е... не е същото. В Афганистан командвах сто отлично обучени и въоръжени до зъби мъже и всеки от тях пазеше гърба на другия. В Куба ще сме само двамата с вас.

— Но имате топки. В смисъл кураж. И хъс.

Това изявление малко ме изненада.

— А аз имам мозък. И опит. — Тя пак се усмихна. — Екипната работа е гаранция за успех.

— Това прозвуча като надпис на тениска.

— Имате ли ми доверие?

— Изглеждате достатъчно самоуверена.

— Какво повече искате?

Е, исках да се чукаме, ама щях да се задоволя и с трите милиона.

— Не се опитвайте сам да се разубедите, Мак. Има една поговорка: „Предпочитам да съжалявам за нещата, които съм направил, отколкото за онези, които не съм“.

— Аз съжалявам и за двете.

— Имаме нужда от вас. Тук става въпрос и за справедливост. И ще нанесем удар на една безчовечна система.

— Ще го имам предвид. — После ѝ прочетох обичайните си инструкции. — Настанете се удобно долу или останете на палубата, само гледайте да не паднете в морето. Проливите са като шведска маса за акулите. Ще се върнем в пристанището след около час.

— Чудесен круиз.

— Радвам се, че ви е било приятно.

Докато отивах към рубката, чух как електрическият брашпил вдига котвата. Джак запали мотора.

— Как мина?

— Добре.

— Ще забогатеем ли?

— Не от риболов.

— Поне ще я изчукаш ли?

— Не стана дума за това.

Той понечи да ми освободи капитанското място, но аз го спрях.

— Поеми руля.

— Защо?

— Трябва да се упражняваш.

Джак запали цигара и натисна щамбайна напред.

— Довери се на инстинкта си, Мак.

— Инстинктът ми подсказва, че не знаеш какво да правиш там.

— За половин милион мога да се науча бързо.

— Трябва ми решението ти преди да стигнем в пристанището.

— Какво трябва да знам преди да взема решение?

— Нищо, което вече да не ти е известно.

— Добре. Ще си помисля. — И ми напомни: — И без това живеем назаем.

Така си е. И идваше време за поредната вноска.

10.

Потеглихме и Джак погледна джипиеса.

— Това ли е посоката за Кий Уест?

— Горе-долу.

Той нямаше лиценз за капитан на дванайсетметрова моторна яхта, обаче беше роден моряк и имаше инстинкт за морето, времето и руля. Освен това много го биваше в риболова. Единствено корабната електроника си оставаше загадка за него.

— Смяташ ли, че ще се справиш с „Пескандо Пор ла Пас“? — попитах го.

— Без проблем.

Дано помощник-капитанът, когото щеше да осигури Карлос, разбираше от навигация. Не исках да стигна до Кайо Гилермо с шейсет милиона долара и да установя, че „Мейн“ е заседнала в пристанището на Хавана.

Е, това може и да беше последната ми грижа.

Джак отвори последния пакет „Доритос“.

— Искаш ли? Без глутен са.

— Яж си ги. Обаче гледай и дълбокомера.

От каюткомпанията долу се чуваше телевизорът. Сателитната ми антена понякога работи нормално в морето и моите клиенти явно бяха намерели комедийно шоу с много монтиран смях, който заглушаваше разговора им. Освен това приказваха на испански, тъй че не можех да ги подслушвам, даже да исках, обаче проявявах шпионски опит, като надувах телевизора.

Хрумна ми, че Карлос, Едуардо и Сара не ми разкриват цялата истина. От една страна, тяхната история за скритите пари ми се струваше правдоподобна и съответстваше на случилото се в Куба по онова време. От друга страна обаче я разказвах прекалено гладко. Но може и вроденият ми скептицизъм да се опитваше да попречи на шанса ми да изляза в пенсия.

Не се мъчех сам да се разубедея, ама когато някой ти предлага три милиона долара, трябва да се запиташ следното: а) дали изобщо ще

видиш парите; б) дали работата не е по-опасна, отколкото и без това ти изглежда. Мен опасността не ме плаши, но когато възлиза на самоубийство, имам нужда от рестарт.

— За какво си се замислил?

— Чудя се как да те прецакам с твоята хилядарка.

— Ще се опитам да ти помогна. Оня, дето отказа другите две хиляди, трябва да отиде и пак да си ги поиска. А който не ги е отказал, получава двете хиляди в плика, тъй че някой ми дължи половината от четири бона.

— И къде я научи тая математика?

— По улиците на Патърсън. Пликът, ако обичаш.

Извадих плика от джоба си и му го подадох.

— Никога не отказвай пари, освен ако няма някаква уловка — посъветва ме Джак.

— Винаги има уловка. — Смених темата. — Колко боеприпаси имаме на борда?

Той ме стрелна с поглед.

— Не са много. Половин кутия деветмилиметрови...

— Вземи част от нечестно спечелените си две хиляди и купи поне четиристотин патрона за автомата, сто за пистолетите и няколко кутии за пушката.

Джак се зазяпа през предния прозорец и след малко каза:

— Месечната заплата за участие в бойни действия във Виетнам беше петдесет и пет долара. Можеш ли да повярваш, че съм рискувал живота си за по-малко от два долара на ден?

— Не си рискувал живота си за това.

— Да. Но даже за половин милион...

— Хубаво си помисли, Джак. Аз ще участвам, но ако ти откажеш, трябва да знам.

— *Ти* си помисли хубаво. Аз само ще ловя риба. Освен ако оная мадама не ти е казала нещо друго.

— Само каквото вече ти е известно. Ти ще управляваш яхтата, с която ще се измъкнем. Ние със Сара ще оберем банката.

— Каква банка?

Не отговорих.

— Ще ни преследват ли по време на измъкването?

— Надявам се, че няма.

— А ако ни преследват?

— Точно затова ти дават половин милион.

Той кимна, после попита:

— Заради обира ли ти плащат два милиона?

— Вече са три.

— Сериозно? Явно е станало по-опасно.

— Виж какво, ако стрелят по нас, заплатата ти за участие в бойни действия ще е още половин милион. Ако участваш.

Джак се замисли, после се усмихна.

— Добре... ама ако не успеете да се доберете до яхтата, след турнира просто ще отплавам за вкъщи, ще продам яхтата и ще задържа парите.

„Даниъл Маккормик умря. И продавам яхта“.

— Разбрахме ли се?

Погледнах го.

— Разбрахме се.

Стиснахме си ръцете.

Огрятата от луната вода беше спокойна, южният вятър се усиливаше и „Мейн“ пореше вълните с дващест и пет възела. На хоризонта вече се виждаха светлините на Кий Уест.

Джак запали цигара.

— Спомням си кубинската революция.

— Оная през хиляда осемстотин деветдесет и осма ли?

— Не, оная през петдесетте, умнико. Навремето беше голяма новина.

— Не и за мене, старче. Още не съм бил роден.

— Тогава бях малък. Спомням си я от телевизията. — Той се умисли, после продължи: — Свещениците в моята черква, „Свети Йосиф“, разправяха, че комунистите затваряли църквите в Куба и арестували свещениците. Даскалът в католическото ми училище викаше, че Кастро бил Антихрист. — Джак се засмя. — Изкарваше ми ангелите от страх.

Предполагам, че през 50-те години на XX век католицизмът и комунизмът не са вървели рамо до рамо в Америка. А Джак си припомняше ония дни на изгубената американска невинност, което намирах за интересно.

Той смукна от цигарата си.

— За да изкарам пари, след всяка служба продавах католическия вестник, „Таблет“, на тротоара пред черквата. За десет цента. В „Таблет“ имаше всевъзможни репортажи за бежанци от Куба, за екзекутирани хора. „Свети Йосиф“ събираше пари за бежанците и помня, когато на нашата улица се засели първото кубинско семейство... Знаеха доста добре английски и тоя тип, Себастиан, разправяше на съседите за всичко, което изгубил в Куба, фабрика и още някакви работи, а жена му — не се сещам името ѝ — все плачеше. Децата им бяха малки. Три парчета. Бяха си наред, ама все дрънкаха за голямата къща, дето я имали в Куба. И за слугите си. Сигур всички са се смятали за преебани. — Джак се усмихна. — А бе, то аз съм се родил преебан в Ню Джърси!

Има два вида история: онази, която си чел, и онази, която си преживявал — или в която дори си участвал. За Джак кубинската революция беше детски спомен. За Сара тя представляваше историята на нейния род и част от нейната идентичност. За Едуардо — травма от детството и мания. За мене нямаше значение. До днес.

— Имаш ли им доверие на тия? — попита Джак.

— Инстинктът ми подсказва, че са почтени.

— Това не отговаря на въпроса ми.

— Те имат нужда от нас.

— Докато се качим на яхтата с парите, които откраднете.

— Ще сме въоръжени. И те сигурно си мислят същото за нас.

— Аха. Няма почтени крадци.

— Ние не сме крадци. Ще пренасяме пари, които богати кубинци са откраднали от бедни кубинци, за да бъдат върнати на богатите кубинци, които са ги откраднали.

Джак се усмихна и попита:

— Ти с оная си работа ли мислиш?

— Този път не.

— Добре. Колко пари ще крадете?

— Няма нужда да знаеш. И е излишно да те предупреждавам да не казваш нито дума за това на никого.

— „Приказлива уста кораб потопява“, както гласеше оня лозунг от Втората световна война.

— Двамата с тебе поотделно ще опишем всичко и аз ще оставя запечатаните пликове при моя адвокат, който ще ги отвори в случай на

нашето изчезване или смърт.

Джак не каза нищо.

— И ще съобщя на нашите нови амигос за съществуването на тези пликове.

Той кимна.

Сара се качи от каюткомпанията и дойде при нас.

— Надявам се, че риболовният турнир ви интересува — каза на Джак.

— Да. Още по-интересно ще е плаването обратно към къщи — осведоми я той и попита: — Искате ли „Доритос“?

— Благодаря. — Сара си взе и се загледа в електронните прибори на пулта. — Можете ли да отворите Хавана и Кайо Гилермо на джипиеса?

Влязох в Гугъл Ърт, написах „Хавана“ и на екрана се появи сателитен образ на града.

— Ако имаше Гугъл Ърт, Христофор Колумб щеше да види, че не е открил Индия. — Сара се засмя за пръв път. Имаше чудесен смях.

Тя посочи едно място на брега на Флоридския пролив, на седем-осем километра западно от пристанището на Хавана.

— Това е кеят „Хемингуей“, откъдето са се провеждали повечето турнири. Но за по-широка реклама на новия турнир и за да има по-добри възможности за фотографите, корабите от „Пескандо Пор ла Пас“ ще акостират направо в пристанището на Хавана. — Сара посочи голямото пристанище и продължи: — Това тук е круизният терминал „Сиера Маестра“. Наскоро го реставрирах и сега изглежда точно като преди сто години.

Уголемих постройката на екрана — дълъг покрит кей, стърчащ в морето и свързан с внушителната терминална сграда на брега.

— Реставрирах го, защото очакват Хавана да се превърне в междинно пристанище за американските круизни кораби — поясни тя.

Дейв Кац май щеше да се окаже прав. Круизните кораби щяха да подминават Кий Уест, което щеше да навреди на бизнеса ми. Беше време да се пенсионирам с три милиона долара в банката.

— Както виждате, терминалната сграда е разположена на красив стар площад — Плаза де Сан Франсиско де Асис. — Сара погледна Джак. — И когато слезете от яхтата и излезете от терминала, ще се озовете право в сърцето на историческия Стар град.

Моят помощник-капитан наблюдаваше дисплея, но не отговори.

Тя продължи рекламната си акция:

— Може да ви очаква оркестър, ако го разрешат, и малка тълпа посрещачи, телевизионни камери и репортери от кубинската телевизия и вестници. Както и представители на кубинските власти и американското посолство. — И побърза да го успокои: — Няма нужда да давате интервюта и да позирате за снимки, ако не желаете.

Той упорито мълчеше. Но ако имаше намерение да дава интервюта и да позира за снимки, настойчиво щях да го посъветвам да не облича оная тениска с надписа „Убий комуния в името на Христа“.

— Не е ясно каква публичност ще иска да даде на турнира кубинското правителство — поясни Сара. — Те се колебаят. Съзнават, че събитията се развиват по-бързо, отколкото им се иска, и че са застанали на пътя на историята.

Интересно.

— В Стария град има много барове, ресторанти и нощни клубове — продължи тя.

Уплаших се, че Джак ще вземе да обърне яхтата и да потегли за Хавана веднага.

За да изчистя фокуса на тази розова картинка, попитах:

— Екипажите и риболовците минават ли паспортна и митническа проверка?

— Предполагам. Но тъй като става въпрос за специални гости, сигурна съм, че няма да има никакви проблеми. Защо питате?

„Ами понеже ти спомена, че можело да се наложи някой да свали пистолет на брега“.

— Просто питам.

Погледнах Джак, който явно размишляваше над всичко това. Той вече беше приел тази добре платена работа и съответно нямаше нужда от скритата реклама на Сара. И все пак нарисуваната от нея словесна картина на посрещането му с духов оркестър в хаванското пристанище щеше да затвърди съгласието му. Оставаше само да му каже къде да си намери момиче и всичко щеше да е тип-топ.

— Надявам се, че съм успяла да ви дам представа какво да очаквате в Хавана — завърши тя.

Джак кимна.

Да бе. Ама не и какво да очаква в Кайо Гилермо.

Смалих сателитното изображение, така че едновременно да се виждат Хавана и Кайо Гилермо, който се намираше на около четиристотин километра източно от столицата. Теоретично плаването покрай брега не трябваше да го затрудни.

Той се вторачи в екрана и замислено кимна.

— Щом Джак е на руля, ние с вас можем да пийнем по чаша — предложи ми Сара.

Мислех, че ще слезе долу, но тя се насочи към кърмата и аз я последвах.

Сара наля два рома и ми подаде единия.

После, все още изправена, ме осведоми:

— Двамата с Джак сте направили силно впечатление на Едуардо и той е съгласен за трите милиона. — После ме попита: — С нас ли сте?

— Да.

— Добре. А Джак?

— И той.

Тя чукна чашата си в моята.

— И Бог ще е с нас.

— Нима тогава нещо може да се обърка?

Вдигнахме наздравица за това.

— Трябва да се срещнете с Карлос, за да ви обясни подробностите за участието ви в учебната екскурзия до Хавана, да подпишете документите за визата и да обсъдите още някои логистични въпроси. Можете ли утре да отидете в офиса му?

— Разбира се.

— Той ще ви каже по кое време.

— Аз ще му кажа по кое време.

Сара ме стрелна с поглед.

— Добре... и след няколко дни — в удобно за вас време — Карлос пак ще дойде в Кий Уест, за да поговори с вас и Джак за турнира. И да вземе копие от паспорта на Джак, както и някои данни за „Мейн“. Ще донесе разрешителното за турнира и чека за наема на яхтата. — Усмихна се. — Тайните операции започват с досадни подробности.

— Добре е и да свършват така.

Тя ме погледна.

— Всичко ще е наред.

Сигурно така бяха твърдели и за десанта в Залива на прасетата. Да не споменавам за стотиците опити на ЦРУ за покушение срещу Кастро. Да не забравяме и за Карибската криза, Мариелското бягство и търговското ембарго.

Както би казал Джак, Съединените щати и Куба толкова отдавна се преебаваха взаимно, че вече сигурно и на двете страни им харесваше.

Сега обаче бяхме в навечерието на нова ера — кубинското размразяване. Но преди това аз имах шанс да направя същото, каквото бяха правили адски много други американци, например мафията и ЦРУ — да се опитам да прееба Куба. Сигурно имах същия шанс за успех, колкото и да еба Сара Ортега.

— Защо се усмихвате?

— Сигурно от рома.

— Тогава изпийте още един. Харесва ми усмивката ви.

— И на мен ми харесва вашата.

Наляхме си по още едно и тя обяви:

— Другия път ще пием в Хавана.

Другият път можеше да ни е и последен.

ЧАСТ II

11.

Към осем вечерта седях на бара в „При Пепе“, мексикански ресторант в Зона Е на Международното летище Маями, пиех „Корона“ и преглеждах пакета с брошури за йейлската учебна екскурзия. Сигурно трябваше да ги прочета още преди няколко седмици, когато Карлос ми ги даде в стилния си офис в Саут Бийч, ама все си мислех, че това пътуване до Куба няма да го бъде. Е, щеше. Утре заран. И както препоръчваше брошурата със съвети, бях отседнал в хотела на летището, който се намираше в Зона Е, на десетина метра от ресторанта. Йейлската група се събираше в хотелското фоайе в ранни зори — и по-точно в пет и половина сутринта.

Джак ме докара на аерогарата по Презморската магистрала с моя форд „Иконолайн“. Естествено, ванът не покрива представата ми за кола, удовлетворяваща кризата на средната възраст, обаче ако си собственик на чартърна яхта за спортен риболов, имаш нужда от нещо такова. След няколко седмици щях да го сменя с „Порше“ 911.

Така или иначе, по пътя пак инструктирах Джак за неговата роля в кубинското ни приключение и му напомних да вземе още боеприпаси преди да отплава.

Напомних му също да не зарежда догоре в Кайо Гилермо, понеже „Мейн“ трябваше да е колкото може по-лека, ако се наложеше да се изнесем бързо — макар че по-скоро щяхме да имаме нужда от стелт. По-рано през седмицата бях изнесъл на Джак опреснителен курс по корабна електроника и се надявах, че ще намери пътя до Хавана и няма да отпраши за Пуерто Рико. Всъщност обаче едва ли щеше да има проблеми, ако просто следваше останалите яхти от турнира.

Въпреки че не изглеждаше особено въодушевен от кубинската си авантюра, Джак с нетърпение очакваше да получи своя дял от половин милион долара — макар че беше раздвоен относно вероятността да попадне под обстрел, за да заслужи другия половин милион за участие в бойни действия.

— Ще ти платя даже да не те улучат — обещах му.

Той ми предложи да вървя на майната си и се поинтересува как ще натоварим плячката на „Мейн“.

— Още не са ме осведомили.

— Съобщи ми, когато те осведомят.

— Някой ще ти съобщи — когато е нужно.

— А ако планът не ми допадне?

— Сигурен съм, че няма да ти допадне, Джак, какъвто и да е.

— Ей тука вече може да ме убият.

— Или да забогатееш.

— Или нито едното, нито другото. Щото се съмнявам, че ще успееш да се добереш до яхтата с плячката.

— И това ще реши проблема.

Поръчах си нова бира на барманката Тина и се върнах към мислите си. Преди да се отправиш на каквато и да е операция, трябва да видиш какво ти е известно, да определиш какво не ти е известно и да се опиташ да познаеш какво може да се обърка. И накрая, стигането дотам е само половината от купона — трябва ти свободен път за вкъщи.

Припомних си последните няколко седмици след срещата ни с Карлос в Маями. Както беше обещал, той повторно дойде в Кий Уест и ни посети с Джак на „Мейн“. Носеше ни документите и разрешителното за плаването до Куба с другите участници в турнира и водеше със себе си новия помощник-капитан, млад американец от кубински произход на име Фелипе, който изглеждаше компетентен и явно също знаеше, че целта ни не е да ловим риба за мир. Нямах представа колко му плащат, но се надявах да са предвидили и хонорар за участие в бойни действия.

Фелипе и Джак веднага се сприятелиха — стига Фелипе да разбираше, че капитанът е Джак — и се уговориха да излязат на пробно плаване с „Мейн“. Фелипе ми се закле, че бил запознат с бордовата електроника.

Попитах Карлос за тримата, които уж щяха да наемат яхтата ми, и той ме увери, че наистина били опитни риболовци и немало да събудят подозрения. Освен това тези трима мъже, които адвокатът наричаше просто „амигос“, щели да вземат самолет от Куба за Мексико Сити в последния ден от „Пескандо Пор ла Пас“. Щели да се настанят в хотел в Кайо Гилермо и ако се наложеше „Мейн“ да се

измъкне през нощта преди края на турнира, нямаше да са на борда и да усложнят положението, в случай че попаднем в престрелка. Тъй че с Джак щеше да се наложи да се оправяме само с Фелипе, ако всичко се окажеше двойна игра. На яхтата щеше да е и Сара, естествено.

Поинтересувах се и дали Едуардо възнамерява да е на борда на „Мейн“ и Карлос отговори отрицателно, защото възрастният кубинец бил персона нон грата в Куба и щели да го арестуват, ако стъпел на сушата — или ако кубинските власти се качели на борда и проверели документите му. Тъй че, макар да бях останал с впечатлението, че му се иска да дойде с нас, явно нямаше да види родината си този път — а сигурно и до края на живота си.

Освен това информирах Карлос за писмата, които щяха да бъдат отворени, в случай че аз или Джак умрем при съмнителни обстоятелства или изчезнем, и той отговори: „Очаквах да го направите, но можете да ни имате доверие“.

Състоящата се от десет яхти флотилия на „Пескандо Пор ла Пас“ трябваше да отплава от Кий Уест на двацет и четвърти, събота, два дни след моя полет за Хавана със Сара и йейлската група. Екипажите и риболовците щяха да пренощуват в кубинската столица като жест на добра воля, но адвокатът недвусмислено ме предупреди, че нито аз, нито Сара не бива да се срещаме с никого от „Мейн“. Джак обаче искаше да ме черпи в Хавана, затова си чукнахме среща в прочутия бар на хотел „Насионал“. Карлос не командваше парада все пак.

Освен това Карлос носеше статия за турнира, публикувана в „Маями Хералд“, а и аз бях виждал подобни в „Кий Уест Ситизън“. Напоследък кубинското размразяване беше важна тема и въпреки че повечето материали бяха позитивни, хардлайнерите в кубинската изгнаническа общност категорично се противопоставяха на смекчаването на американската политика, провеждана в продължение на повече от половин век. По същество хората като Карлос, Едуардо и техните амигос искаха Фидел Кастро и брат му Раул да слязат от сцената — за предпочитане с краката напред, — преди да започне каквото и да е нормализиране на отношенията. Самият аз нямах определено мнение по този въпрос, както бях осведомил Карлос в „Зеленият папагал“.

Направих надлежна проверка на Карлос, като прегледах уебсайта му и го гуглирах. Изглеждаше такъв, за какъвто се представяше —

любимия адвокат на кубинските антиправителствени организации в Маями, — и изобщо не го криеше в интернет.

Влязох и в служебния уебсайт на Сара Ортега. Тя работеше в малка бутикова архитектурна фирма и имаше талант. Когато забогатеех, може би щях да ѝ възложа да ми построи къща някъде. На страницата ѝ във Фейсбук нямаше много, например изобщо не се споменаваха за гадже. Проверката в Гугъл също не даде резултат.

Що се отнасяше до Едуардо Валаскес, той не съществуваше в Мрежата, но това не беше необичайно за човек на неговата възраст. И с неговото занимание. За него обаче се споменаваха в няколко вестникарски статии за кубинската изгнаническа общност — ако беше същият Едуардо Валаскес, — от които ставаше ясно защо не е добре дошъл в Куба на Кастро.

С две думи, информацията в интернет върши работа, ама трябва да се приема с едно наум, а и човек има нужда от някакъв контекст, за да си разтълкува прочетеното. Във всеки случай, каквото и да струваше, моята надлежна проверка не установи нищо съмнително и ето че сега пиех бира в „При Пепе“.

А относно издирването на сведения за Република Куба, както вече споменах, бях убеден, че това пътуване няма да се осъществи, затова и не отделих много време на „ориентирането в обстановката“, както му викат в армията. Какво ти трябва да знаеш за място, което смърди? Пък и Карлос доста подробно ме бе запознал със ситуацията и ме беше уверил, че Сара Ортега щяла да е основният ми източник на информация за страната и че освен йейлския пакет с брошури и един пътеводител нямало нужда да чета повече. Отбеляза също, че не ме били избрали заради познанията ми за Куба, а заради опита ми с оцеляване във враждебна среда, тоест Сара Ортега имаше мозъка, а Даниъл Маккормик — топките, сиреч куража и хъса. Трябваше да се получи.

Попитах го как двамата със Сара ще пренесем парите на „Мейн“ в Кайо Гилермо и Карлос отговори:

— Планът ще е готов преди да стигнете там.

— А как аз или Сара ще разберем какъв е планът?

— Ще ви съобщим.

Не си дадох труд да се осведомя как и кога ще направи последното — и двамата бяхме наясно, че е най-добре да не

разполагам с тази информация, в случай че кубинската полиция прикрепи електроди към топките ми.

Карлос също ми съобщи:

— Не искаме да имате каквато и да е връзка с „Мейн“, затова нося документи за продажбата на вашата яхта.

— За колко?

— Имам сертифициран чек за точната сума на заема ви, платим на вашата банка.

Е, след като най-после имах възможност да се отърва от това бреме, не бях сигурен, че искам да се разделя с яхтата, обаче Карлос ме успокои:

— В договора е предвидена клауза за обратно изкупуване и когато се приберете от Куба, ще можете да си върнете яхтата на същата цена.

— На по-ниска, ако е надупчена от куршуми.

Той не обърна внимание на забележката ми и продължи:

— Почти няма вероятност кубинските власти да свържат туриста Даниъл Маккормик със собственика на „Мейн“, но ако го направят, може да заподозрат нещо.

— Ясно.

След това Карлос ми даде договора за покупко-продажба, никакви регистрационни документи и чека, платим на моята банка и издаден от „Сънсет Корпорейшън“, каквото и да беше това.

— И за още по-голяма сигурност прекръстих яхтата в документите за турнира — информира ме адвокатът.

— Яхтата си е ваша.

— И ще поръчам да напишат новото име на носа. — Той се усмихна. — „Мейн“ вече се казва „Голямата риба“.

— Харесва ми. — Ама за мене яхтата винаги щеше да си остане „Мейн“. И ако действително се стигнеше до обратно изкупуване, пак щях да напиша на носа „Мейн“, при това със златни букви, и щях да отплавам с нея за Портланд.

Подписах бумагите и продадох „Мейн“ на „Сънсет Корпорейшън“. В следващия си живот искам да съм адвокат от кубински произход в Маями с куфарче, пълно с трикове.

И накрая, Карлос не беше забравил наема за чартъра и ми даде сертифициран чек за трийсет хиляди долара, които си поделихме с

Джак. Като прощален подарък Карлос ми връчи и пътеводител за Куба.

Поздравих го с новата му яхта и последните му думи към нас с Джак, преди двамата с Фелипе да напуснат Кий Уест, бяха:

— Vayan con Dios. — „Бог с вас.“

А последните думи на Джак, когато ме оставяше на летището, бяха:

— Ще се видим в Хавана.

И моите към него:

— Гледай да не съсипеш яхтата на Карлос. — Поръчах му и да купи четири бронирани жилетки със съответните размери.

* * *

Докато преглеждах йейлските брошури, работех върху третата си бира и втората купа начос и хвърлях по едно око на телевизора над бара, по който предаваха плейофа между Метс и Къбс. Сред брошурите имаше листовка, озаглавена „Трийсет често задавани въпроса“, и аз прочетох първия: „Всички казват, че е незаконно да се пътува до Куба. Това пътуване законно ли е?“.

„Да“, очаквано гласеше отговорът. Ако беше „Не“, нямаше да има още двайсет и девет въпроса. Обаче за нас двамата със Сара щеше да е законно само донякъде.

Продължих нататък: „Тази програма се различава от по-традиционните пътувания по това, че винаги трябва да е известно къде се намирате“. Даже когато сваляте някоя от жените в групата. Е, не, това не го пишеше. Ама сигурно се подразбираше.

Допих си бирата и си взех начос. Според списъка в пакета групата се състоеше от трийсет души и аз с радост установих, че не познавам никого. Освен Сара Ортега от Маями, естествено, която всъщност седеше на пет-шест метра от мене в компанията на две жени с изключително сериозен и прилежен вид, облечени така, че втори път да не ги погледне човек.

Сара обаче носеше бледосиня рокля с голи рамене, която едва покриваше коленете ѝ, и лоуфъри, които беше изула под масата.

Не се бяхме виждали и чували от нашия романтичен круиз и както го изискваше сценарият, сега не се познавахме. Но при влизането

й в „При Пепе“ погледите ни се бяха срещнали и ми се стори, че зървам мимолетна усмивка на устните й. Май и намигане. Реших, че и тя е отседнала в хотела на аерогарата, макар и явно не с гаджето си.

Изглежда, в ресторанта имаше още хора от йейлската група, отседнали в същия хотел, и някои от тях очевидно се познаваха, а други просто се бяха приближили до някоя от масите и бяха попитали седящите там дали са от екскурзията до Куба, както беше направила Сара, преди да се настани при двете жени. Питомците на Йейл са като вампирите — познават се един друг и на тъмно. От друга страна, питомците на Боудън се познават един друг в бара — те са ония, дето лежат на пода.

Както и да е, откъснах очи от Сара, която и без това не гледаше към мене, и се върнах към брошурите. „Всеки ден е организиран така, че да осигури пълноценно общуване с кубинския народ“.

Което ми напомни за една от информативните тениски на Джак: „Постъпи в армията, виж света, срещни се с нови хора и ги убий“.

Продължих да чета: „Моля, имайте предвид, че Асоциацията на възпитаниците на Йейл възнамерява изрично да спазва всички изисквания на разрешението за екскурзията. Участниците трябва да се включват във всички групови дейности. Всеки участник е длъжен да пази екземпляр от Окончателната програма, който може да бъде изискан от Службата за контрол на чуждестранните активи през следващите пет години“.

Не бях чувал за тази държавна служба, ама звучеше сериозно. Аз не пазя никакви бумажки повече от пет минути, ако мога да го избегна, но може би трябваше да нося тази Окончателна програма с мене, в случай че се озовях в кубински затвор и допуснеха някой от новооткритото американско посолство да ме посети в килията.

— Носите ли си екземпляра от йейлската Окончателна програма, господин Маккормик?

— Не, сър. Изгубих го, докато ме гонеше полицията.

— Ами, тогава не мога да ви помогна. Преебали сте се.

Без да ме пита, Тина смени празното ми шише с нова студена бира.

— Нещо смешно ли?

— Просто си мисля за екскурзията.

— Закъде пътуваш?

— За Куба.

— Защо ти е да ходиш в Куба?

— Северна Корея вече я продадоха.

— Сериозно?

Тя беше десетина години по-възрастна от мене, не изглеждаше никак зле и си мислех, че ако флиртувам с нея, Сара ще забележи, ще изревнува и ще дойде да седне на бара. Ей такива глупости си фантазира човек, когато е обърнал някоя и друга биричка.

— Там ли си отседнал? — Тина кимна към хотелското фойе.

— Аха.

Погледите ни се срещнаха и тя ме попита:

— Как са стаите?

„Ами, мога да ти опиша стаята си или да ти я покажа, ако вече не си виждала няколко“.

— И в по-лоши съм спал.

Тя се усмихна.

— И аз. — И прибави: — Бирата е от мене.

Един сервитьор ѝ донесе поръчки за напитки и Тина отиде да ги изпълни.

Хм, чуването с барманка може и да не беше добро начало на това пътуване — или на свалките ми със Сара Ортега. Хрумна ми, че Сара, която живееше в Маями, няма нужда да отсяда в хотела на летището и следователно е тук, за да се увери, че съм на линия. А не за да прием по нещо заедно. Може би по-късно.

Джак вика, че жените били като рейсове от градския транспорт — след десет минути се появявала друга. Само че не като Сара Ортега. Подобно на жените от армията, с които съм излизал, Сара беше готова да даде живота си за нещо, в което вярва. И някак си бе успяла да ме уговори и аз да си сложа главата в торбата. Парите бяха сериозен мотив, естествено, но и не исках да я оставя да замине за Куба сама или с някой по-некадърен, а тя вярваше, че съм способен да се справя. Имал съм топки, нали така каза.

Мъжете са егоистични идиоти, податливи на женско ласкателство, обаче това си го знаем всички. И даже в Куба между нас със Сара да не се получи нищо, винаги щяха да ни останат спомените от Хавана. Освен ако не ни убиеха.

Пак насочих вниманието си към трийсетте въпроса. Номер четири ме информира, че трябвало да предам половината от визата си при пристигането си в Куба и било *важно* да не изгубя другата половина, иначе съм щял да имам проблем при напускането на страната.

Е, ако всичко минеше добре, другата половина нямаше да ми трябва, а ако минеше зле, тя нямаше да ме измъкне от Куба.

Не съм голям фен на груповите екскурзии — бил съм на две такива в Афганистан. Обаче бях съгласен, че това е подходящо прикритие — до момента, в който ние със Сара се отделим от групата. Тогава щяха да вдигнат аларма. Но ако в душата им имаше и капка романтика, кубинските ченгета щяха да си помислят, че страхотната мацка Сара Ортега и загорелият Даниъл Маккормик са се измъкнали, за да се уединят. И по думите на Карлос, това щеше да е прикритието ни, ако ни спре полиция в провинцията. И полицията наистина можеше да се върже — тъй де, макар и комуняги, те си бяха латиноамериканци, нали? Само че ако носехме шейсет милиона долара, щеше да се наложи да даваме допълнителни обяснения. И тогава нямаше да е излишно да съм въоръжен.

Отново се заех с брошурите и прочетох, че в Куба било незаконно да използваш щатски долари. Затова нашата група щяла да отиде в хаванска банка и да обмени доларите си за нещо, наречено ККВ, кубинска конвертируема валута, с каквато можели да плащат чужденците.

Карлос ме предупреди да нося най-малко три хиляди щатски долара, две от които получих от него за баса. Никога не отказвай пари — даже след като си ги отказал.

Също във връзка с валутните правила американците в Куба нямали право да използват кубинско песо при никакви трансакции и не можели да купят песо в кубинска банка. За съжаление, беше ми казал Карлос, нашите хора там искали да им се плаща в песо, понеже не им било разрешено да притежават и харчат щатски долари и ККВ. Затова Сара щяла да носи триста хиляди кубински песо — възлизащи на около хиляда и двеста долара — скрити в себе си и да ги даде на нашите хора в Куба, задето рискуват да ги арестуват и хвърлят в затвора. Парите ми се сториха малко, обаче се равнявали на кубинска

заплата за петдесет години. Не биваше да отстъпвам от петте милиона. Долара, не песо.

Върнах се към брошурата, в която пишеше, че в Куба почти нямало интернет, а мобилният ми телефон сигурно нямало да хваща сигнал. Това вече го знаех от Карлос, който излишно ме беше предупредил, че със Сара трудно ще поддържахме връзка. Проблем можеше да възникне например и ако се наложеше да се обадим по спешност в американското посолство. Но както се научавах в армията, в битка влизаш с каквото снаряжение разполагаш, а не с каквото ти се иска.

Разбира се, ние със Сара можехме да носим сателитни телефони, обаче според Карлос това страшно щяло да алармира кубинските власти и ако ни спрели, със същия успех можело да имаме служебни карти от ЦРУ.

Отпих голяма глътка бира и усетих как алкохолът се пропива в мозъка ми, което понякога ме прави по-честен със себе си. Подсъзнателно разбирах, че тази кубинска авантюра не е толкова заради парите, колкото заради нуждата на Мак от действие, от приключения, което беше свързано с непоносимостта ми към работата от девет до пет. Тъкмо затова бях напуснал Уолстрийт и се бях озовал в Афганистан за никакви пари. И после на една малка яхта в големия океан — въпреки че морските приключения никога не са ми вдигали адреналина така, както бойните действия. И за да съм откровен, може да имаше и някаква връзка с ролята на баща ми. Ама тоя анализ щеше да остане за друг път.

Във всеки случай сега разполагах с елегантно решение както на финансовите ми проблеми, така и на скуката от кризата на средната възраст. Куба. А ако слушах Сара, Карлос и Едуардо, щях да извърша благородно дело, като нанеса удар срещу един потиснически режим и поправа една отдавнашна несправедливост. Обаче знаех, че на първо място върша нещо за самия себе си. И за Джак. И съответно за всички като нас, чийто живот е осакатен от война.

Като стана дума за това, подобно на повечето ветерани, аз признавах, че службата ме е направила по-добър човек. В документите за освобождаването ми от военна служба пишеше „почетно“, което беше вярно. Не беше вярно обаче, че освен военната специалност,

пехотен командир, нямам гражданска специалност от военен интерес. Оказваше се, че имам. Погледнах към масата на Сара. Нямаше я.

Помолих Тина за още една бира, но тя ми даде бележка, написана върху хартиена салфетка. Текстът гласеше: „Идете да се наспите. Утре е тежък ден. Подпис: С.“

Или, както казвах на хората си в навечерието на опасна операция: „Утре ще е най-дългият или най-късият ден в живота ви. От вас зависи“. И естествено, от врага, боговете на войната и съдбата.

12.

За да ни потопи в приключенска атмосфера, второразредната чартърна компания ни возеше със стар „Макдонъл Дъглас“ МД-80, който беше видял и по-добри дни.

Сара седеше до прозореца десетина реда пред мене и доста възрастният ѝ съсед май спеше, а можеше и да е умрял от страх по време на излитането.

Аз седях откъм пътеката и мъжът на средна възраст до мен — който ми сподели, че бил от групата за дружба между народите на САЩ и Куба „Приятелска планета“ — зяпаше през прозореца, докато аз четях за Кайо Гилермо в пътеводителя от Карлос. Освен истински рай за риболовците, Кайо Гилермо също бил едно от седемте легални входни пристанища в Куба, което означаваше митническа и миграционна проверка и засилена охрана. И със сигурност стражеви катери.

Оставих пътеводителя, прозях се и се огледах. Трийсетината души от йейлската група бяха пръснати из самолета, който беше пълен, и само можех да предполагам какви са другите пасажери, от какви групи са и защо отиват в Куба.

Както бяхме инструктирани, в пет и половина сутринта участниците в йейлската екскурзия се бяхме събрали във фоайето на хотела, където ни приветстваха нашите водачи, млад мъж на име Тад и млада жена на име Алисън. И двамата бяха преподаватели в университета, но организаторските им способности не вдъхваха доверие. Тад беше трийсетинагодишен, макар че младееше, несъмнено в резултат от уединения живот в академичните среди. Имаше нужда от три години в армията. Алисън не изглеждаше никак зле, обаче ми се стори малко строга, може би даже педантична. Ако пътувах сам, щях да приема това предизвикателство. Така или иначе, според програмата Тад и Алисън щяха да изнасят лекции за кубинската култура, като часът и мястото предстоеше да бъдат оповестени или в моя случай, избегнати.

По време на събирането на групата Сара се държеше на разстояние от мене, което напълно ме устройваше в пет и половина сутринта. Носеше черен панталон, сандали и тясна зелена тениска с яка. Чудех се къде е скрила тристате хиляди кубински песо.

Подобно на повечето мъже в групата, аз се бях облякъл за път небрежно — панталони таки, тениска с яка и спортни обувки. Също по отношение на дрехите, Карлос беше казал, че когато избягаме от столицата, със Сара трябвало да приличаме на пешеходни туристи, затова двамата бяхме с раници и щяхме да зарежем куфарите си, когато се измъкнем от хотела в Хавана, за да не се върнем никога повече там.

След събирането на групата и поименното преброяване всички отидохме в друга зона на летището, където бяхме подложени на безкрайно попълване на формуляри, проверка на паспортите и визите и други бюрократични гадости. Накрая, след като платихме по двайсет и пет долара кубинска изходна такса, получихме бордните си карти от Чартърни авиолинии „Криле и молитва“ или както там се казваше превозвачът.

Използвах тези протяжни процедури, за да поогледам спътниците си. Повечето бяха двойки, главно на средна възраст, и мнозина, изглежда, се разкайваха за прибързаното си решение да се хвърлят в кубинската авантюра. Аз също. Освен това забелязах седем-осем самотници като нас със Сара и няколко по-възрастни жени от оня тип, дето винаги може да ги видиш по груповите екскурзии, понякога до екзотични места, където здравеопазването е несигурно. Отдавам им дължимото, обаче няма да им отстъпя амоксицилина си.

По-важното беше, че никой от групата не ми се стори подозрителен — освен нас двамата със Сара. И нещо интересно — освен Сара Ортега в списъка нямаше други испански фамилни имена. Надявах се да не я нарочат още с кацането ни в Хавана.

Едно име от списъка ми беше познато — Ричард Невил, автор на бестселъри. Бях чел един-два негови романа, които не бяха чак толкова лоши. Спомнях си снимката му върху обложката и го разпознах; стоеше настрани — или странеше от групата. С него пътуваше една жена, Синди Невил според списъка. Достатъчно млада, за да му е дъщеря, обаче не си приличаха, тъй че трябваше да му е жена. Синди

беше готина мацка и се зачудих какво е намерила в него. Сигурно издутината на панталона — портфейла му де, не чатала.

В списъка имаше някой си Бари Нейлбъф, професор в Йейл, който заедно с Тад и Алисън щял да изнася лекции.

Нейсе, след третото или четвъртото поименно преброяване и някои обърквачи инструкции от Тад и Алисън ни остана време за едно бързо кафе и евентуално последния ми варен геврек в тоя живот. И после към изхода.

И сега, четирийсет минути след излитането от Маями, вече започвахме да се снишаваме към Хавана — или към ада, според Едуардо и Карлос. Представях си как са изглеждали тези полети през 50-те години. Богати комарджии, кинозвезди, мафиоти и търсачи на силни усещания от Ню Йорк и Маями, летящи с луксозни въздушни лайнери за греховна Хавана — казина, проститутки, еротични шоута, порнография и дрога, по онова време все неща с ограничено разпространение в Америка. Стара Хавана трябваше да е била възхитително упадъчен град, нищо чудно, че продажното правителство на Батиста беше паднало като гнило манго. Спомних си, че дядото на Сара се измъкнал с един от последните пътнически полети от Хавана до Маями. Сега внучка му се завръщаше и се надявах да има неговия късмет при измъкването.

Подобно на радикалните ислямисти, с които съм се сражавал, комунистите не си падат по забавленията и ги забраняват, когато вземат властта. Веднъж казах на един пленен талибански боец, чрез преводач, естествено: „Животът е кратък, синко. Чукай се, смей се, пий коктейли и танцувай“. Обаче той си имаше собствено виждане за живота.

На моя съсед му омръзна да зяпа навън и ме заговори.

— Крайно време е да нормализираме отношенията си.

— Аха.

— И да вдигнем търговското ембарго.

— Добра идея.

— Нашето правителство ни лъже.

— На мене ли го казвате?!

— Сериозно, кубинците са като нас. Искат мир. И по-добри отношения.

Всъщност искаха да избягат в Маями, но му отговорих:

— Много хубаво.

— Мисля, че приятно ще се изненадаме.

Чух сигнала за закопчаване на предпазните колани и отбелязах:

— Капитанът току-що включи надписа „Не разговаряйте“.

Моят спътник отново се обърна към прозореца и аз използвах възможността да попълня митническата си декларация. Имах ли огнестрелно оръжие? Щеше ми се. Носех ли алкохол? Само колкото беше останало в мозъка ми.

Във формуляра освен това питаха дали имам кубински песо и ако да, колко. Зачеркнах „не“, ама не бях сигурен какво ще реши да отговори Сара. Честността е най-добрата политика, освен ако можеш да излъжеш безнаказано.

Предстоеше ми да попълня и миграционния формуляр. За пръв път ли посещавах Куба? „Да“. И за последен. Къде щях да отседна? „Парке Сентрал Хотел в Хавана“. Трябваше ли да спомена и за пещерата? Не. Що се отнасяше до заминаването ми, написах номера и датата на обратния ми полет — макар че си запазвах правото да избягам по-рано с яхта, под обстрел. Подписах декларацията.

Вдигнах глава и видях, че Сара се приближава към мен. Не ме погледна, понеже отиваше в тоалетната. На връщане обаче ме докосна с пръсти по рамото. Тайната ни връзка се развиваше. Беше вълнуващо.

Докато се снишавахме, видях Хавана в далечината, над двумилионен град, построен около голямо пристанище, което осигуряваше достъп до Флоридския пролив и останалия свят — стига да се добереш до него.

Заходихме към международното летище „Хосе Марти“ и видях няколко пътнически терминала до общо взето пустеещи паркинги. Забелязах, че в единия край на аерогарата има военен сектор — кубинските военновъздушни сили явно се състояха от пет достойни за музей съветски изстребителя МиГ, няколко хеликоптера руско производство и един престарял американски ДС-3 с червена звезда на опашката. Дано бяха приземили миговете и вертолетите за резервни части и ремонт и не ме подгонеха, когато отплавах от Куба.

Бях прочел в пътеводителя, че през 1961-ва кубински пилоти изгнаници бомбардирани летището „Хосе Марти“, подготвяйки

подкрепения от ЦРУ десант в Залива на прасетата. Бомбардировачите американско производство явно били осигурени от Управлението. Разбрах защо режимът на Кастро може да има някои нерешени проблеми с гнева. Така или иначе, сега летището изглеждаше нормално, обаче бях сигурен, че нищо не е забравено.

Самолетът кацна и аз пристигнах в Куба, на безкрайните сто четирийсет и пет километра от „Зеленият папагал“.

13.

Слязохме от самолета и тръгнахме в индианска нишка по нажежената писта под палещото слънце и погледите на охранителните полицаи, въоръжени с руски АК-47. Последния път, когато бях виждал калашник, с него стрелях по мене.

Насочихме се към Терминал 2, мрачна отблъскваща сграда, според пътеводителя построена по време на кубинско-съветската дружба специално за нуждите — или за изолиране — на американци, пристигащи с чартърни полети. Огледах се за надпис „Добре дошли, американци!“, ама вероятно го бяха пратили на ремонт. Освен това климатичната инсталация не работеше или пък изобщо нямаше такава, но пък имаше вентилатори.

Тад държеше високо табела „Йейл“ и групата се струпва около него. Видях подобни табели с имена на културни институции, художествени галерии и други университети. Куба очевидно ставаше модерна дестинация.

Тад ни подканяше да се приближим още повече и си помислих, че иска да изпълним хорова песен, обаче той извика:

— Не се отделяйте един от друг, моля! — Сара се озова до мен и ми се стори малко напрегната, което беше обяснимо, така че реших да я ободря.

— Привет! Аз съм Дан Маккормик. Ти как се казваш?

Тя ме стрелна с бегъл поглед.

— Сара.

— За пръв път ли си тука?

— Не.

— Знаеш ли откъде мога да си купя пури?

— От магазин за пури.

— Ясно. Сама ли пътуваш?

Сара не отговори, но на устните ѝ за миг плъзна усмивка и аз успокоително я потупах по ръката.

Алисън намери някакъв униформен служител, който насочи йейлската група към полицая от миграционната служба, който седеше

в кабинка зад високо гише.

Наредихме се на опашка и Сара се оказа няколко души пред мене. Вече изглеждаше съвсем спокойна, само че някъде в себе си или в багажа си носеше триста хиляди кубински песо, за които щяха да ѝ искат обяснение, ако я претърсеха. Имаше и начертана на ръка карта за пеши преход, която можеше да събуди подозрение, ако някой бдителен полицаи поискаше да види йейлската програма.

Приличащият на робот полицаи от миграционната служба даде знак на първата на опашката — една от събеседничките на Сара в мексиканския ресторант — да влезе в кабинката.

Взе миграционния ѝ формуляр, сравни лицето ѝ със снимката в паспорта и потърси името ѝ в списъка на клипборда си. Зададе ѝ няколко въпроса, които не успях да чуя, после я помоли да отстъпи назад, да си свали очилата и да погледне към монтираната над гишето камера. Не исках да ме снимат, но едва ли имах избор.

Полицаят подпечата визата на жената, задържа едната половина и постави печат в паспорта ѝ. Накрая натисна един бутон и ѝ даде знак да излезе през вратата от лявата страна на кабинката. Зачудих се дали някога ще я видим отново.

Той даде знак на следващата американка, Алисън, и процедурата се повтори.

Опашката напредваше бавно и когато по едно време към кабинката се приближиха заедно мъж и жена, полицаият изпадна в пристъп на ярост и закрещя: „Uno! Uno!“, все едно не беше получил циркулярното писмо за кубинското размразяване.

Дойде редът на Сара и тя влезе в кабинката така, като че ли е нейна собственост.

Полицаят обърна специално внимание на сеньорита Ортега и видях, че двамата нещо не мелят добре. Сара се отдръпна назад за снимка, после си взе визата и паспорта и изчезна през вратата.

Оня вдигна телефона и поговори с някого, после даде знак на следващия. Надявах се да се е обаждал да му донесат още мастило за печата, а не за Сара Ортега.

След петнайсетина минути дойде моят ред и влязох в кабинката.

Полицаят впери безизразните си очи в мен. Дадох му паспорта си, миграционния си формуляр и своята *visa tarjeta del turista*. Туристическата си виза де.

Той провери паспортната ми снимка, прелисти страниците и установи, че не съм излизал от Съединените щати, откакто преди две години плавах с „Мейн“ до Каймановите острови.

— Пътувате ли с някого? — със силен акцент ме попита кубинецът.

— Не. — „Обаче искам да чукам жената, която те ядоса“.

Бях готов за снимка, но той продължаваше да зяпа паспорта ми и се зачудих дали по погрешка не съм му дал паспорта, издаден от Републиката на раковината. Накрая ми нареди:

— Отстъпете, погледнете камерата, не се усмихвайте.

Отдръпнах се назад, намръщих се и позволих да ме снимат за тайната полиция. Той ми подпечата паспорта и визата, задържа своята половина и натисна бутона, за да отключи вратата, която сигурно водеше към дупка в пода.

Излязох в митническата зона, където кучета душеха хора и багажи, и минах през скенер, докато пускаха раницата ми през рентген. Митничарят отвори раницата и разгледа бинокъла ми, който носех, понеже бях преценил, че ще ми е от полза по пътя до пещерата и Кайо Гилермо. Освен това намери швейцарското ми ножче и го размаха пред носа ми.

— Защо носи?

— Да си отворя бира. Cerveza.

— Незаконно. Такса. Десет долара.

Реших, че иска да каже „глоба“, което си беше чисто изнудване, обаче му дадох десетачка и той ми върна ножчето с думите:

— Добре, може върви.

Тоя bandito току-що беше изкарал половин месечна заплата, но всъщност се радвах, понеже се бях убедил, че във въпросната Република има корупция. Можеше да ми е от полза.

Насочих се към зоната за получаване на багажа — дълго гише, върху което бяха нахвърляни куфари и сакове. Огледах се за Сара, но не я видях. Видях обаче Алисън, която упътваше към изхода всички излезли от митницата.

Намерих си куфара и го затеглих към митничаря, който събираше декларациите. Върху багажа на някои хора преди мене имаше тебеширен знак и ги насочваха към гише, където проверяваха куфарите им. Поредната възможност да вземат „такса“. Или да ги

отведат за обиск. Тревожех се за Сара. Щях да попитам Алисън дали я е виждала, ама нали уж не познавах Сара Ортега.

Върху моя куфар нямаше тебеширен знак, тъй че просто дадох декларацията си на митничаря и излязох под яркото слънце навън. Отпред бяха паркирани туристически автобуси, всеки с табела, и аз се насочих към този на Йейл. До рейса стоеше Тад и отмяташе имената в списъка си, а един кубинец товареше куфарите в багажното отделение.

— Маккормик — казах на Тад.

Той откри името ми и ме отметна.

— Можете да дадете куфара си на този господин и да се качите.

Завъртях списъка му към себе си и видях, че повечето имена са отметнати, но не и това на Сара Ортега. Оставих куфара си на тротоара и тръгнах обратно към терминала. Въоръженият охранител на изхода ясно ми даде да разбере, че е забранено да влизам обратно, затова останах там и занадничах вътре.

Джиясемът ми не хващаше сигнал, а даже да хващаше, нямаш номера на Сара. Според плана трябваше да си разменим номерата по някое време след кацането, в случай че имаме сигнал в Хавана.

Отвътре излязоха няколко познати ми лица от нашата група, обаче нея я нямаше.

Тъкмо си мислех да съобщя за изчезването ѝ на нищо неподозиращия Тад, когато се появиха Алисън и Сара. Теглеха куфарите си и си приказваха. Сара кратко ми кимна и Алисън, която ме позна, каза:

— Вече всички сме тук и можем да се качваме на автобуса.

И забърза натам, но Сара поизостана.

Въпреки че не я познавах, предложих да ѝ нося раницата, както би постъпил всеки джентълмен с красива дама, която му е хванала окото. Тя прие и докато отивахме към рейса, я попитах:

— Какво стана?

— Заведоха ме в една стая и ми претърсиха багажа. Обискираха ме и ми зададоха няколко въпроса.

— Мислиш ли, че е случайно?

— Тук нищо не е случайно. Става въпрос за профила на туриста. И за параноя. Имат проблем с американските туристи от кубински произход.

— Добре... а парите? Картата?

— Никога не бива да се опитваш да криеш нещо. Картата е пхната в пътеводителя ми и изобщо не ѝ обърнаха внимание. Кубинските песо са в раницата ми сред щатските долари, както и при предишното ми идване. Митничарят ме попита защо внасям песо в страната.

Бях сигурен, че му е отговорила убедително, иначе сега нямаше да вървим заедно.

— Напомних му, че не е незаконно да притежавам песо, а само да ги харча, и му посочих, че съм ги декларирала. Показах му квитанцията за покупката на кубинска валута от една канадска банка и го информирах, че имам намерение да ги дам на различни кубински благотворителни организации — което всъщност се прави от американски фондации за хуманитарна помощ и е напълно законно.

— Явно ти е повярвал.

— Повярва на парите. — И поясни: — Кубинската митница е златна мина за митничарите. Ако те арестуват, и държавата им става ортак. Ако им платиш глоба, направо си я прибират в джоба.

— Мене ме отръскаха десетачка.

— С малко си се разминал. На мен ми струваше двеста.

— Сбъркали сме си професията. — Сеньорита Ортега се оказваше хладнокръвна дама. — Май не тръгва добре още от паспортната проверка.

— Полицаят се държа отвратително, пита ме защо една американка идва повторно в Куба и как съм можела да си позволя да отседна в „Парке Сентрал“. Всъщност намекуваше, че съм проститутка, и аз му казах, че ще се оплача от него.

— Сигурно той е предупредил митничарите за тебе.

— Сигурно. — И прибави: — Не мога да ги понасям.

— Аха. — Обикновено *моята* голяма уста ме вкарваше в беля. Сега трябваше да се тревожа за още една.

Тад и Алисън ни очакваха с нетърпение. Сара си взе раницата и мина пред мене. Тад я отметна, кубинецът натовари куфара ѝ и тя се качи в рейса.

Тад вероятно си мислеше, че пак ще му взема списъка, понеже го притисна към гърдите си.

Последвах Сара в автобуса. Климатикът работеше и вътре беше студено като в Мейн.

Рейсът беше около петдесетместен, тъй че лесно намерих свободна двойна седалка и се настаних до раницата си. Сара седеше зад мене до една от по-възрастните жени.

Тад и Алисън също се качиха, поздравиха всички и Алисън отбеляза:

— Е, не беше чак толкова зле. — Представи ни шофьора ни, Хосе, и ни призова групово да го поздравим: — Buenos días, Jose!

Груповите екскурзии изискват известна доброволна инфантилност. Спомних си за жълтия ни училищен рейс.

Хосе потегли и се отправихме към Хавана, която според пътеводителя се намирала на двайсет километра от летището, тъй че Тад и Алисън имаха време да ни осведомят за програмата до вечерта. Кубинският ни екскурзовод щял да дойде на приветствената вечеря в хотела ни и да отговори на всичките ни евентуални въпроси за Куба. Първи въпрос: как да стигнем от тук до Париж?

Рейсът беше комфортен, произведен в Китай и подходящ за американци, въпреки че тоалетната временно не работеше и сигурно щеше да си остане така докато от Шанхай не пристигнеше водопроводчик.

Тад и Алисън вече били идвали в Куба, информираха ни те, макар и не заедно. Надявах се да се свалят и да се чупят някъде.

Престанах да ги слушам и се зазяпах през прозореца. Районът на летището изглеждаше запуснат — порутени сгради с ламаринени покриви, — но буйната тропическа растителност почти успяваше да скрие мизерията. На няколко пъти се налагаше шофьорът рязко да завива, за да избягва магарешки каручки, които йейлските възпитаници снимаха през прозорците.

Та ето ни в ада. Има един документален сериал за съдбата на обикновени хора, които са се съгласили да внасят или изнасят наркотици от някоя скапана държава. Залавят ги, естествено, и аз се смеех на глупостта на тези аматьори, дето за няколко долара повече рискуват да ги хвърлят за десет-двайсет години в адски затвор в страна от Третия свят. Как са си го мислили това? Аз за нищо на света не бих направил такова нещо.

14.

По шосето от летището почти нямаше трафик. Нямаше и признаци за търговска дейност — нито магазини, нито бензиностанции, даже нямаше „Макдоналдс“. Продаваше се единствено Революцията, рекламирана на билбордове, повечето от които с познатия напomniaщ на Христос лик на Ернесто Че Гевара и вероятно негови думи във възхвала на Ла Революсион. Графити видях само върху стената на една срутена къща: „Cuba sí — Yunque no“^[1].

Ако превърнатият в мъченик Че беше лицето на революцията, Фидел бе човекът зад кулисите. В информационните брошури от Йейл пишеше, че Фидел Кастро скромно избягвал да насърчава култ към своята личност, затова нямало да видим негови статуи и портрети, нито на брат му Раул. Нямало даже пощенски картички и сувенири с техни изображения. Според мене режимът се лишаваше от възможността да спечели някой и друг долар от тениски с братя Кастро.

Стигнахме до предградията на Хавана за около половин час.

Първите впечатления обагрят бъдещите възприятия и моето първо впечатление от Куба можеше да се определи с една дума: разруха. Повечето сгради в Хавана, също като ония по пътя от летището, бяха порутени — или направо срутени. Но пък по улиците нямаше боклуци, може би защото никой нямаше нищо за изхвърляне.

Нямаше и много частни коли, а онези, които видях, бяха главно съветски таратайки, бълващи изгорели газове. Обаче забелязах и първия си стар американски автомобил, яркожълт шевролет кабрио, модел 56-а или 57-ма. Йейлчаните го фотографираха от рейса.

Като че ли имаше много хора, които само се мотаеха, без да вършат нищо, включително работни групи, явно в почивка от онова, което правеха за двайсет долара месечно. Не видях никой да е дрипав, но много жени носеха еднакви тъмни панталони и блузки от ликра. Дори в Куба да гладуваха, както твърдеше Едуардо, това не се забелязваше в Хавана, където много дами изглеждаха охранени. Мъжете обаче бяха по-слаби и най-често носеха тъмни панталони,

сандали и тениски, повечето с американски емблеми. Не се мяркаха деца, но те сигурно бяха на училище — или още не бяха родени, понеже Куба е на едно от последните места по раждаемост в Западното полукълбо, което никога не вещае добро за бъдещето на една страна.

Рейсът продължи нататък и Алисън обяви, че първата ни планирана спирка е Плаза де ла Револусион, където всички се изсипахме от климатизирания автобус в октомврийски знойната Хавана.

Площадът беше огромен и Тад ни осведоми, че на службата на Йоан Павел II през 1998-ма на него се събрали един милион души — десет процента от населението на Куба. Папата трябваше да е раздал адски много хляб и вино. Нещо повече, за една официално атеистична страна, прекалено много хора бяха дошли да чуят Божието слово.

Плаза де ла Револусион беше заобиколена от грозновати сгради, на фасадата на една от които имаше гигантски метален силует на братията Че Гевара с надпис „Hasta la Victoria Siempre“ — отначало реших, че това са прощалните думи на Че към жена му Вики, обаче Тад ме светна, че означавало „Винаги към победа“. Трябваше бързо да усъвършенствам испанския. „Corona, por favor.“

Така или иначе, около бетонния площад бяха спрели десетина туристически рейса и наоколо се мотаеха екскурзианти, правещи с джиесемите си снимки, които не можеха да пратят на никого, докато не напуснат безинтернетна Куба.

Всички се бяхме надявали на площада да има обществена тоалетна и да продават разхладителни напитки, ама разхладителните напитки и тоалетните явно не бяха включени в новия петилетен икономически план.

Неколцина от групата ни се вмъкнаха да ползват тоалетните в чуждите рейсове, а други се върнаха на хладно в нашия автобус. Първите ни няколко часа в Куба бяха предизвикателство за по-мекушавите, които сигурно нямаше да се запишат за йейлска учебна екскурзия в Афганистан.

Пред една от грозните сгради бяха спрели военни коли и наоколо имаше десетки въоръжени войници. Тад каза, че това бил комунистическият Партиен дом. Йейлските възпитаници го снимаха.

Освен това на площада бяха паркирани множество стари американски автомобили и шофьорите на тези красиви таксите

примамваха туристите да се фотографират до колите им, на антените на много от които се вееха американски флагчета. Интересно.

Всички таксито бяха отпреди 1959-а, естествено, годината, в която времето тук беше спряло, и всички изглеждаха като нови, далеч по-грижовно реновирани и поддържани от околните сгради. Когато идния месец забогатеех, май щях да си купя стар кадилак.

Междувременно реших, че от тези коли ще стане хубава снимка за Дейв Кац, затова се спрях на един бледосин „Буик“ кабрио, чийто шофьор ме информира, че бил модел 1956-а. Дадох му айфона си да ме увековечи до него. Сара стоеше наблизо и аз я помолих да позира заедно с мене, обаче тя отказа. Собственикът на буика, който говореше добре английски, не прие отказа ѝ — нали щеше да изпусне два долара! — хвана я за ръка и я доведе при колата. Предприемчивият и романтичен джентълмен ни подкани да застанем по-близо един до друг и аз я прегърнах с потната си ръка.

— Чудесно! Усмихнете се!

Той ни снима два пъти и аз се обърнах към Сара.

— Ще ти ги пратя с есемес. Ще ми дадеш ли номера си?

— Може би по-късно. — Докато тя се отдалечаваше, видях, че неколцина от групата ни са забелязали моя интерес към красивата дама, на която бях помогнал на летището. Дадох на шофьора пет долара, въпреки че тази трансакция беше незаконна и за двама ни.

Като стана дума за това, Алисън съобщи, че трябвало да идем до банката да получим ККВ, понеже парите им понякога свършвали. Всички се натоварихме на рейса и Тад ни предупреди, че се случвало касиерите да пробутват фалшиви банкноти от по петдесет и сто ККВ, които купували на половин цена, а истинските запазвали за себе си.

— Проверявайте водните знаци — посъветва ни Тад.

Дядото на Сара сто на сто се обръщаше в гроба си.

Потеглихме и се насочихме на север по широк булевард със затревена разделителна ивица, фланкиран от сгради в стил ар деко, повечето от които се нуждаеха от реновиране. Всъщност целият град имаше нужда от американски предприемачи от кубински произход.

Рейсът зави по една пряка и спря пред малка и мизерна наглед постройка, която приличаше на социална служба, а всъщност се оказва държавна банка. Влязохме в занемареното здание и се наредихме на

опашка да обменим щатските си долари за кубинска конвертируема валута.

Карлос ме беше посъветвал да не обменям повече от петстотин долара наведнъж, за да не привличам внимание. Според него половината от жителите на Хавана били доброволни доносници, наричани „лос виджилантес“ или „лос чиватос“ — „сочещите с пръст“ — членове на революционни комитети за бдителност, които донасяли за съседите си и за подозрително поведение на чужденци. Добре де, определено не бяхме в Швейцария, ама имах чувството, че подобно на Едуардо, Карлос преувеличава упадъка на кубинското общество. Някъде отвъд параноята и омразата към режима съществуваше реалност, която не можеше лесно да бъде разбрана.

Подадох пет зелени стотачки и паспорта си на намръщения касиер и зачаках да получа петстотин ККВ по официалния обменен курс едно към едно, обаче се оказа, че за щатски долари имало десет процента преобладаваща янките такса, и освен това ми фотокопираха паспорта.

След като всички отново се качихме на автобуса, вдигайки новите си банкноти ККВ към светлината, за да проверим водните знаци, Тад направи поименна проверка и потеглихме. Алисън съобщи, че следващата ни спирка била хотел „Насионал“, където сме щели да обядваме, а после хотел „Парке Сентрал“, където — дано! — стаите ни щели да са готови.

Докато пътувахме на север към Флоридския пролив, се загледах през прозореца. „Хавана — мухлясало великолепиe“, пишеше в пътеводителя.

Когато посещаваш място, което си мислиш, че познаваш, защото са го давали по новините или защото за него е приказвано и писано страшно много, всъщност установяваш, че не знаеш абсолютно нищо. Както съветваха моите туристически брошури, „Забравете предразсъдъците си и открийте Куба сами“.

Добре, ама в крайна сметка за мене нямаше значение истината за това място и няхах желание да си тръгна оттук по-добре информиран. Имах желание да си тръгна по-богат. И жив.

[1] Да на Куба, не на янките (исп.). — Б.пр. ↑

15.

Нашият автобус зави по дълга обточена с дървета отбивка, свършваща при импозантния хотел „Национал“. Според Алисън той бил вдъхновен от „Брейкърс“ в Палм Бийч, където бях отседнал веднъж. Обаче това беше в безгрижните дни, преди да потопя малкото си състояние в „Мейн“ — която всъщност вече не притежавах.

Алисън също ни осведоми, че „Национал“ бил открит през 1930-а и там се разиграли някои изключително важни събития от кубинската история — например превземането му от група революционери, много от които по-късно били екзекутирани. Може да бяха негодували срещу космическите си сметки в хотела. Освен това, пак според Алисън, там били отседнали богати, прочути и влиятелни хора като кралски особи, световни лидери и американски кинозвезди. Както и мафиоти, сред които Майер Лански и Лъки Лучано, които през 1946-а организирали най-голямата среща на американската мафия, проведена под прикритието на концерт на Франк Синатра. Зачудих се дали Франк е знаел какво става. Във всеки случай, бях чувал за „Национал“ и бях решил, че е подходящо място да се срещнем с Джек.

Всички слязохме от рейса и прекосихме пищното фоайе, в което се забелязваха признаци на реновиране. Излязохме през задния изход, минахме по терасата и се спуснахме по полегатата морава към Флоридския пролив. Тад и Алисън ни заведоха при открит павилион, където се сервираше обяд на туристически групи.

За групата от „Йейл“ бяха запазени две дълги маси. Настанихме се и аз се озовах между две двойки, които се опитваха да водят разговор помежду си. Срещу мене седяха авторът на бестселъри и красивата му жена.

Нямаше да издържа да остана там през целия обяд в семеен стил — „подайте ми фасула, ако обичате“, — затова се извиних и се спуснах надолу по склона към някакво укрепление, гледащо към Флоридския пролив.

Мотаещ се наоколо екскурзовод ми предложи урок по история за един щатски долар и аз му обещах два, ако успее да се вмести в по-

малко от четири минути.

Екскурзоводът, студент, казваше се Пабло, ми разказа, че част от това укрепление била по-стара, обаче по време на Карибската криза през 1962-ра Фидел Кастро наредил върху възвишението на хотел „Насионал“ да построят ново, понеже режимът се опасявал от американска инвазия.

Така нареченото укрепление изглеждаше смехотворно — състоеше се от няколко бункера и открити огневи гнезда. Като бивш военен знаех, че такива постройки могат да бъдат унищожени за около две минути с един-единствен залп на 406 мм морски оръдия. Обаче понякога външният вид е по-важен от съдържанието.

Пабло също смяташе укреплението за пълен майтап и ми сподели, че искал да отиде в Съединените щати.

— Ей там — каза той, като гледаше към Пролива.

— Успех. — Дадох му зелена десетачка и той ми изложи мнението си за кубинската икономика. За нищо не ставала.

Тъкмо обмислях дали да не се насоча към бара, когато се появи Сара и каза на Пабло нещо на испански. Той се засмя и ѝ отговори, после си тръгна с половинмесечната си заплата.

— Какво му каза?

Тя се усмихна.

— Попитах го дали флиртуваш с него и го информирах, че в противен случай бих опитала аз.

— Можеше просто да му кажеш „адиос, амиго“.

— Разговорите в Куба трябва да се водят с чувство за хумор. Нали си нямат нищо друго. — После ми предложи: — Хайде да се поразходим.

Тръгнахме по алея, която гледаше към четирилентовия път покрай вълнолома. Каквото и означавало името на булеварда, според Сара — Малекон. Водите в Пролива бяха спокойни, слънцето прежуряше и от морето дори не подухваше.

— Харесва ли ти Куба? — попита тя.

— Още е прекалено рано да преценя. — После добавих задължителното: — Хората изглеждат приятни. — Всъщност ми се струваха апатични и равнодушни. — Трябва ми още около ден и ще стана истински експерт по Куба.

Сара се усмихна.

— Те са добри хора, които от пет века са потискани от бездарни, продажни и деспотични водачи. Затова в Куба е имало толкова много революции.

Може да извадех повече късмет, ако си изберяха правителство от телефонния указател.

— Какво изпитваш, като си тук? — попитах аз.

— Не знам. — После призна: — Изпитвам някаква връзка с предците си... обаче не се чувствам като у дома.

— Колко кубинци в Америка биха се завърнали, ако Куба беше свободна?

— По-малко от онези, които твърдят, че ще го направят. Но всички искаме да идваме свободно тук, да се срещаме с роднините си и може би да си купим вили — и да показваме на децата и внуците си откъде са дошли техните родители и предци.

— Това би било чудесно. Ама не с превозвача, с който летяхме ние.

Сара отново се усмихна.

— До една година ще има редовни полети от Щатите. А до идната пролет на терминала „Сиера Маестра“ ще спират круизни кораби, пълни с американци.

— „Две нации — една ваканция“.

— Хитро измислено. Ти ли го съчини?

— Аха.

Известно време повървахме в мълчание. Чудех се защо Сара пропуска обяда, за да е с мене.

Стигнахме до края на парка, където се издигаше паметник. Сара каза, че това бил Monumento a las Victimas del Maine. Паметник на жертвите от „Мейн“.

Виж, това вече беше злокобно.

Обърнахме се и тръгнахме обратно към хотела.

— Какво смяташ за опитите на Съединените щати да подобрят отношенията си с Куба? — попита тя.

— Ами... разбирам защо е крайно време да го направим. Обаче трябва да получим нещо в замяна.

— Няма да получим нищо от тези копелета. Освен лъжи. Тук нищо няма да се промени, докато не се смени режимът.

— Това е дълъг процес. Куба има нужда от половин милион американски туристи и бизнесмени с пари и големи усти, които да разпространяват идеята за свободата.

— Тъкмо от това се страхуват властите. За тях тук няма никаква изгода, затова ще почнат да се дърпат за нещо с Щатите или... да арестуват американски туристи по скалъпени обвинения, за да спрат този процес.

— Такова развитие на нещата ли би искала да видиш?

— Честно казано, да.

— Е, стига арестуваните да не сме ние с тебе.

Сара не отговори, затова смених темата.

— Не съм сигурен, че разбирам какви би трябвало да са официалните отношения между нас двамата.

— Точно за това искам да поговорим. Както знаеш, трябва да се престорим, че се сваляме, та когато изчезнем...

— Ясно. Случва ми се всяка ваканция.

— Да, сигурна съм, но не и на групова екскурзия в полицейска държава. Не искаме Тад и Алисън да изпаднат в паника и да се обадят в посолството, затова ще им оставим писмо, че заминаваме на плаж в провинция Маябеке — където няма да ходим, естествено, — и че ще се върнем навреме за обратния полет. Както сигурно ти е казал Карлос, ще си оставим багажа в хотелските стаи, все едно имаме намерение да се върнем.

— Ясно.

— Но даже Тад и Алисън да не се обадят в посолството, нашият кубински екскурзовод ще съобщи за изчезването ни на властите и те може да го сметнат за сериозен проблем и да пратят имената и снимките ни на полицията в Маябеке или във всички провинции.

— Слушам те внимателно.

— Европейците, канадците и южноамериканците имат право да пътуват свободно из страната, тъй че няма да привличаме много внимание и дори да ни спре полиция, сигурно ще успее да ги убеди да не ни арестуват. — Сара ме погледна. — Ние сме просто двама романтично избягали влюбени.

— Адски вълнуващо.

Тя се усмихна.

— Може да ни експулсират или просто да ни върнат в групата.

— Нещо като необвързваща връзка.

— Харесва ми чувството ти за хумор.

— Благодаря. Ето какво обаче не е смешно — ако ни спрат и открият, че носим шейсет милиона долара...

— Това явно ще е проблем. Този момент е най-критичен — от пещерата до „Мейн“.

— Точно така. И ако ни арестуват с шейсет милиона щатски долара, ще се изпълни твоето желание за инцидент, който да провали затоплянето на дипломатическите отношения.

— Нашето арестуване едва ли ще спре кубинското размразяване. Освен това ще трябва да ни екзекутират.

Видях, че се усмихва, но на мене не ми се струваше особено смешно.

— Налага се да действаме стъпка по стъпка — продължи Сара. — И да проявяваме повече хитрост от полицията. Съвсем скоро ще сме на „Мейн“ с парите и ще плаваме за Кий Уест. Ето какво виждам в нашето бъдеще. Същото трябва да виждаш и ти.

— Нали затова съм тука.

— Добре.

— А между другото, знаеш ли как ще пренесем парите на яхтата? — поинтересувах се.

— Още не.

— А кога смяташ, че ще научиш?

Тя помълча, после отвърна:

— Нашият човек в Хавана ще ни отведе при нашия човек в провинция Камагуей, после картата ще ни отведе при пещерата и пътят ще ни отведе в Кайо Гилермо.

— Това ми е ясно. Как ще минем последните пет метра до главата линия?

— Ще разберем, когато стигнем в Кайо Гилермо. — И ми напомни: — Цялата информация се съобщава на принципа „необходимост да се знае“. Като предпазна мярка.

Явно имахме наш човек в Кайо Гилермо, но тя засега не искаше да го сподели с мене. Затова се върнах на по-непосредствения проблем.

— Трябва ли да те свалям? Или ще е обратното?

Сара ме стрелна с поглед.

— Хайде аз да си падна по теб — колкото и невероятно да се стори на групата.

Трябваше ли да се усмихна?

— Кога започваме комедията?

— Довечера на коктейла. До четвъртия ден, който е неделя, когато флотилията на „Пескандо Пор ла Пас“ отплава от Хавана за Кайо Гилермо, вече ще сме гаджета.

— Искам да се уверя, че съм разбрал...

— Ще спим заедно. Имаш ли нещо против?

— Чакай да си помисля. Добре.

— Чудесно.

И ми се плащаше за това. Трябваше да има някаква уловка.

Сара помълча, после каза:

— Харесвам те. Тъй че *наистина* е чудесно.

Не отговорих.

Тя пак ме погледна.

— А за теб?

— Просто е част от работата.

— Това трябваше да е моя реплика.

— Интригуваща си.

— И това стига.

— И те харесвам.

Повървахме в мълчание, после, макар да знаех, че не бива, попитах:

— Нали имаше гадже?

— Нали и *ти* имаше?

— Майтапех се.

— Добре. Значи и двамата нямаме гаджета.

Продължихме нагоре по тревата към хотела и стигнахме при павилиона.

— Ще обядвам в бара — казах. — Ела с мене.

— Не бива да се отделяме от групата.

— Аз пък ще се отделя. Ще се видим в рейса.

— Благодаря за приятната разходка. — Сара влезе в павилиона и чух Тад да казва:

— Ето ви и вас. Случайно да сте виждали... Как му беше името?

— „Оня, дето краде списъци“.

Прекоших терасата, на която няколко десетки туристи пиеха мохито.

Намерих бара, който се казваше „Зала на славата“, и си поръчах „Корона“, но се задоволих с местна бира на име „Буканеро“. На етикета имаше пират, което подхождаше на цената от осем ККВ. Дадох на бармана десетачка и седнах на един фотьойл. Повечето клиенти бяха мъже, които пушеха пури и имаха благоденстващ вид — може би бяха южноамериканци. Никой кубинец не можеше да си позволи това място, определено, и даже да можеше, нямаше да го демонстрира.

Млада жена по мрежести чорапи се приближи с поднос пури.

— Cigar, senor?

— Разбира се. — Избрах си „Коиба“ и тя отрязва върха и я запали. Двайсет ККВ. Какво пък, по дяволите. След няколко седмици щях да си паля пурите с петдесетачки.

Отпуснах се назад, като се наслаждавах на бирата и пурата и разглеждах пицната зала. Стените бяха украсени със снимки на прочути личности, които бяха отседнали тук в по-щастливи времена. Щеше ми се да бях присъствал на оня концерт на Синатра през 1946-а.

Но да се върнем към настоящето. Сара Ортега. Каква приятна изненада!

16.

Пристигнахме в нашия хотел „Парке Сентрал“, който, както предполагаше името му, се намираше срещу парк в центъра на Хавана.

Смъкнахме се от рейса, взехме си багажа и влязохме в хотела, сравнително нова сграда с атриумно фоайе и мецанин, до който се стигаше по широко стълбище.

По-голямата част от фоайето представляваше коктейлен салон с дълъг бар отляво. Видях, че много от масите са заети от клиенти, пушещи пури, които изпълваха въздуха с доста приятен аромат, макар че повечето йейлски питомци се ужасиха. А бе, ей, тука е 1959-а! Приемете го най-сетне.

Настани ни група служители, които никога не бяха чували за професионална вежливост, обаче ни раздадоха мохито, за да компенсират неефикасното и равнодушно обслужване.

Тад и Алисън се спасиха и оставиха стадото си от нещастни агънца само да се грижи за себе си — но не и преди Тад да ни напомни:

— Приветственото коктейлно парти и вечерята са от пет и половина на покривната тераса.

Тогава Сара щеше да почне да ме сваля, тъй че трябваше да взема душ и да отида навреме.

Тя взе ключа от стаята си и затегли куфара си покрай мене, без да ме погледне.

Регистрираха ме и се качих на шестия етаж.

Стаята с изглед към парка беше чиста и функционална, с легло персон и половина и плоскоекранен телевизор. И с малък сейф, въпреки че едва ли можех да скрия нещо в него от полицията. Имаше и минибар, обаче празен.

Беше адски горещо, затова намалих температурата, но без никакъв резултат. Разопаковах малкото си вещи, смъкнах потните си дрехи и влязох под душа. Не знам защо очаквах да има топла вода, обаче всъщност имах нужда от студен душ, за да замразя либидото си до неделя.

Облякох си чисти дрехи, наметнах синия си блейзър и слязох в лоби бара. Нямаха „Корона“, затова си поръчах „Буканеро“. Шест ККВ. Една трета месечна заплата. Единственият човек от нашата група, когото познах, беше Тад — четеше някакви листове в края на бара и пиеше бутилирана вода. Настаних се до него и го попитах:

— Какво четете?

Той ме погледна.

— Тъъ... господин...

— Маккормик. Викай ми Мак.

— Добре... това са бележките за лекцията ми. — Тад постави дланта си отгоре и си помислих, че му дължа обяснение за несдържаното си поведение с дръпването на списъка му, обаче вместо това го почерпих „Буканеро“.

За да завържа разговор, докато седях с гръб към бара и се озъртах за Сара във фоайето, го информирах:

— В четиризвездната ми стая няма топла вода и климатикът страда от астма.

— Съжалявам. Случва се от време на време. — После ме светна: — Всъщност има топла вода в мивката и ваната. Душовете явно са на отделна система. — И прибави по отношение на климатика: — И моят не работи. В Хавана има проблеми с електричеството.

— Какво ще се случи, ако в този град се изсипят половин милион разглезени американци?

— Един бог знае.

— Поне бирата е студена.

— Обикновено.

Побъбрихме малко, докато аз зяпах хората, слизащи с асансьорите. Тад всъщност не беше лошо момче, ама използва възможността да ме скастри.

— Пропусна обяда. Много е важно да не се отделяш от групата.

— Защо?

— Това е групова екскурзия. Ако отидеш сам някъде, където нямаме право да ходим, например на плажа, на яхта или на каквото и да е място, което не се смята за образователно, рискуваме да изгубим разрешението си за провеждане на учебни екскурзии от Държавния департамент.

— Държавният департамент как класифицира бардаците?

Тад се усмихна, после сподели:

— Всъщност след груповите вечери си свободен да правиш каквото искаш.

— Значи няма да проверяваш дали сме си легнали?

— Няма, разбира се. В Хавана има много добри нощни клубове.

В първата си лекция утре вечер ще спомена за тях.

— Страхотно. За какво е лекцията ти?

— За историята на кубинската музика.

— Непременно ще дойда да слушам.

— Всъщност присъствието на лекции е задължително.

Явно нямаше да мога да ги избегна.

— Може ли да ти прегледам бележките? За да мога да задам интелигентни въпроси.

— Съжалявам, но...

— Няма нищо. Чакай да те питам нещо. В групата има една дама, оная, дето ѝ помогнах с багажа на летището, Сара Ортега. Знаеш ли нещо за нея?

Тад ме стрелна с поглед.

— Не. Не познавам никого от групата.

— Надявам се да опознаеш Алисън.

Той не ми обърна внимание и попита:

— Има ли някой от твоя курс в групата?

— Аз не съм от „Йейл“. Не се ли познава?

Тад любезно се усмихна.

— При предишната ти екскурзия някой отдели ли се от групата?

— Не... е, една двойка отиде на плаж в Хавана.

— Ти обади ли се да ги арестуват?

Той се насили да се усмихне.

— Просто си поговорих насаме с тях и в следващата си лекция повторих правилата пред групата.

— Длъжен ли си да се обадиш в посолството, ако някой наруши правилата?

— Тъж... ами, миналата година посолството още не беше открито. Но... Защо питаш?

— Надявах се да мога да отида на гмуркане, докато съм тука.

— Съжалявам, не е позволено. — И прибави: — Може да създадеш неприятности на цялата група.

— Обаче с бардаците няма проблем, нали?

Той пак се усмихна принудено.

— Тук едва ли има бардаци. Но ми кажи, ако откриеш някой.

Усмихнах се. Тад наистина не беше лошо момче — просто беше малко напрегнат и неспокоен заради отговорностите си като ръководител на групова екскурзия в полицейска държава. Надявах се да го понесе добре, когато двамата със Сара изчезнем. Сбогом, разрешително мое.

Побъбрихме си и той ме попита:

— Какво работиш?

Сериозен въпрос. Същият фигурираше и във визовия ми формуляр. И двамата с Карлос знаехме, че моето прикритие — „легендата“ ми, на езика на разузнавачите — трябва максимално да се доближава до истината, в случай че кубинските власти ме проверят. Не биваше да ме хващат в излишни лъжи, затова се разбрахме да се пиша „риболовец“. Нямаше как да ме свържат с „Пескандо Пор ла Пас“, понеже вече не бях официален собственик на яхта, участваща в турнира.

— Мак?

Освен това Тад със сигурност разполагаше с копия на визовите формуляри на всички от йейлската група, затова отговорих:

— Риболовец съм.

— Ясно. Хм, не ми е приятно да ти го кажа, обаче Куба е рай за риболовците. Но не и за теб.

— Е, другия път.

— Американците все някога ще започнат свободно да идват тук като туристи.

— Нямам търпение.

Е, бях подготвил сцената, произнесох някоя и друга реплика и сега идваше моментът да се оттегля вляво.

— Ще се видим на партито.

Занесох бирата си на една от коктейлните маси във фоайето и огледах салона. Бяха се появили неколцина от групата, но Сара я нямаше.

По време на инструктажа Карлос ме предупреди, че цивилни агенти от оруелското вътрешно министерство следели хотелите, които приемат американци. Но тъй като кубински граждани общо взето не се

допускали в хотели за чужденци, ченгетата се престрували на латиноамерикански туристи и бизнесмени. Лесно съм щял да ги различа, увери ме Карлос, по евтиното им облекло, лошите обноски и факта, че никога не си плащали пиенето. Звучеше по-скоро като сцена от филм за инспектор Клузо, отколкото като кубинска версия на Големия брат. Обаче май трябваше да послушам Карлос.

Както си седях, изведнъж ме осени — намирах се в комунистическа Куба, където параноята представляваше средство за оцеляване. И по някое време през следващите десет дни или щях да съм богат в Америка, или щяха да ме хвърлят в тукашен затвор, или щеше да ми се случи нещо още по-лошо. Освен това щях да правя секс с жена, която едва познавах — нямаше да ми е за пръв път, ама все пак беше вълнуващо.

Що се отнасяше до Сара, съчувствието не е от силните ми страни, но се замислих за рисковете, които поема тя. Нейните мотиви за идването ѝ тук бяха много по-силни от моите, което в никакъв случай не омаловажаваше смелостта ѝ. Всъщност тези нейни мотиви можеха да я стимулират да поеме известни рискове, които аз не одобрявам. Пази се от хора, готови да умрат за някаква кауза — особено ако си им подчинен.

И накрая, и аз като нея знаех, че спането с мен всъщност не е част от работата и че лесно ще имитираме романтична връзка — както го изискваше оригиналният сценарий, който сигурно бяха подготвили двамата с Карлос, откъдето и измисленото гадже. Само че Сара беше променила сценария и отношението си и сега бе готова не само да умре за своята кауза, но и... е, да се чука за нея. Ей на това му викам жертвоготовност!

И в замяна на секса Сара искаше от мен лоялност, надеждност и ангажираност. На бойното поле мъжете са свързани помежду си по друг начин. Жените, попаднали с партньор в опасна ситуация, са установили, че сексуалната връзка обикновено държи идиота в подчинение.

А може и наистина да ме харесваше. Колкото и невероятно да изглежда. И това можеше да доведе до съвсем други проблеми. Особено ако чувството беше взаимно.

Допих си бирата и си погледнах часовника. До коктейлното парти оставаха петнайсет минути.

В бойна обстановка изпитвах противоречиво съчетание от усещане за повишена осъзнатост и чувство за нереалност. Струваше ми се, че това няма как да се случва с мен. Ама се случваше и както бях обещал на Сара по време на разговора ни на „Мейн“, щом бях дошъл в Куба, нямаше да се отметна от думата си. Изцяло съм на разположение, както се казва в американската армия. И готов за действие.

Секс, пари и приключения. Какво по-хубаво от това?

17.

Лъскавият ресторант на покрива се намираше в новото крило на хотела и спокойно можеше да е и в Маями Бийч. В Куба духаха ветровете на промяната, но не и пасатите, и продължаваше да е все така горещо и влажно.

Обикновено съм точен, когато се отнася за коктейли и мадами, обаче около половината от групата още я нямаше, включително Сара. Тад, Алисън и професор Нейлбъф стояха до една саксия с палма и разговаряха с висок мъж с дълга вчесана назад коса и тесен панталон. Предположих, че това е нашият кубински екскурзовод.

Всички изглеждаха освежени след уморителния ден, прекаран в търчане по летища, бюрократични идиотщини и тропически зной. Студеният душ ободрява. Както ни съветваха туристическите ни брошури, мъжете носеха спортни сака без вратовръзки. Дамите се бяха гримирали и явно се чувстваха комфортно с прохладните си летни рокли.

Забелязах, че Ричард Невил попива потта от челото си с носна кърпа и се налива с мохито, докато в същото време граби от таблите с ордьоври, разнасяни от сервитьорките, и някак си успява да пуши цигара. Изумително. Красивата му съпруга Синди стоеше сама до перилата, любуваше се на осветения град и отпиваше от мохитото си. При други обстоятелства щях да отида при нея, ама нали предстоеше да ме сваля Сара Ортега.

Мярнах един бар и се насочих натам. Бившите офицери от бойната пехота не пият коктейли в основни цветове и с чадърчета, затова дадох мохитото си на бармана и си поръчах водка с лед.

Сара внезапно се появи до мене и каза на бармана:

— Може ли един куба либре? — И прибави: — Por favor.

После явно ме забеляза за пръв път.

— Извинете, какво си поръчахте?

— Водка.

— Трябва да опитате нещо местно. — Тя отново се обърна към бармана. — Бихте ли дали на този господин куба либре? — И пак към

мене, с усмивка: — Пили ли сте някога този коктейл?

Добре играеше.

— Веднъж. На моята яхта.

— Ветроходец ли сте?

— Риболовец съм.

— И за какво хвърляте въдицата си?

— За мир.

— Това си го биваше. — Тя ми протегна ръка. — Сара Ортега.

— Даниъл Маккормик. — Ръкувахме се и аз ѝ напомних: —

Видяхме се на летището и се снимахме заедно на площада.

— Ръката ти беше потна.

Носеше бяла копринена рокля с голи рамене, дълга до каишките на римските ѝ сандали. А червилото ѝ беше онова заскрежено розово, което направо ме подлудяваше в тийнейджърските ми години.

Барманът ни поднесе коктейлите и аз вдигнах чашата си.

— За нови приключения!

Чукнахме се. „За тебе, малката!“ Също като в „Казабланка“.

— Какво те води в Куба? — попита тя.

— Любопитство. А тебе?

— Търся нещо.

— Дано го откриеш.

— Със сигурност ще го открия.

Сара отиде при перилата и се загледа към града.

— Гледката оттук е красива. Но там долу не всичко е такова.

— Забелязах.

— И все пак в известен смисъл е романтично.

Тя ми посочи някои забележителности, после привлече вниманието ми към пристанището.

— От отсрещната страна на ей онзи площад се вижда круизният терминал „Сиера Маестра“. — Излезе от ролята си и прибави: — Видяхме го в Гугъл Ърт.

Кимнах.

— Къде е „Национал“?

Тя ми показа високата сграда, чийто силует се очертаваше на фона на морето, после протегна показалец към широкия крайбрежен булевард.

— А онова там е Малекон, където в знойните нощи се събира половин Хавана.

— И какво правят?

— Разхождат се и разговарят. Това е любимото място на влюбените, поетите, музикантите, философите и рибарите... както и на хората, които отправят поглед към Флорида.

Е, помислих си, ако нямаш климатик, телевизия, пари и надежда, Малекон може да е по-добре за душата, отколкото църквата. Всъщност започвах да съчувствам на тези хора, макар почти да завиждах на простия им живот. Що се отнасяше до Сара, тя беше повече кубинка, отколкото съзнаваше.

Сара каза, че трябвало да проявим общителност, хвана ме за ръка и ме поведе да ме запознае с нашите спътници, представяйки ме като Мак, макар да бях Даниъл, когато ме забодеше на бара. Спомена на неколцина души, че не съм от Йейл, но въпреки това трябвало да се държат дружелюбно с мене. Кое то предизвика някое и друго любезно подсмиване.

Пообиколихме терасата, като през повечето време говореше Сара. Започвах да се чувствам като уловена на въдица риба тон, затова се включих в глуповатите общи приказки. Спомних си един стар боудънски виц и го казах на една от групичките:

— Чух, че в Йейл въвеждали смесено обучение. Щели да приемат мъже.

Не се прие много добре.

Така или иначе, около половината от групата изглеждаше нормално, а другата половина имаше нужда от още мохито или от клизма.

Някога ме биваше много на коктейлните партита в Портланд, университета, офицерския клуб и Уолстрийт. Обаче четирите години в морето и долнопробните барове в Кий Уест явно бяха лишили от блясък златния ми език. Не че ми дремеше.

Сара, от друга страна, отлично се оправяше с непознатите темерути и се държеше самоуверено и чаровно. Очите ѝ искряха. Още повече ме впечатляваше фактът, че макар да съзнава заплашващата я смъртна опасност, тя го приема добре за новобранка.

Собствените ми срещи със смъртта ме бяха научили да я възприемам по друг начин. Тя не представляваше възможност, а

вероятност, затова бях сключил с тази мрачна дама мир, който цареше и сега, в моя живот назаем.

Погледнах Сара, която оживено разговаряше с четирима мъже, очевидно намиращи я за единствения живец в това иначе скучно и неловко парти. Каква ирония, помислих си, ако най-последно намеря любовта на живота си в навечерието на... както и да е.

Завързах разговор с две от по-младите и по-красиви жени в групата — Александра Манкузи и Ашли Ароут. И двете бяха с брачни халки, но не си спомнях дали мъжете им са в списъка. Щеше да е по-добре, ако носехме баджове, посочващи семейното ни положение и къде е партньорът ни. После обаче се сетих, че съм ангажиран. Старите ергенски навици умират трудно.

— Струваш ми се познат — каза Ашли. — ТД ли си?

Нямах представа какво означава това.

— Ако искаш да кажеш, че съм тотален дебил, напълно съм съгласен.

Те се засмяха.

— Не съм от Йейл — признах си аз.

Ашли обясни, че ТД означавало „Тимъти Дуайт“, един от дванайсетте колежа на Йейл.

Александра била ДЕ — „Джонатан Едуардс“ — и двете били от випуск 2002-ра. Аз бях от същия випуск в Боудън, ама някак си се чувствах по-стар. Казармата се отразява така.

Към нас се присъедини един млад мъж, който може да си мислеше, че имам нужда от подкрепление, и ми се представи като Скот Мироу.

— ТД ли си? — попитах го аз.

— Не, ДЕ.

Кой печели?

Така или иначе, надявах се Сара да е забелязала, че си приказвам с тези привлекателни млади жени, но тя или не беше обърнала внимание, или не я интересувахе.

Оказа се, че Скот Мироу бил женен за Александра Манкузи, която запазила моминската си фамилия, съобщи ми тя, и се омъжила за Скот Мироу само защото така не се налагало да сменя пешкирите си с монограми. Много смешно. Пиеше ми се още и тъкмо се канех да се извиня и да прескоча до бара, когато Тад призова за внимание и

групата се подчини, освен Ричард Невил, който не можеше да се откъсне от Сара.

Тад официално ни приветства с добре дошли на учебната екскурзия на йейлските възпитаници в Куба. Говори кратко и свърши с цитат от брошурите:

— „Забравете предразсъдъците си и открийте Куба сами“.

После даде думата на Алисън, която също не се увлече и ни посъветва:

— През следващите дни ще се сблъскате с някои предизвикателства, но когато се върнете у дома, ще се радвате, че сте дошли тук. — Представи ни нашия кубински екскурзовод Антонио, който според нея бил най-добрият в страната. Определено имаше най-тесните панталони.

Антонио беше около трийсет и пет годишен красавец и си го знаеше. Обходи с поглед групата ни, усмихна се, разпери ръце и извика:

— Buenas noches!

Няколко души отговориха на поздрава, ама явно не бяха достатъчно, понеже Антонио повторно извика:

— Buenas noches!

Този път отговорът го задоволи и той ни отправи бисернобялата си усмивка.

— Bienvenido. Добре дошли в Куба. Добре дошли в Хавана. — После ни осведоми: — Групата ви е прекрасна. И интелигентна, сигурен съм.

— Как е „дрън-дрън“ на испански? — попитах Сара.

Тя ме сръга в ребрата.

— Това ще е едно изумително преживяване за всички вас — продължи екскурзоводът. — И имате невероятния късмет водачи на групата ви да са Тад и прекрасната Алисън. Убеден съм, че тримата ще направим преживяването ви прекрасно.

Антонио не само говореше пълни глупости, но и го правеше с ентусиазъм.

Карлос ме беше предупредил — а със сигурност и Сара го знаеше — да се пазя от екскурзоводите, защото повечето били доносници на тайната полиция. Антонио повече приличаше на жиголо,

отколкото на чивато, обаче щях да имам предвид предупреждението на Карлос.

Екскурзоводът се ориентира към приключване.

— Задържам ви от прекрасната вечеря и вие няма да ми го простите, затова си затварям голямата уста и ще я отворя само за да ям.

Смях от страна на американците, които искаха да демонстрират своята любов на този етнически различен палячо.

Четири маси бяха подготвени за вечеря и вече можехме да сядаме. Този момент обикновено е съпроводен от известно колебание и смут. Тъй де, може да се озовеш до някой задник. Сара се настани и потупа стола до себе си.

— Седни тук, Мак.

Подчиних се и докато останалите заемаха местата си около десетместната маса, видях, че Ричард Невил си е плъоснал гъза от другата страна на Сара. Другите седем бяха Синди Невил, професор Нейлбъф, двете двойки, дето не се бяха засмели на вица ми за Йейл, и за съжаление Антонио, който ни информира:

— Вечерята ни ще е прекрасна.

Сервитьорът дойде да вземе поръчките ни за напитки и аз си поисках двойна водка. Чиста.

За предястие ни поднесоха скариди тартар и професор Нейлбъф, братат господин на шейсетина години, каза, че бил идвал два пъти в Куба, и заяви:

— Това сигурно ще е най-хубавата храна, която ще получите в Куба.

Антонио не се съгласи.

— Резервирал съм осем прекрасни paladares. Знаете ли какво е това? Частни ресторанти, които са новост в Куба.

— И в Америка има частни ресторанти — иронично отвърна професорът.

— Да, добре. Но са скъпи. Тук не чак толкова. И всеки трябва да опита държавен ресторант. Там хората ядат съвсем евтино.

Двете двойки на средна възраст насреща ми решиха, че идеята е страхотна.

Антонио не си държеше устата затворена, както обеща, а се стремеше да е в центъра на вниманието, както си и знаех. Говореше

като заклет комуняга или просто се опитваше да предизвика реакцията на привилегированите американци, докато се тъпчеше със скариди. Моментално успя да промие мозъците на двете двойки, които изразиха съгласието си с него за справедливостта и хуманността на социализма. Ако прекараха един час в кучешка колиба, сигурно щяха да излязат лаейки. Голяма работа е образованието в Бръшляновата лига.

Невил общо взето си мълчеше, освен периодичното „Подай ми виното“, а жена му се заговори с Нейлбъф.

Антонио впери очи в Сара за няколко безкрайни секунди, после каза:

— Значи сте кубинка.

— Американка съм.

— Да. Но от кубински произход. Знаете ли испански?

— Росо.

— Ще се упражняваме. Трябва да знаете родния си език.

Мислех, че ще я попита дали е родена в Куба, или как родителите ѝ са отишли в Америка. После обаче осъзнах, че тази тема е опасна както за избягалите, така и за останалите.

— Добре дошли у дома — каза ѝ Антонио.

Тя не отговори.

На екскурзовода явно му писна от собствения му глас, защото помоли всеки от нас да разкаже нещо за себе си, като започна с двете двойки на средна възраст, обаче не го биваше за слушател и тъмните му очи станаха равнодушни.

Бари Нейлбъф ни осведоми, че бил професор по история в Йейл и щял да изнесе две лекции, темата на които били кубинско-американските отношения от Испанско-американската война насам.

— Ще гледам да съм кратък и най-важното е, че това са отношения на любов и омраза, като в проблемен брак, и че и двете страни се нуждаят от психологическа помощ, за да овладеят гнева си — увери ни той.

— Америка винаги се е отнасяла с Куба като с колония — замислено каза Антонио. — До революцията.

— Ще разгледам този проблем в лекцията си — отвърна Нейлбъф. — Заповядайте.

Кубинецът не обеща, макар че лекцията можеше да му е от полза. Погледна ме и попита:

— А вие? Защо идвате в Куба?

— Мислех, че в брошурата пишеше за Каймановите острови.

Сътрапезниците ми се разсмяха. Даже Антонио се усмихна, отново погледна Сара, после се обърна към Невил.

— Тад ми каза, че сте известен писател. Утре ще отидем в къщата на Хемингуей. Това ще ви вдъхнови.

— Не обичам Хемингуей.

Жена му, естествено, му възрази.

— *Обичаш* Хемингуей, скъпи.

Антонио не знаеше какво да отговори, затова повика келнера и поръча още една бутилка вино. Разбираше си от работата.

Сервираха рибата и Сара ме попита:

— Какво е това?

Мога да позная стотици видове риба на въдицата, но не и в чинията. Всъщност не ям риба.

— Филе.

— Глупава шега.

Вече бяхме ли правили секс?

Докато слънцето залязваше, сервитьорите продължаваха да ни поднасят все нови блюда. Двете двойки на средна възраст, чиито имена не си спомнях, разпитваха Антонио за маршрута, който според програмата приличаше на културна версия на Батаанския марш на смъртта.

Сара видя възможност да подхвърли подвеждаща информация и попита екскурзовода:

— Защо не може да ходим на плажа?

Той сви рамене.

— Нашите власти не ви спират. Всъщност го забраняват от вашия Държавен департамент. Питайте тях.

Отговори ѝ професор Нейлбъф.

— Заради ембаргото американците нямат право да почиват в Куба. Но можем да идваме тук по различни програми за обмен, да се срещаме с роднини или с художествени, учебни и културни цели.

— Нощните клубове смятат ли се за художествена, учебна или културна цел? — поинтересувах се аз.

Нейлбъф се усмихна.

— Всичко това изглежда нелогично, но целта е да ограничат потока на долари към Куба.

— Ембаргото носи много страдания на народа — отбеляза кубинецът.

На Нейлбъф явно му писна от Антонио.

— Можете да търгувате с деветдесет и пет процента от останалия свят. Стига сте се оправдавали за всичките си проблеми с американското ембарго. Проблемите ви се коренят в Куба.

Това не се хареса на Антонио и ми се струва, че се канеше да се премести на друга маса, обаче професорът го изпревари.

— Извинете ме. Трябва да се пораздвижа. — Стана и си намери свободно място на масата на Тад.

Двете двойки на средна възраст изглеждаха смутени и сигурно бяха готови да загладят разрошената перушина на Антонио, но Сара се върна на своята тема.

— Ако можехме да ходим на плаж, къде бихте ни препоръчали да идем?

Екскурзоводът очевидно още беше ядосан на Нейлбъф и може да си мислеше да донесе за него, обаче се усмихна и отговори:

— Из цяла Куба има прекрасни плажове, но най-близките са в провинция Маябеке, в която се намира Хавана. — Той назова пет-шест плажа, после ѝ напомни: — Но това е забранено за вас. Обаче... — Антонио ѝ каза нещо на испански, което сякаш я накара да се засрами. Чух думите „desnudo“ и „píaua“, които си преведох като „нудистки плаж“.

След като сервираха десерта, Тад обяви, че нощем сме свободни да разглеждаме Хавана, и ни увери, че в града било безопасно.

— Но утре сутрин в осем се събираме във фоайето и тръгваме с автобуса за къщата на Хемингуей и другите точки от програмата ни. Закуската е в седем.

Около половината от групата се изправи и се изниза към асансьорите. Попитах Сара дали иска да отидем на нощен клуб.

— Уморих се. Ще си лягам.

— Дай да прием по едно последно във фоайето. Трябва да поговорим.

Тя ме погледна и кимна.

После се сбогува с някои хора и двамата се натъпкахме в един от асансьорите. Докато пътувахме, Сара ме хвана под ръка и осъзнах, че съм лапнал въдицата.

18.

Намерихме си маса за двама във фоайето до пианото. Пианистът, който носеше тъмен костюм, свиреше мелодии от бродуейски спектакли.

— Още нямам никакви автентични кубински преживявания — казах на Сара.

— Ще имаш, когато ни подгони полицията.

Направо да си помислиш, че е участвала в бойни действия — там ежедневно се майтапехме със смъртта.

Появи се една равнодушна сервитьорка и си поръчахме бренди.

— Приятно ли прекара? — попита ме Сара.

— Беше ми приятно да съм с тебе.

Тя се усмихна.

— Не е трудно да те свали човек.

— Карам по твоя сценарий. — Смених темата. — Антонио е кретен.

— И ти не оставаш по-назад.

Това беше малко нахално. Ама може да действах така на жените.

— Внимавай с него — посъветвах я.

— Знам. И предполагам, че Карлос ти е обяснил за чиватос, полицейските информатори?

— Да.

— А за цивилните агенти от вътрешното министерство, които се навъртат в хотелите?

— Също.

— Куба измамно прилича на карибски тропически рай и полицейската държава невинаги е очевидна, което кара някои хора да стават непредпазливи.

— Ясно.

Проверихме си джиесемите. Нямаше сигнал, но си разменихме номерата, в случай че тая седмица Верисон поставят клетка на покрива.

— Ще ти пратя снимките пред буика.

Сара се усмихна.

— Добре го разпита за плажа — похвалих я.

— Благодаря.

— Какво беше онова за „desnudo“ и „piaya“?

Тя пак се усмихна.

— Значи разбираш важните думи на испански. Антонио каза, че в Маябеке имало нудистки плаж, само за чужденци, но него щели да го пуснат като мой личен екскурзовод. — И прибави: — Имал кола.

— Свиня.

— Дано не си ревнив.

Смятах, че не съм, макар да имах и такива моменти. По същество обаче, когато двамата със Сара изчезнехме, Антонио щеше да съобщи за този разговор на полицията, което евентуално щеше да ги прати за зелен хайвер.

Донесоха брандита и поседяхме в мълчание, заслушани в потпури от мюзикъла „Южният Пасифик“.

Тя ме погледна.

— След като вече си тук, изпитваш ли някакви колебания?

— Тук съм поне до неделя.

Сара се усмихна принудено.

В салона се появиха още неколцина от нашата група и се заозъртаха или за управителката, или за зоната за непушачи. Тука нямаше такива неща. Огледах масите и се опитах да разпозная някой цивилен агент, но всички приличаха на американски туристи.

Карлос също ме беше предупредил, че в някои стаи е инсталирана подслушвателна техника и че там обикновено настаняват журналисти, чуждестранни официални лица и други, които са привлекли вниманието на кубинската държавна сигурност. Това можеше да се отнася за Сара Ортега, тъй че мястото и моментът бяха подходящи да поговорим за нещо по-важно от Антонио и нудистките плажове.

— Къде ти е картата? — попитах я.

Тя потупа дамската си чанта.

— И песото.

— Не оставяй картата и парите нито в сейфа в твоята стая, нито в сейфа на хотела. И внимавай какво говориш в стаята си.

— Знам.

— Добре. Имаш ли представа как, къде и кога ще се свърже с нас нашият човек в Хавана?

Тя остави чашата си на масата.

— Ами, няма да е тук. Но при предишното ми идване един човек просто дойде при мен една вечер на Малекон и ме попита: „Интересувате ли се от антикварни предмети?“ — И излишно поясни: — Това беше паролата.

Освен ако човекът наистина не е продавал антикварни предмети.

— Трябваше ли да се разхождаш по Малекон онази вечер?

— Не, излязох импулсивно. Беше след групова вечеря в хотел „Ривиера“. Имах нужда от разходка.

— Значи този човек трябва да е знаел, че ще си в „Ривиера“. И как изглеждаш.

— Нашите приятели в Маями бяха успели да му пратят моя снимка и йейлската програма.

— Как?

— Чрез един американски турист от кубински произход.

— Добре... и с каква цел установихте контакт?

— Просто да проверим дали ще се получи. Нещо като суха тренировка за следващото ми идване в Хавана. Тогава дойдох и за да се запозная с града. Освен това още проучвахме начини за изнасяне на парите от страната. — Тя ме погледна. — Сега имаме теб и твоята яхта.

— Продадох яхтата на Карлос. Вече се казва „Голямата риба“.

— Знам. — След което ме увери: — Карлос мисли за всичко.

— Само така си мисли. — Върнах се на темата. — Срецна ли се с другата свързка в провинцията?

— Де да бях. Но както виждаш, никой не може да се отделя от групата, та дори и само за ден...

— Ясно. Та значи този човек е дошъл при тебе на Малекон...

— Марсело. Разходихме се покрай вълнолома и просто си приказвахме... за да проверим дали ще ни следят — или ще ни арестуват.

— Звучи романтично.

— Той беше много мил, даде ми съвети за кубинския жаргон, местните обичаи и как действа полицията.

— Купи ли нещо антикварно?

— Не, но го почерпих едно в „Национал“, скришом му дадох двеста хиляди песо и взех такси до „Парке Сентрал“. — После прибави: — Не ме арестуваха, но него спокойно може и да са.

— Ако го бяха прибрали, щяха да дойдат и за тебе.

— Освен ако само са го следили, за да видят дали ще се свържем пак.

Стрелнах я с поглед.

— Карала ли си специална подготовка за такива неща?

— Не... специална подготовка не. Но са ме инструктирали.

— Кой?

— Един пенсиониран агент от ЦРУ. От кубински произход. А каква е *твоята* подготовка?

— Ти ми кажи.

Сара се поколеба, после отвърна:

— Известно ни е, че си карал някакви курсове в Разузнавателното управление на Министерството на отбраната.

— За твое сведение, издържах само един изпит.

Тя се усмихна.

— Още какво знаеш за мен?

— Всичко, което е обществена информация. Университет, армия, лош кредитен рейтинг. — И пак се усмихна.

— Къща под наем, стар ван, изчерпан лимит на кредитна карта — продължих списъка аз.

— Но нямаш банков заем за „Мейн“.

— Нямам.

— Можеш да си тръгнеш още утре и да започнеш нов живот.

— Мога. Обаче ти обещах друго.

На устните ѝ пак разцъфтя усмивка.

— Поне знам, че ще останеш тук до неделя.

Отвърнах на усмивката ѝ и ѝ напомних:

— Дойдох в Куба, за да спечеля три милиона долара.

— Но си смятал, че заминаваш за Каймановите острови. Много смешно.

— А ти какво знаеш за мен? — попита ме тя.

— Почти нищо. Обаче ми харесва усмивката ти.

— Видя ли с какво се занимавам в уебсайта ми?

— Да. Талантлива си.

— Имаш добър вкус.
Не забравяй и топките. Отново се върнах на темата.
— Възможно ли е нашият човек пак да е Марсело?
— Нямам представа.
— Каква е паролата този път?
— „Интересувате ли се от кубинска керамика?“
— На испански или на английски?
— На английски.
— Ти трябва ли да отговориш нещо?
— Не.
— Значи нашият човек ще е сигурен коя си.
— Очевидно, иначе няма да ме заговори.
— Освен ако просто не е случаен мъж, поразен от твоята хубост.
— Той ще каже нещо по-красиво.
— Аха. Добре, имате ли кодова дума, която да означава, че сте под принуда — че ви следят, носите подслушвателно устройство и са ви принудили да осъществите контакт?
— Не...
— А трябва. Нашият човек знае ли моето име или как изглеждам?
— Не му е известно името ти и не разполага със снимка. Пратено му е само описанието ти. — Сара ме погледна и се усмихна. — Висок мургав красавец.
Погледите ни се срещнаха.
— И върви по петите ти като кутре.
— Точно така. Във всеки случай, той ще установи контакт с мен, а не с теб.
— Добре. — Тези хора явно си знаеха работата. Донякъде. Попитах я: — Какво ще направи за нас нашият човек в Хавана, за да си заслужи песото?
— Две неща. Първо, ще ни даде името и местонахождението на нашия човек в провинция Камагуей. И второ, ще ни помогне да стигнем там.
— Как например?
— Пътуването в Куба е трудно — но нашият човек ще ни отведе в Камагуей. Безопасно.

— Хубаво. После се срещаме с нашия човек в Камагуей. Какво ще направи за нас той?

— Ще ни осигури скривалище и камион, за да откарваме стоката в Кайо Гилермо. И инструменти, за да влезем в пещерата.

— Добре. Имаш ли доверие на тези хора?

— Те са кубински патриоти. Мразят режима.

— Предполагам, нямат никаква представа, че търсим шейсет милиона в брой.

— Казано им е, че идвам да взема важни документи — нотариални актове, банков архив и други бумаги, които сами по себе си нямат стойност.

— Ясно. Не искате да ги изкушавате.

Сара не ми отговори, но отбеляза:

— Наистина има сандък с такива документи, които трябва да вземем. В трезора на банката на дядо се съхранявали актове за дарение на земя, датиращи още от испанските крале и кралици, нотариални актове за къщи, фабрики, плантации, хотели и блокове — всичко това потенциално на по-голяма стойност от шейсет милиона долара. Много по-голяма.

Вълнуващо. Освен думата „потенциално“. Предпочитам шейсетте милиона в щатски долари.

— Карлос и други адвокати ще представят всички тези документи пред съответния съд и ще подадат иск за откраднатата собственост от името на своите клиенти.

— Това няма да зарадва много кубинските власти.

— Да вървят по дяволите. — И прибави: — Но ще зарадва кубинските изгнаници.

— Да. Добре, предполагам, че и нотариалният акт за дядовата ти къща е в пещерата, нали?

— Всъщност той го е взел със себе си. Сега е у мен в Маями.

Може би трябваше да го донесе и да им го покажем, когато отидем да видим къщата. Заедно със заповед за принудително извеждане от имота. Обаче усещах, че тази тема е болезнена за Сара Ортега, затова не я повдигнах.

Замислих се за нашите свръзки. Осъществяването на контактите криеше очевидна опасност, ама това си вървеше със страната. Давах на операцията петдесет процента вероятност за успех.

Сара постави ръката си върху моята.

— Всичко ще бъде наред. Тайната полиция не действа толкова ефикасно, колкото им се ще да смяташ.

— Прочути последни думи.

— Бива ги в едно — да всяват страх. А страхът парализира хората. — Погледна ме. — Мен не ме е страх.

— Нормално е да те е страх.

— А теб? След като вече си тук, изпитваш ли страх?

— Да. Хубав здравословен страх.

— Откровен си.

— Трябва да сме откровени.

Тя кимна.

Изглеждаше уморена, затова ѝ предложих:

— Върви да поспиш.

Сара се изправи.

— И ти.

— Веднага след тебе. Аз съм в стая шестстотин и петнайсет, ако се наложи да ме потърсиш.

— Аз съм в петстотин трийсет и пета. Ще се видим на закуска.

— И тръгна към асансьорите.

Пианистът свиреше темата от „Фантомът от операта“.

Не беше за вярване, че тази сутрин още бях в Маями, ядосан от суровия геврек.

19.

В седем и половина влязох в ресторанта, където сервираха закуската. Носех панталони каки, риза с къси ръкави и маратонки. Забелязах неколцина души от нашата група, но не и Сара. Бюфетът беше главно американски, с някои кубински нотки, например фасул, за да получим енергия за през деня. Налях си кафе, седнах и зачаках Сара.

Бях се прибрал в стаята си по прилично време, но не успях да заспя, та реших да проверя как е кубинската телевизия. Имаше пет канала: Теле Ребелде, по който даваха новини, развлекателния Куба Визион и два образователни, за приспиване. По петия казваха да изключим телевизора. Всъщност беше Си Ен Ен на английски. Според моя пътеводител кубинските власти незаконно прихващали сигнала и каналът бил достъпен само в избрани хотели и за комунистическия елит, оставяйки другите единайсет милиона жадни за новини кубинци на острова зависими от Теле Ребелде — което означавало „бунтовен“, но можеше да се преведе и като „партийно баламосване“.

Погледах малко Си Ен Ен, което ми напомни защо не гледам телевизионни новини, после превключих на Теле Ребелде и зачаках да споменат „Пескандо Пор ла Пас“, но нямаше нищо. Може би режимът се колебаеше дали това е събитие, което иска да отрази с репортери и духов оркестър, или предпочита да го игнорира. Ако можеше да се вярва на Сара, властите не били въодушевени от кубинското размразяване.

Възнамерявах да си купя вестник, но в хотела не се продаваха. И в ресторанта нямаше, даже „Гранма“, органа на комунистическата партия, който можех да се престоря, че чета, докато всъщност наблюдавам входа. Къде се бавеше тя, по дяволите? Може би трябваше да позвъня в стаята ѝ.

В джоба си носех йейлската програма и я разгънах на масата. Прочетох: „Къщата на Хемингуей е точно каквато я е оставил през 1960 г.“. Сигурно защото комунягите не са позволили на Ърнест да вземе нищо със себе си.

След нея щяхме да отидем на обяд, после посещение във Виверо Аламар, експериментално кооперативно стопанство, където сме щели да научим за отглеждането на екологично чисти храни. Зачудих се кой садист е измислил тази програма.

— Мястото свободно ли е?

Сара седна преди да успея да ѝ отговоря.

— Добро утро — поздравих я. Носеше дънки и бяла тениска с яка и изглеждаше чудесно.

— Закуси ли вече? — попита тя.

— Чаках те.

— Ако продължиш така, ще умреш от глад.

— Аха. Добре ли спа?

— Не. А ти?

— Цяла нощ гледах Теле Ребелде.

— Трябваше да гледаш кубинските сапунки по Куба Визион. Маргарета пак изневерява на Франсиско, както и при идването ми миналата година. Не знам защо не я напусне.

Усмихнах се, после попитах:

— Сама ли дойде миналия път?

— Да. — Тя се изправи. — Дай да си вземем нещо преди да дойде рейсът.

Отидохме при бюфета, където Ричард Невил омиташе цялата наденица, но все пак ми остави резенче бекон. Сара напълни чинията си с плодове и малко йогурт.

— В провинцията никога няма да видиш пресни плодове — отбеляза тя, след като се върнахме на масата си.

— Нали днес сме щели да ходим в стопанство за екологично чисти храни?

— Това е само театър. В хотелите всичко е внос. Стопанствата са държавни и почти обезлюдени, защото работата е съсипваща. Всичко още се върши с товарни животни и ръчен труд. Кооператорите получават същите двайсет долара месечно, колкото и като общи работници в градовете, тъй че нямат стимул да останат в стопанството.

Съжалих, че съм го споменал.

— Кубинската храна се състои почти изключително от боб и ориз, внесен от Виетнам, и даже той е с купони.

Вторачих се в резенчето бекон и бърканите яйца в чинията ми.

— Извинявай. Не исках да те карам да изпитваш угризения. Нахрани се.

Забелязах промяна в нея, може би резултат от идването ѝ тук. Надъхваше се като Едуардо. Опитах се да си представя как се връщам в Америка, която е ударила дъното заради глупостта на властите... Е, май не ми беше толкова трудно да си го представя.

— Най-характерно за кубинската провинция е това, че повечето хора са се преселили в градовете — продължи Сара. — Това може да е добре за нас, но може и да е зле, ако сме единствената кола на съвсем пуст път.

— Знаеш ли колко голям ще е товарът?

— Дядо ми разказваше, че всичко било опаковано в корабни сандъци.

— Добре. Колко са сандъците?

Тя се озърна към съседните маси, които бяха свободни.

— Типичният корабен сандък побира петнайсетина милиона в стодоларови банкноти и тежи около сто и осемдесет килограма.

— Ясно... по един във всяка ръка, двама души — това прави шейсет милиона.

Сара не обърна внимание на сметките ми.

— Но има и петдесетдоларови банкноти, както и по дваисет, тъй че сандъците са повече от четири.

— Колко повече?

— Според дядо били десет.

— И всеки е сто и осемдесет кила, така ли?

— Да. Дваисетдоларовата банкнота тежи точно колкото и стотачката.

— Добре. Това са хиляда и осемстотин килограма.

— Плюс-минус.

Ако знаех това в Кий Уест, щях да тръгна на фитнес.

— А златото и бижутата?

— Златото може да се окаже прекалено тежко. Но ще вземем четири чанти с бижута.

— Винаги има място за бижута. Ами нотариалните актове, за които спомена?

— Те са в друг сандък.

— Може да се сблъскаме с логистичен проблем — отбелязах. —
Нали разбираш, да изнесем сандъците от пещерата, да ги натоварим на
камион и да ги пренесем на яхтата.

— Карлос има план.

— Е, слава богу. Искаш ли още едно кафе?

Тя впери очи в мен.

— Нямаше да се заемем с това, ако смятахме, че не сме в
състояние да се справим.

— Добре.

Една хубава сервитьорка ни събра чиниите и ми се усмихна.

Наближаваше осем и хората от различните групи се насочваха
към фойето. Изправихме се и аз оставих на масата две ККВ.

— Това е тридневна заплата — информира ме Сара.

— Тя има готино дупе.

— Сериозно?

Йейлската група вече се товареше на рейса. Ние със Сара се
качихме заедно и казахме „добро утро“ на Хосе, Тад, Алисън,
професор Нейлбъф и другите ни спътници, докато минавахме назад и
търсехме свободна седалка.

Ефикасният Тад ни преброи поименно и обяви:

— Всички сме тук.

Антонио скочи вътре и извика:

— Buenos días!

Всички отговорихме на поздрава, така че вече можехме да
потеглим.

— Ще прекараме един прекрасен ден! — заяви екскурзоводът.

Si, camarada^[1].

[1] Да, другарю (исп.). — Б.пр. ↑

20.

Автобусът напусна Хавана и отново останах с впечатлението за жизнерадостен някога град, който се задушава под тежестта на разлагащ се труп.

Къщата на Хемингуей, „Финка Виджия“, беше красиво испанско колониално имение на петнайсетина километра от столицата и пътят ни отне половин час.

Имението се оказа добре поддържано, според Алисън — благодарение на рядка проява на партньорство между американската и кубинската държава. Изкуството и културата обединявали хората, заяви тя, и тъкмо затова сме били тук — като посланици на добра воля.

Въпреки че бяхме посланици, не ни пуснаха вътре и също като десетки други туристи трябваше да надничаеме през отворените врати и прозорци в стаите, оставени точно както са си били, когато Хемингуей напуснал Куба след революцията.

Антонио ни съобщи, че сеньор Хемингуей подарил „Финка Виджия“ и всичко вътре на кубинския народ. Професор Нейлбъф обаче ни информира, че писателят завещал имението на четвъртата си жена, но когато през 1961-ва се самоубил, кубинските власти принудили вдовицата му да им го припише.

Хрумна ми, че Антонио не лъже трийсет образовани личности — той живееше в изкривено пространство-време и информационна пустиня като всички други тук и нямаше представа каква е истината. Обаче реалността вече пристигаше. Освен ако режимът не успее да я спре.

Така или иначе, Ърнест си имаше свестен басейн и яхтата му „Пилар“ беше изложена в открит павилион. Хубава яхта, ама не колкото моята — колкото бившата ми яхта де. На кърмата ѝ пишеше „Кий Уест“, където в момента предпочитах да съм.

Жената на Невил, Синди, настоя авторът на бестселъри да позира за снимка. Той се подчини, но не се усмихваше. Може да си мислеше, че хората никога няма да се снимат пред *неговата* къща, където и да се

намираше тя. Е, можеше и да се снимат, ако си пръснеше мозъка като Хемингуей. Само казвам.

Тръгнахме си от „Финка Виджия“ и Антонио ни заведе до редица сергии за сувенири, откъдето Сара ми купи тениска с Хемингуей, произведена в Китай.

Натоварихме се на нашето климатизирано китайско летящо килимче и отидохме да обядваме в един ресторант на открито. Обядът се състоеше от черен фасул, ориз, пържени банани и нещо, което приличаше на пиле, заклано от Джак Изкормвача.

После в екологичното стопанство. Един приятен възрастен господин ни обясни на испански за прогреса, който осъществявали в екологичното земеделие. Антонио превеждаше и Сара ми каза:

— Всички стопанства в Куба са екологични, защото не могат да си позволят химически торове. — И прибави: — Повечето от тези храни направо отиват за онези комемиердас, лайнарите от комунистическата партия.

Антонио я чу и я стрелна с кофти поглед.

След като два часа обикаляхме на палещото слънце и разглеждахме фасул, буболечки и растения, за които не бях и чувал, се помъкнахме обратно към автобуса.

Усетила, че май не съм се изкефил цял следобед да ми смърди на тор, Сара ме успокои:

— Утре сутрин имаме пешеходна обиколка на Стария град. Ще видим къщата и банката на дядо.

— С нетърпение го очаквам.

— А аз — със смесени чувства.

— Някой ден може да купиш къщата.

— Някой ден може да подам съдебен иск за онова, което е било откраднато.

— Не се надявай особено. Засега можем да изтеглим малко пари от трезора на дядовата ти банка.

Тя хвана ръката ми и я стисна. „Само гледай да не ми счупиш ръката. Ще ми трябва, за да мъкна корабни сандъци“.

Когато рейсът наближи „Парке Сентрал“, Тад ни напомни, че в пет и половина щял да изнесе лекция за историята на кубинската

музика, и ни помоли да не закъсняваме.

Алисън пък напоспа на всички, че автобусът тръгва за хотел „Ривиера“ веднага след лекцията на Тад, и ни помоли да сме облечени за вечеря. На покрива имало плувен басейн, ако сме имали такава склонност.

Слязохме и аз поканих Сара да поплуваме или да пием по една студена бира в бара.

— Искам да подремна и да взема душ.

— Аз поканен ли съм?

— Ще се видим на лекцията.

Тъй че се отпразних към бара сам. Не забелязах никого от нашата група, но още щом седнах и си поръчах „Буканеро“, до мен изникна Антонио и попита:

— Хареса ли ви днес?

— Хареса ми къщата на Хемингуей.

— Да. Повечето американци я харесват. — После се поинтересува: — А на вашата спътничка хареса ли й?

— Тя всъщност не ми е спътничка.

— Ясно... Тя ще дойде ли тук при вас?

— Не. Отиде на нудисткия басейн.

Антонио не каза нищо и се настани до мене. Носеше си бутилка вода, която беше откъснал от рейса, и запали цигара.

— Би трябвало да ви попитам дали имате нещо против, ако пуша.

— Това си е вашата страна.

— Така е.

Явно беше зарязал екскурзоводското си поведение и не се правеше на палячо, макар да нямаше представа защо търси моята компания в отсъствието на Сара.

— Четете ли Хемингуей?

— Чел съм го. А вие?

— Да, на испански и английски. В Куба има... как го казвате... култ към Хемингуей.

— Сериозно?

— Да. Утре ще посетим хотел „Амбос Мундос“, където е живял и писал преди да купи „Финка Виджия“. Сега стаята му е музей.

Донесоха бирата ми и Антонио продължи безплатната си лекция.

— Ние наричаме някои от романите му „кубински“. Много негови книги са на социалистическа тематика.

— Не съм забелязал.

— Но е вярно. Книгите му изобразяват хора, които се държат... по начин, който е за човечеството... не за индивида.

— Повечето му герои са егоисти и егоцентрици като мен. Затова ми харесват.

Антонио не се отказваше.

— Фидел казва: „Всички творби на Хемингуей са защита на човешките права“. И прибави без никаква ирония: — Това е социалистическо убеждение.

Няма смисъл да спориш с промити мозъци и Антонио смущаваше спокойното ми пиене на бира, затова му казах:

— Е, мерси за компанията. Ще се видим на вечеря.

Той обаче не си тръгна.

— Фидел също казва, че получил вдъхновение за своята партизанска тактика в Сиера Маестра от „За кого бие камбаната“. Те са се срещали веднъж — Фидел и Хемингуей. На риболовния турнир, носещ името на Хемингуей. Фидел трябвало да връчи купата на победителя. Обаче самият той уловил най-големия марлин и спечелил наградата.

— Чий кантар са използвали?

— Какво намекувате?

Не исках да ме арестуват още на втория ден, затова не отговорих.

Антонио замислено отпи глътка вода, после привлече вниманието ми с думите:

— Разбрах от Тад, че сте риболовец.

— Така е. — „А защо ме обсъждаш с Тад?“

— Значи сте наясно със страстта в този спорт.

— Да.

— Знаете ли, че има нов турнир? „Пескандо Пор ла Пас“. Флотилията пристига в Хавана от Кий Уест утре. Вие живеете в Кий Уест, нали?

— Да.

— Този турнир не ви ли интересува?

— Не.

— Чели ли сте „Острови на течението“?

— А вие?

— Да, разбира се. Много добра книга. В нея се разказва за Кайо Гилермо — където ще се проведе турнирът, след като напуснат Хавана. Отпих от бирата си.

— В романа има един пророчески откъс... въпреки че е писан преди революцията. — Антонио цитира по памет: — „Кубинците се мамят един друг. Продават се един друг. Значи си получават заслуженото. По дяволите техните революции!“^[1] Ще се видим на вечеря — завърши Антонио и си тръгна.

Какво беше всичко това, по дяволите?

^[1] „Да имаш и да нямаш“, пр. Д. Иванов. — Б.пр. ↑

21.

Лекцията на Тад в пет и половина се провеждаше в конферентна зала на мецанина и всички отидохме облечени за вечеря, както бяхме инструктирани, понеже рейсът тръгваше веднага щом Тад изпълнеше своето ча-ча-ча или каквото там щеше да изпълнява. Със Сара седнахме един до друг. Тя носеше червена дантелена рокля и сандали и парфюмът ѝ ухаеше превъзходно.

Забелязах, че Антонио го няма да следи за подривни изказвания — може да беше отишъл в тайната полиция да донесе, че съм се усъмнил в теглото на уловения от Кастро марлин. Устата ми понякога ме вкарва в беля, което прави живота интересен.

Нейсе, провериха присъствието и се оказа, че липсват трима души, които обаче били съобщили, че не се чувствали добре и щели да останат в стаите си, напълно обяснимо след дългия ден под палещото слънце и алабализмите на Антонио. Помислих си, че със Сара трябва да се пишем болни, за да си осигурим преднина, докато ни обявят за изчезнали без предизвестие.

Тад започна, като пусна кубинска музика на сидиплейър, докато на екрана се заредиха снимки на разгорещени танцьори. Това се оказа гвоздеят на лекцията.

Всъщност се оказа интересно. Научих за жанровете сон, салса, румба, регетон, за африканския произход на голяма част от кубинската музика и танци. Нямаше време за въпроси, но той не забрави да спомене имената на някои добри нощни клубове, например „Флоридита“, родно място на дайкирита и любимо заведение на Хемингуей. След което ни осведоми:

— Рекордът му бил осемнайсет двойни дайкирита на едно седане. Не се опитвайте да го повторите.

— В „Боудън“ го правехме още преди да сме закусили — казах на Сара.

Докато слизахме по широкото стълбище към фоайето, тя ме попита:

— Хареса ли ти?

— Да.

— Кубинската музика и танци са сред малкото неща, които режимът не е променил или цензурирал.

Значи и комунягите обичаха да зяпат клатещи се цици и задници. В някои отношения Куба си оставаше Куба.

— Днес Хемингуей ми дойде малко в повече, обаче ако искаш, след вечеря може да се отбием във „Флоридита“ — предложих й.

— Мисля, че трябва да се разходим по Малекон.

— Евтино гадже.

Качихме се на автобуса. Хосе продължаваше да е на смяна и Антонио се беше появил навреме за безплатната вечеря.

По пътя до „Ривиера“ екскурзоводът ни разказа за хотела, за да направи преживяването ни още по-пълноценно и прекрасно. „Ривиера“, обясни ни той, била построена от прочутия американски гангстер Майер Лански и била открита на Коледа през 1957-ма.

— Но в новогодишния ден на хиляда деветстотин петдесет и девета година комунистическата партия провалила тържеството на господин Лански — обяви Антонио.

Тази реплика предизвика смях сред йейлчаните, които бяха гледали втората част на „Кръстникът“, и Антонио, който сигурно произнасяше думите за стотен път, се усмихна.

Да, помислих си, Майер Лански и неговите ласвегаски партньори бяха сбъркали, залагайки на „Ривиера“, и за един ден бяха изгубили всичко. Представих си пачките пари с надпис на бандерола „Лански“ или „Лучано“. Моят дял може да идваше тъкмо оттам. Е, щях да го преглътна.

Стигнахме при хотела, който гледаше към Малекон и Флоридския пролив, обаче видът му повече подходеше за ласвегаското ларго.

Изсипахме се от рейса и влязохме в огромното мраморно фоайе, което злокобно пустееше. Антонио ни позволи да надникнем в пустия нощен клуб „Копя“, истинска капсула на времето от 50-те години. Представих си онова новогодишно парти — мъже и жени в официално облекло, пушат и пият по масите, други танцуват под звуците на двайсетчленния оркестър, докато Фидел Кастро и пъстрата му армия се приближават към Хавана. И купонът беше свършил.

— Ще отворят ли пак казиното? — попита някой.

— Никога — отсече Антонио. — То е било напълно разрушено с брадви и чукове в първия ден на свободата от революционната армия и народа на Хавана. — След което ни обеща: — В Музея на революцията ще гледаме филм за това.

Съмнявах се, че бих могъл да гледам такова нещо.

Така или иначе, беше време за прекрасна вечеря в първия ресторант на хотела, „Леглон“, и Антонио ни поведе натам. В просторния салон с червен таван имаше плюшен килим и кристални полилеи, някога пищни, а днес просто антиквариат от средата на миналия век.

Почти нямаше други гости и Сара зае маса само за нас двамата. Погледнах към Антонио, който седеше при Тад, и го хванах да ни зяпа. Явно се интересуваше от нас и след срещата в бара бях нащрек.

Сервитьор с папийонка дойде да вземе поръчките ни за напитки и Сара избра скъпа бутилка „Въов Клико“.

— Свиквай да си богат — посъветва ме.

Обслужването вървеше бавно и йейлските възпитаници използваха това време, за да правят снимки. Представих си разговора по време на пауърпойнт презентацията в Щатите: „И ония две знойни мадами избягаха заедно, след което всички ни разпитваха в полицията и пропуснахме посещението в тютюневото стопанство“.

Донесоха напитките и всички се върнаха по местата си.

Ресторантът беше френски, ама не и кухнята, а обслужването съответстваше на двайсетте кинта месечна заплата на сервитьорите. Но да не губим връзка с действителността — останалата част от страната получаваше храна с купони.

Осведомих Сара за разговора си с Антонио в бара и отбелязах:

— Има две възможни заключения: той или проявява личен интерес към тебе, или интересът му е продиктуван от други съображения.

Тя кимна.

— А на какво се дължи интересът му към теб?

— Преценява конкуренцията.

Сара се усмихна малко принудено.

— Защо те е обсъждал с Тад?

— Нямам представа.

— Не ми харесва и че е споменал за риболовния турнир.

— Ако го разглеждаш в съответния контекст, приличаше на общ разговор. А извън този контекст... не съм сигурен.

Това като че ли я обезпокои и аз смених темата. Разказах ѝ, че съм се усъмнил в теглото на уловения от Фидел Кастро марлин в турнира „Хемингуей“ и съм намекнал на Антонио, че Фидел е ударил в кантара.

— Здравата съм загазил — заключих.

Тя се засмя.

— Тази история е много известна. Според кубинците в Маями гмуркач закачил рибата на куката на Фидел — с оловни тежести в корема.

И двамата хубаво се посмяхме.

Е, като за втора среща вървеше идеално. В реалния свят щях да почна да си мисля, че довечера може да ми се отвори парашутът или най-късно следващия път. Само че Сара Ортега ме беше включила в програмата за четвъртия ден. Защо? Не знам, обаче ми се струваше, че мога да ускоря свалката. Например с още една бутилка шампанско.

Изпразних първото шише в чашите ни и отбелязах:

— Очите ти искрят като това шампанско.

— Не съм чувала по-тъп комплимент.

— Доста отдавна съм в морето.

— Личи си.

В ресторанта влязоха още няколко души. Чух британски акцент и немска реч.

— Този хотел е безжизнена пародия на някогашния — въздъхна Сара.

— В добри ръце „Ривиера“ може да е златна мина.

— Хотелът всъщност е собственост на армията, която е най-големият собственик на имоти в Куба. — И прибави: — Тук няма да се промени нищо, докато имотите не бъдат върнати на законните им собственици.

— В този случай това са наследниците и партньорите на Майер Лански.

— Нещата понякога са сложни, да — призна Сара. — Но може да са и прости, ако откраднеш онова, което е твое.

Това можеше и да не е толкова просто.

Вечерята беше включена в екскурзията, но трябваше да платя алкохола, което и направих с двеста ККВ в брой. Кубинската армия не приемаше американски кредитни карти.

Със Сара прескочихме десерта и аз докладвах на Тад — и Антонио, — че ще вземем такси до „Флоридита“.

— Приятно прекарване — пожела ми Тад.

— Това е капан за туристи — предупреди ме Антонио. — По-добре се разходете по Малекон.

Кое то и щяхме да направим, обаче му отговорих:

— Много е близо до плажа. Тад ще ни издаде на Държавния департамент.

Тад се усмихна принудено, но не каза нищо. Надали щях да му липсвам, когато изчезнех.

Ама пък щях да липсвам на Антонио.

22.

Излязохме от хотел „Ривиера“ и тръгнахме на изток по Малекон към „Насионал“, който се намираше на около три километра. Нощта беше топла, безветрена и влажна и ярката луна осветяваше водата, което ми напомни за Сара на моята яхта. Същата луна, същата вода, друга планета.

По широкия тротоар край вълнолома течеше истинска човешка река. Цели семейства от по няколко поколения вечеряха на открито. Музиканти свиреха салса и румба и хората танцуваха. Други се разхождаха, пиеха ром и бира, пушеха и се събираха на групи, за да си приказват или да четат поезия.

— Това е дневната и трапезарията на Хавана — информира ме Сара. — И кабарето на бедните. Както и автентичното кубинско преживяване, каквото искаше ти.

— Включително тайната полиция ли?

— Марсело ми каза, че не идвали тук. Хората лесно щели да ги разпознаят. — И прибави: — Но винаги има чиватос.

Имаше и много американци и европейци, така че ние не биехме на очи. Освен това мястото беше подходящо за случайна среща с кубинец, продаващ керамика — а Сара определено се забелязваше лесно с червената си рокля.

— Носиш ли песото? — попитах я.

Тя потупа дамската чанта на рамото си.

Спяхме при една група, която свиреше салса, и вдъхновена от страстната музика, Сара ми връчи чантата си и се присъедини към танцьорите. Наистина го даваше добре. Запретна си роклята и тълпата засвири с уста и заръкопляска. Усетих, че оная ми работа се разшава.

Сара прати въздушна целувка на бандата и продължихме нататък. Върнах ѝ чантата с комплимент.

— Не е зле за архитектка.

— Когато се върнем в Маями, ще те науча на кубински танци.

Щях да вметна „ако“, обаче оптимизмът ѝ ми допаднаше.

Спряхме до вълнолома и се загледахме към плажа и Флоридския пролив. Хората ловяха риба или джапаху във водата — може да си мислеха за сто четирийсет и петте километра до Кий Уест.

— Обърни внимание, че няма лодки и яхти — сякаш прочела мислите ми, каза Сара.

— Аха.

— В Куба няма частни плавателни съдове, по обясними причини.

— Би трябвало просто да оставят хората да заминат.

— Понякога ги оставят. Като с Мариелското бягство. Режимът разбира, че от време на време трябва да изпуска парата — това е неофициален начин да се отърват от хората, които може да им създадат проблеми. Но Куба губи мнозина от най-добрите, от най-интелигентните.

— Сигурно има стражеви катери.

— Разбира се. Гуарда фронтера — граничарите. Държат под око риболовния флот и следят за салджии. Но не са в състояние да покрият цялото крайбрежие. Годишно се опитват да избягат по петстотин-шестстотин салджии и залавят по-малко от половината.

Доста добър шанс за успех.

— Граничарите имат ли хеликоптери или хидроплани?

— Да, но не са много.

— Нужен е само един.

— Всичко ще мине добре.

— Хубаво.

Продължихме разходката си, обаче не ни заговори никой освен художници, които продаваха скиците си, или хлапета, които просеха монети.

Мярнах няколко жрици на нощта и Сара също ги забеляза.

— Проституцията е едно от първите неща, които е забранил режимът. И двете страни подлежат на четири години затвор.

— Ще кажа на Тад.

Тя се усмихна и ме хвана под ръка.

— Но ти няма нужда да плащаш за секс.

— Аха. — Ама дотогава не ми се предлагаше нищо безплатно.

— Кубинското общество е много разкрепостено и безразборният секс е масов. Кубинците казват, че сексът бил единственото нещо, което Кастро не давал с купони.

Много смешно. Обаче от всичките тези приказки за секс започвах да се надървям. Пред нас видях „Национал“ и предложих:

— Хайде да пием по едно за преди лягане.

— Трябва да продължим разходката си.

— Тази вечер никой не продава кубинска керамика.

Тя не отговори.

— Обаче това трябва да се случи скоро. Времето ни ще почне да изтича след два-три дни.

— Ще дойдеш ли с мен в провинция Камагуей, дори нашият човек в Хавана да не се появи?

Всъщност предпочитам тъкмо това — и да не се забъркваме с никакви кубинци. Ако Куба макар и малко приличаше на Афганистан, всеки път щом разчитаме да ни помогнат местни, щяха да ни мамят, да ни устройват засади или най-малкото да ни изнудват за пари.

— Мак?

— Тъж... ако откажа, ще заминеш ли без мене?

— Да.

На тази жена определено ѝ стискаше.

— Дай да изчакаме няколко дни и да решим после, ако времето ни почне да изтича и още не сме се срещнали с нашия човек.

— Добре. И нали разбираш, че ако не се срещнем с нашия човек в Хавана, няма да знаем как да се срещнем и с другия в Камагуей и съответно ще останем без транспортно средство и скривалище.

— Мога да паля повечето коли от жиците на контактния ключ, а най-доброто скривалище е под звездите — успокоих я аз.

Сара спря и се завъртя към мен.

— Аз казах на Карлос и Едуардо, че ти си човекът, който ни трябва.

Преди да успея да отговоря, тя ме прегърна през врата и устните ни се впиха едни в други на Малекон.

После Сара ме пусна и продължихме разходката си.

— Това в джоба ти пистолет ли беше? — попита тя.

— Не, моят принос към Карибската криза.

Сара се засмя, после отново стана сериозна.

— Нямаше да е зле да имаме оръжие.

— Ще имаме достатъчно на „Мейн“, ако ни потърбва, за да се измъкнем от Куба.

— Може да ни потрябва много по-скоро.

— Доколкото разбрах, ако те хванат с оръжие в Куба, може да получиш и смъртна присъда.

— Предпочитам да загина в престрелка, отколкото да ме заловят.

— Май наистина е време да пийнем по нещо.

Повървахме в мълчание, после Сара посочи една модерна шестетажна сграда надясно.

— Това е американското посолство.

Прозорците тъмнееха, освен ъгловия офис на шестия етаж. Някой работеше до късно — може да се опитваше да навакса след петдесетгодишното прекъсване. Целият район наоколо беше осветен с прожектори и видях герба на Съединените щати над входа.

— Още нямаме посланик, но имаме шарже д'афер, Джефри Делорентис, който управлява посолството — осведоми ме Сара. — Неговият шеф Джон Кери, държавният секретар, е възпитаник на Йейл, срещали сме се веднъж. Тъй че, ако се озовем в кубински затвор, мога да изиграя йейлската карта.

Ако съдех по наблюденията си върху нейната група от йейлски питомци, нямаше да се отзове нито Държавният департамент, нито посолството.

Пред сградата имаше площадче, което според Сара се казвало Антиимпериалистически форум.

— Там спонтанно се събират тълпи, за да протестират срещу Америка. Само дето в Куба нищо не е спонтанно.

— Освен танците. — И сексът, който не е с купони.

Е, нямахме особен успех с главната си цел на Малекон, обаче аз имах друга, с която можеше да постигнем по-добър резултат в „Насионал“.

23.

Стигнахме до обточената с дървета отбивка на „Национал“ и влязохме във фоайето, което, за разлика от „Ривиера“, се пръскаше по шевовите от очевидно международна клиентела. Надявах се утре Джек да не цъфне тук с някоя от неподходящите си тениски.

Коктейлите на терасата ми бяха харесали и излязохме през задния изход.

Там също имаше много народ, обаче за пет ККВ управителката ни намери две комфортни кресла с изглед към Пролива. Дойде сервитьорка и Сара си поръча дайкири, а аз — „Буканеро“, *por favor*. Тричленната банда свиреше на ударни карибска музика.

Откъм огряната от луната вода подухваше лек бриз, палмите се поклащаха, носеше се сладостен аромат на тропически цветя. Оркестърът свиреше любимата ми „Гуантанамера“. Над морето се издигаше самолет, току-що излетял от летище „Хосе Марти“.

Това щеше да е идеален завършек на една приятна вечер, стига спонтанно да се стигнеше до секс.

— Много е романтично — донякъде в тон с мислите ми каза Сара.

Донесоха напитките ни и се чукнахме.

— За новото приятелство — вдигна тост тя.

— И за тебе.

Загледахме се към водата и различих силуетите на старите и новите укрепления по брега. Хората ги бива да прецакват нещата, даже в такъв тропически рай.

Сара наруши мълчанието.

— Имаш ли си някоя?

Най-добрият и кратък отговор гласеше:

— Не.

— Защо?

— Бях женен за яхтата си.

— Дръж се сериозно.

— Така и не срещнах голямата любов. — И прибавих: — Но съм отворен за такава възможност.

— Дрън-дрън. Нищо де. Когато си заминем оттук, пътищата ни ще се разделят.

Не мога да ги понасям тия разговори.

— Да се съсредоточим върху заминаването.

— А ако не успеем, завинаги ще запомним времето, което сме прекарвали заедно.

Имах чувството, че ме манипулира, но също усещах, че наистина ме харесва. Ако наистина се измъкнем от Куба живи, можехме да помислим и върху този въпрос. Засега обаче часовникът тиктакаше — още два дни до секса в неделя, после още няколко до момента за големите решения. Във връзка с първото спонтанно предложих:

— Хайде да си вземем стая тук.

Сара не отговори.

— През нощта може да ни арестуват и утре заран да ни екзекутират.

Тя се засмя, само че нервно. Май още не беше готова.

Тъкмо се канех да сменя темата, когато Сара каза:

— Поискай сметката.

— Да поръчам ли и такси?

— Не, вземи стая.

— Чакай ме тук.

Бързо отидох на рецепцията и попитах за стая. Рецепционистът надуши, че съм на специална операция, и отговори, че имали свободни само луксозни стаи. Предложи ми да избирам от четири възможности: стаята на Ерол Флин, което звучеше вълнуващо, стаята на Ава Гарднър и Франк Синатра, където също можех да се изчукам, стаята на Уолт Дисни, което можеше да е малко шантаво, и стаята на Джони Вайсмюлер — Тарзан, която ми допадна най-много. Ама струвала петстотин ККВ, повече, отколкото имах в портфейла си. Обаче рецепционистът искаше да се чукам — или пък да прибере малко пари — и каза, че щял да приеме част от сумата в щатски долари, плюс десет процента отгоре. А бе защо безплатният секс е толкова скъп?

Трябваше да му покажа паспорта и визата си и се записах като „Дан Макхуй“, което беше или фройдистка грешка, или проява на

отлични шпионски умения. Той ми подаде голям месингов ключ с табелка, на която пишеше „232 — Тарзан“. Това съм аз.

Върнах се на терасата, където Сара пресушаваше второ дайкири.

— Имаш ли нужда от още няколко, за да го направиш? — попитах я.

— Действа ми отпускане.

Оставих една щатска петдесетачка на масата.

— Готова ли си?

Тя кимна и се изправи.

Мълчаливо влязохме във фойето и се качихме на асансьора.

На втория етаж последвахме указателните табели до стая 232. На месинговата табела на вратата пишеше: „Джони Вайсмюлер — Тарзан“.

Сара или не обърна внимание, или нямаше какво да каже. Отключих и влязохме.

Просторното помещение беше обзаведено еkleктично, с доста просташки детайли като леопардовата кожа на пода и чаршафите на тигрови шарки. Май трябваше да поискам стаята на Уолт Дисни.

Както и да е, имаше минибар, слава богу.

— Какво ти се пие?

Тя унесено се взираше в морето.

Отворих хладилника и открих вътре малка бутилка „Моет“. Извадих тапата, налях две чаши и ѝ подадох едната.

Сара я взе и се вторачи в мехурчетата.

Не съм от бързаците, ама малкият Мак нещо припираше, тъй че трябваше да постигна съответния баланс между романтика и секс. Включих радиото и намерих някакви тихи китари — свиреха сон, който ми звучеше романтично.

Сара най-после май излезе от унеса си и аз вдигнах чаша.

— За нас.

Чукнахме се и отпихме. Поканих я да танцуваме и се завъртяхме под ритмичните звуци. Тялото ѝ приятно се притискаше към моето.

— Не се хвърлям в леглото с всеки срещнат — тихо каза тя.

— И аз.

Така или иначе, докато танцувахме и пиехме шампанско, се разсъблякохме и накрая се озовахме заедно под душа. Установих, че Сара има хоризонтален белег от операция в долната част на корема и

че се пече без горнище. Под душа можеш да научиш много неща за хората.

Тя прокара показалец по белезите на гърдите ми.

— Това ме натъжава.

— Можеше да е и по-зле.

Сара продължи проучванията си и едната ѝ длан обхвана топките ми, а другата — малкия Мак.

— Всичко си е тука — уверих я.

— Прибери го на сигурно място.

Хванах я за дупето и проникнах в нея.

Тя сложи ръце на раменете ми, изви гръб назад и водата потече по лицето и гърдите ѝ, докато аз се движех в носещия се от радиото бавен ритъм на „Чан Чан“.

Оле!

По-късно в кревата Сара обви ръцете и краката си около мен и прошепна:

— Щастлива съм, но сега и мен ме е... страх.

— Нормално е.

— Миналата седмица живеех за деня, в който ще се върна в Куба и ще открадна парите под грозните им носове... Сега може би имам... още нещо, за което да живея.

— И аз си мислех същото.

— Страхуваше ли се, когато си бил там?

— Постоянно.

Тя помълча, после каза:

— Не искам да ме хванат.

— Разбирам. — Също като в Афганистан. Ако попаднеш в ръцете на талибаните, ще ти се иска да си мъртъв. Спомних си и разказа на Карлос за затвора „Вила Мариста“. Условиата там едва ли се бяха подобрили съществено.

Сара се сгуши до мене.

— Ще е чудесно да съм богата в Маями заедно с теб. Но ще е чудесно и просто да съм в Маями с теб.

— Наистина ще е чудесно.

Тя се претърколи, стана от леглото, отиде при минибара и напълни още две чаши шампанско. После забеляза ключа върху хладилника и попита:

— Защо стаята се казва „Тарзан“?

— Ела тука и ще ти покажа.

24.

„Ако попаднеш в ръцете на талибаните, ще ти се иска да си мъртъв“.

Кастрират те, после ти отрязват лицето с бръснач. И ти държат главата пред огледало, за да видиш собствения си безлик червен череп. И не можеш да си затвориш очите, понеже нямаш клепачи. И после те карат да гледаш как кучетата изяждат лицето и топките ти. Накрая те потупват по гърба и те пускат да си вървиш.

И затова си пръскаш мозъка преди да са те заловили.

Беше по време на първия ми мандат, преди да ме произведат капитан. Командвах мотопехотния си взвод от четирийсетина мъже, дислоциран в предна оперативна база „Рамрод“ в Майванд — лунен пейзаж от прах, пръст и скали под палещо слънце.

Водещата машина, БМП „Брадли“, се натъкна на самоделно взривно устройство. Настана истински ад — откриха огън по нас с ерпегета и автомати иззад купчините камъни от двете страни на пътя. Бързо напуснахме машините и се отдалечихме от тях. Улучиха ме в бронираната жилетка, но продължих да тичам. После залегнахме и отговорихме на стрелбата.

Нямаше къде да се прикрием и ми трябваша само десет секунди, за да осъзная, че сме попаднали на добре планирана засада, организирана от голяма вражеска сила, и има реална вероятност да ни избият до крак. „Първо застрелваш ранените, после себе си“.

Половината от осемте ни бронирани машини и хъмвита горяха. Една експлодира и топлинната вълна облиза гърба ми.

В курса по тактика те учат, че единственият начин да се спасиш от засада бил да атакуваш нападателите фронтално. Това са алабализми.

Взех радиостанцията и наредих на взвода да се придвижи на север по пътя и да фланкира позициите на противника.

Талибаните са корави мъже и понякога са безстрашни, обаче рядко са интелигентни и никога не са особено точни стрелци. Стрелят с калашниците си на автоматична като хлапета с детски автоматчета.

Попаденията им са случайни, ама попаденията са си попадения и неколцина от хората ми бяха ранени, но леко, докладва санитарят.

Пустинният вятър духаше от юг и ние стреляхме и напредвахме на север под прикритието на черен дизелов пушек и димни гранати, докато се отдалечихме на стотина метра от зоната на засадата. После започнахме да фланкираме вражеските позиции, като се придвижвахме от една купчина камъни на друга. Успяхме да ги заобиколим преди да се усетят, че предимството вече е на наша страна.

Екипажите на невредимите бойни машини „Брадли“ отново бяха заели местата си и ни осигуряваха огнева поддръжка със своите 7,62-милиметрови картечници и 25-милиметрови скорострелни оръдия.

Талибаните почнаха да се оттеглят, като притичваха между купчините камъни. Виждах, че числено ни превъзхождат, обаче заповядах на взвода да ги преследва, макар да знаех, че провалилата се засада спокойно може да се превърне във вторична, тоест в капан. Това е игра. Без правила, но с много стратегия. Нападението е най-добрата защита, затова напредвахме в пустинната долина сред все по-нагъсто разположените камари камъни, срутили се от околните склонове.

Сержантът на взвода настойчиво ме посъветва да прекратим преследването и да изчакаме хеликоптерите да изравнят силите ни. Обаче аз кипях от адреналин и ярост и поведох атаката сред камънаците, без да подозирам за очакващата ни нова засада.

Талибаните бяха заели позиции в подножието на планинските склонове над нас, както и в две успоредни дерета — и ние се нанизахме в този подковообразен капан.

Прегрупирахме се за плътна кръгова отбрана и отговорихме на огъня, докато брадлитата продължаваха обстрела от пътя на четиристотин метра от нас.

Противникът разполагаше с човешка сила, докато ние имахме огнево превъзходство, тъй че изпаднахме в патово положение, докато една група талибани не изскочи от обраслото с храсталаци дърво и не затвори обръча около нас. Бяхме обкръжени и боеприпасите ни започваха да свършват.

— С вас животът е интересен, лейтенант — каза ми сержантът, чернокож, казваше се Джонсън.

— Още нищо не си видял.

Най-близкото дърво се намираше на стотина метра западно от нас и талибаните се бяха наредили един до друг в сухото речно корито и пускаха откоси с калашниците си. Повечето куршуми рикошираха от нападалите камънаци около нас.

Макар да бяхме в капан, позицията ни беше сравнително безопасна и можехме да изчакаме хеликоптерите, обаче в такива ситуации талибаните понякога се придвижват към тебе, за да не позволят на вертолетите да стрелят без опасност да улучат своите.

Та когато яйцето опре до задника, взимаш неочаквани решения. Свързах се по радиостанцията с брадлитата и им наредих в продължение на три минути да обстрелват само дървото на запад, после да продължат да свалят всяка възможна мишена.

Събрах двете отделения, които бяха с мене, изчаках обстрелът на дървото да приключи и атакувах в мига, в който брадлитата прекратиха стрелбата.

За около минута стигнахме до сухото речно корито и го заварихме празно, освен петима-шестима убити или ранени талибани, проснати върху спечената кал.

Те често залагат взривни устройства в убитите си хора, а ранените са готови да взривят ръчна граната или да открият огън в момента, в който ги доближиш. Затова със сержант Джонсън извадихме глоковете си и свършихме мръсната работа, докато останалите бойци заемаха отбранителни позиции.

Последният ранен Талибан се взираше в мен. Краката му бяха разкъсани, най-вероятно от 25-милиметров снаряд. Нито веднъж не погледна към пистолета ми — просто продължаваше втренчено да ме гледа в очите. Поколебах се, може би защото нямаше да е зле да вземем пленник, когато да разпитаме. Раненият вдигна ръце и ги склучи за молитва. В далечината чух рева на приближаващите се хеликоптери.

Отпуснах оръжието си и се приближих към Талибана, който изведнъж протегна ръка и ме сграбчи за глезена. Нямах представа дали е знак на благодарност, или агресивен жест, затова го прострелях в лицето. И досега не знам какво се е опитвал да ми каже.

Събуди ме търкане на крак в моя и някой каза:

— Добро утро.

Усетих, че лицето ми е потно. Навън още не се беше съмнало.

— Добре ли спа? — попита Сара.

— Не. Искаш ли кафе?

Тя се прозя.

— Хайде да се приберем в нашия хотел.

— Добре.

Но и двамата продължихме да лежим. След малко Сара наруши мълчанието:

— Обещах на Карлос да не се обвързвам емоционално с теб... и да не правим секс. А снощи го направихме три пъти.

— Три ли?

— И пак ще го направиш, нали?

Много смешно.

Качих се отгоре ѝ и отново се любихме.

После, докато лежахме по гръб един до друг, тя ме хвана за ръката.

— Трябва да ти се изповядам за нещо.

— Малко по-нататък по улицата има черква.

— Изслушай ме. Аз все пак имам... нещо като гадже... но...

Това не ме изненада напълно.

— Сама ще си решиш този проблем.

— Сърдиш ли ми се?

— Имам по-неотложни грижи.

— Май ми се сърдиш.

— Не ти се сърдя.

— Ревнуваш ли?

— Не. Смяташ ли, че той ще ревнува?

— Той е кубинец. Те са ревнивци.

— Обясни ми, че просто е било част от работата.

— Ще му обясня, че... между нас с него всичко е приключило.

— Ти си решаващ.

— Няма ли поне да ме окуражиш?

— Какво искаш да ти кажа?

Сара не отговори, затова я уверих:

— Харесвам те много.

— И аз те харесвам много. — Тя стисна ръката ми.

Е, никой не произнасяше ония две думички, първата от които почва с „о“. Ама витаеха във въздуха. А още от армията знаех, че прибързаните военновременни връзки водят до нещо, което прилича на любов. Половината от познатите ми мъже и жени, които се завръщаха в поделението от отпуска преди прехвърлянето в Афганистан, бяха сключили брак — или се бяха сгодили като мене. После, когато се прибереш у дома, осъзнаваш действителността.

— Искаш да ми признаеш нещо, нали? — попита Сара.

— Свободен съм, както вече ти казах.

— Но имаш жени.

— От известно време не.

— Защо досега не си се женил?

Седнах на леглото и погледнах часовника на нощното шкафче —
5:34.

— Мак?

— Животът ми беше сложен.

— Сгодявал ли си се?

— Веднъж. А ти?

Тя също се надигна.

— Така и не срещнах голямата любов.

Не отговорих.

— Да сменим темата ли искаш?

— Да.

Сара светна лампата.

— За какво ще си говорим?

За кафе. Обаче всъщност ме глождеше една мисъл.

— Докато сме откровени един с друг, искам да ми кажеш дали в това пътуване до Куба има нещо повече от онова, което ми е известно.

— Тоест?

— Нещо повече от парите.

Тя се поколеба за миг, после кимна.

— Има. — И прибави: — Много си умен.

— Добре. И?

— И ще ти го кажа, когато е нужно.

— Искам да го науча сега.

— Колкото по-малко знаеш сега, толкова по-добре.

— Не, колкото повече знам...

— Ако не знаеш нещо, не можеш да го издадеш под изтезания.

Това ми дойде малко разтърсващо в пет и половина сутринта. Още малко и щях да съжаля за предишната тема.

— Добре, но...

— Ето какво ще ти кажа — ще се зарадваш много на другата причина за идването ни. Нищо повече няма да ти разкрия.

— Добре... закуска в леглото?

— Трябва да се приберем в нашия хотел. — Сара стана, отиде при минибара, отвори чантата си и извади пачка песо.

— Няма нужда — спрях я аз. — Включено е в цената.

Тя се усмихна, извади един лист и ми го подаде.

— Направих копие на картата в бизнес офиса на хотела. — Погледна ме. — Ако с мен се случи нещо, тя ще те отведе до пещерата.

Включих нощната си лампа и погледнах листа, който приличаше на детска представа за пиратска карта на съкровища. Но указанията, написани отдолу на английски, изглеждаха ясни, ако тръгнеш от точното място. Картата носеше заглавието „Страхотен преход в планината Камагуей“.

— Както ти казах, малко я промених и по-късно ще ти обясня всичко.

— Добре.

— Освен това нашият човек в Хавана ще ни даде подробна пътна карта на Камагуей. Предполагам, че като бивш офицер от пехотата можеш да работиш с карти.

— За това ми плащаха.

— Добре. Имам ти доверие, Мак. Знам, че ще постъпиш както трябва, дори и без мен.

Погледнах я — стоеше гола под светлината на нощната лампа.

— Ще дам всичко от себе си.

Станах, отидох до прозореца и се загледах в огрения от звездите Флоридски пролив. Сара се приближи зад мен, прегърна ме през гърдите и опря брадичката си на рамото ми.

— Както видях зелената светлина, така виждам и нашата яхта да плава по вълните. Джак и Фелипе са в рубката, а ние с теб седим на носа и се вираме в хоризонта, докато накрая се появява Кий Уест. Слънцето изгрява. Виждаш ли го и ти?

И го виждах, и не го виждах. Обаче отговорих:

— Да, виждам го.

— Нашето идване тук е благословено от Бог. Ти си благословен от Бог. Както си се завърнал два пъти от Афганистан, така и сега ще се завърнеш от Куба.

Освен ако на Бог не му писнеше да ме измъква от разни завързани ситуации.

Сара вчеса мократа си коса и си сложи съвсем малко гланц за устни. Нямаше нужда от много тъкмене. Облякохме се, излязохме от стаята и слязохме долу с асансьора. Оставих ключа на рецепцията и същият рецепционист от снощи измери с поглед Сара, после ме попита:

— Хареса ли ви престоят при нас, сеньор?

Трябваше ли да се удрям по гърдите? Или да надам тарзански вик?

— Да.

— Закуската се сервира на верандата.

— Благодаря, ял съм.

Напуснахме хотела. Слънцето беше изгряло и вече беше задушно. Предложих да отидем пеш до нашия хотел — или да се мятаме от дърво на дърво, — но Сара възрази, че до „Парке Сентрал“ било близо два километра и затова трябвало да вземем такси и да стигнем там преди групата ни да се събере за закуска.

— Ама аз искам всички да ни видят как се домъкваме в хотела заедно!

— Знам, че искаш. — Тя се обърна към портиера. — Такси, rog favor.

Единственото налично транспортно средство беше „Коко“ — открита триколка, която приличаше на ония в Кабул. Настанихме се отзад и потеглихме по тихите улици на Хавана.

— Романтично е — усмихна се Сара.

През дупките в ръждивия под се виждаше асфалтът.

Беше събота сутрин и нямаше много трафик, но пък щъкаха доста пешеходци и градът изглеждаше призрачно. Беше си пълна отврат, обаче все пак почваше да ми харесва.

Сара ме хвана под ръка.

— Извинявай, че те метнах за гаджето си. Но никога повече няма да те лъжа.

— Недей да лъжеш и него.

— Ще се опитам да му се обадя по телефона от хотела.

— Може да изчака, докато се прибереш в Маями.

— Искам да му го кажа сега... в случай че не се върна.

— В такъв случай няма да има значение.

— Да... но... така е редно. Даже да изневеряваш, не бива да лъжеш.

Сериозно? Мислех, че изневярата и лъжата вървят ръка за ръка. Но пък католиците може би трябва да се изповядват.

— Хайде да решим утре.

Стигнахме до „Парке Сентрал“ и влязохме заедно. Тъкмо отваряха салона за закуска, но още нямаше никой от нашата група.

— Кафе?

— Не. Не искам да ме виждат с теб, облечена в същата рокля като вчера.

— На кой му дреме?

— На мен. И ти също трябва да се преоблечеш.

— Искам кафе.

— Ще се видим след малко. — Тя тръгна към асансьорите.

Влязох в салона и се натъкнах на Антонио при кафе-бара.

— Buenos días — поздрави ме той. — Снощи ви търсих с госпожица Ортега във „Флоридита“.

Сериозно? Защо?

— Послушахме съвета ви и се разходихме по Малекон.

— А, хубаво. Хареса ли ви?

— Да. — Огледах се и избрах маса до един слънчев прозорец. — Ще се видим след малко.

— Да, на пешеходната обиколка. Обаче нямате нужда от спортно сако.

— Всъщност току-що се прибрахме в хотела.

— Да, видях ви да влизате. Надявам се да сте прекарали нощта прекрасно.

— Така е и сега ще изпия една прекрасна чаша кафе.

— Няма да ви задържам.

— Чудесно.

Налях си кафе и седнах на масата до прозореца.

Антонио също се настани и се обади на някого по джиесема си. Ядосах се, че за разлика от мене, той има сигнал. Екскурзоводът затвори и извади някакви листове от сака си. Днешната програма? Или поредният му донос? Тоя тип беше абсолютен задник. Или още по-лошо — чивато.

Обаче тази заран светът ми изглеждаше малко по-различен. Отдавна не се бях чувствал толкова щастлив.

Сърцето ми подсказваше, че със Сара просто трябва да се качим на първия възможен самолет и да заживеем щастливо далече оттук.

Но главата ми подсказваше, че ще съжалявам, ако изпусна трите милиона долара. „Предпочитам да съжалявам за нещата, които съм направил, отколкото за онези, които не съм“. Освен това бях обещал да го направя.

Нещата се усложняваха, както си и знаех.

И какво криеше от мене тя? Нещо, на което съм щял да се зарадвам. Нямах представа какво може да е. Но ако продължахме нататък, щях да разбера.

25.

Качих се в стаята си, преоблякох се по дънки и новата тениска с Хемингуей и напъхах две шишета вода в раницата си, наред с швейцарското ножче, бинокъла и новата ми карта на съкровищата. Бях готов за хаванската си разузнавателна мисия.

В осем слязох при останалите от групата във фоайето. Тад правеше поименно преброяване.

Сара изглеждаше страхотно с бели шорти, тениска на „Маями Долфинс“ и бейзболна шапка. През рамо носеше голямата си чанта, в която сигурно бяха песото и картата.

Хванахме се за ръце и йейлската група, доколкото я интересувахе, разбра, че сме се свалили. Антонио също забеляза.

Екскурзоводът ни поведе през улицата към малкия парк, където почна да ни разправя, че центърът на Хавана бил разделен на три района: Хабана Виеха, Стария град, където сме щели да се разходим тази заран, Сентро Хабана, където сме се намирали в момента, и Ведадо, по-новата градска част, където се намирали „Ривиера“ и „Насионал“ и която някога била контролирана от американската мафия и нейните кубински подлоги.

Антонио продължи тирадата си за мафията, която явно му беше фиксидея. Вероятно беше гледал втората част на „Кръстникът“ поне десетина пъти.

Накрая ни съобщи:

— Ще обядваме в един прекрасен частен ресторант, после ще се върнем в Сентро и ще продължим обиколката.

Мислех, че е свършил, обаче той попита:

— Кой е идвал в Хавана и преди?

Мъж и жена на средна възраст, които иначе изглеждаха нормални, вдигнаха ръце.

— А, добре. Значи днес вие можете да свършите моята работа.

Йейлските питомци, които иначе не проявяваха особено чувство за хумор, направиха изключение за кубинския чаровник и се засмяха.

— Още някой? — продължи Антонио и погледна Сара, която не беше вдигнала ръка. — Вие не сте ли били тук миналата година, госпожице Ортега?

— Защо питате?

Екскурзоводът продължи да я гледа, обаче не отговори.

— Е, започваме обиколката. — И тръгна на изток към пристанището.

Когато влязохме в Стария град, улиците и тротоарите се стесниха и групата се проточи в петдесетинаметрова колона. Антонио остана отпред и продължи беседата си, която за щастие не чувах, но Сара обясняваше историческата архитектура на мен и околните йейлчани.

Хабана Виеха, част от която над тристагодишна, ми се стори много живописна, обаче и гореща, душна, клаустрофобична и миризлива. В съботния ден по калдъръмените улици нямаше много трафик, но пък гъмжеше от кубинци, които разменяха оскъдни стоки и храна, а от прозорците висяха старци и зяпаха преминаващия под тях свят. За хора, които нямат нищо, изглеждаха напълно щастливи. А можеше и моят мироглед да се е променил. Така става, когато си се чукал.

Освен това ме поразиха многобройните частично или напълно разрушени сгради. Някои фасади бяха срутени и човек можеше да види какво има вътре. В ронещата се мазилка бяха поникнали растения. Моят хазяин май не беше чак такъв кретен.

Стигнахме до едно площадче и Антонио почна да говори за Катедрал де Сан Кристобал де ла Хабана, която според него била почти на три века и в която някога бил погребан Христофор Колумб. Но след поражението през 1898-ма испанците откраднали Христофор и си го взели в Испания.

— Искаме си го! — извика Антонио. — Това ще е добре за туризма!

Йейлските възпитаници се засмяха като по даден знак и аз казах на Сара:

— Испания и Куба просто трябва да си поделят костите. Може да хвърлят чоп за черепа.

Тя ме стрелна с поглед.

— Да, костите трябва да се върнат у дома... В тях се крият отговорите на много въпроси.

Нямах представа какво иска да каже, но изведнъж ми се стори някак унесена. Извадих едното шише вода от раницата си и я накарах да пие.

Антонио продължаваше да дудне и аз престанах да го слушам. Довечера имах среща с Джак в „Насионал“ и не го бях споменал на Сара, понеже не смятах, че трябва да ѝ давам обяснения за изчезването си. Само че това беше преди да станем любовници. Сега трябваше да ѝ кажа нещо. Така става, когато спиш с някого.

Антонио ни осведоми, че ако искаме, можело да влезем в катедралата. За десет минути.

— Да влезем — каза Сара.

— Да, скъпа.

В мрачната черква имаше доста туристи. Неколцина кубинци бяха коленичили пред бароковия олтар. Сара искаше да се помоли, естествено.

Не се бях молил от Афганистан — а и тогава го правех само когато ни обстрелваха, — но Сара настояваше и аз я последвах до олтарния парапет. Целият днешен ден щеше да е съвсем различен, ако си бях държал оная работа в гащите. От друга страна, ако още не я бях свалил, сега щях да съм на колене и да се моля за това.

Тя коленичи, прекръсти се и почна да се моли наум. От уважение сплетох пръсти и наведох глава. Е, така и така го бях направил, реших да се помоля двамата да си тръгнем оттам живи — и единият от нас да не вземе да забременее.

Сара пак се прекръсти, изправи се, обърна се и ме хвана за ръката. Минахме по страничната пътека покрай мъждукащите свещи. Тя спря и запали една, после продължихме.

Когато излязохме под яркото слънце, Сара каза:

— Помолих се за нашия успех и запалих свещ за душата на дядо.

— Много хубаво.

Антонио ни осведоми, че до обяд сме щели да посетим още три площада в Стария град.

Dios mio!^[1]

Отправихме се към една пристанищна крепост, старата Кастильо де ла Реал Фуерса, до която се стигаше по едно нанагорнище, и се разходихме по обточената с топове стена, от която се виждаше цялото

пристанище. Бяхме сами и Сара ми посочи някаква сграда на около четиристотин метра.

— Това там е терминалът „Сиера Маестра“, а онова там е кеят, на който трябва да пристанат яхтите от риболовната флотилия. Обаче не виждам никакви яхти, а на площада не забелязвам никакво движение, което да прилича на церемония по посрещане.

Нямах нужда от бинокъл, за да се уверя в това.

— Дано не са отменили турнира — прибави тя и излишно ми напомни: — Всичко зависи от „Пескандо Пор ла Пас“.

Всъщност всичко зависеше от низ от събития, върху които нямахме почти или абсолютно никаква власт.

— Даже яхтите да са отплавали от Кий Уест призори и да са поддържали скорост двайсет възела, ще пристигнат в Хавана най-рано в единайсет — успокоих я и си погледнах часовника. — Още е само десет.

— Добре... Карлос каза, ако не го видим по новините, лично да се уверим в пристигането им. И също обеща да се опита да ми прати съобщение по телефона или по факса в хотела, ако забавят или отменят турнира.

На мене изобщо не ми беше казал такова нещо, обаче явно не ми беше казал доста неща, както установявах от Сара. Във всеки случай настъпваше моментът и аз да споделя нещо с нея.

— Всъщност довчера имам среща с Джак.

Тя ме погледна.

— Карлос не искаше...

— Карлос не е искал и да спиш с мене. Не ни интересува какво иска Карлос.

— Ти се съгласи да изпълняваш заповедите, капитане. Няма да ти позволя да изложиш операцията на риск.

Изведнъж си спомних щабния бункер. Всеки, който издаваше заповеди от тила, си въобразяваше, че знае какво се случва на фронта. Е, ако не си до мене, когато стане напечено, не знаеш какво се случва.

— Съгласих се да свърша работата. По моя си начин.

— Няма причина да се срещаш с него.

— Има много причини.

— Какви?

— Да се уверя, че са пристигнали, както току-що каза самата ти.

— Ако Карлос не ми прати съобщение, можем да проверим, като дойдем по-късно на кея.

— Трябва да обменим информация с Джак. И да пием по бира.

— Прибавих: — Може никога повече да не се видим.

Сара се замисли.

— Къде ви е срещата?

— На отдавна уговорено място. Безопасно е.

— В колко часа?

— В шест.

— Ще дойда с теб.

— Няма.

Тя ме стрелна с поглед и аз ѝ отвърнах със също толкова твърд.

— Добре... — накрая въздъхна Сара. — Прави каквото знаеш. Но гледай да не те проследят. Него също. Не бива да те свържат с...

— Минал съм го тоя урок.

Тя май нещо се вкисна. Добре че се бяхме изчукали снощи.

Всъщност тя явно си мислеше същото като мене, понеже отбеляза:

— Така става, когато спиш с някой мъж. После ти се качва на главата.

— Не и ако иска бис.

— Трябваше да изчакам до неделя.

— В неделя съм свободен.

— Трябваше да послушам Карлос.

— Трябва да слушаш сърцето си. А не адвоката си.

— А *вие* кой орган слушате, сеньор?

— Сърцето си. — И оная си работа, естествено.

Сара ме погледна.

— Вярвам ти.

Целунахме се и се помирихме. Сексът променя правилата и динамиката. Придобиваш и в същото време губиш известна власт. Такъв е животът.

Огледах хоризонта с бинокъла, обаче не видях яhti да се приближават към пристанището.

Глождеха ме някои неща, затова я попитах:

— Доколко познаваш Фелипе?

— Среждали сме се. Карлос и Едуардо го познават.

— Може ли да смятаме, че Карлос или Едуардо са го проверили?

— Фелипе всъщност е внук на Едуардо. Непряк — И прибави: — Опитваме се да ограничим кръга до семейството си. Като мафията. Ако нямаш доверие на семейството си, нямаш доверие на никого.

Понеже не познаваше моето семейство. Ама можеше и да се запознаят. Щеше да е интересно.

— Нямаше да се безпокоя толкова за Фелипе, ако някой ми беше казал кой е.

Сара помълча, после каза:

— Рядко привличаме... външни хора в нашите работи. И когато го правим, не им казваме повече, отколкото се налага, за... каквото и да е.

Казват, че ние шотландците не допускаме външни хора в клановите си, и семейство Маккормик от клана Камбъл понякога проявява такава склонност. Обаче подозирам, че в сравнение с кубинците шотландците направо изглеждат отворени.

Не отговорих, обаче разбихах. Тъй де, нали съм гледал всички серии на „Кръстникът“.

Сара ме хвана за ръката.

— Сега с теб имаме особена връзка. — Усмихна се. — Ти всъщност вече си от семейството. Ще видиш, когато се приберем в Маями и направим голямо парти, за да го отпразнуваме.

Представих си как купонясвам в Маями по гуаябера и килт в цветовете на клана ми. Тая операция приличаше на глава лук, чиито люспи трябва да се обелят една по една. А бе няма ли по-лесен начин да се изчукаш и да спечелиш три милиона долара?!

[1] Боже мой! (исп.). — Б.пр. ↑

26.

В подножието на старата крепост се намираше Плаза де Армас, заобиколена от царски палми, и групата ни се скри на сянка, докато Антонио ни изнасяше урок по история. Не ми се щеше пак да повдигам въпроса за екскурзовода, обаче попитах Сара:

— Откъде Антонио знаеше, че и преди си идвала тук?

— Не съм сигурна... споменах на Алисън — сигурно тя му е казала.

Или пък Антонио разполагаше с информация от полицията, където имаха копия от визовите ни формуляри, а те пък бяха пълни с данни.

Сара хвърли поглед към кубинеца, който в момента пишеше есемес.

— Защо е разпитвал за нас?

— Не знаем със сигурност.

— И защо ти е цитирал онзи откъс от Хемингуей? „Кубинците се мамят един друг. Продават се един друг“.

— Не знам.

— Ще се радвам, когато се махнем от Хавана.

От тигана, та право в огъня. От трън, та на глог, искам да кажа.

Антонио ни поведе по пешеходна улица на име Кале Обиспо — Улицата на епископа, — на която имаше стари и нови лъскави магазини, художествени галерии и кафенета. Бавно проникващ капитализъм.

Сара спря и оставихме йейлчаните да ни отминат. Тя впери очи през улицата в голяма сграда в неокласически стил с бял портал, който знае защо украсен с четирилистни детелини. Постройката изглеждаше изоставена, макар че на мръсните прозорци имаше официални наглед табели и революционни плакати. Разбрах, че това е банката на дядо й.

— Представям си го как сутрин е идвал на работа с тъмен костюм с вратовръзка — И прибави: — По онова време жителите на Хавана са се обличали добре. Е, поне господата и дамите. Въпреки

жегата, въпреки че не е имало климатици. Било е важно да изглеждат добре.

Почувствах се малко нелепо в тениската ми с Хемингуей.

— Ако Батиста не е бил такъв корумпиран главорез, държан на власт от американската мафия, американските корпорации и американското правителство... комунистите никога нямаше да победят.

— И ти щеше да се родиш тук в разкош, и никога нямаше да се срещнем.

Тя се усмихна малко принудено.

— Щяхме. Писано ни е.

— Страхотна мисъл.

Сара продължаваше да се взира в някогашната американска банка, днес държавна служба, в която хората получаваха купоните си за храна.

— В резултат от преговорите може да върнат сградата на американската банка — каза тя.

— Възможно е. Обаче ние няма да върнем парите в трезора.

— Няма. Но ще ги върнем на законните им собственици.

— Нали затова сме тука.

Както беше обещал Антонио, се отбихме в хотел „Амбос Мундос“, пастелнорозова постройка с фасада, реставрирана в цялата ѝ дореволюционна прелест.

Екскурзоводът ни информира:

— Тук можете да идете до тоалетната или да посетите бара, където по цели нощи е пиел Хемингуей, и да си поръчате дайкири или мохито, ако не ви е много рано. За две ККВ можете да видите стаята, в която е написал „Смърт следобед“. Петнайсет минути.

Йейлските питомци се помъкнаха в хотела, включително Ричард Невил, който все едно отиваше на зъболекар. Мислех си за една студена бира, последвана от употреба на писоара, който е използвал Ърнест Хемингуей, но Сара каза:

— Ще ти покажа къщата на дядо и баба. Наблизо е.

— Добре.

Продължихме по Кале Обиспо, после свихме по една калдъръмена уличка със стари барокови къщи. По пътя видях, че някои от величествените сгради са реставрирани, и Сара ме осведоми, че

чужди компании, които разработвали съвместни проекти с кубинските власти, ги превърнали в луксозни кооперации за служителите си. Хрумна ми, че проблемите с обезщетяването на законните собственици може да се проточат половин век — още един аргумент да откраднеш онова, което са ти откраднали.

Направи ми впечатление, че други къщи като че ли са в някакво междинно състояние — обречени, но обитаеми. Сара посочи едно от тези барокови имения оттатък улицата и каза:

— Това е домът на дядо и баба — там са родени баща ми и чичовците ми.

Погледнах четириетажната сграда с избеляла синя мазилка, повечето от която опадала — отдолу се виждаше каменната зидария. Стъклата на някои прозорци липсваха, както и повечето жалузи. От двете страни на внушителния вход се издигаше по една колона от червен гранит и лесно можех да си представя как е изглеждала някога тази огромна къща. Лесно можех и да разбера защо социалистическата власт я е сметнала за прекалено голяма за петчленно семейство. Плюс прислугата, естествено.

През големите прозорци се мяркаха хора и на балкона, който явно се крепеше единствено от Светия дух, седеше възрастна двойка.

— Миналия път влязох в къщата — каза Сара. — Всички тръби текат, работят само две бани. Общата кухня е в мазето и всичко е в мухъл. И гъмжи от гадина. Квартирите в Куба са безплатни и съответно получаваш за каквото си платил. Искаш ли да влезем?

— Само със защитно облекло.

— Хората бяха много мили — увери ме тя.

— Каза ли им, че си наследила нотариалния акт за къщата и си я искаш?

— Казах им, че съм архитектка и ако успея да си я върна, ще я реставрирам отгоре до долу за тях, а за себе си ще взема едно малко апартаментче.

— Повярваха ли ти, че ще ги оставиш да живеят тук?

— Споменах наем от пет долара месечно.

— И как го приеха?

— Не особено добре. — И прибави: — На хората тук им предстои да извървят дълъг път. Страх ги е от бъдещето.

— Че кой не го е страх?!

Тя продължаваше да се взира в сградата.

— Пианото на баба още е в музикалния салон. Снимах го, за да ѝ го покажа... Не пожела да го види.

Погледнах си часовника.

— Искаш ли дайкири?

— Не.

— А да те снимам?

Сара кимна и ми подаде джиесема си.

Направих ѝ няколко панорамни снимки пред някогашното им семейно имение, после отблизо на фона на портала с колоните, като постоянно се вслушвах за признаци за скорошно срутване.

После поехме обратно към „Амбос Мундос“. Разбихах емоционалната връзка и чувството за загуба, които изпитваше Сара Ортега, обаче човек всъщност не може да се завърне у дома. Освен ако просто не е там, за да си вземе онова, което някога е оставил.

Когато стигнахме до „Амбос Мундос“, групата ни тъкмо излизаше от хотела и Антонио ни поведе към недалечната Плаза де Сан Франсиско де Асис. От едната страна на площада се намираше неотдавна реставрираният круизен терминал „Сиера Маестра“. Екскурзоводът го посочи и обяви:

— По някое време днес пристига нашественически флот от Америка.

Йейлските питомци колебливо се позасмяха в очакване на разяснение.

— Това всъщност е риболовна флотилия, която е отплавала от Кий Уест, за да участва в един нов турнир, „Пескандо Пор ла Пас“. — И преведе: — „Риболов за мир“. Името е измислено хитроумно, нали?

Хитроумните йейлчани се съгласиха.

— Риболовците ще минат през този терминал и ще излязат на този прекрасен площад, където ще ги приветства народът на Хавана. И после ще се пръснат по хубавите барове, и ще се напият като моряци. — Антонио се засмя на тъпата си шега.

Огледах се, обаче по нищо не личеше, че се очаква пристигането на яхтите — нямаше официални лица, репортери, лозунги и оркестри.

Пристигането на риболовната флотилия от Америка не можеше да се окачества точно като новина от световен мащаб, но беше важно в контекста на кубинското размразяване, тъй че трябваше да се отбележи с някаква тържествена церемония и съответно да се отрази в медиите. Освен ако режимът не искаше да го игнорира или омаловажи, естествено. Или да го отмени.

— Почвам да се безпокоя — каза Сара.

— Да приемем, че Антонио е добре осведомен.

Екскурзоводът впери поглед в мен.

— Господин Мак е риболовец от Кий Уест и довечера сигурно ще иска да пие с другарите си.

Не отговорих и той продължи на други интересни теми.

Следващият ни и последен площад за тази сутрин беше Плаза Виеха — Старият площад — и по пътя дотам Сара ме попита:

— Какво искаше да каже Антонио?

— Не намирам нищо особено в думите му.

— Той направо ти даде да разбереш, че знае за срещата ти.

— За нея знаят само трима души — ние с Джак, а от един час насам и ти.

Тя очевидно ми се ядоса.

— Антонио е направил връзка между теб, риболовец от Кий Уест, и „Пескандо Пор ла Пас“.

— Няма никаква връзка. Това е случайно съвпадение, което би могъл да забележи всеки.

Стигнахме на Плаза Виеха и екскурзоводът заговори в движение:

— Този площад е построен през хиляда петстотин петдесет и девета година за домовете на най-богатите хавански семейства, които едно време се събирали тук да гледат публичните екзекуции. — И прибави: — Тези богати семейства вече ги няма, естествено.

Понеже бяха присъствали на собствените си публични екзекуции. Обаче Антонио не го спомена.

— Поразгледайте наоколо — разреши ни той. — Десет минути. После отиваме на обяд.

Половината група се насочи към фонтана в средата на площада, за да се снимат пред него, други отидоха на сянка, например Антонио, който се оттегли под едно дърво, запали цигара и се обади по джиесема си.

— Вика наказателния взвод — казах на Сара.

— Заслужаваш го.

Много смешно.

— Трябва да се успокоиш... — започнах аз.

— А ти трябва да се запиташ дали операцията не е провалена.

— Ако е така, трябва да благодариш на Антонио, че ни предупреди. Той наистина може да докладва в полицията, обаче не знае нищо. А ако просто ни хвърля въдица, не използва нужната стръв.

— Но защо ще ни хвърля въдица?

Основателен въпрос. Бях мислил по него.

— Ами, може би си привлякла вниманието му, понеже си от кубински произход, и като добър чивато да иска да се докара пред

полицията.

Обяснението ми явно не я задоволи, затова продължих:

— Възможно е също от миграционната служба или от митницата на летището да са уведомили полицията за теб и ченгетата да са наредили на Антонио да те държи под око. — Напомних ѝ: — Нали уж ще даряваш своите триста хиляди песо за благотворителност. Може затова да са те нарочили. — А можеше и в Маями да е изтекла информация и в такъв случай играта беше свършила.

Тя ме стрелна с поглед.

— Ти или си много хладнокръвен, или не виждаш по-далеч от носа си.

Което ми напомни за една стара войнишка мъдрост: „Ако си под обстрел и запазиш хладнокръвие, докато всички наоколо са се насрали от страх, явно не оценяваш вярно обстановката“.

— Според теб Антонио вярва ли, че сме се запознали сега?

— Ние наистина се запознахме сега. Трябва да вярваш в легендата си. — И като си спомних неприятните часове в учебната стая за разпити, прибавих: — Ще ни разпитват в различни стаи и версиите ни трябва да си съвпаднат.

— Това ми е известно.

Нашите десет минути запознаване с архитектурните забележителности изтекоха и Антонио събра групата.

— А сега — на обяд.

Последвахме го по една улица, която водеше обратно към Сентро.

Забелязвах очевидна промяна в позитивната нагласа на Сара и това сигурно беше свързано със снощи. Така става, когато имаш за какво да живееш.

Известно време повървахме в мълчание, после тя ме попита:

— Възможно ли е изобщо полицията да е направила връзка между теб и „Голямата риба“?

— Всичко е възможно. Хайде обаче да се доверим на Карлос за това.

— Добре, но...

— Даже полицията някак си да открие, че съм бивш собственик на една от яхтите, които участват в турнира, те не знаят нищо друго. Може да им се стори странно или подозрително, само че няма да ги наведе на никакви заключения за причината да дойда в Куба.

— Така е... но може да ги накара да те разпитат за това съвпадение.

— Бъди спокойна, вече съм готов с правилните отговори.

Сара явно продължаваше да се тревожи, затова я осведомих:

— Нито виждам, нито чувам, нито усещам нещо, което излага на риск нас или операцията. Ако се случи нещо такова, ще ти съобщя.

Стояхме един срещу друг и се гледахме.

— Това е Куба, Мак — напомни ми тя. — Не е Афганистан. Първият признак за опасност тук е среднощно почукване по вратата.

— Нали каза, че тайната полиция я бивало само да всява страх?

— Е... понякога са късметлии. — Сара се позамисли. — Може би парите не струват колкото живота ни...

— Не е само заради парите. А и защото ще откраднем нещо под грозните им носове, забрави ли? И ще довършим започнатото от дядо ти. И както неотдавна научих, заради нещо, на което съм щял много да се зарадвам, каквото и да е то.

— Добре... нека си помисля.

— Събщи ми какво си измислила преди да се срещна с Джак, за да му кажа дали с тебе ще напуснем Куба преждевременно.

— Ако са отменили турнира, няма какво да мислим.

— Това ще е знак Божи — заимствах от нейния репертоар.

— Не, ще е решение, взето от правителствата на Куба и Съединените щати.

— Да де, и това също.

Погледнахме по улицата, но групата ни я нямаше.

— Изгубихме ги. Хайде да намерим къде да изпием по една студена бира.

Сара извади програмата от чантата си.

— Обядът е в „Лос Нардос“. Знам къде е.

— Жалко.

— Хайде. Тад ще се паникьоса, ако си помисли, че сме изчезнали.

— Това ще го подготви за момента, когато наистина изчезнем.

Бавно тръгнахме и по пътя продължих да обмислям всичко. Антонио не ми беше ясен, обаче ако останех десетина минути насаме с него из задните улички, щях да науча някои неща. Но Сара имаше право — тук не беше Афганистан, където можех с изключителна настойчивост да задавам въпросите си на местните.

Така или иначе, лесно намирах аргументи в полза на прекратяването на операцията и напускането на Куба. Ама пък бях обещал на Сара, че ако дойда тук, няма да се откажа. Затова и решението трябваше да е нейно. А ако ѝ повлияеха моите уверения и ни арестуваха, не за пръв път щях да съм си направил грешно сметките.

Както си вървахме, тя ме хвана за ръка.

— Не ме е страх от смъртта, Мак. Страх ме е, че полицията ще ни арестува, тук или в Камагуей, ще намерят картата и... ще ни принудят да си признаем всичко... Не искам да се проваля. Не искам да проваля всички.

— Няма.

— И освен това... чувствам се отговорна, задето въвлякох и теб.

— Наясно съм с отговорността на командира. Обаче аз знаех в какво се забърквам. — Е, не всичко де. Винаги има изненади.

— В армията... ако издадеш заповед, която... доведе до смърт...

— Всичко се случва. — И прибавих: — Не съм бил в тила и не съм издавал заповеди по телефона. Бях на предната линия, където сега си ти.

Тя ме погледна.

— Добре... ако кажа да си заминем, решението ще е мое. Ако кажа да продължим...

— Обещавам да не те обвинявам, ако загинем или ни тикнат в затвора. Обаче няма да съм и много доволен.

Тя се усмихна принудено.

— Повечето мъже в такава ситуация веднага биха се възползвали от шанса да се приберат у дома, да си вземат петдесетте хиляди и да се похвалят на приятелите си, че в Хавана са спали с жена, която им е платила ваканцията.

— Не ме изкушавай.

— Е, благодаря, че ме изслуша. Ще ти съобща решението си преди срещата ти с Джак.

— Добре. Обаче ако няма да ходим в Камагуей, не ми се остава още цяла седмица с йейлската група.

— Нищо няма да ти стане.

— Може пък и да ми стане.

Сара разбра, че не се шегувам, и се съгласи с мен.

— Ако ни наблюдават, наистина ще е най-добре да се махнем оттук колкото може по-скоро.

— Точно така.

— Само че ще е трудно... До Щатите няма пътнически полети... може да си вземем билети до Мексико или Канада.

— Даже да го направим, може да са ни включили в черния списък на летището.

— Не остават много други възможности — намръщи се тя.

— Никога не сме разполагали с много възможности. В такъв случай човек просто продължава напред.

— Към Камагуей.

— Точно така.

— Дори да не сме се срещнали с нашия човек тук.

— Точно така.

— Пак стигаме там, откъдето започнахме — заключи Сара.

— Когато се качихме на самолета в Маями, вече нямаше връщане.

— Да, нямаше — съгласи се тя.

— Пътят към дома минава през провинция Камагуей, пещерата, Кайо Гилермо и „Мейн“.

28.

Закъсняхме за обяда в „Лос Нардос“, ресторантче в края на Стария град. Всички от групата ни вече се бяха настанили и повечето маси бяха заети, обаче Антонио предвидливо ни беше запазил две места на неговата маса и седнахме срещу семейство Невил.

— Тениската ви ми харесва — каза ми хубавицата Синди Невил.

Ама на Ричард не му харесваше. Не му харесвах и аз — откакто беше разбрал, че няма шанс със Сара Ортега. Отгоре на всичко в хотел „Амбос Мундос“ му се наложи да види къде е пил Хемингуей. Денят му минаваше отвратително. Само да знаеше как минава моят ден!

— Ричард не ми позволи да му купя тениска с Хемингуей нито във „Финка Виджия“, нито в „Амбос Мундос“ — каза Синди.

— Ще имате още много възможности — успокоих я аз и я посъветвах: — Направете му изненада.

Невил се намръщи и за да не провалям обяда, му казах:

— Чел съм някои ваши книги.

Все едно му връчвах стек цигари и наградата „Пулицър“.

— Дано са ви харесали.

„На тебе ти харесват, естествено“.

— Естествено, че ми харесаха.

В цената влизаха ледени дайкирита и всички получихме по едно. Антонио предложи на здравица.

— За великия писател Ърнест Хемингуей — истински кубинец по душа и прекрасен народен писател.

Физиономията на Невил стана по-ледена и от дайкирито.

Донесоха менютата и Антонио направи някои предложения на семейство Невил, които имаха вид на потребители на замразени храни, затова екскурзоводът поръча общи ястия за цялата маса.

— Откъде сте? — попита Синди двама ни със Сара.

— От Маями.

— От Кий Уест.

— Тъъ... и сте...

— Запознахме се тук — осведомих я и поясних: — Установихме, че между нас има много общо. — „И на двамата ни се чука“.

— Това е чудесно. — Тя се обърна към Сара. — На приветствената вечеря споменахте, че сте кубинка.

— Американка от кубински произход.

— Значи тази екскурзия трябва да е много специална за вас.

— Да, така е. А вие защо сте дошли?

— Ричард планира действието в следващия му роман да се развива в Куба.

Антонио погледна Невил.

— Моля ви, включете ме в книгата си — като добрия герой.

Невил със сигурност си мислеше: „Не и след тоста ти, задник такъв“.

— Той вече събра много материал — продължи Синди.

Не успях да се сдържа.

— В Куба човек не бива да задава много въпроси.

— Ричард казва, че ще е страхотна реклама за него, ако го арестуват — сподели с нас госпожа Невил.

— Веднага ще го уредим — увери я Антонио.

Всички хубаво се посмяхме. Голям майтап. Все едно да си правиш шеги с кръвта, докато обядваш с вампир. В прилив на безразсъдство казах на семейство Невил:

— Внимавайте с чиватос.

— С кой?

— Питайте Антонио.

Екскурзоводът ме измери с поглед, после насочи вниманието си към тях.

— Това е... обидна дума... за гражданите, които доброволно участват в революционните комитети за бдителност. В Америка също има такива квартални групи за бдителност. Помагат на полицията в борбата с престъпността. — И прибави: — Те не се занимават с чужденци.

— Значи, ако някой чивато види подозрителен чужденец, няма да съобщи в полицията, така ли? — попита го Сара.

— Ами... като всеки почтен гражданин, ще съобщи, разбира се. В Америка, където имате тероризъм, полицията казва: „Ако забележите нещо, съобщете“. И тук е същото.

— В Америка не донасяме в полицията за политическите възгледи на съседите си — отбеляза Сара.

Е, в Мейн го правеха.

Синди смени темата и ме попита:

— Значи вие сте риболовец, така ли?

— Да.

— Ще идете ли да се срещнете с риболовците, които пристигат за този турнир?

— Не ги познавам.

— Аз бих искал да отида на терминала и да снимам пристигането на яхтите — обади се Невил и погледна Антонио.

— Не бива да се отделяте от групата — напомни му екскурзоводът. — *Вашият* Държавен департамент не ви позволява да ходите където си поискате в Куба.

Каква ирония, помислих си, че тъкмо моето правителство, а не кубинското, ограничава свободата на придвижването ни в полицейската държава на Антонио. Обаче ние със Сара скоро щяхме да получим уникалната възможност да изпълним официалната цел на тая екскурзия — да открием Куба сами.

Но Антонио имаше и една добра новина.

— Днес няма групова вечеря и всички сте свободни да отидете на Плаза де Сан Франсиско и да се срещнете с риболовците и екипажите от турнира. — И ме стрелна с поглед.

Не исках да продължаваме на тази тема, затова попитах Невил:

— Откъде взимате идеите си?

Той явно не знаеше.

Антонио също смени темата и се обърна към нас със Сара.

— Липсвахте ни в „Амбос Мундос“.

Оставих я да отговори и тя откровено си призна:

— Показах на Мак къщата на дядо и баба.

Това като че ли го заинтригува.

— Значи знаете къде е?

— Имам нотариален акт, издаден през хиляда осемстотин деветдесет и пета година.

— Е, пазете си го още един век — пошегува се той. — Нищо не се знае.

На Сара не ѝ стана смешно, разбира се.

— Днес къщата е развалина.

— Тя е дом за много хора.

— Не става и за животни.

Антонио я прониза с поглед.

— Откровена сте.

— Американски обичай.

— Да, знам. — След което я попита: — А с какво се е занимавал дядо ви, за да си позволи голяма къща в Хавана?

— Бил е честен бизнесмен. И е имал късмета да избяга в Америка преди да го арестуват безпричинно.

Екскурзоводът не каза нищо.

Щеше ми се Сара да не провокира Антонио, но изгнаническата общност явно притежаваше генетична склонност да дразни комунягите. Всичко ми е ясно, ама е по-безопасно да го правиш в Маями. В това отношение и аз трябваше да си меря приказките.

Семейство Невил очевидно се почувстваха изолирани или неловко и Ричард заяви, че излизал да пуши. Надявах се Антонио да му направи компания, обаче екскурзоводът остана. Синди попита къде е тоалетната и той ѝ обясни.

Останахме трима.

Антонио погледна Сара и я попита:

— Имате ли роднини в Куба?

— Не.

— Може ли да попитам защо идвате за втори път?

— Очевидно първото посещение ми е харесало.

— Чудесно. Куба е като майка, която приветства завръщането на своите синове и дъщери.

— Някои от които са били арестувани по изфабрикувани обвинения.

Той не отговори и Сара го попита:

— Откъде знаете, че съм за втори път в Куба?

— Някой ми го спомена.

— Защо разпитвате за мен?

Екскурзоводът се усмихна.

— Мислех, че сте... необвързана. — Погледна ме. — Поздравявам ви, сеньор.

„И има защо, сеньор“.

Антонио хвърли поглед през рамо към входа, после погледна към тоалетните и си помислих, че се чуди дали му се пуши, или му се пикае, обаче той се наведе към нас и предложи:

— Довечера може да отидем да пием по нещо заедно.

И двамата със Сара запазихме мълчание.

— Днес е свободната ви вечер — продължи кубинецът. — Може да се срещнем в седем в бар „Роландо“ във Ведадо. — Усмихна се. — Без туристи. Без Хемингуей.

Сара ме погледна, после му отговори:

— Благодаря, но имаме други планове.

— Тогава утре. На същото място и по същото време. Ще се извините и ще пропуснете груповата вечеря.

Това вече не звучеше като дружелюбна покана. Помислих си, че следващата му реплика ще е: „Ще се срещнем или в бара, или в полицията“. Антонио обаче ме изненада.

— Ще видите, че си струва времето и усилието. И парите ви.

— Моля?

— Петстотин долара.

— За какво?

Ричард Невил се връщаше от никотиновата си пауза. Синди също се приближаваше към масата.

Когато стигнаха при нас, Антонио каза:

— Както е писал Хемингуей, „кубинците се мамят един друг. Продават се един друг“.

С което може би отговаряше на моя въпрос.

Семейство Невил се настаниха на местата си и Ричард попита:

— Пак ли за Хемингуей?

Никой не отговори и в този момент поднесоха предястията.

— Надявам се, че всички обичате октопод — каза Антонио. Какви ги вършеше тоя, по дяволите?

29.

След обяда Антонио ни поведе на кратка разходка до Музея на революцията, неокласическа сграда, в която някога се помещавал президентският дворец. Отпред имаше съветски танк — според екскурзовода един от ония, с които силите на Кастро отблъснали подкрепения от САЩ десант в Залива на прасетата.

— Десантът се провали и затова ние нахлухме в Маями с един милион кубинци — завърши Антонио.

— Няма да му е толкова смешно, когато изгнаниците започнат да се връщат и да изкупуват Куба — каза ми Сара.

И хайде отначало.

Йейлчаните пък не подозираха, че техният високопатриотичен екскурзовод е просто поредният подкупен кубинец. Пет стотачки. Двегодишната му заплата. Но за какво? За информация? Изнудване? Имаше само един начин да разбере.

По пътя към музея обаче Сара ми каза, че не искала да се срещнем с Антонио. Тя командваше, ама инстинктът ми подсказваше, че трябва да отидем на срещата. Естествено, това можеше да е и някакъв капан и да ни арестуват. Но в Куба могат да арестуват човек и без повод, така че защо да не го съчетаем с едно хубаво пийване? Трябваше да си поприказвам със Сара.

Влязохме в грамадния „паласио“ — в двореца де. Антонио много държеше да ни покаже нещо и ние го последвахме във фоайето при величественото мраморно стълбище.

— Това е Ринкон де лос Кретинос, Ъгълът на кретените — каза той.

А кои бяха кретените в ъгъла? Ами, огромни карикатури на бившия президент Батиста, както и на Джордж Буш и Роналд Рейгън в каубойски дрехи — приличаха на герои от сатиричното списание „Мад“. Джордж даже приличаше на талисмана на списанието, измисления персонаж Алфред Е. Нюман.

Добре на йейлските възпитаници им дойде малко прекалено. Ъгълът на кретените надали щеше да спомогне за затопляне на

отношенията.

Качихме се по стълбището и тръгнахме да обикаляме помещенията, като всички възхвалявахме Ла Революсион, макар че много експонати бяха проява на лош вкус, например страховитите снимки на революционери, изтезавани и екзекутирани от някогашните кубински режими. Изложени бяха и окървавени военни униформи с доста нехигиеничен вид. За съжаление всичко това разглеждаха и много ученически групи. Сигурно затова на Антонио щеше да му се изкриви малката главичка.

Влязохме в някогашния официален кабинет на покойния президент Батиста, където екскурзоводът ни посочи позлатен шайбов телефон, подарен от АТ & Т на важния им клиент, и се впусна в пламенна реч срещу американския империализъм. Добре че Сара си държа устата затворена.

За негова чест, по някое време Тад прекъсна Антонио.

— Трябва да тръгваме.

Така че продължихме обиколката на Музея на революцията, който се намираше в окаяно състояние — подобно на почти всичко друго в Хавана, а и на самата революция.

Антонио ни показва тайното стълбище, по което Батиста се спасил от студентите, нахлули в двореца, за да го убият.

— Много от тях били арестувани, изтезавани и екзекутирани — съобщи ни екскурзоводът.

Тук явно вземаха студентските протести много сериозно. Групата се затътри нататък без нас и аз предложих на Сара:

— Хайде да избягаме по тайното стълбище.

— Опитай се да научиш нещо, докато си тук.

— Добре. На обяд научих от Антонио, че интересът му към теб бил личен.

— Нищо подобно. Знаеш го.

— Не бъди скромна. Освен това не биваше толкова директно да му поставяш въпроса защо е разпитвал за тебе.

— Понякога просто трябва да се опънеш на хората, които ти причиняват главоболия, Мак.

— Добре де, май успя да го изкараш от дупката му. Сега иска да разговаря с нас.

— Няма да разговаряме с него.

— Това трябва да го обсъдим.

— По-късно. Може би.

Настигнахме групата и Антонио ни заведе в стая, превърната в киносалон за правостоящи, където гледахме откъси от цветни и черно-бели филми за Ла Револусион с дикторски текст на испански. Видях младите Фидел, Че Гевара и много други брадати типове да бродят въоръжени из гъсталаците. Приличаха на талибани.

После показаха Хавана на 1 януари 1959-а. В града влизаше конвой камиони и джипове с въстанически бойци, приветствани от ликуващите хабанерос. Следваше сцена в хотел „Национал“ и аз очаквах да видя как Майкъл Корлеоне и Хаймън Рот бягат с колите си, обаче двамата вероятно вече си бяха заминали.

На екрана се появи хотел „Ривиера“ и както вече знаехме от Антонио, тълпа партизани и цивилни разбиха казиното, включително бара. Стана ми тъжно от този край, затова си излязох.

Сара ме последва.

— Татко ми е казвал, че това бил най-страшният ден в живота му.

Естествено, ако си малко момче и на Нова година се събудиш в имението си и се чудиш защо прислугата не ти е донесла закуската.

— Всички други изглеждаха щастливи — отбелязах.

— Да... Започнало е с огромни надежди за кубинския народ... но после се е превърнало в кошмар.

— Ясно.

Йейлската група се изниза от киносалона и Антонио ни изведе в някогашната задна градина, където сега се издигаше мемориалът „Гранма“ — стъклена постройка с едноименната яхта, с която през 1956-а Кастро и малката му шайка революционери пристигнали от Мексико в Куба. Останалото, както казват, е история.

— Когато Куба се освободи, всичко това ще бъде изринато и в тази градина ще бъде построен моят паметник на мъчениците — каза Сара.

А пред стените на градината Едуардо можеше да разстреля всички комуняги.

— Хубаво място — отвърнах. Сега действително се чувствах като външен човек, въввлечен в родови вражди, датиращи от времето на Христофор Колумб.

Така или иначе, около мемориала „Гранма“ имаше надупчени от куршуми военни машини и самолетен двигател, който според Антонио бил от американски шпионски самолет Ю-2, свален по време на Карибската криза през 1962-ра. Макар тогава още да не съм бил роден, знаех, че сме били на ръба на ядрена война със Съветския съюз. И ако това се беше случило, сега нямаше да съм тук. Хрумна ми, че Куба винаги е била трън в задника на Америка и че Америка винаги се е опитвала да го навре в задника на Куба.

В градината беше тягостно, затова със Сара се отделихме от групата и излязохме на улицата. Следваше посещение в близката Национална балетна школа, където щяхме да гледаме репетиция, така че се запътихме натам.

— Трябва да се срещнем с Антонио — казах, докато вървахме.

— Ако се срещнем с него, ще се издадем, че не сме невинни туристи.

— Логиката ти ми е ясна, но ако ще играеш комар, трябва да хвърляш заровете.

— Един път може и да пропуснеш.

— Хайде да опитаме с друго клише — няма как да не обръщаш внимание на триста и петдесет килограмова горила в стаята.

Тя помълча, после заяви:

— Вече се съгласих довечера да се срещнеш с Джак. Не съм съгласна да се срещнеш с Антонио.

— Не си ли любопитна какво ще ни каже?

— Знам какво ще ни каже. Искан петстотин долара. Просто поредното изнудване на американски турист от кубински произход.

— Ясно ти е, че не е само това.

— Да. Може и да е ужилване. Ние му даваме петстотин щатски долара и полицията се появява и ни арестува за подкуп и валутно престъпление — или още по-лошо, опитват се да ни вербуват за шпиони. — И прибави: — Случвало се е и преди. А тук шпионажът се наказва със смърт.

— Мога да отида сам.

— Няма да отидеш.

— Добре... но...

— Ти не разбираш кубинците, Мак.

— В сравнение с афганистанците кубинците са пълни аматьори.

— Ако някога идем в Афганистан, ти ще командваш.

— Si, comandante.

— Не е смешно.

Стигнахме до Националната балетна школа, седнахме на предното стълбище и зачакахме групата, като си подавахме един на друг шише вода.

— Антонио иска да ти каже защо полицията се интересува от тебе — продължих на същата тема.

Не получих отговор.

— Той си мечтае да е мафиот. Иска да живее добре. Иска двегодишна заплата. Елементарно е.

Сара се замисли над думите ми.

— Добре. Ще видим за срещата с Антонио. А междувременно, днес няма групова вечеря. Какво да правя, докато ти пиеш с Джак?

— Ще те чакам във „Флоридита“ в... девет. Каня се да подобря рекорда на Хемингуей по пиене на дайкири.

Тя се усмихна.

— Ще ти направя снимки.

Групата дойде и Антонио покани всички да влязат в балетната школа с Тад и Алисън, после се приближи до нас и попита:

— Ще дойдете ли?

— Още го обмисляме.

— А помислихте ли за моето предложение да пийнем по нещо заедно?

— Вие ли ще черпите?

— Не, вие ще има за какво да ме почерпите.

Обърнах се към Сара. Все още седнала, тя погледна Антонио в очите.

— Ще дойдем.

— Добре. Ще си струва парите и времето ви.

— Ние ще преценим това.

Той кимна, после заподскача нагоре по стъпалата, все едно токущо е спечелил двегодишна заплата — което си беше точно така.

Сара се обърна към мен.

— Доверявам се на преценката ти.

— Имай доверие на инстинкта ми.

Тя се изправи.

— Ще видим. — После ме попита: — Гледат ли ти се потни момиченца по трико?

Да, ама...

— Далече ли е „Парке Сентрал“?

— На три преки по ей тази улица.

— Да вървим. — Аз също станах.

— Ще пропуснем Музея на пожарникарите.

— Нищо, ще ти покажа моя маркуч. Хайде.

Сара се усмихна и ме хвана за ръка.

— Ако ще се чупим от групата, първо трябва да проверим дали са пристигнали яхтите.

— Не бива и да припарваме до оня терминал, в случай че ни следят. Можем да проверим по Си Ен Ен или по Теле — там каквото беше.

И ръка за ръка забързахме към „Парке Сентрал“ за едно спонтанно следобедно чукане.

30.

По пътя до хотела се разминахме със старец, който продаваше органа на комунистическата партия — „Гранма“. Сара му даде десет песо и взе един вестник.

Влязохме в „Парке Сентрал“ и се отбихме на рецепцията, обаче нямаше съобщение от Карлос.

— Самият факт, че няма новини, е добра новина — заключих аз.

Асансьорът дойде и я попитах:

— При мене или при тебе?

— Мисля, че са ми дали стая, която се подслушва.

Качихме се в моята стая. Закачих на външната брава табелата „Не безпокойте“ и превъртах ключа два пъти.

Сара включи телевизора и седна по турски на кревата, разделяйки вниманието си между Теле Ребелде и вестника.

— Виж дали ще намериш с какъв резултат са свършили Метс.

Минибарът беше зареден. Отворих две шишета „Буканеро“, подадох едното на Сара и седнах с другото на фотьойла да гледам новините. Водещите мъж и жена звучаха така, сякаш четяха таблица за проверка на зрението на испански.

Сара превключи на Си Ен Ен с дистанционното, обаче нямаше сигнал и тя отново върна Теле Ребелде, отпи глътка бира и пак запрелиства „Гранма“.

— Не мога да повярвам, че няма нито дума за „Пескандо Пор ла Пас“ — нито тук, нито по телевизията.

— Ако са отменили турнира, режимът с удоволствие щеше да съобщи и да хвърли вината върху американската подлост. — Повторих: — Липсата на новини е добра новина.

— Може и да си прав — съгласи се тя. — Трябва да обсъдим някои неща за довечера. Но първо донеси своята карта да ти я обясня.

Погледнах си часовника. Наближаваше пет и не исках да закъснея за срещата с Джак в шест, затова предложих да поговорим под душа и смъкнахме потните си дрехи.

Душът беше леден, обаче аз го оставих да тече, в случай че стаята ми се подслушва, и пуснах водата във ваната, която — както знаех от Тад — се оказа топла. Влязохме и седнахме един срещу друг.

Сара се наведе към мен.

— На път за срещата с Джак искам да се отбиеш през терминала. Ако яхтите ги няма, направо се върни тук.

— Не, ще отида да видя дали Джак ще се появи на срещата ни.

— Защо?...

— Защото яхтите може да са се забавили. А ако властите не искат да дават гласност на пристигането им, може да са ги пренасочили някъде извън града, например на кея „Хемингуей“.

— Добре... но когато стигнеш на срещата, обади се по телефона на рецепцията и ми остави съобщение. Кажи или: „Седнали сме на по чаша“, или: „Още го няма“.

Загледах се как водата се надига над перископа ми.

— Слушаш ли ме?

— Да.

— Ако е там, ще разбера, че яхтите са пристигнали. Но ако не се появи до седем, върни се и ще се срещнем долу в салона. И на връщане все пак мини през круизния терминал.

Щях да чакам Джак в „Национал“, обаче отговорих: „Si, comandante“, за да се изчукам. А тя каза:

— Най-добре вземи някое от онези триколесни таксито. Така ще имаш пълна видимост наоколо и освен това триколките минават направо по задни и тесни улички, по които не могат да се движат коли.

Като в Кабул.

— И е излишно да ти напомням да не казваш на шофьора истинската си цел. Слез няколко преки по-рано.

— Добре. — Водата вече почваше да повдига надуваемите играчки на Сара, затова я спрях. Течащият душ осигуряваше известен фонов шум.

— Ако „Мейн“ — „Голямата риба“ — не пристигне в Куба, няма как да изнесем парите — също излишно ми напомни тя.

— Още не сме ги взели — отбелязах. — Освен тях, какво става с онова другото нещо, на което съм щял много да се зарадвам? По-голямо ли е от кутия за хляб? И ще можем ли да го изнесем от Куба без камион и яхта?

— Не биваше да ти казвам за това.

— По-скоро трябва да ми кажеш какво е.

— Не мога. — Погледите ни се срещнаха и тя прибави: — Най-важното тази вечер е да видиш дали е пристигнала флотилията.

— Да. И ако е пристигнала и Джак потвърди, че отиват в Кайо Гилермо, значи почваме — и тогава ще трябва да решим дали да чакаме нашия човек в Хавана, или да заминем сами за Камагуей. Трябва да се срещнем и с Антонио, за да видим какво иска да ни продаде.

Сара се замисли над всичко това.

— С Карлос и Едуардо бяхме абсолютно убедени, че планът ни е идеален...

— Плана си го бива — успокоих я. — Нали затова се съгласих да дойда. За съжаление обаче досега не върви както трябва. Между другото, винаги става така. Затова ние с тебе ще направим така, че всичко да тръгне както трябва.

— Харесва ми позитивната ти нагласа.

А на мене ми харесваше, че ѝ е дошъл акълът.

— С теб сме добър отбор — съгласих се. — Нали затова ме наехте.

Отпуснах се назад, затворих очи и се насладих на приятния миг, споделяйки топлата вана с приятелка и съотборничка.

Усетих, че пръстите на Сара галят топките ми, и се усмихнах.

— След като съм те хванала за топките, къде ви е срещата с Джак? — поинтересува се моята съотборничка.

Много смешно. Напомних ѝ:

— Колкото по-малко знаеш...

— Трябва да знам, в случай че се наложи да се свържа с теб.

— Вече си се свързала... не стискай толкова силно! В „Насионал“. В „Зала на славата“.

Тя пусна топките ми.

— Ако Джак не дойде и не видиш яхтите на терминала „Сиера Маестра“, ще вземем такси до кея „Хемингуей“.

— Добре.

— Обсъдихме ли всички непредвидени възможности?

— Че и отгоре.

Не си спомням живота без джииесеми, гласова поща, есемеси и интернет, обаче според родителите ми едно време всички планове, случайности и срещи трябвало да се уговарят подробно, преди хората да се разделят или да затворят телефона. Моето поколение било разглежено, твърдыха те, и станало мързеливо, безотговорно и прекалено зависимо от техниката, например от електрическите четки за зъби, и ако някой преместел чинията с вечерята ми петнайсет сантиметра наляво, съм щял да умра от глад.

Е, петте години в армията показаха, че родителите ми грешат. Можех да оцелея и без айфона си.

— За какво си се замислил?

— Мисля си, че щом имаме план Б и план В, сега ни трябва план А.

— А именно?...

— Пъхни щифт А в слот Б.

— Тъкмо го правя.

— Готово!

Така че се любихме във ваната. Страхотно обсъждане!

Сара седеше на леглото по една от моите тениски. Телевизорът работеше на Теле Ребелде и звукът беше усилен, за да заглушава думите ни. Докато се обличах — панталон и спортно сако, — тя каза:

— Внимавай и не забравяй да се обадиш по телефона.

Погледнах я.

— Ако не се обадя до седем или съобщението ми гласи „Не ме чакай“, значи съм в компанията на полицията.

Тя не отговори.

— Направо върви в американското посолство и влез вътре — по какъвто и да е начин. Дотогава иди да си намериш компания в салона, за да не дойдат да ти почукат на вратата. — И прибавих: — Това е последната непредвидена възможност.

Тя кимна.

— Всичко ще е наред — уверих я. — В девет ще се видим във „Флоридита“.

— Предай много поздрави на Джак.

— Ще го видиш в Кайо Гилермо.

— Ела тук.

Отидох при кревата и се целунахме.

— Сега ще се обадя на приятеля ми в Маями — каза Сара.

— Използвай телефона в бизнес офиса на хотела. — „И бъди кратка“.

Слязох във фоайето, обмених на касата петстотин долара за ККВ, после излязох и спрях едно триколесно такси.

— Малекон, rog favor.

И потеглих с малката моторна триколка.

Е, другия път, когато ми омръзнеше животът, щях да опитам с парапланер.

31.

Малкото ми такси „Коко“ ловко се провираше сред трафика, така че никой не можеше да ме проследи, освен ако не беше Самотния рейнджър, яхнал Силвър. Въпреки това не се отбих до круизния терминал „Сиера Маестра“. Съвсем скоро щях да разбера дали Джак е в Хавана. Пък и закъснявах.

Още беше светло, но в тази знойна съботна привечер на Малекон вече гъмжеше от народ и вълноломът се бе превърнал в най-дългия бар за свалки на света.

Казах на шофьора да спре, дадох му десет ККВ и продължих пеша покрай просяци, поети и пияндета. И покрай една група американски туристи, чийто вид предполагаше, че торнадото току-що ги е довляло от Канзас.

Свих по една пряка и тръгнах към дългата отбивка, която водеше към входа на хотела. Погледнах си часовника: 18:15.

Влязох в „Насионал“ за трети път — за също толкова дни — и проверих на рецепцията дали има съобщение от Джак или Сара, обаче нямаше. После се отправих към грамадната Зала на славата, в която висеше димна завеса от многобройните пури. Огледах салона, но не видях Джак.

Помолих метрдотела да ме настани и срещу десет ККВ той се сети за някаква отменена резервация и ме отведе до малка маса под снимка на Мики Мантъл.

Оптимистично поръчах две „Буканеро“ на сервитьорката и й казах да повика момичето с пурите, което пристигна с подноса си. Купих две „Монте Кристо“ и ги оставих на масата.

Бирите ми дойдоха и почнах да пия сам. Вече минаваше шест и половина. Къде се губеше Джак? Може да се беше напил в някой пристанищен бар, да се чукаше или да го бяха арестували. Или още да си е в Кий Уест. И в такъв случай щях да се прибера вкъщи без три милиона долара.

По навик проверих дали не съм получил есемеси или гласова поща. Пак нямаше сигнал, затова отидох на бара да видя дали Джак е

оставил съобщение на бармана, обаче нямало нищо за мене.

Сара вероятно вече се тревожеше и за да не вземе да се обажда, помолих бармана да се свърже с „Парке Сентрал“ по неговия телефон и той ми подаде слушалката.

Докато слушах позвъняванията, една ръка ме стисна за подлакътницата.

— Арестуван си.

Завъртях се и видях ухиленото лице на Джак.

— Подмокри ли гащите?

— Уволнен си.

— Пак ли?

Отсреща отговориха и казах на телефонистката:

— Съобщение за Сара Ортега, стая петстотин трийсет и пет. Седнали сме на по чаша. Ще се видим в девет. — Помолих я да повтори и затворих.

— Тъпчеш ли я вече? — попита Джак.

— Праща ти много поздрав.

Заведох го в дъното на салона и седнахме.

Джак носеше приличен панталон каки и бяла тениска с яка — същата, която държах на „Мейн“ за официални случаи. На кръста си имаше банан, също абсолютно необичайно за него.

— Какво има вътре?

— Презервативи. — Той вдигна бирата си и се чукнахме. — Радвам се да те видя.

— И аз.

На няколко съседни маси седяха добре облечени мъже и разговаряха на испански. Като че ли никой не проявяваше интерес към нас.

— Как дойде? — попитах.

— С шевролет кабрио, модел петдесет и седма. Моят старец имаше петдесет и осма...

— Обърна ли внимание дали те следят?

— Да ме следят ли? — Той се замисли. — Дадох на човека щатска десетачка да ме остави аз да карам. — Усмихна се. — Адски се бях развълнувал, обаче оня бил сменил двигателя със скапан четирицилиндров от „Тойота“ и беше като два хамстера в колело...

— Следяха ли те, Джак?

— Не. — И прибави: — Струва ми се.

А бе и на мене така ми се струваше. А ако го бяха следили, полицията трябваше вече да е знаела за връзката между Джак Колби, Даниъл Маккормик и преименуваната „Голяма риба“ и ако знаеха за това, не им трябваше да знаят повече. Така че спокойно можехме да пием по още една бира.

— Защо закъсня?

Джак се оглеждаше.

— Тоя бар е адски скъпарски.

— По-стар е от тебе.

— Сериозно? Ей, има снимка на Синатра. И на Чърчил... Марлон Брандо, Джон Уейн... И Мики Мантъл...

— Всички те са мъртви, Джак. Същото ще сполети и тебе, ако не ми кажеш защо закъсня.

Той ме погледна.

— Изпих няколко бирички с нашите трима риболовци. Не можех да им кажа, че имам среща с тебе, и не ми хрумна никакво оправдание. Опитах се да ти звънна, ама нямаше сигнал. — После отбеляза: — Тая страна е преобана тотално. Как върви тука?

— Засега добре. По кое време пристигна флотилията?

— Към обяд.

— Проблеми?

— Не. Влязох от раз в пристанището. Фасулска работа.

— Предполагам, че просто си следвал яхтата пред тебе.

— Да. Ама пак си беше мъчно.

— Как е Фелипе?

— Изглежда нормално. — Джак май се сети за нещо и добави: — Той познава Сара.

— Добре.

— Чукаш ли я?

— Тя си има гадже.

— И какво от това? Използвай старата реплика „Утре може да сме мъртви“.

— Как са тримата риболовци?

— Съвсем нормални. Изобщо не се познава, че са кубинци.

— Надявам се, че си ги похвалил за това.

Той се усети, че го майтапя, и се разсмя. Виждаше се, че е обърнал няколко бири, но когато го закачах, винаги загравяше, даже да е полупиян.

— Как мина, след като пристанахте?

— Добре. Двама мръсни комуняги обиколиха от яхта на яхта да проверят паспортите и другите неща и да съберат по петдесет и пет долара пристанищна такса — двайсет и пет за Фидел, останалите за тях. Фелипе им даде торбички с храна и разни неща от „Уолгрийнс“ — паста за зъби, витамини и прочее, — те ни подпечатаха визите и хайде, ди ди мау.

Джак понякога използва виетнамски изрази, особено когато е на градус. В този случай искаше да каже, че са се разкарали.

— Дано някой от екипажите е останал да наглежда яхтите.

— За глупаци ли ни смяташ? — Не отговорих и той продължи: — Фелипе е на „Мейн“. На всички други яhti също има по един дежурен. Иначе няма да остане нищо, когато се върнем.

Или пък десет риболовни яhti ще плават за Кий Уест с петстотин кубинци на борда.

— На кея имаше ли охрана?

— Да. Десетина военни с калашници. Не съм се доближавал толкова до такъв автомат, откак взех оръжието на един убит жълтурковец.

— Каза ли им го?

Джак се засмя, после продължи:

— Тия копелета ни смъкнаха по двайсетачка на яхта — да ни помогнели да държим под око съдовете.

— Евтино сте минали.

— Ако не бяха въоръжени, щях да ги наричам в ташаците и да ги пратя на майната им.

— Добре. — Само че преговорите обикновено са в полза на оня с автомата, както отдавна бяхме научили с Джак — когато с автоматите бяхме ние. Попитах го: — Когато излязохте от терминала, посрещна ли ви духов оркестър?

— Не. Обаче на площада имаше снимачен екип и няколкостотин души.

— Дружелюбни ли бяха?

— Повечето. Викаха: „Добре дошли, американци“ и прочее. Ама една групичка викаше „Янки, вървете си вкъщи“ и „Cuba si — Yanqui no“. Такива глупости. Тъй че трябваше да останем пред терминала. — Отпи глътка бира. — Майната им.

Представих си творчески редактираните кадри по кубинската телевизия. Антиамериканска демонстрация, на която се е събрала половин Хавана. По Теле Ребелде нямаше да покажат дружелюбната група — кой знае как научила за пристигането на риболовната флотилия.

— Имаше ли полиция? — попитах. — Военни?

— Няколко патрулки. Ама ченгетата само си седяха, после някой изрева по мегафон нещо на испански и всички се пръснаха.

Край на спонтанната демонстрация.

— Предай на приятелката си, че не беше голямото посрещане, за което говореше тя — каза Джак.

Нито пък посрещането, за което говореше Антонио. И това ме накара да се запитам откъде екскурзоводът знае толкова за пристигането на американските яhti, щом не са съобщили по новините. Може би от същото място, откъдето и антиамериканската група — от полицията.

Във всеки случай информационното затъмнение и инсценираният антиамерикански протест ми позволяваха да надзърна в отношението на режима към размразяването. Нищо сериозно, освен ако не отменяха турнира.

— Кога потегляте за Кайо Гилермо? — попитах.

— Утре призори.

— Добре. Искam точно преди да отплавате да намериш уличен телефон или да вземеш назаем джиесем от някой кубинец и да позвъниш в хотел „Парке Сентрал“. — Дадох му касовата бележка от обмяната на валута с номера на хотела. — Остави съобщение за господин Макормик от стая шестстотин и петнайсет. Ако заминавате за Кайо, кажи: „Полетът ми е навреме“. Ако са отменили турнира, кажи: „Полетът ми е отменен“. Името ти е... — Погледът ми попадна върху пурите.

— Кристо. Разбра ли?

— Разбрах. Защо мислиш, че турнирът...

— Нищо не мисля. Обаче няма друг начин да разбере дали мръсните комунаги не са измислили някакъв повод да отменят турнира.

— Ако го отменят, спокойно можеш да се прибиращ вкъщи.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Екипажите и рибарите имаха ли някакви проблеми на брега с полицията и местните? — попитах го във връзка с евентуалния повод за отмяна на турнира.

— Не съм чул. Всички едновременно тръгнахме от терминала — петдесетина души, включително три жени от риболовците, две от които хич не изглеждат зле, — и се пръснахме по баровете. Всички бяхме с шапки на „Пескандо Пор ла Пас“, ама аз дадох моята на една кубинска мадама. Хората в заведенията и по улиците бяха дружелюбни и ги почерпихме наред.

— И ти също си обърнал няколко бири.

Джак се усмихна.

— Нали сме посланици на добра воля. После почнахме да се разделяме на по-малки групички. — Показа ми някакъв документ. — Това бил посетителски пропуск или нещо от този род. Всички трябва да се върнем на яхтите до полунощ.

— Гледай да го направиш.

— Няма проблем. — Джак се зазяпа в мрежестите чорапи на момичето с пурите. — Тука къде може да си намери мадама един моряк?

Спомних си лекцията на Сара по този въпрос и го осведомих:

— Сексът с проститутка може да те вкара в пандиза за четири години.

— Кофти. А колко ли взимат?

— Имаш важна задача, Джак. Дръж си оная работа в гащите. — Кой го казва? Джак се нацупи, затова го информирах: — Сигурен съм, че можеш да свалиш някоя сеньорита след няколко чаши и вечеря.

Той се усмихна.

— Трябва ми помощник.

— Имам среща.

— Сериозно? Гаджето те държи на къс повод, а?

Поръчах още две бири. Джак си носеше зипото и запалихме пурите.

— Митничарите претърсиха ли яхтата? — попитах аз.

— Не. Изобщо не слязоха долу. Зарадваха се на подаръците си и ни приветстваха с добре дошли в Куба.

— Декларира ли оръжията?

— Те бяха в шкафа и ги забравих.

— Добре... Сети ли се да купиш още боеприпаси и бронезилетки?

— Струваха ми цяло състояние. — Той смени темата. — Разбра ли как ще качим парите на борда?

— Още не, обаче ще разбере, когато със Сара отидем в Кайо Гилермо.

— А аз как ще разбере?

— Пита ли Фелипе дали знае нещо?

— Да. Питам го. Отговори ми „*po comprende*“^[1].

И може да казваше истината. Само че не цялата истина.

— Някой ще ти съобщи — на тебе или на Фелипе, — докато сте в Кайо.

— Колко са парите?

— Да речем само, че няма да ни е леко.

— Какво да правя, ако не се появиш и стане време флотилията да отплава за Кий Уест?

— Ще отплаваш заедно с другите яhti.

Джак ме погледна.

— Не мога да го направя.

— Това е заповед.

Той се вторачи в издигация се от пурата му дим.

— Не мисли за неща, които не зависят от тебе, Джак. Просто иди на турнира и се забавлявай. — И прибавих: — Що се отнася до идването ни със Сара и качването на парите на борда, както си се убедил на кея, всички в тази страна са подкупни.

— Ние с тебе сме били известно време в преебани страни като тази — напомни ми моят помощник-капитан. — Случвало ли ти се е местните да те измамят?

— Поне веднъж седмично.

— И на мене. Така че...

— Така че, ако ни измамят, ще правим като тогава. Ще си пробием път с оръжие.

— Имаш ли оръжие?

— Не. Ти имаш. Четири броя.

— На теб ще ти трябва оръжие преди да стигнеш до Кайо Гилермо. — Джак впери поглед в мен.

Е, знаех накъде бие. Знаех и че в банана си не носи презервативи.

— Как го прекара през митницата?

— Беше по-лесно, отколкото си мислех. Двамата кубинци, дето се качиха на борда, ни раздадоха митнически декларации и ние ги попълнихме и подписахме. Нищо не декларирахме. Ония си взеха формулярите и плячката и си тръгнаха.

— Притежанието на оръжие в Куба не е твое конституционно право, а твоята смъртна присъда — осведомих го.

— А бе, синко, в моята страна контрол над оръжието значи да използваш и двете си ръце. — И прибави: — Глокът ще ти даде повече шансове да се качиш на „Мейн“. С парите.

— Както и да ме арестуват, ако на излизане от тоя бар ме спрат и ме обискират.

— „По-добре да имаш оръжие и да не ти дотрябва, отколкото да ти дотрябва и да нямаш“ — цитира Джак една от тениските си.

— Така е. Добре де... благодаря.

— Сега го казваш ей така, обаче по-късно може и да го мислиш наистина. — Той отпи глътка бира и отбеляза: — Тая гадост хич не е лоша. Трябва да я внасяме в Щатите. Мога да вложя своя милион в такъв бизнес, когато вдигнат ембаргото.

— Половин милион за транспорта и още половин за участие в бойни действия, ако ни обстрелват — напомних му. — Даже да не те ранят.

Джак ме погледна през дима от пурата си.

— Забравих да ти кажа — глокът ще ти струва половин милион.

— Че той си е мой.

— Рисувах живота си, за да ти го донеса.

— Не съм те молил.

— Виж какво, капитане, щом не го искаш, ще го върна на яхтата.

— Странно, че още не си милионер.

— Прав си.

— Обаче си задник.

— Не ме дразни. Въръжен съм. А ти не си. — Това му се стори смешно.

Известно време поседяхме в мълчание, наслаждавайки се на бирата и пурите. Един диджей монтира уредбата си и пусна албум на Синатра. Джак беше гладен, поиска менюто и си поръча кубински сандвичи. Франк пееше „Това е животът“.

— Какво се е случило с жена ти? — попитах го във връзка с песента.

— Разболя се.

— Деца?

— Не.

— Кой е най-близкият ти роднина?

— Имам сестра в Ню Джърси.

— Написал ли си завещание?

— Не.

— Ако не оцелееш, как да открия сестра ти?

— Ако аз не оцелея, няма да оцелееш и ти.

— Да речем, че се прибера с парите, Джак. Как да предам твоя дял на сестра ти?

— Ако си такъв късметлия, задръж го.

— Добре. Как да открия сестра ти, за да ѝ съобщя, че си мъртъв?

— Говориш като офицер.

— Опитвам се да говоря като приятел.

Той допи бирата си и се зазяпа в празното пространство.

Реших да сменя темата.

— Как е времето тая седмица?

— Следващите два дни май ще е тъкмо за риболов. Ама в Атлантика се заформя тропическа депресия.

Наближаваше края на сезона на ураганите, обаче в карибския регион беше необичайно горещо за октомври.

— Продължавай да следиш обстановката.

— Всички го правим. — После попита: — А бе, защо в Хавана е толкова по-горещо от Кий Уест?

— Сигурно заради жените.

Той се засмя.

— Да. Фелипе вика, че ако пъхнеш свещ в мексиканка, щяла да изтече разтопена, а ако я пъхнеш в кубинка, излизала запалена.

Радвах се да чуя, че са се сприятелили.

— Някакви механични проблеми с яхтата? — продължих да го разпитвам.

— Не.

— Тримата ти риболовци кога ще летят за Мексико?

— Заминават за Хавана веднага след последния ден от турнира.

Ще пропуснат тържествената вечеря, когато ще раздават наградите.

— Кога отплава обратно флотилията?

— Към девет на другата сутрин. — Джак ме погледна. — Мога да си измисля някакъв механичен проблем и да те почакам след девет.

Нямах представа по кое време и даже в кой ден със Сара ще стигнем в Кайо Гилермо, нито как стои въпросът с охраната на кея, кого са подкупили, кой ще се наложи да бъде премахнат и кой ще ни помага там — ако изобщо имаше кой да ни помага. В момента тези неща не ме интересуваха много, понеже бяха от тактически характер, обаче от психологическа гледна точка винаги е добре да можеш да си представиш пътя към вкъщи.

— Мак?

— Ще отплаваш с флотилията. Но ти благодаря.

— Виж, това няма нищо общо с тебе и гаджето ти. Става дума за моите пари.

— Значи, ако се появя в Кайо без парите...

— Ще те оставя на кея. — Той поклати показалец и се усмихна.

— Адюос, амиго.

— Коравосърдечен си, Джак.

— Не го приемай лично. И между другото, задник такъв, ти ми обеща яхтата, ако те убият, пък после си я продал на Карлос, еба ти.

— Ако я върнеш в Кий Уест, той с удоволствие ще ти я припише в замяна на мълчанието ти. А ако ни убият и двамата, няма за какво да се безпокоим.

Джак не можа да ми отговори нищо, така че само изтръска пепелта на пурата си.

Синатра пееше „Ню Йорк, Ню Йорк“, където ми се искаше да съм сега.

Е, настъпи моментът да преминем от бъдещите към настоящите проблеми.

— Изслушай ме. — Огледах се, за да се уверя, че не ме слуша никой друг. — Възможно е полицията да се интересува от нас със Сара.

Той ме погледна.

— Ако полицията те разпита, тука или в Кайо Гилермо, кажи, че си чувал за мене в Кий Уест, ама не знаеш да съм в Куба и нямаш представа дали съм си продал яхтата. Изобщо не си чувал за Сара Ортега и си просто наемен работник. А ако ти кажат, че са арестували мен или Сара и ние твърдим обратното, настоявай на своето, щото нищо друго не ти остава.

Джак кимна.

— Ако те разпитат в Хавана, поискай да ти позволят да се обадиш в посолството. Ако си в Кайо Гилермо и нещо вземе да ти намирисва по-кофти от рибата, кажи на Фелипе какво съм ти обяснил, ако вече не ти е обяснил същото. Просто излезте в морето с клиентите си да ловите риба и изобщо не се връщайте.

Той се вторачи в мен.

— Защо смяташ, че полицията се интересува от вас със Сара?

Исках да съм откровен с него, обаче наистина не знаех дали операцията отива по дяволите, или ние със Сара преиграваме. Или пък тълкувахме грешно алабализмите на Антонио. И нямаше да разбере, докато не се срещнем утре вечер, а дотогава Джак щеше да е в Кайо Гилермо.

— Помниш ли как си изпадал в параноя пет часа по време на патрул, а нищо не се е случвало? — попитах го.

— Да.

— Така Бог ти показва, че това не ти е разходка в парка. Постоянно бъди нащрек.

— Ясно. Само че с това не отговаряш на въпроса ми.

— Добре. — И му разказах за проблемите на Сара на летището, за нашия кубински екскурзовод и за интереса на Антонио към Сара. — Възможно е интересът му да е личен, но може и да е нещо друго.

— Май просто иска да я чука.

— Да. Но той тип може да е и полицейски доносник.

— Сериозно?

Обясних му, че екскурзоводите в Куба редовно донасят на полицията.

— Антонио няколко пъти спомена за „Пескандо Пор ла Пас“. И знае, че съм риболовец от Кий Уест.

— Откъде знае?

— Разпитвал е американския водач на групата ни за мене.

— Така ли? Значи наистина е доносник.

— И е кофти екскурзовод.

Джак се замисли за всичко това и заключи:

— Трябва да го убиеш.

— Не е чак толкова лош екскурзовод. Утре вечер ще се срещна с него в един бар. Мисля, че играе двойна игра. Искá петстотин долара, за да ми каже каква е играта.

— Добре. След това го проследи до дома му и му пръсни черепа. И край на играта.

— Може би ще е по-лесно със Сара просто да напуснем Хавана и да се отправим към мястото, където са скрити парите.

— Утрешната среща може да е капан.

— Тайната полиция в Куба няма нужда да си губи времето с капани.

— Нали ти казах, че тая страна е преебана. — И ненужно ми напомни: — По-лесно е да обереш някоя банка в Маями за три милиона долара.

— Не е законно. А това тука е. И е забавно.

Джак се засмя.

— И твойт мозък е преебан.

— Моят ли? Кой ме увещаваеше току-що да пръсна черепа на Антонио?

— Само предлагам. Прави каквото смяташ за нужно.

— Много благодаря.

Диджеят пусна Дийн Мартин и известно време слушахме музиката.

— Кубинските служители, които са се качили на борда, поискаха ли регистрацията на яхтата? — попитах го след малко.

— Да... Единият я свери с номерата, написани върху корпуса.

В регистрационния талон не фигурираше името на предишния собственик — моето де, — макар че тази информация можеше да се получи от щатските власти на Флорида, стига да си от правоохранителните органи и да имаш съответното законово

основание. Но това не се отнасяше до кубинската полиция. Кое то беше добра новина.

Джак обаче ми съобщи и друга.

— Неколцина от екипажите на другите яхти са от Кий Уест и знаят, че си продал „Мейн“, която сега е „Голямата риба“.

— Да приемем, че полицията не задава такива въпроси. Все пак помоли хората да те предупредят, ако се стигне дотам. — И прибавих: — И им кажи просто да забравят за „Мейн“.

Той се наведе към мен.

— Със Сара може би трябва да помислите как да се измъкнете от Куба.

— А ти си помисли как ще станеш милионер.

— Това надали ще се случи.

— Няма как да разбереш, ако си замина.

— Добре. Щом ти стиска да го направиш, ще се видим в Кайо Гилермо.

— Довери се на инстинкта ми.

— Твоят инстинкт е преебан като мозъка ти.

— Сто на сто е така, щом съм те взел на работа.

Донесоха сандвичите, но не бяхме гладни и си поръчахме още две бири. Дино пееше „Когато луната се отрази в очите ти като голяма пица, това е аморе...“

— Дано само не вдигаш стойки пред гаджето си — отбеляза Джак във връзка с последното.

Винаги има по малко и от това. Обаче...

— Тук съм заради парите. Също като тебе.

— Щом казваш.

Погледнах си часовника. Беше рано за срещата ми със Сара, но му казах:

— Трябва да тръгвам.

— Още нещо.

— Какво?

— Старецът — Едуардо.

Вече знаех какво ще ми каже.

— На борда е. Намерил си е фалшив паспорт. Твърди, че искал да види Куба за последен път преди да умре.

— Мамка му! Той слезе ли с тебе на брега?

— Не. И Фелипе го държи под око.

Е, от пристаналата на кея яхта Едуардо нямаше да види много от Куба. Така че можеше вече да се е изплъзнал от Фелипе и да се мотае пиян из Хавана и да крещи: „Долу революцията!“. Въпреки фалшивия му паспорт, идването на Едуардо Валаскес в Куба представляваше ужасен пробив в сигурността, в сравнение с който собственото ми нарушение с тази ми среща беше съвсем дребно недооценяване на обстановката.

— Защо го пусна на борда?

— Да не мислиш, че съм го пуснал аз?! Беше напъхал мършавия си задник под едно легло в каютата. Никой не подозираше, че е там, докато не влязохме в пристанището на Хавана.

Зачудих се дали Карлос е знаел. Адвокатът не беше толкова глупав, че да се съгласи с това, обаче Едуардо бе клиентът — той даваше парите и командваше парада. Побеснях.

— Кубинците, които се качиха на борда, видяха ли го?

— Не. Нали ти казах, те изобщо не слязоха долу.

— Добре. На изхода на кея имаше ли паспортна проверка?

— Да. Беше само един служител.

— Имаше ли скенер за документи?

— Не. Тая страна още не се е отворила за бизнес.

— Добре... — Подозирах, че паспортът на Едуардо е подарък от хората, които наричаше „нашите приятели от американското разузнаване“, и предполагах, че е изключително качествен и ще издържи на сериозна проверка. Но ако попаднеше в стая за разпити, Едуардо нямаше да издържи на един хубав бой и щеше да си признае, че е пристигнал с „Голямата риба“. По дяволите!

Погледнах Джак.

— Добре... Когато стигнеш в Кайо, гледай старецът да не слиза от яхтата.

— По пътя мога да го хвърля през борда, ако искаш — предложи моят помощник-капитан.

— Просто го дръж долу. Той е дядо на Фелипе.

— Сериозно? Никой не ме предупреди.

— Вече знаеш. Тъй че недей да храниш акулите с него.

— Дадено.

Зачудих се дали Сара е знаела, че Едуардо изпитва носталгичен копнеж да види Куба за последен път. Може би. И може би тъкмо затова не искаше да се срещна с Джак. Същото се отнасяше за Карлос. Макар че, за да съм справедлив, нито Сара, нито Карлос щяха да изложат операцията на риск заради нещо толкова глупаво като носталгията на Едуардо, следователно не можеше да са знаели. От друга страна... а бе, ако бях кубинец, може би щях да го разбера.

Погледнах си часовника. Осем и половина.

— Нещо друго? — попитах Джак.

— Само пистолетът.

— Добре. Тръгни си пръв и остави банана на стола си.

— Купуваш ли го?

— Той си мой.

— Предлагам ти сделка. Четиристотин хиляди, включително три пълнителя, единият зареден и готов за рокендрол.

— Добре бе, задник такъв, купувам пистолета. Обаче ти пък няма да получиш хонорар за участие в бойни действия.

— Става. Продадено. — Джак си допи бирата и ме погледна. — Виж още какво ще ти предложи. На няколко преки от кея има един стар моряшки бар, „Дос Ерманос“. Всички екипажи и риболовци ще се срещнем там в единайсет. Ако с дамата си нямате какво да правите, дай да се видим там в единайсет и половина — и си носете паспортите и парите. Без багажа. Купих няколко празни посетителски пропуска от двамата служители — за да вкарам жени. Пропуските са подписани и подпечатани. Тъй че ще успея да кача на борда нея — а може би и тебе. — И прибави: — Когато призори флотилията отплава за Кайо, „Мейн“ ще потегли за Кий Уест.

— Ще се видим в Кайо Гилермо.

— Би трябвало да попиташ Сара.

— Добре. Но ако в единайсет и половина ни няма в „Дос Ерманос“, пий едно за наше здраве.

— Наистина ти стиска, Мак.

— Човек все трябва да умре някъде.

Джак разкопча банана и се изправи.

— Сестра ми се казва Бети. Елизабет. Живее в Хобокън. По мъж е Кувалски. Омъжена е за поляк. Пълен задник. Имат две деца, Дерек и

Софи, вече пораснали и самостоятелни. Виж дали ще успееш да ги откриеш. Парите няма да са им излишни.

— Добре.

— А ако аз оцелея, а ти — не?...

— Иди при родителите ми в Портланд и им кажи нещо хубаво за мене.

— Все ще измисля нещо.

— Знаеш си урока, Джак — „Умрял е бързо и безболезнено. Последните му думи били «Бог да благослови Америка»“ или нещо от този род.

— Знам си урока. Добре, до скоро.

Изправих се и си стиснахме ръцете.

— Това е последният ти риболовен круиз, Джак. Успех.

— И на тебе. — Той се обърна и си тръгна.

Поисках сметката, седнах на неговия стол и закопчах банана под спортното си сако. Платих в брой и тръгнах към фоайето, почти очаквайки да чуя: „Стойте, сеньор, вие сте арестуван. Този път наистина“.

Минах през фоайето, излязох от хотела и портиерът махна на един бял „Понтиак“ кабрио.

Качих се и казах на шофьора:

— „Флоридита“, *por favor*.

Той знаеше английски.

— Добре, заминаваме за Флорида. — И се засмя.

Всички се правим на шутове.

Така че потеглихме с американския кабриолет от средата на миналия век.

Това място не беше само изкривено пространство-време — беше алтернативна вселена, в която минало и настояще се бореха да станат бъдеще. А аз си мислех, че Кий Уест е преобан.

[1] Не разбирам (исп.). — Б.пр. ↑

32.

„Флоридита“, розова сграда на Кале Обиспо, приличаше на долнопробен бар в съмнителен маямски квартал — чак до неоновата реклама. Минах под бял навес, на който пишеше „Ърнест Хемингуей“, и видях на бара самия сеньор Хемингуей от бронз в естествен ръст, седнал несигурно на ръба на табуретката с лакът, опрян на полирания махагон. Бих го черпил едно, ама той вече се беше одървил.

На стената зад него висеше черно-бяла снимка на писателя с Фидел и заключих, че поводът е турнирът „Хемингуей“, преди или след като Кастро спечелил купата с оня марлин, дето имал оловни тежести в корема.

Отвътре заведението изглеждаше по-добре — повече клонеше към 90-те години на деветнайсети век, отколкото към 50-те на двайсети. Зад красивия бар имаше голям стенопис, вероятно изобразяващ пристанището на Хавана през отминалата епоха на платноходите. Отвореното продълговато помещение беше със син таван и преливащо бежови стени. Стълбище водеше към втори етаж. Ниските масички бяха отрупани с пътеводители, столовете бяха заети от американски туристи, половината от които бяха безвкусно облечени по шорти и тениски. Другата половина просто бяха безвкусно облечени. Персоналът носеше стилни червени сака и папийонки. На бара бяха подредени пет електрически блендера, които превръщаха рома в коктейлен глюкозотолерантен тест.

Метрдотелът ме прецени като американско — кой друг идваше тука? — и ме попита на английски:

— Маса или на бара, сеньор?

— Маса за двама, *por favor*.

Той ме отведе при една маса до стената и веднага се появи сервитьор, за да вземе поръчката ми.

Менюто с напитките съдържаше пет-шест свръхскъпи вида дайкири, например „Папа Хемингуей“ — ама не и „Фидел Кастро“. Всъщност ми се пиеше бира, но за да се впиша в атмосферата, си поръчах „Дайкири Ребелде“ — бунтарско дайкири.

— Отлично. Ще имате ли компания?

Е, в една полицейска държава човек никога не знае. Погледнах си часовника: 20:55.

— Нека са две.

След което се заслушах в американската реч и бръмченето на електрическите блендери.

Климатикът се мъчеше да навакса, обаче вътре беше горещо. Щях да си сваля сакото, само че... е, другото нещо в една полицейска държава е, че не може да носиш зареден деветмилиметров „Глок“ в банана си. Тъй де, тука не беше Флорида, където разрешително за носене на оръжие се получава по-лесно, отколкото за риболов.

Така или иначе, „Флоридита“ беше капан за туристи, ама съвсем приличен, въпреки че Ричард Невил може би нямаше да се съгласи.

Донесоха дайкиритата и аз отпих от едното. Тия неща трябва да ги дават с инсулин. Погледнах си часовника — 21:05. Проверих и джиесема си. Все така нямаше сигнал. Може би догодина.

Влезе някакъв тип със светлозелена риза с пагони, черна барета и с пистолет в кобура.

Тълпата се посмълча, докато типът отиваше към бара, и още преди да е стигнал барманът напълни чаша с газирана вода и му я подаде с принудена усмивка. Значи пичът — ченге или военен — беше редовен клиент в почивка, а не по служба. Добра новина. Имаше и лоша — той се облегна с гръб на бара и заоглежда навалищата, докато палеше цигара и си пиеше содата. Половината туристи се извърнаха, а другата половина видимо се развълнуваха. Каква страхотна снимка можеше да стане! Истински комуния с патлак. Във „Флоридита“! Мамка му!

Погледът му спря върху мен — седях сам, носех единствения син блейзър в заведението, да не споменавам за единствения банан, в който се криеше доказателство за престъпна дейност. Спокойно можеше да ме обискира. Много ти благодаря, Джак.

Ченгето — или военният — ми хвърли един последен поглед и насочи вниманието си към маса с две млади жени по шорти. Имаха красиви крака.

Пак си погледнах часовника. 21:15.

При други обстоятелства щях да се обадя в „Парке Сентрал“ от телефона на бара, обаче така можех да предизвикам ченгето да ме

заговори. „Тука е топло, сеньор. Я си съблечете сакото“.

Сеньор Барета остави чашата си на плота и тръгна към мене. Закопчах си блейзъра, за да скрия ремъка на банана. Тоалетните бяха в дъното и аз станах, изчислявайки шанса си да стигна до кенефа и да направя номера на Майкъл Корлеоне с пистолета.

Точно в този момент влезе Сара и ченгето я огледа, после спря при масата с двата чифта красиви крака.

Сара го забеляза и се намръщи, след това ме видя, усмихна се, дойде при мен и ме целуна по бузата. Изтеглих ѝ стола и тя седна.

— Извинявай, че закъснях.

Отново погледнах към ченгето. То се усмихваше и си приказваше с двете американски сеньорита.

Седнах. Сара носеше черен панталон и бяла копринена блуза.

— Много си красива.

— Благодаря. А ти си потен.

— Тука е топло.

— Съблечи си сакото.

— Добре съм си.

Сара се втренчи в мен.

— Закъснях, защото едва успях да намеря такси „Коко“. А не защото съм се забавила на телефона.

— Няма нужда да ми обясняваш.

— Всъщност не проведох онзи разговор с Маями. Реших да те послушам и да го направя лично.

На това също му се вика да си оставиш резервен вариант.

— Така ще имаме време... да се уверим...

Нали вече го бяхме водили тоя разговор.

— Ако още ме искаш, след като довечера ме чуеш как хъркам, твой съм.

Тя се усмихна и се хванахме за ръце. Сара погледна чашите.

— Какво е това?

— „Дайкири Ребелде“.

Тя отпи глътка.

— Не е зле. — Чукнахме се и Сара ме откряна: — Много преди идването на Хемингуей тук се събирали американци от Флорида и местните започнали да наричат бара „Флоридита“ — малката Флорида. И името си останало.

— Мислех, че значи „капан за туристи“.

Тя се усмихна.

— Ако си в Хавана, поне веднъж трябва да дойдеш тук.

— Добре. Ще го зачеркна от списъка си със задължителни забележителности. — Всъщност щях да зачеркна цялата страна от списъка си с места, които трябва да видя преди да умра.

Хвърлях по едно око на мъжа с пистолета и Сара също хвърли един поглед през рамо, после пак ме погледна.

— Той е от БЕ, Бригада Еспесиал — структура в ПНР, Полисия Насионал Револусионария. Част от Министерството на вътрешните работи. — И добави: — Падат си по чужденки. Колкото по-руси, толкова по-добре.

— Значи ти отпадаш.

— Те са главорези.

Оня от БЕ пак ме измери с поглед — а може и да зяпаше Сара.

— Ако ни поиска паспортите, просто ще му ги покажем без каквито и да било коментари — инструктира ме тя. — Макар че едва ли е тук за това.

Или пък щеше да ни помоли да излезем навън. Погледнах чантата ѝ, пълна с песо, плюс нейната карта — копие от която носех в джоба на самото си. Това нямаше ли да е подозрително? Не толкова, колкото пистолетът. Ако ни арестуваха, заедно с мене щеше да загази и Сара. Лошо.

— ПНР правят следния номер — обясни ми тя. — Уличен продавач обвинява турист, че му е платил по-малко, отколкото трябва, и изведнъж се появява някой от ПНР или БЕ и урежда спора. Още по-голям проблем е, ако турист попадне в автомобилна злополука и изникне някой от тях. Не дай си боже да съобщиш, че са ти откраднали паспорта — ще те арестуват, защото си без паспорт.

— Е, в това има известна логика.

— Те са комемиердас. Лайнари. Така им викат хората, на тях и на комунистическите функционери. Лайнари.

— На испански звучи по-добре. — Освен това ми се струваше, че революцията е направила грешен завой.

— Те са обучени да се отнасят параноично към чужденците. Постоянно използват чиватос.

— Едуардо може би има право. Когато сваляш режима, трябва да ги разстреляш до крак. Или още по-добре да ги подложиш на изтезания, като ги пратиш да работят в туристическата индустрия.

Сара се усмихна.

— Хайде да си говорим за нещо по-приятно. — Наведе се към мен. — Значи яхтите са пристигнали?

— Да. Джак ти праща поздрав.

— Пита ли те дали спиш с мен?

— Беше ми написано на лицето.

— Дано не каже нищо на Фелипе.

— Никой не знае, че с Джак сме се срещнали — напомних й. Макар че бях забравил да го предупредя да си държи езика зад зъбите.

Оня от БЕ позираше с двете млади жени и сервитьорът ги снима с джигесема на полица, но не и с телефоните на американките.

— Друг няма право да ги снима — поясни Сара. — Те обаче си правят колекции от фотографии с... — тя кимна към момичетата — тъпи блондинки.

— Ти също му направи впечатление.

— Няма да дойде тук, понеже съм с теб. Но когато идвах в Хавана миналата година, само да се отдалечах на пет метра от групата, веднага почваха да ми досаждат полицаи и всеки хинетеро на улицата.

— Всеки какъв?

— Жиголо. Задник. В Хавана е пълно с такива. Тук жените са общодостъпна плячка.

— Ясно ми е защо искаше да дойда с тебе.

— И сама мога да се грижа за себе си. И на испански, и на английски. Трябваше ми само твоята яхта.

— Освен това мога да нося корабни сандъци.

— Идеалният мъж.

Ченгето явно приключи със содата и сеньоритите и се насочи към изхода. На излизане хвърли поглед назад към Сара.

Тя изглеждаше доволна, че си е отишъл. Аз също.

— Е, разказвай как мина с Джак — подкани ме Сара.

— Добре мина. Готова ли си за още едно?

— Да.

Махнах на сервитьора и поръчах „Дайкири Ребелдо“ за Сара и „Буканеро“ за мен. Тя поиска и две пури.

— Имаме повод за празнуване. Е, предполагам, че утре флотилията отплава за Кайо Гилермо.

— Засега. Казах на Джак да ми остави съобщение в хотела за всеки случай.

— Добре си се сетил. Но нека сме оптимисти. Имало ли е някакви проблеми на кея?

— Нищо, което да не е можело да се уреди с пари.

— Хубаво... Имало ли е официална церемония на площада?

— Не точно. — Предадох ѝ разказа на Джак.

Сара кимна.

— Антиамериканските демонстранти са били от БРР — Бригадас де Респуеста Рапида. Бригадите за бързо реагиране.

— И на какво реагират бързо?

— На каквото им каже правителството. — После поясни: — Това са доброволци, които се преструват на спонтанни демонстранти. Но както ти казах, тук нищо не е спонтанно.

— Освен... любовта.

Сара се усмихна.

— Демонстрацията на БРР означава ли, че властите може да отменят турнира? — попитах.

Тя се позамисли.

— Режимът се държи като човек, който се е съгласил да направи купон у тях и в последния момент се е отказал. И през идните месеци ще станем свидетели на още такива прояви. — Помълча и добави: — Толкова време са били изолирани, че не могат да взимат решения. Освен това в правителството има фракции за и против размразяването.

— Това „да“ ли означава, или „не“?

— Ако търсят повод да отменят турнира, лесно ще намерят. Но може да са доволни от пропагандната стойност на антиамериканската демонстрация. Може да са организирали още една в Кайо Гилермо.

— Ясно. А откъде са научили за пристигането на флотилията всички ония проамерикански настроени кубинци?

— Разнесло се е от уста на уста. Този начин на комуникация тук е по-разпространен от есемесите. А може да са чули и от радио „Марти“, което се излъчва от Щатите, ако не са го заглушавали.

— Значи Антонио може да е чул за „Пескандо Пор ла Пас“ от радио „Марти“.

— Или от Бригадата за бързо реагиране, в която членуват лос виджилантес — чиватос, които на свой ред донасят в ПНР, Националната революционна полиция.

— Пишман станах, че попитах.

— Това е полицейска държава, Мак. Никога не го забравяй.

— Добре. Е, утре вечер ще разберем откъде получава информацията си Антонио.

— Все още ли искаш да се срещнеш с него?

— Когато местен предложи да ти продаде информация, никога не отказваш. Даже лъжите имат известна разузнавателна стойност.

— Добре... Какво друго научи от непозволената си среща с Джак?

Е, зарадвах се, че попита. Откъде да започна? От пистолета ли? Или от Едуардо? Трябваше да запазя пистолета за края.

— Едуардо тайно се е качил на яхтата. — Погледнах я.

Тя не извърна очи.

— Опасявах се от това.

— Щом ти или Карлос сте знаели, че Едуардо може да извърти такъв номер, трябваше да оставите някой да го държи под око в Маями.

Сара помълча, после обясни:

— Едуардо е... влиятелен човек.

— Ясно. Той плаща сметките.

— Не е само това. Никой не може да откаже на Едуардо.

— Да не е кубинският кръстник?

— Нещо такова — Тя се усмихна принудено. — Но добър кръстник.

— Е, ако знаех какво замисля дон Едуардо, определено нямаше да приема предложението ти за това пътуване.

— Не те обвинявам, че си ядосан. Но не смятах, че той ще...

— Само че го е направил. И ако полицията го залови, може да си имаме сериозен проблем.

— Той никога няма да...

— Виждал съм как афганистанската полиция превръща талибански бойци в хленчеши хлапета.

Сара не отговори.

— Добре. Ако Едуардо не беше дядо на Фелипе, щях да кажа на Джак да го хвърли зад борда.

— Ти не би...

— Ще защитавам сигурността на тая операция, както и живота на нас тримата с тебе и Джак, на каквато и да е цена.

Тя не изглеждаше много доволна, но пък май бях успял да я убедя.

— Засега Фелипе пази Едуардо на яхтата. — И ненужно прибавих: — Не искам да тръгне да се мотае из Хавана.

— Той... той иска да отиде от Кайо Гилермо до родния си дом. И да посети гробището, където почиват близките му. На Все светии — Задущница. Тук правим така. — Сара ме погледна. — И иска да умре в Куба.

Е, поне това трябваше да е лесно. Поомекнах малко и отвърнах:

— Добре. Разбирам.

Като се замислех за онзи романтичен круиз и последвалите ми срещи с Карлос в Маями и Кий Уест, виждах в операцията доста неща, които можеха да се объркат, например идването на Едуардо в Куба. Както и попадането на Сара във вниманието на властите. А също моята връзка с госпожица Ортега. Е, всичко това се беше случило. А сега изникваха и нови проблеми като Антонио или пистолета, който щеше да се превърне в проблем само ако ме заловяха с него. От друга страна, ако послушах Джак, оръжието можеше да реши проблема с Антонио — макар да не намирах причина за това. Засега.

Отгоре на всичко имаше вероятност да отменят турнира и/или срещата с нашия човек да не се осъществи. Само че това всъщност не бяха проблеми. А безопасен начин да се приберем у дома.

В заключение, още дори не бяхме напуснали Хавана и както бяха казвали моите шотландски прадеди, „И най-добрите помисли на мишките и хората пораждат често само теглила и горести“^[1], с други думи „тая работа не става, еба ти“. После идваха Камагуей, пещерата и Кайо, където щяхме да се сблъскаме с истинско предизвикателство — стига да успеехме да се измъкнем от столицата.

— За какво си се замислил? — попита Сара.

— За пътя, който ни предстои.

— Вече гледам по-оптимистично на това.

Сигурно беше от дайкиритата.

— Разказах на Джак за Антонио и евентуалните ни проблеми с властите, както и че Антонио спомена за „Пескандо Пор ла Пас“ — казах.

— Добре... Успя ли да го уплашиш?

— Просто привлякох вниманието му към проблема. Ако изобщо е било нужно.

— Предполагам, че не се е отказал.

— Ако аз не се откажа, и той няма да се откаже.

— А ти не се отказваш.

— Стига да не се откажеш ти.

— Значи никой от нас не се отказва.

И значи всичките бяхме луди. Допих си бирата, а тя — дайкирито. После попита:

— Джак каза ли нещо за Фелипе?

— Не... Само, че Фелипе не се зарадвал много, когато открили Едуардо под леглото.

— Фелипе ще се оправи с него.

— Дано не грешиш. Той знае ли какво ще става в Кайо Гилермо, за да го съобщи на Джак?

— Нямам представа какво знае Фелипе.

— А Едуардо?

— Едуардо не иска да знае никакви конкретни подробности за операцията. Единствената му цел е да се прибере у дома.

— Ще се прибере в Маями с „Мейн“.

— Нека той...

— Точка по въпроса.

Тя повика сервитьора, поръча по още едно и помоли за огънче. В Кий Уест се ограничавах до една пура седмично. Тука обаче, както и в Афганистан, тютюнът не представляваше първостепенен здравословен проблем от гледна точка на продължителността на живота.

Появиха се трима китаристи и тръгнаха да обикалят бара, като свиреха и пееха. Познах някои песни от лекцията на Тад. Тази учебна екскурзия действително си струваше парите.

Сара се наведе към мен.

— Оръжията на яхтата ли са?

Ами, само три. Четвъртото се намираше в банана ми. Обаче не исках да я разтревожа — или да я развълнувам — с тази новина,

докато не се наложеше.

— Да — потвърдих. — Джак е взел и четири бронижилетки. Дано не се наложи да ги използваме.

Тя кимна.

Обикалящите китаристи стигнаха до нашата маса и попитаха какво да ни изпълнят.

— Моля, изсвирете ни „Дос Гардениас“ на Буена Виста Соушъл Клуб — каза им Сара на английски, скривайки факта, че знае испански.

Музикантите явно останаха доволни от избора ѝ и подеха песента. Не беше зле.

Погледнах си часовника. 22:35. Оставаше ни един час да отидем до „Дос Ерманос“, ако искахме да го направим. Следваща спирка Кий Уест.

Загледах се в Сара, която пушеше пурата си, и тя ми намигна. Опитах се да си ни представя в Маями, Кий Уест или даже в Мейн. Картинката изглеждаше по-добре, ако бяхме с червено „Порше“ кабрио.

Китаристите свършиха и аз им дадох десетачка, а те ни отговориха с доволни усмивки. Ако някой ни наблюдаваше, повече приличахме на тъпи туристи, отколкото на врагове на страната.

Във „Флоридита“ ставаше все по-претъпкано и Сара ме осведоми:

— По-късно има спектакъл. Искаш ли да останем и да изпием шестнайсет двойни дайкирита?

Или исках да се прибера в Кий Уест и да изпия шестнайсет бутилки „Корона“? Сара не подозираше, че има такава опция.

— Мак?

Погледнах я.

— В единайсет екипажите и риболовците имат среща в някакво заведение, „Дос Ерманос“.

— Това е прочут моряшки бар.

— Джак ме попита дали искаме да се видим там с него.

— Не бива.

Наведох се към нея.

— Тази нощ можел да ни качи на „Мейн“.

Тя се вторачи в мен.

— Призори флотилията отплава за Кайо Гилермо. „Мейн“ ще отплава за Кий Уест.

Сара се замисли, после попита:

— Ти какво му отговори?

— Да не ни чака. Обаче той настоя да те попитам. Е, питам те.

— Нали решихме да продължим.

— Да.

— Добре... какво се е променило?

— Предлага ни се безопасно прибиране вкъщи.

Тя пак се замисли.

— Откъде знаеш, че ще успеем да се качим на яхтата?

Обясних ѝ за празните посетителски пропуски и прибавих:

— Нещо като транзитните пропуски, които Богарт дава на Бергман и мъжа ѝ в „Казабланка“. Само трябва да попълниш имената.

Сара кимна разсеяно.

— Носим си всичко необходимо: паспорти, визи, пари за подкуп — продължих аз и за да ѝ дам цялата нужна ѝ информация, добавих: — Джак ми донесе глока, от който ще се отърва преди да минем през охраната. И ти напомням, че Едуардо е на яхтата и трябва да се върне в Маями. — И в заключение: — Ако отменят турнира, флотилията ще си замине утре заран и ние с тебе ще останем в Куба без яхта.

Китаристите правеха серенада на млади мъж и жена, които се държаха за ръце и не откъсваха очи един от друг. Погледнах си часовника, после отново насочих вниманието си към Сара.

— Трябва да вземем решение.

— Тъж... претеглям всички „за“ и „против“.

— Аргументите за прекратяване на операцията далеч надхвърлят аргументите за продължаването ѝ. Само че ти няма да вземеш решение въз основа на това.

— Поискай сметката.

Махнах на сервитьора, платих в брой и напуснахме „Малката Флорида“, може би за да се отправим към голямата.

— Къде е пистолетът? — попита Сара.

— В банана на кръста ми.

— Затова ли искаше да се срещнеш с Джак?

— Не. Ама той може затова да е искал да се срещне с мен. А ти може да не си искала да се срещнем, понеже Едуардо е на яхтата.

- И аз бях изненадана колкото теб.
- Животът е пълен с изненади.
- Така е — съгласи се тя. — Някои приятни, други — не.
- Напълно вярно. Къде отиваме сега?
- Изненада.

Кале Обиспо беше пешеходна зона и минахме покрай банката на дядо й, където преди петдесет и пет години беше започнала цялата тая история. На следващата пряка няколко таксита очакваха туристи и ние се качихме на едно „Коко“.

- A donde vas? — попита шофьорът.
 - „Накъде?“ Това беше въпросът.
 - Хотел „Парке Сентрал“ — отговори Сара.
 - Добро решение — похвалих я аз.
 - Правилното решение.
- Това щеше да стане ясно през следващите дни.

[1] Робърт Бърнс, „На една мишка“. Пр. Т. Вълчев. — Б.пр. ↑

33.

Неделята не беше ден нито за почивка, нито за черкуване, освен ако не смяташ климатизирания китайски рейс за храм.

Съгласно програмата заминавахме на едnodневна екскурзия в град Матансас, отдалечен на сто километра източно от Хавана, и със Сара се настанихме един до друг, докато автобусът потегляше от „Парке Сентрал“, нашия втори дом.

Утрото започна с две съобщения: телефонно обаждане от Джак под псевдонима Кристо, гласящо „Полетът ми е навреме“, и обява от Тад, че „Днес Антонио няма да идва с нас“.

Сара изтълкува съобщението от Джак като знак, че снощи е взела правилното решение и че операцията най-после е тръгнала както трябва. Не бях убеден, че Джак ще се съгласи с нея. Поне се надявах предишната вечер да си е намерил мадама.

Що се отнасяше до новината за отсъствието на Антонио, тя зададе реторичния въпрос:

— Според теб къде е?

Ами, дано го беше прегазило някое „Коко“. Или да го беше застрелял някой пострадал ревнивец и така да ми спестеше това главоболие. От друга страна, внимавай какво си пожелаваш. Не че очаквах с нетърпение срещата с екскурзовода, но пък и не исках да му се случи нещо преди да съм чул какво има да ми каже.

Сара обаче заяви:

— Смятам, че довечера не бива да ходим в онзи бар.

Е, ако сега бяхме на „Мейн“ и плавахме към Кий Уест, нямаше да й се налага да се безпокои за това.

— Мак?

— Вече се уговорихме с него.

— Чудя се защо не ни предупреди, че днес няма да го има.

— Попитай го, когато го видиш.

— Мисля, че това довечера е капан и той не е искал днес да... общува с нас.

— Интересна логика. Само че може да направиш и обратното предположение. Ако това довечера беше капан, Антонио щеше да дойде, за да ни напомни за коктейлите в седем.

Тя не отговори.

Всъщност обаче можеше и да се окаже права. Антонио приличаше на човек, който няма смелостта да те погледне в очите преди предателската си целувка. На Юда му е стискало повече.

Днес отсъстваше и Хосе, нашият шофьор. Заместваше го кубинец на име Лопе. Ако бях параноик, щях да кажа, че Лопе всъщност замества Антонио. Още една седмица в тази страна и щях да почна да подозирам оная си работа в доносничество на полицията.

Рейсът се клатушкаше по тихите неделни улици на Хавана и Сара отпусна глава на рамото ми и затвори очи.

Бяхме спали в моята стая и сутринта набързо ѝ изнесох урок по стрелба с глока. Натисни спуська. Жените от армията, с които бях излизал, смятаха оръжието за моден аксесоар, ама с повечето цивилни мадами е най-добре да го криеш, когато се обличаш или събличаш. Сара обаче се радваше, че съм въоръжен, макар да разбираше, че пистолетът напълно опровергава легендирането ни като невинни туристи.

Нямаше къде другаде да скрия пистолета, освен в себе си или в Сара, затова го носех в банана на Джак, заедно с трите заредени пълнителя. Дано днес нямаше повод полицията да се поинтересува от съдържанието на чантичката ми.

— Не бива да носиш пистолета на срещата ни с Антонио — беше ме предупредила предишната вечер Сара. — Ако е капан, на полицията няма да ѝ трябва друго доказателство, за да ни предаде на военния трибунал.

Така си беше. С будалкане може да се измъкнеш от много неща, ама не и ако в Куба те пипнат с патлак.

Докато обсъждахме уликите за нашите престъпления срещу държавата, Сара ми обясни какви промени е направила в картата на съкровищата. Бяха доста елементарни — беше разменила местата на цифрите в няколко двуцифрени числа — и като бивш офицер от пехотата с добра подготовка за работа с карти бях спокоен, че ако остана сам, ще се ориентирам до означената с X пещера.

Вече пътувахме по крайбрежното шосе на изток към Матансас. Извънградският пейзаж беше напълно девствен — нямаше бензиностанции, аутлети, мотели и билбордове, рекламиращи ферми, в които може сам да си набереш манго. Освен това провинцията ми се стори рядко населена и много от къщите във фермите изглеждаха изоставени, както и селскостопанските земи около тях. Отдалече видях селянин, който ореше нива с два вола.

Антонио го нямаше да ни разкаже за новия селскостопански петилетен план, затова Тад се изправи и поднесе на групата нецензурирана информация, според която земеделието в Куба се било върнало към деветнайсети век. Това потвърждаваше мнението ми, че екологичното стопанство, което бяхме посетили, е пълна бутафория.

Професор Нейлбъф ни даде още подривни данни.

— Последният финансов спасителен пояс за Куба беше Венецуела, социалистическото правителство на която инжектираше страната с пари от петрол. Цената на петрола обаче спадна и сега Венецуела също като Куба е в състояние на икономически колапс. — И прибави: — Каква ирония, че Куба е последната реална надежда на американския туризъм и търговия.

Да не забравяме и риболовните турнири.

Тад и Алисън, които се бяха въздържали да критикуват режима, си мислеха, че в отсъствието на Антонио могат да говорят свободно, обаче ми се стори, че Лопе, който беше казал, че не знаел английски, надава ухо.

Шосето минаваше близо до брега и аз се зазяпах към Флоридския пролив. Някъде там успоредно с нас плаваше риболовната флотилия и „Мейн“ беше с нея. Ако снощи се бяхме качили на борда, сега яхтата щеше да е на път за Кий Уест. Както мъдро съветва Мечока Йоги: „Когато стигнеш до кръстопът, тръгни по него“.

Навлязохме в предградията на Матансас и Алисън ни осведоми:

— Преди революцията в града са живели много художници, писатели, музиканти и интелектуалци. Наричали го „кубинската Атина“.

А сега приличаше на Помпей.

Слязохме от рейса във влажната жегата на един голям площад и Тад и Алисън ни поведоха към аптека от XIX век, превърната в музей на фармацията. Музеят се помещаваше в огромния дом на семейството, което притежавало аптеката. И после дошла Ла Револусион.

После тръгнахме по тесните градски улички, като се блъскахме по тротоарите с местните, които сигурно си мислеха, че рейсът ни се е заблудил.

— Сега разбираш ли защо Антонио си е взел почивен ден? — попитах Сара.

— Стига си мърморил.

Тад ни посъветва да пазим ценните си вещи, макар че в тези провинциални градчета нямало толкова много джебчии и крадци на чанти, колкото в Хавана. Съмнявах се, че има предвид моя „Глок“, но вече си бях преместил банана отпред и го бях скрил под тениската си, сдобивайки се с доста голямо бирено шкембе.

Докато се разхождахме, видях няколко ченгета от ПНР, които ни огледаха на минаване, но големият брой хора осигурява безопасност и стига да не се отделяхме от стадото, нямаше да се натъкнем на някой вълк, който да се поинтересува от паспортите и визите ни. „Бременен ли сте, сеньор?“

Сара обаче можеше да се окаже прекалено хубава, за да се изплъзне от вниманието на вълците, затова я предупредих:

— Ако те спрат, не мога да ти се притека на помощ. Това е работа на Тад и Алисън. А ако спрат мене, не ме познаваш.

— Всички знаят, че сме заедно.

— Не и полицията. — И добре че го нямаше Антонио да ни изпорти. Напомних й: — Запознали сме се на тази екскурзия. И това, че спим заедно, не значи, че трябва и да ни арестуват заедно — и даже да се разхождаме заедно.

— Добре... Разбирам. Мога аз да нося пистолета.

— Той си е мой.

Иначе местните жители се държаха дружелюбно, макар да не виждах никаква причина за съществуването на този град.

След няколко часови опити да разберем защо сме в него, изтощеното от жегата стадо се върна на площада и се натовари на рейса. Със Сара седнахме един до друг и си поделихме шише вода.

Може би, понеже беше неделя, щяхме да обядваме в Матансаската духовна академия, която се намираше на хълм над града. Алисън ни обясни, че Академията не била католическа, а методистка, презвитерианска и епископална и в нея следвали четирийсет студенти от двата пола, половината от които според нея сигурно щели да напуснат страната при първа възможност. Също като мене.

Спряхме в Академията, която имаше добре поддържан парк, а и сградите бяха в по-добро състояние от всички други, които бях видял в Матансас. В тях със сигурност никой нямаше да ме обискира и за пръв път през деня се поотпуснах.

— Вярата ще спаси Куба — осведоми ме Сара, докато слизахме от автобуса.

— Аха. Виж какво направи тя за Афганистан.

— Не бъди циничен. Досега не съм те питала — какъв си по религия?

— Спиш с презвитерианец. Ама когато съм под обстрел, се моля на всички.

— Би ли обмислил да приемеш католицизма?

За сватба ли ставаше дума? Или за последно причастие?

— Мак?

— Да, ще го обмисля.

Тя хвана ръката ми и я стисна.

Посрещна ни приятна дама на средна възраст, която ни заведе в трапезария с дълги маси и пейки, и ние със Сара се случихме срещу Тад и Алисън, които май още не се бяха загаджили. При нас бяха също Александра и Ашли, с които си бях поговорил на приветствената вечеря, преди да се влюбя в Сара Ортега. На края седеше нашият шофьор Лопе, който не беше избрал мястото си случайно.

На масата имаше кани с леден чай, които чакаха с надежда да се превърнат във вино. Приятни млади мъже и жени, грейнали от Светия дух, ни сервираха подноси с храна. Очаквах хляб и риба, но получихме ориз с фасул и птици, които бяха завършили втори в бой на петли.

Поведохме общ разговор и по някое време Тад ме попита:

— Как прекарвате досега?

— Тези преживявания действително ми отварят очите.

— Ще има още.

Да де. Ама не с вас.

— Къде е Антонио? — поинтересувах се.
— Нямам представа. Трябваше да дойде.
— Дано не се е разболял.
— Оставил е съобщение, че ще дойде утре.
— А днес на вечеря?
— Явно не.

Точно така. Довечера със Сара имахме среща на по чаша с Антонио.

— Днес ще вечеряме в „Ла Гуарида“, един от най-хубавите ресторанти в Хавана — съобщи ни Алисън. — Помещава се в огромна стара къща. Ако сте гледали филма „Ягода и шоколад“, ще познаете сцените, които са заснети там. — И прибави: — „Ла Гуарида“ е получавала положителни оценки в „Ню Йорк Таймс“.

— Както и Фидел Кастро — отбелязах аз.

Всички намериха думите ми за смешни. Даже Лопе, който се усмихна.

Алисън ни попита къде сме вечеряли снощи и всеки на масата разказа своето кулинарно приключение, някои приятни, други не толкова.

— Ние със Сара предпочетохме течна вечеря във „Флоридита“ — признах си аз.

Някои от сътрапезниците ни се подсмихнаха. Наистина се сближавахме. Още една седмица и щяхме да си говорим на малко име.

Тад използва възможността да ни сгълчи.

— Липсвахте ни на балетната репетиция и после на посещението в Музея на пожарникарите.

— Не се чувствах добре и Мак ме изпрати до хотела — излъга Сара.

— Пазете се от обезводняване — посъветва ни Алисън.

Сега не беше моментът да информираме нашите водачи, че ще се чупим от груповата вечеря, обаче аз подготвих почвата, като попитах:

— Какви са първите симптоми на малария?

Явно никой не знаеше.

Така или иначе, преди да приключи обядът, Сара си погледна часовника и заяви:

— Имам среща с доктор Мендес, ректора на Академията.
Сериозно?

— Участвам в една общоцърковна благотворителна организация в Маями и нося парични дарения за няколко религиозни институции в Куба — поясни тя и се изправи. — Няма да се бавя. — И излезе с пълната си с песос чанта.

— Това е чудесно — каза Алисън.

И съответстваше на легендата ѝ.

Следващата ни спирка беше параклисът, където слушахме изпълнение на камерния хор. Отидох без желание, обаче младите хористи имаха ангелски гласове и изпяха някои страхотни стари парчета като „Рок завинаги“ и „О, чудна благодат“. За няколко минути пак бях момче, носех неделния си костюм и седях в Първа презвитерианска църква в Портланд. През цялото това време Сара я нямаше.

После един теолог ни изнесе лекция на открито и ни разказа, че в Куба се наблюдавало истинско религиозно възраждане, само че предизвикано главно от Евангелистката, а не от Католическата църква. Бях сигурен, че папата пак ще ги посети.

Сара се появи след лекцията и всички се качихме на рейса, за да потеглим обратно за Хавана.

— Колко им даде? — полюбопитствах аз.

— Трийсет хиляди песо. Около хиляда и двеста долара. Това са много пари.

— Измолихме ли си Божията милост?

— Ще разберем довечера.

Беше права.

34.

Преди революцията кубинските гангстери и американската мафия контролирали хаванския квартал Ведадо като печелившо съвместно бизнес предприятие, което можело да се превърне в добър модел за бъдещето.

Таксито ни, разнебитена съветска „Лада“, чиято тапицерия смърдеше на синьо сирене, пътуваше по Малекон към западния край на Ведадо, където щяхме да се срещнем с Антонио в бар „Роландо“.

Според Сара някои части от Ведадо все още съхранявали дореволюционната си атмосфера и били център на множество нелегални дейности като черна борса, нощни автомобилни пазари, стаи на час и незаконни барове. Всеки град има нужда от своя Ведадо.

Шофьорът, който поназнайваше английски, не беше чувал за „Роландо“ и консиержът в нашия хотел също не успя да го открие в указателите, обаче таксиджията проведе няколко телефонни разговора със свои колеги и получи някакъв адрес. Ако беше капан, Антонио никак не ни облекчаваше да паднем в него.

Бях оставил в хотела съобщение на Тад и Алисън, че със Сара ни е сполетяло възмездието на Фидел и няма да отидем с групата на вечеря. Послепис: а сега трябва бързо да бягам.

Продължихме по Малекон и Сара се умълча, само от време на време подхвърляше неща от рода на „Правим грешка“ и „Идеята беше твоя“.

Двамата бяхме облечени небрежно с дънки и тениски и си бяхме обули маратонки, в случай че вечерта свърши със спринт до американското посолство.

Бях оставил своята карта на съкровищата в стаята си, пъхната заедно с пътеводителя в раницата, обаче глокът и трите заредени пълнителя бяха в раницата на Сара, заровени под пачки кубински песо, заедно с нейната карта и всичките ми щатски долари. Сега само трябваше да намерим къде да я скрием преди срещата с Антонио.

Шофьорът зави на юг по мрачна улица със занемарени многофамилни къщи, почти невидими зад избуялата растителност.

Таксиджията намали и тримата се заозъртахме през прозорците в опит да открием адреса или някаква реклама, но повечето улични лампи не светеха — явно от общинската служба за поддръжка не бяха стъпвали тук от 1959-а.

Сара нареди на шофьора да спре и се обърна към мен.

— Ще продължим пеш.

Платих на таксиджията и слязохме. Единственият звук на тъмната тиха улица беше крякането на дървесните жаби в знойната нощ. Не се притеснявах, че може да ни следят, защото, ако ни готвеха капан, ченгетата вече пиеха бира с Антонио в „Роландо“ и ни чакаха. Погледнах си часовника. 19:16.

Малко по-нататък видях мостче над тясна река, която Сара идентифицира като Рио Алмендарес, а на отсрещния бряг започваше добре осветена зона, която според нея било Мирамар, богаташки квартал на Хавана, днес обитаван от чуждестранни бизнесмени, дипломати и комунистическия елит. Следователно бяхме стигнали до края на Ведадо и буквално до края на пътя, където трябваше да се намира „Роландо“.

Тъкмо се чудех как да повикам Юбър, когато забелязах край реката розова двуетажна сграда, разположена навътре от улицата. Прозорците светеха и около сградата имаше висок жив плет. Отпред нямаше паркирани коли, обаче на плета бяха подпрени няколко колела.

— Трябва да е това — каза Сара.

Докато вървахме към сградата, минахме покрай висока до раменете стена. От другата ѝ страна имаше изоставена къща, почти невидима сред обраслия двор.

— Подходящо място да се отървем от раницата ти — предложих аз.

Тя кимна и двамата се заоглеждахме. И въпреки че откакто бяхме слезли от таксито не бяхме видели нито автомобили, нито пешеходци, знаех, че на всяка улица в Хавана има лос виджилантес — от ония хора, дето надничат през щорите на прозорците.

Сара надзърна над стената, после хвърли раницата си сред гъсталака от лиани.

— Извади ли всичките си документи? — попитах я.

— Не, Мак, оставих си паспорта, та полицията да може да ни намери и да ти върне пистолета.

— Добре си се сетила. — Тя май не беше в добро настроение. — Е, да вървим да пийнем по нещо.

Продължихме до края на улицата и спряхме пред оформения в живия плет портал. През него се виждаше дворът с пет-шест маси, заети от мъже с гангстерски вид, които пиеха, пушеха и играеха карти.

Хванах Сара под ръка и влязохме.

Клиентите ни хвърлиха по един бърз поглед, обаче никой не каза нищо. Бях гледал тази сцена в някакъв филм, ама не си спомнях как свършва.

Над входа на сградата висеше самоделно нарисувана табела с надпис: „Rolando — aquí jamas estuavo Hemingway“. Сара ми го преведе като „Хемингуей никога не е идвал тук“, което беше смешно и освен това потвърждаваше казаното от Антонио. Трябваше да дам адреса на семейство Невил.

Аз влязох пръв и Сара ме последва.

Предното помещение приличаше на бакалия — опушени стени с лавици, по които имаше консерви с храна. Зад щанда седеше старец и четеше вестник. Погледна ни и преди да успее да кажа, че ни праща Антонио, кимна към завесата на стената.

Минахме през завесата и се озовахме на стълбище, водещо към горния етаж.

Отгоре се носеше музика — „Имперска психика“ — и се качихме в сумрачна стая със спуснати щори, голи червени стени, бетонен под и вентилатори.

Мъже и жени седяха на овехтели тапицирани мебели, пръснати безразборно из помещението. Две-три двойки танцуваха. Всички пиеха и пушеха, а няколко двойки заграваха за главното събитие. Сигурно имаше свободни стаи. Или килер за метли.

Не видях Антонио, обаче някакъв мъж се изправи, даде ни знак да го последваме и ни изведе през друга врата на малка покривна тераса с четири маси, слабо осветена с газени лампи. Единственият клиент беше Антонио — седеше сам, пиеше бира, пушеше цигара и разговаряше по джиесема си.

Видя ни, затвори, стана и се усмихна.

— Bienvenidos.

35.

Антонио носеше тесния си черен панталон и прилепнала тениска в същия цвят, която изглеждаше малко нелепа. Не се ръкувахме, но той ни покани да седнем и ни попита:

— Трудно ли открихте мястото?

— Нямаше го в моя пътеводител.

Той впери очи в нас.

— Мислите ли, че са ви проследили дотук?

Странен въпрос от полицейски доносник.

— Вие кажете.

Антонио сви рамене.

— Няма значение. И преди съм водил тук американски туристи. Да им покажа как народът си почива след работа.

Да де. Работата за двайсет долара месечно си е уморителна.

— Наблизо ли живеете?

— Да. Това е кварталният ми бар.

Джак би ме посъветвал да му взема адреса, да го проследя до вкъщи и да му пръсна черепа. Сара би могла да подкрепи моя помощник-капитан.

— Терасата е запазена само за нас, докато свършим — осведоми ни Антонио.

— Което може да е след две минути — отбеляза Сара.

Той я погледна, без да каже нищо.

Вътре „Блак Айд Пийс“ пееха „Имам предчувствие“.

Млад сервитьор с тениска на „Атланта Брейвс“ дойде да вземе поръчките ни. Мокрият бар в „Роландо“ се свеждаше до ром и бира и тъй като тук всички печелеха по двайсетак месечно, напитките бяха по десет песо — четирийсет цента. Е, цената си я биваше. Антонио пиеше „Буканеро“, но ние със Сара си поръчахме кока-кола.

— Запечатани бутилки — инструктирах келнера. — Без чаши.

Антонио като че ли не се обиди на намека ми, че в заведението е мръсно или че има намерение да ни упои. Освен това екскурзоводът може да носеше подслушвателно устройство, обаче панталонът и

тениската му бяха толкова тесни, че преподавателят трябваше да е в задника му.

— Казахме на няколко души от групата, че идваме тука да пийнем с вас — информирах го.

— И ако изчезнете, полицията ще ме заподозре. Само че на полицията не ѝ дреме дали ще изчезнете.

Да де. Всъщност полицията щеше да е главният заподозрян в нашето изчезване.

— Как се оправдахте пред Тад и Алисън за тазвечерното си отсъствие? — попита той.

— Казах им, че ни е сполетяло възмездието на Фидел.

Антонио погледна Сара.

— Que?

— Диария.

Той се усмихна.

— Тъкмо затова отсъствах днес. Защото изядох една американска ябълка.

Задник.

Сервитърът донесе кока-колите и аз лично отворих бутилките. Никой не предложи на здравица.

Слънцето беше залязло напълно и сега на запад грееха светлините на Мирамар, а на сто четирийсет и пет километра на север, отвъд Пролива, се намираше Кий Уест, където беше в разгара си Фестивалът на фантазията. Животът има интересни обрати.

— Носите ли парите? — премина по същество Антонио.

— Кубинските закони забраняват да ви даваме щатски долари и няма причина да ви плащаме каквото и да е — заяви Сара.

Той се обърна към мен, гласа на разума.

— Получавам повечето бакшиши в щатски долари. Това няма никакво значение.

— Не носим долари, но ако онова, което ни кажете, ни интересува, ще поставя бакшиша ви в плик и ще ви го оставя в хотела.

— Май ми нямате доверие.

— По какво познахте?

— Поемам голям риск, като се срещам с вас.

— И ние също.

— Вие вече сте изложени на риск.

— Може ли да сте малко по-конкретен?

— Мога. — Антонио погледна Сара. — Имам информация, че полицията се интересува от вас.

Е, това не ме изненадваше, а и явно не се отнасяше за мене. Освен ако екскурзоводът не пазеше най-важното за накрая.

Сара впери очи в него.

— Почти няма измами и капани в Куба, за които да не съм чувала, включително такива.

— Ако това беше полицейски капан, вече и двамата да сте арестувани — каза той. — А ако смятате, че искам да ви измамя, правите голяма грешка. Вашият проблем не съм аз — а полицията.

— Вие работите за полицията — сръза го Сара.

— Всички в Куба работят на две места и водят два живота. — И прибави: — И имат две души. Така оцеляваме. — След което ни напомни: — „Кубинците се мамят един друг. Продават се един друг“. В крайна сметка всички работим за себе си.

Ясно. Екскурзоводът също страдаше от тежък случай на множествено разстройство на личността и не бях сигурен кой Антонио е дошъл на срещата.

— Добре, значи тая вечер ще продадете приятелите си в полицията за пари, а утре ще измамите нас.

— Ще трябва да поемете този риск.

— Не. Мога да пасувам.

— Можете. Но това може да ви струва свободата.

— Погледнете ме — нареди му Сара.

Кубинецът се подчини.

Тя му заговори на испански и аз познах думите „лос виджилантес“, „чиватос“ и „Полисия Насионал Револусионария“, но не и думичката за „лайнари“, което показваше, че се владее. Тъй де, не че се поддавам на етнически стереотипи, ама госпожица Ортега имаше кубински темперамент, особено когато разговаряше с човек, когото смята за комунистически лайнар, унищожил Куба.

Антонио безизразно я изслуша и накрая я похвали:

— Говорите испански по-добре от un rосо.

— Да си вървим — каза ми Сара и се изправи.

— Нека чуем защо Антонио смята, че полицията се интересува от теб — възразих аз.

Тя се поколеба, после седна и ме стрелна с извънредно ядосан поглед.

— Ваш ред е, амиго — подканих екскурзовода.

Антонио запали нова цигара и се обърна към мен — не към Сара.

— Тя е имала проблем на летището.

От Алисън ли имаше тази информация? Или от полицията?

— Не съм забелязал никакъв проблем на летището, нито пък тя ми е споменавала нещо.

— Носела е триста хиляди песо.

Виж, това вече можеше да го е научил единствено от полицията.

— Не е незаконно.

— Но е подозрително.

— Ако днес бяхте с нас, щяхте да знаете, че госпожица Ортега е направила дарение в песо на Матансаската духовна академия. А може и да сте научили, ако сте разговаряли с Лопе.

— Да, много любезно от нейна страна. Обаче полицията се интересува от останалите пари.

— Всичките са за кубински благотворителни организации. Но да се върнем назад. Обяснете ни откъде знаете какво се е случило на летището.

— Мислех, че сте наясно с това. Заради работата си имам контакти с туристи, главно американци. Полицията го намира за много полезно и иска от мен да съобщавам, ако забележа или чуя нещо подозрително. Понякога искат да наблюдавам конкретен човек — Антонио хвърли поглед към Сара, — когото вече подозират в престъпна или политическа дейност.

— А защо полицията подозира Сара Ортега в нещо?

— Те не ми казват всичко. Но освен за проблема на летището, в полицията ми обясниха, че тя е в Куба за втори път. И че е кубинка.

— Американка от кубински произход — поправи го Сара.

— Правили ли сте това и преди? — попитах го. — Да предупреждавате американски туристи — от кубински произход, — че полицията се интересува от тях? И да им искате пари?

— Задавате прекалено много въпроси.

— Съжалявам, имам още. Какво съобщавате на полицията за госпожица Ортега?

— Казвам им истината — че прави обидни забележки за кубинския социализъм.

— Споменахте ли им и за личния си интерес към госпожица Ортега?

Той се усмихна.

— Не им казвам всичко. Но им казах за ваканционната ви свалка.

— Затова ли поканихте и мен на тази среща?

— Поканих ви, защото полицията вече се интересува и от вас.

Вероятно им беше съобщил, че съм се усъмнил в честността на победата на Фидел в риболовния турнир. Освен това знаеше, че Сара няма да се срещне с него сама.

— И защо се интересуват от мен?

— Защото двамата с госпожица Ортега изчезвате заедно за определени периоди. Казахте, че след „Ривиера“ отивате във „Флоридита“, обаче установих, че не сте там, и не сте пренощували в определения ви хотел. И се отделихте от групата след Музея на революцията. Всичко това е подозрително и аз го съобщих на полицията.

— Казахте ли им, че с госпожица Ортега сме се запознали на тази екскурзия?

— Така твърдите вие.

Антонио сигурно съобщаваше на полицията грижливо подбрана информация, както правят всички полицейски доносници, за да се докарват. Така правят и задниците.

— Казах им също, че госпожица Ортега е разпитвала за неразрешено посещение на плажа — продължи той.

— И разбира се, сте им казали, че сте й предложили да я заведете на нудистки плаж.

Екскурзоводът пак хвърли поглед към Сара. Може би си мислеше как е щяло да е — ако в картинката не съм се появил аз. Всъщност сигурно си беше представял срещата със Сара Ортега по съвсем друг начин. Без мене. И как ще я осведоми, че полицията се интересува от нея, ще ѝ обясни, че може да ѝ помогне, и ще ѝ разкрие какво очаква в замяна. Развинтена фантазия, само че по някое време трябваше да е разбрал, че Сара Ортега не е от ония жени, дето можеш да ги вкараш в кревата по този начин. А после в картинката се бях появил аз и фантазията му се беше преобразила в по-реалистичната възможност да

прибере петстотин долара. Е, той наистина разполагаше с известна информация, обаче не споменаваше за „Пескандо Пор ла Пас“, нито за срещата ми с Джак Колби в „Насионал“, тъй че моята вина се изразяваше във връзката ми с госпожица Ортега, чиято вина пък беше нейният произход.

— Не ни казвате нищо, за което да не сме се досетили и сами — осведомих го. — Така че... ще платя сметката и ще се включа в колективния ви бакшиш в края на екскурзията.

— Екскурзията ще свърши за вас по-рано, отколкото си мислите. Защо ли знаех, че ще го каже?

— Искате да кажете, че ще ни експулсират ли?

— За съжаление ще ви се случи нещо друго.

Какво ли можеше да е това нещо друго?

Антонио запали нова цигара от предишната.

— Както знаете, в Америка и Куба има хора, които не искат отношенията между двете страни да се нормализират. Самият режим се колебае. Може би се страхува от последиците.

Ние със Сара мълчахме и той продължи:

— Може да сте чули, че при пристигането на риболовната флотилия на кея е имало антиамериканска демонстрация.

Наистина бях чул, обаче отговорих:

— Това няма да допринесе за подобряване на отношенията.

— Няма. А и демонстрацията не е била спонтанна. Била е...

— Инсценирана?

— Да. Инсценирана. От Министерството на вътрешните работи.

— Екскурзоводът погледна Сара. — Госпожица Ортега със сигурност знае, че това е изключително влиятелно министерство, което отговаря за вътрешната сигурност, граничната охрана и полицията. Те силно се противопоставят на нормализирането на отношенията. Страх ги е от — той посочи на север — онова там.

— От Републиката на раковината ли?

Антонио явно не ме разбра.

— От Америка. От настъпващата нова реалност. Обаче Министерството на вътрешните работи търси повод, който да спре кубинското размразяване и да предотврати свободния достъп на американци в страната. И за съжаление този повод ще бъде арестът на госпожица Ортега. Заедно с вас.

Не бях сигурен дали казва истината, или се опитва да ни уплаши, за да му дадем голям бакшиш.

— Аз по никакъв начин не съм свързан с Куба.

— Така твърдите вие. Но знам, че полицията ви проверява. Чрез интернет. И чрез свои източници в Кий Уест. Проверяват и дейността на госпожица Ортега в Маями.

Това вече беше кофти. Е, когато бях продал „Мейн“, бях закрил уебсайта си, обаче полицията все пак можеше да открие нещо и да ме свърже с „Голямата риба“. Що се отнасяше до Сара, от самата нея знаех, че не се е афиширала в Маями. Погледнах я — изглеждаше хладнокръвна и спокойна.

— Не съм сигурен кога ще ви арестуват — продължи Антонио.
— Но някоя нощ сигурно ще почукат на вратите ви... или на една врата, ако спите заедно. — И прибави: — Обикновено го правят, когато сте най-уязвими — когато сте в кревата — и когато всички други спят.
— След което последователно погледна Сара и мене в очакване на реакцията ни.

— Щом в полицията не ви казват всичко, защо са ви казали това?
— поинтересувах се аз.

Струва ми се, че той очакваше да се развълнуваме повече, и отговорът му се позабави.

— Наредиха ми да съм на разположение за разпита ви в полицията, за да ви изоблича и да дам писмени показания.

— Добре, ако ви платим петстотин долара, какво да правим с тази информация?

— Трябва да напуснете Куба.

— Ако ви послушаме, полицията ще заподозре, че сте ни предупредили.

— А ако ви арестуват, вие ще им разкриете, че съм ги предал.

— Няма да направим такова нещо, амиго.

— Ще го направите, разбира се. Играта много опасна игра. Затова и за мен е не по-малко важно да напуснете страната.

Детекторът ми за баламосване пицеше, обаче го попитах:

— Добре, как да напуснем Куба?

Той не прие въпроса ми като реторичен.

— Поразпитах тук-там и мога да ви кача на британски круизен кораб, който напуска Хавана след два дни. Отплава за Бриджтаун на

Барбадос.

Тази седмица за втори път ми предлагаха да избягам с кораб. Изглеждаше прекалено добре, за да е вярно, но все пак проявих интерес:

— Колко?

Антонио си даде вид, че размишлява, после отговори:

— Колкото е останало от тристате хиляди песо на госпожица Ортега, плюс хиляда щатски долара — които ще ми трябват за подкупи на кея.

Ловък търговец. Петстотин за рекламираната холна гарнитура, ама за още хиляда, плюс всичките ни песо, щял да прибави още два стола и круиз до Барбадос.

— Трябва да си помислим — каза Сара.

— Няма какво да му мислите. И ми отговорете до утре по обяд. Утре ще ми трябват и хилядата долара, за да уредя пътуването ви. Тристате хиляди песо ще ми дадете накрая, преди да се качите на кораба.

Ние мълчахме и Антонио продължи да ни убеждава.

— Заради американското ембарго никой кораб, от каквато и да е националност, който е посетил Куба, после шест месеца не може да влиза в американски пристанища, затова тук не идват много круизни кораби, но за щастие този британски лайнер, „Бреймар“, никога не навлиза в американски води и в момента е в Хавана. Много американци пристигат в Куба, като взимат полет до Бриджтаун, където е пристанището на домуване на „Бреймар“, така че би трябвало без проблем да ви качим на борда за плаването до Барбадос.

— Тогава защо сте ни вие?

— За да ви преведа през охраната и паспортната проверка — имената ви са в черния списък, не забравяйте.

„Много ти благодаря за това, задник такъв“.

— Това е единствената ви възможност да напуснете острова.

— Разбрахме. Утре ще получите отговора ни.

— Ако се обадите в американското посолство, ще поставите вашия Държавен департамент в трудно положение в този момент на деликатни дипломатически преговори — предупреди ни Антонио.

Дали не трябваше да го открехна, че Сара Ортега и държавният секретар са били едва ли не съвипускници в Йейл?

— А ако се опитате да влезете в посолството, полицията ще ви спре, ще открие, че сте в черния списък, и ще ви арестува.

Дали не трябваше да му напомня, че Ричард Невил искаше да го арестуват? Писателят щеше да изкляри от това повече, отколкото ние със Сара.

Антонио не преставаше.

— Ако ви арестуват или по някакъв начин успеете да избягате от Куба, вашата група ще бъде експулсирана. Вече се е случвало. Освен това, също като в миналото, за да увеличи напрежението, режимът ще отмени много посещения на добра воля, например турнира „Риболов за мир“.

Това пък защо го споменавахте? За да види дали ще реагирам ли? Тази новина не ме зарадва, обаче не я коментирах.

— Ясно ви е, че ние с госпожица Ортега сме туристи и сме се запознали на тази екскурзия. Тук сме напълно легално, за да се запознаем с кубинската култура, а не да сваляме режима.

Антонио се усмихна и търпеливо отговори:

— В Куба няма значение дали сте виновни, или невинни. Важна е политиката. Ще ви напомня, че вашият сънародник Алън Грос получи петнайсет години за шпионаж и прекара пет години в затвора, а беше невинен.

— Явно не е имало някой като вас да го предупреди.

— Да, с мен наистина сте извадили късмет.

— В Америка казваме, че с приятели като вас нямам нужда от врагове.

Екскурзоводът очевидно не беше сигурен дали го обиждам, или му правя комплимент.

— Въпреки различията между нас аз всъщност ви харесвам и се радвам, че имам възможност да ви помогна да преодолеете сполетелите ви затруднения — увери ни той.

— За които преди това сте допринесли. Нещо друго?

— Моите петстотин долара — предполагам, ще се съгласите, че съм си ги заслужил.

— Утре заран ще ви чакат в плик на рецепцията.

— И хилядата долара за подкупите.

— В същия плик.

Понечих да се изправа, но Антонио ме спря.

— Разбирате, че ви подарявам живота — и вашата свобода. — Обърна се към Сара и погледите им се срещнаха.

Екскурзоводът ѝ каза нещо на испански и въпреки че не знам езика, разбрах точния смисъл на думите му.

Сара дълбоко си пое дъх и си помислих, че ще му се разкрещи, обаче тя овладя гласа си, отговори му почти кротко и поклати глава. Антонио прибави още нещо и Сара кимна.

Той ме погледна, може би за да види дали съм загорял каква е сделката. Погледнах Сара и тя ми каза:

— Всичко е наред.

После стана.

— Време е да си вървим.

Аз също станах, обаче Антонио остана седнал.

— Не биваше да се връщате — каза на Сара той.

Тя кимна.

— Но аз ще ви измъкна оттук.

Сара кимна повторно.

Хванах я под ръка и си тръгнахме. Фарел пееше „Защото съм щастлив...“

36.

Спряхме на тъмната тиха улица.

— Наистина ли чух каквото си мисля? — попитах Сара.

Сара кимна.

— Той ми каза, че в „Роландо“ давали стаи на час. Отговорих му, че не мога да го направя, докато ти седиш там.

— Колко време според тебе щеше да отнеме?

— Не е смешно.

— Извинявай.

— Обаче се уговорихме да дойде в стаята ми утре към полунощ.

— Добре. И той си мисли, че сте се разбрали, така ли?

— Мисли си, че съм се уплашила. И че на мен също ще ми достави удоволствие.

— Не мога да повярвам, че тоя изрод действително го е направил в мое присъствие, та дори и на испански!

Сара хвърли поглед назад към „Роландо“.

— Той просто си мисли, че съм разпасана жена и че с теб сме случайни любовници. И също смята, че ти ще се согласиш да спя с него, ако това е условието да ни помогне да избягаме. Казах му, че ще разговарям с теб и че съм сигурна, че ще се согласиш.

— Може би трябваше да го предвидим.

— Аз го очаквах. Още от първия ден. — Помълча, после каза: — Утре вечер трябва да заминем.

— Да. — Съмнявах се, че ни следят, но за всеки случай трябваше да сме предпазливи. — Не бива да взимаме раницата ти тази вечер.

Тя погледна към изоставената къща, после се обърна към моста над реката.

— Добре. Хайде да отидем до Мирамар и да хванем такси.

Стигнахме до тесния мост над Рио Алмендарес. Оттам Мирамар приличаше на приятно предградие във Флорида през 50-те години на миналия век. Виждах защо чужденците и комунистическият елит са избрали да живеят в този квартал, далече от двата милиона по-неблагополучни кубинци, които се тъпчеха в разрухата на Хавана.

Слязохме от моста и тръгнахме по улица, обточена с палми и къщи в пастелни тонове. Улиците в Мирамар се пресичаха под прав ъгъл и Сара явно познаваше района. Завихме на север и тя посочи с ръка.

— Главният булевард, Авенида Куинта, е нататък. Там ще хванем такси.

— Забеляза ли, че Антонио пак спомена за „Пескандо Пор ла Пас“? — попитах, докато вървахме.

Сара нямаше какво да отговори.

— Възможно е полицията да подозира, че имам някаква връзка с това. Или пък ще открият връзката в резултат на проверката си в интернет. И тогава ще ни причакат в Кайо Гилермо.

— Ще мислим за това, когато стигнем там.

Тази стратегия не я бяхме учили в армията, обаче проблемите с операцията — включително тръгването на Едуардо по пътя на спомените — се трупаха толкова бързо, че не си струваше да споря.

Сара се загледа в добре поддържаните къщи от двете страни на улицата.

— Тези комунистически свине имат клубове на плажа, отлична храна и достъп до чуждестранни стоки, за каквито кубинският народ може само да мечтае.

— Сигурно се разкъсват от угризения.

— Те са лицемерни лайнари.

И ако режимът паднеше, изгнаниците щяха да се завърнат и да се заселят в Мирамар. Представях си как Карлос открива там клон на кантората си.

— Съсредоточи се върху операцията. Не върху обитателите на Мирамар.

— Не ми чети лекции. Ти не си кубинец.

— Не ти чета лекции. Казвам ти — овладей омразата си и мисли защо сме тук и как да се измъкнем.

Сара не отговори.

Послушах собствения си съвет и се замислих за всички изненади, с които се бяхме сблъскали след слизането от самолета. Бог се опитваше да ни каже нещо. И ми се струваше, че знам какво е то.

— За колко време ще стигнем, ако отгук направо заминем за Кайо Гилермо? — попитах.

Сара не отговори.

— Колко? — повторих.

— Около осем часа.

— За няколкостотин долара може да вземем такси до Кайо и ще стигнем там преди разсъмване, ще се качим на „Мейн“ преди да са излезли на риболов и ще сме в Кий Уест тъкмо навреме за намалението в баровете.

Сара ме хвана за ръка.

— Нали каза, че пътят към дома минавал през Камагуей?

— Казах го, да. Обаче преди Антонио да ни съобщи, че полицията е по петите ни. Или че властите може да наредят на флотилията да си замине.

— Защо вярваш на всичко това?

— Защото може да е вярно. — Напомних й: — Утре в полунощ имаш среща с него, така че сега е моментът да избягаме от Хавана.

Тя пусна ръката ми и не ми отговори.

Стигнахме до Авенида Куинта, широк булевард с разделителна ивица, фланкиран от тропически дървета и големи къщи. Няколко таксите намалиха, после ни отминаха.

— Е, до хотела ли искаме такси, или до Кайо?

— Утре вечер заминаваме за провинция Камагуей.

— Изслушай ме. Даже Антонио да греши за това, че ще наредят на флотилията да си замине, даже да лъже, че полицията ще ни арестува и че сме в черния списък, да допуснем, че казва истината за това, че полицията ни проверява. И ако открият връзката ми с „Голямата риба“ и утре заминем за Камагуей, докато стигнем в Кайо Гилермо, те вече ще ни чакат там. И не само ще ни арестуват, но ще пипнат и парите. А също нотариалните актове и... каквото и да е онова другото нещо. Разбираш ли всичко това? Разбираш ли и какво ще правят с тебе, ако попаднеш в кубински затвор?

Сара помълча, после отвърна:

— Ти замини за Кайо Гилермо, щом искаш. И когато стигнеш там, можеш или да ме изчакаш, или с Джак и Фелипе да отплавате с моя транспорт.

Онова, което я мотивираше, явно беше прекалено силно и надделяваше над логиката, фактите и дори над страха.

— Добре... успя да ме засрамиш. Ще изпълня обещанието си.

— Всичко ще бъде наред. — Тя отново ме хвана за ръката. — С теб се чувствам в безопасност.

Щеше ми се да можем да кажа същото.

Сара посочи по булеварда.

— Ей там е Музеят на Министерството на вътрешните работи, който е включен в нашата програма. Там се подиграват с многобройните опити на ЦРУ да убие Кастро.

— Изненадан съм, че експлодиращите пури не са сработили.

— Историята на американската интервенция в Куба е пълна с провали.

И на мен ми беше хрумнало същото в Кий Уест.

— Но ние с теб ще променим тази статистика.

— Аха. Такси?

Тя кимна.

Слязох на улицата и спрях първото минаващо такси, хубав нов модел „Тойота“, която не вонеше на синьо сирене.

— Хотел „Парке Сентрал“ — упътих шофьора.

Сара му каза нещо и проведеха кратък разговор на испански. Тя отпусна глава на рамото ми и прошепна в ухото ми:

— Помолих го да ни закара в някоя „каса партикулар“ във Ведадо — частен дом, в който дават стаи под наем, обикновено без излишни въпроси. — И поясни: — Не бива да рискуваме през нощта да почукат на вратата ни. Нито пък Антонио да подрани. — Стисна ръката ми. — Утре сутрин ще се приберем в хотела и ще се присъединим към групата. А след груповата вечеря ще приберем моята раница и ще заминем за Камагуей.

— Добре.

Шофьорът мина по тунела под Рио Алмендарес и навлезе във Ведадо. Сара поговори с него, после ми каза:

— Обясних му — той се казва Томас, — че сме от персонала на канадското посолство и тъй като и двамата имаме съпрузи, трябва да намерим много дискретна „каса“, където няма да ни искат паспорти.

— Май не ти е за пръв път.

Тя се вживя в ролята, прегърна ме и почнахме да се натискаме като разгонени зайци. Погледнах Томас, който наместваше огледалото си. Явно не беше подозирал, че канадците са толкова страстни.

След няколко минути спряхме пред малка къща, почти изцяло скрита сред буйна растителност. Шофьорът слезе и почука на вратата. Какъвто ни беше късметът, това сигурно щеше да се окаже домът на Антонио.

На прага се появи възрастна жена, двамата с Томас си казаха нещо и той ни даде знак да отидем при тях. Слязохме от таксито и Сара и възрастната жена — Камила — си поговориха около минута, после Сара се обърна към мен.

— Тук става. Дай му двайсетачка.

Връчих на Томас едномесечна заплата, а той ми намигна и ни пожела buenas noches. Без да попита за багажа и паспортите ни, Камила ни покани вътре, огледа уличката, после затвори и заключи вратата.

Предната стая на тая „каса партикулар“ беше малка и овехтяла, но спретната и чиста. На стената висеше красива черно-бяла фотография на младия Фидел. Камила ни показа банята и кухничката, където, преведе ми Сара, сутринта можело да си направим кафе, безплатно. Цената за стаята била пет ККВ в аванс и аз дадох десетачка на Камила, което я зарадва, и тя ни предложи останалия от вечеря ориз с фасул, ако сме гладни.

— Питай я дали случайно има „Канейдиън Клъб“.

Сара й каза нещо и Камила ни наля две чаши ром, подарък от заведението.

После ни заведе в нашата стая, миниатюрно помещение, задръстено от двоен креват и дървена пейка. На стената срещу леглото — където би трябвало да е плоскоекранният телевизор — имаше разпятие.

Камила се усмихна, пожела ни buenas noches и аз заключих вратата след нея.

— Тук в безопасност ли сме? — попитах.

Сара посочи разпятието.

— Той бди над нас.

Ама пък виж какво му се беше случило на него.

Чукнахме се и надигнахме чашите.

— Какво ти се прави? — попитах.

— Искам да разкарам тези дрехи и да правим секс.

Тъкмо каквото си мислех.

Лежахме в тъмната стая, голи и потни.
— Освен парите, защо всъщност сме тука?
— За нотариалните актове на откраднатите имоти.
— Друго?
— Нещо, което ще разбереш още щом го видиш.
— Струва ли си да рискуваме живота си за него?
— Довери ми се, Мак.
— Нали това правя.
— Обичаш ли ме?
— Дойдох заради парите, но ще остана заради любовта.
Тя се претърколи отгоре ми.
— Ще имаме всичко. Пари, любов и... справедливост.
Дано имяхме и дълъг живот, та да можем да им се насладим.

37.

Станавме преди разсъмване, облякохме се и тихомълком се измъкнахме от четиризвездната „каса“ на сеньора Камила.

Според Сара оттам не било далече до Площада на революцията и тръгнахме пеш да търсим такси. По тъмната улица нямаше много коли и пешеходци, обаче една патрулка на Полисия национал революционария намали и шофьорът ни измери с поглед. Добре че не носех глока.

Излязохме на площада и видях сградата с осветения от прожектори метален силует на Че Гевара. „Hasta la Victoria Siempre.“

— Това там е Министерството на вътрешните работи — министерството на изтезанията и репресиите — каза Сара. — Ще го съборим, когато падне режимът. Проектирала съм красива сграда за това място.

— Добре. Сегашната е грозна.

— Отвътре е още по-грозна. А ако някога я видиш отвътре, никога повече няма да я видиш отвън.

Не се и съмнявах. Имах чувството, че е минала цяла вечност от първия ми ден в Хавана, когато се бяхме снимали на този площад със Сара Ортега. Ако тогава знаех каквото знаех сега... кой знае?...

Сара забеляза един черен „Кадилак“, най-вероятно модел 1957-ма, и тръгнахме към него.

— Какво ще правим с предложението на Антонио? — попитах.

— В сейфа на хотела имам хиляда и петстотин долара, които ще му дам тази сутрин. Ще се уговорим да му дам триста хиляди песо довечера, когато ме увери... в моята стая... че ще можем да се качим на кораба за Барбадос. — И добави: — Просто трябва да издържим днес.

Антонио сигурно беше адски доволен от себе си. Хем щеше да се чука, хем щяха да му платят.

Шофьорът на кадилака спеше. Събудихме го и той ни закара до „Парке Сентрал“.

Още не сервираха закуска, обаче успях да отмъкна две чаши кафе и ги занесохме в моята стая.

Нямаше признаци някой да е влизал или да я е претърсвал и пътеводителят и картата на съкровищата си бяха в раницата ми.

Сара включи Теле Ребелде и заяви:

— Имам силното предчувствие, че днес ще се срещнем с нашия човек.

— Ами, или днес, или никога.

— А ако не стане... имаме картата. Нищо повече не ни трябва.

А бе, нямаше да е зле да ни закарат до Камагуей. Ама защо да го споменавам?

Тя си допи кафето, стана и каза:

— Ще се видим в салона за закуска.

— Дръж се любезно с Антонио.

— Той не очаква да се държа любезно. Очаква да си ме бива.

Тя излезе и аз се съблякох и отидох под душа, от който днес течеше топла вода. Божи знак.

Седях в салона за закуска, пиех кафе и чаках Сара. Антонио го нямаше, обаче Тад беше там. Стана от масата си и дойде при мен.

— Как си?

— Ще ми се тоалетната на рейса да работеше.

— Можем да се отбием в някоя аптека и да ти вземем нещо.

— Само оризова каша може да ме оправи. Все пак благодаря.

— Сара ще дойде ли с нас?

— Да.

Тад седна, без да го каня.

— Може ли да съм откровен с теб?

— Естествено.

— Вие със Сара пропуснахте голяма част от тази екскурзия.

„Още нищо не си видял“.

— Накрая трябва да пратя отчет в Службата за контрол на чуждестранните активи и ако вашите отсъствия продължат, може йейлската учебна група — включително вие двамата — да си има проблеми.

— Съжалявам, Тад. Определено не искам да си имам никакви проблеми със Службата за контрол на чуждестранните активи. Но ти разбираш, че ние май се... свалихме и тя... ние де, имаме нужда от известно време сами.

— Разбирам, но...

— Как върви с Алисън?

— Но вие сте приели условията...

— Обещавам, че няма да се налага да се безпокоиш за нас през останалата част от екскурзията.

— Добре. Благодаря. — Той се поколеба. — Антонио ни разпитва с Алисън за вас.

— Сериозно?

— Има ли... някакъв проблем, за който трябва да съм информиран?

— Много мило, че питаш.

— Е?...

Е, това можеше да е възможност да прикрием следите си. И задниците си.

— Това е Куба, Тад. И Сара Ортега е противничка на Кастро, а Антонио е чивато. Знаеш ли какво е това?

— Да.

— Тогава другия път, когато почне да те разпитва за нас, му кажи да върви на майната си.

— Ъъъ...

Наведох се към него.

— Ако със Сара случайно не се появим някоя сутрин, моля те, направи ни услуга и се обади в посолството.

Тад сякаш изгуби дар слово. И попребледня. Накрая успя да произнесе:

— Може би трябва да напуснете страната.

— Обмисляме го.

— Добре... мога ли да ви помогна?

Тад наистина беше добро момче. И знаех, че ще се обади в посолството, когато утре заран двамата със Сара не се появим. А от посолството щяха да се обадят в Министерството на вътрешните работи, откъдето щяха да отрекат, че са ни задържали — което можеше да е вярно, но можеше и да не е. Така или иначе, май се бях

подсигурил максимално, давайки му две правдоподобни причини за нашето изчезване — пленници на любовта или на държавата.

— Днес може би трябва да отидете в посолството — посъветва ме Тад.

Това нямаше да е възможно, ако Антонио не лъжеше, че сме в черния списък, а и във всеки случай посолството беше само отчаяна възможност. Следващата ни спирка щеше да е Камагуйей.

— Може просто да изпадам в параноя — отвърнах аз.

— Ами... това е Куба...

— Да. Моля те, не споменавай на никого за това. Тримата с тебе и Сара може да го обсъдим утре.

— Добре.

— Дано нашите проблеми не доведат до експулсирането на цялата група.

На лицето му се изписа измъчено изражение.

— Отивам да си взема оризова каша. Ти искаш ли?

Тад ме погледна.

— Не... — И се изправи. — Съжалявам за всичко това.

— Не е по твоя вина. Между другото, Лопе също е чивато и знае английски.

Тад пребледня още повече, кимна и се върна на масата си при Алисън. Наистина не разбирах защо още не я е забол. Сигурно поради липса на самоувереност.

Сара влезе в салона. Изглеждаше освежена и красива с тесните си бели дънки, синя тениска с яка и бейзболна шапка — същите дрехи, с които беше дошла на яхтата ми преди милион години. Спомних си, че тогава си бях помислил колко страотно ще е да правя секс с нея.

Тя седна.

— Умирам от глад.

— Хайде да си вземем оризова каша.

— Какво?!

— Тад пита как сме.

— Ааа.

Предадох й разговора си с него и заключих:

— Тад вече знае, че заради лошото ти отношение към режима двамата с теб може да сме нарочени от полицията.

— Не съм сигурна, че е трябвало да му го казваш.

— След като утре заран не се появим на проверката, той ще се свърже с посолството и ще им го съобщи.

— Предпочитам първоначалния план — да му оставим съобщение, че сме заминали на плаж и ще се върнем навреме за обратния полет.

— Това е план А. План Б предвижда възможността да сме отишли на гости на Министерството на вътрешните работи.

Тя помълча, после отбеляза:

— Или си много умен, или... сам си се надхитрил.

— Знам кое е от двете.

— Трябва да се съветваш с мен, преди да променяш плана.

— Тактиката и стратегията трябва да се променят бързо с оглед обстановката на бойното поле. Нали затова ме наехте.

Сара кимна.

— Остави ли плик за Антонио?

— Да. Това бяха последните ми долари.

— Знам къде има още.

Тя се изправи.

— Ще закусваш ли?

— Донеси ми само оризова каша. И вземи и за теб.

Сара отиде при бюфета.

Отпих от кафето. В цивилния свят казваме, че животът е низ от избори. В армията използваме думата „решения“, която като че ли има повече тежест и повече последици от „избори“. Правилните избори накрая ти осигуряват здраве, богатство и щастие. За грешните решения моментално те наказват.

Е, ако щях да умирам тук, нямаше да е понеже ме е изненадал някой задник с РПГ, а защото бях взел няколко грешни решения, първото от които беше да оставя Сара Ортега да прави грешни избори.

И все пак... Сара притежаваше онова качество, което е задължително за успеха в живота и боя — самоувереност. Както и вярва, че Бог и справедливостта са на нейна страна. Тогава как можех да сбъркам, следвайки я чак до края на дъгата, където шейсет милиона долара лежаха в една пещера и ни очакваха? Екипната работа е гаранция за успех.

38.

Със Сара седнахме в средната част на рейса. Пак ни возеше Хосе и Антонио скочи в автобуса с нова енергия, шестгодишна заплата в джоба и мечти за още в главата. Да не споменавам за срещата му с дръзката и красива Сара Ортега. Щеше да покаже на кучката от Маями Бийч кой командва парада.

— Днес отиваме в Забранената зона — съобщи той и поясни:

— „Ведадо“ означава Забранена зона. Едно време този район е бил ловен резерват извън градските стени на Хавана, до който е имала достъп само висшата класа.

На кой му пука?

Антонио продължи да дрънка, докато рейсът навлизаше във Ведадо по Малекон. От време на време екскурзоводът се опитваше да срещне погледа ми, може би за да се увери, че има моето съгласие. Или за да ми покаже, че когато чука Сара, ще чука и мене. Почти не поглеждаше към нея. Задник.

Тад седеше мълчаливо и явно продължаваше да се измъчва. На няколко пъти погледна Антонио — явно го виждаше в нова светлина. Тад откриваше Куба сам — и не всичко беше румба.

Сара ме хвана за ръка.

— Почти сме си вкъщи.

Същото вероятно си е мислила Амелия Еърхарт.

Минахме край Паметника на жертвите от „Мейн“ и Антонио ни информира:

— След неуспешния десант в Залива на прасетата народът на Хавана разби американския орел на паметника и сега там има плоча със следния надпис: „На загиналите от «Мейн», които бяха пожертвани от алчните империалисти в стремежа им да завладеят остров Куба“.

Нещо в превода сто на сто се губеше.

Минахме и край Площада на достойнството, където се намираше Антиимпериалистическият форум, и това вдъхнови Антонио за нова антиимпериалистическа реч.

Както бях подозирал, екскурзоводът беше комуняга заради облагите, опортюнист и чивато, ентусиазиран машинатор и изобщо аморална свиня. Можех да му светя маслото и окото ми нямаше да мигне.

Докато минавахме покрай американското посолство, забелязах кубинските полицаи пред портала. Имаше голяма вероятност нашите имена със Сара да са в списъка им и да разполагат със снимките ни от летището. Все още не бяхме точно бегълци, нито пък бяхме сред най-издирваните лица, но ако се вярваше на Антонио, нямаше как да влезем в посолството — нито да излезем от страната — без негова помощ.

— А сега отдясно ще видите статуята на Ленин — обяви той, обаче се оказа, че статуята е на Джон Ленън, а не на Владимир Илич. Йейлските питомци се засмяха и Антонио се усмихна. Тази сутрин беше в добро настроение.

Рейсът лъкатушеше по улиците на Ведадо, за да имаме възможност да разгледаме и оценим успехите на кубинския социализъм, и по едно време спряхме при паметника на американските комунисти и шпиони Джулиъс и Етел Розенберг, който винаги бях искал да видя.

Влязохме през портала на грамадно гробище, Некрополис Кристобал Колон, иначе казано Христофор Колумб, където според Антонио имало над петстотин големи мавзолеи, параклиси, гробници и галерии, както и хиляди надгробни камъни. Ако си носех глока, това щеше да е подходящо място да го очистя. Не че с това щях да реша проблемите ни. Ама пък щях да се почувствам добре.

— Богаташите и известните личности, колониалните аристократи, военните герои, търговците, художниците и поетите — всички те почиват тук наред с мъчениците на революцията — закаканиза Антонио, все едно искаше да ни продаде някой парцел. — Накрая смъртта прави всички равни.

Вярно си е.

Рейсът бавно продължи през огромния парк, покрай гръко-римски храмове, миниатюрни замъци, мавзолеи, украсени с херувими и ангелчета, и даже една египетска пирамида. Хрумна ми, че мъртъвците в Хавана имат по-хубави домове от живите.

Хосе спря на площада до една църква във византийски стил и всички слязохме.

Антонио ни изнесе лекцията си за гробището, подправена с марксистки наблюдения за екстравагантността на богатите дори в смъртта. Оказва се, че все пак *можело* да вземеш богатството си и отвъд.

— Сега можете да поразгледате сами — позволи ни екскурзоводът. — Моля, върнете се в автобуса след половин час. — И прибави: — Госпожице Ортега, да не се налага да идвам да ви търся. — После се усмихна и неколцина йейлчани се засмяха.

Сара не му отговори, но ме осведоми:

— Наистина ми се ще да се срещна с него довечера в стаята си.

Представих си Антонио в нейния креват с единия край на кабела на нощната лампа, увит около топките му, а другия — пъхнат в контакта.

— Най-доброто отмъщение е да го оставиш да виси пред стаята ти със спаднало его и вдигната пишка — отвърнах.

Тя се разсмя.

Йейлската група се раздели на по няколко души и всички се запиляха из гробището, проектирано ортогонално с широки авенидас, калес и плазас — истински град на мъртвите.

Сара ме хвана под ръка и ме поведе покрай един внушителен мавзолей на испанското кралско семейство към по-скромен гроб с надпис „Амелия Гойри де ла Хос“ и мраморна статуя на жена с бебе в ръце. Наоколо стояха или коленичеха десетина души, а самият гроб беше отрупан с огромно количество свежи цветя.

— Това е гробът на Ла Милагроса, Чудотворката — каза Сара.

— Аха.

— Умряла при раждане на трети май хиляда деветстотин и първа и я погребали тук с мъртвороденото ѝ бебе в краката ѝ. Дълги години след нейната смърт опечаленият ѝ съпруг идвал на гроба по няколко пъти на ден. Когато пристигал, винаги хващал една от онези месингови халки и почуквал, а след това си тръгвал заднишком, за да гледа гроба ѝ колкото може по-дълго.

Всъщност някои от посетителите правеха тъкмо това.

Сара млъкна, вторачена в гроба, после продължи:

— След смъртта на мъжа ѝ отворили саркофага и тялото ѝ било непокътнато — признак за святост в католицизма. А бебето, което погребали в краката ѝ, се гушело в ръцете ѝ.

Да бе!

— Оттогава я наричат Ла Милагроса и ако ѝ се помолиш за чудо, ще го направи.

Трябваше да дойдем тук по-рано.

Сара се приближи до гроба, почука три пъти с месинговата халка и коленичи при другите, главно жени. След като се помоли и прекръсти, се изправи и отстъпи заднишком с лице към статуята.

После ме хвана под ръка и продължихме по сенчестата алея между гробовете и статуите.

— Много бездетни жени се молят на гроба на сеньора Гойри да забременеят.

— Извинявай, ама това не е чудо, за което бих се молил.

Тя се усмихна.

— Спокойно. Помолих се за успеха на операцията и за щастливото ни завръщане у дома.

Виж, това вече щеше да е чудо.

Разходихме се из гробището, което беше пълно с туристически групи, и всеки път, щом се разминавахме с някой йейлчанин, казвах на Сара:

— Виждам мъртъвци.

Тя не го намираще за смешно, обаче изглеждаше в по-добро настроение от снощи, след предложението на Антонио, и сподели:

— Радвам се, че напускаме Хавана и заминаваме за Камагуей.

— Ако през следващите няколко часа не се срещнем с нашия човек, как ще стигнем там?

— Карлос имаше резервен план.

— А именно?

— Една фирма за превози в Мирамар, която обслужва чуждестранните бизнесмени и ще ни закара докъдето искаме в Куба. Плащане в брой, без въпроси и без документални следи от пътуването.

Щеше ми се да го знаех снощи, когато се опитвах да я уговоря да вземе такси до Кайо Гилермо.

— Когато стигнем в Камагуей, ставаме пешеходни туристи и изследователи на пещери — добави Сара.

— Добре. А как ще пренесем толкова сандъци до Кайо Гилермо?

— Ще откраднеш камион.

— Ясно.

— От Камагуей до Кайо е двеста и деветдесет километра. Ще ги вземем за три-четири часа.

— И какво ще правим, щом стигнем там?

Тя помълча, после отвърна:

— Ще отидем в един курортен хотел, „Мелия“, и ще седнем в лоби бара.

А бе знаех си аз, че все някой трябва да е наясно какви ще ги вършим в Кайо Гилермо. Оказа се, че този някой била Сара.

— Като се започне от снощи, всяка вечер в седем там ще има човек, който знае как изглеждаме и ще установи контакт с нас.

— Парола?

— Той или тя ще каже: „Радвам се да ви видя тук“.

И аз щях да се радвам.

— И ще ни обясни как да пренесем товара на „Мейн“.

— Добре.

— В хотел „Мелия“ отсядат главно европейски и канадски туристи, така че няма да бием на очи — продължи Сара.

— А къде ще паркираме камиона с шейсетте милиона долара, докато пием вътре?

— Казаха ми, че паркингът на хотела се виждал от лоби бара. Или пък ти ще останеш в камиона с пистолета си.

— Може ли да си взема някоя и друга бира, докато чакам?

— Ще импровизираме, когато стигнем в хотела.

Имах още въпроси, обаче тя ми беше казала достатъчно — последната част от този план, — за да продължа и без нея. Всъщност тъкмо затова ми го казваше.

— Добре. Ясно.

Сара ме хвана за ръка и продължихме през тихото гробище, после тръгнахме обратно към рейса.

Освен на гроба на Ла Милагроса в неделната утрин нямаше много местни посетители и бяхме сами на алеята, освен някакъв мъж с черна риза, който вървеше срещу нас. Изглеждаше трийсетинагодишен, висок и слаб, и носеше слънчеви очила с извити рамки.

— Забелязах този човек край рейса — казах на Сара.

Когато се приближихме, тя се вторачи в него, пусна ръката ми и забавихме ход.

Мъжът стигна на три метра от нас, огледа се и спря.

Е, не исках да съм с гръб към него, затова и ние спряхме на около метър и половина. Известно време тримата мълчахме, после Сара го поздрави:

— Buenos días.

Той отговори на поздрава и я попита на английски:

— Интересувате ли се от кубинска керамика?

39.

По пътя от гробището към „Парке Сентрал“ Тад ни напомни, че следобедът ни е свободен — за пълноценни индивидуални културни преживявания — до лекцията на професор Нейлбъф в пет часа. В шест и половина — вечеря в „Мама Инес“.

— Главният готвач Еразмо е готвил за Фидел Кастро и Уго Чавес — осведоми ни той. — И също за Джейн Фонда, Джак Никълсън и Джими Картър.

Всичките тези бяха получили пенсионерско намаление.

Е, дългоочакваната ни среща с нашия човек в Хавана се оказа безинтересна от срещата на Сара с Марсело на Малекон. Мъжът просто пъхна в ръката ѝ рекламна листовка на нощен клуб на име „Кабаре Лас Вегас“. Иначе хвърляш такива неща в първото срещнато кошче, обаче той беше казал вълшебните думи, затова на път за рейса Сара я проучи и после ми я подаде.

Имаше написан с молив адрес: Кале 37, №570, Ведадо. И час: 22:00.

Тя ми обясни, че там сме щели да се срещнем с нашия човек в Хавана, който щял да ни предаде инструкции за срещата ни с нашия човек в Камагуей и да ни осигури транспорт.

Или да ни продаде грънци.

— На Ла Милагроса ли трябва да благодарим за това навременно чудо? — попитах.

— Вече ѝ благодарих.

— Чудесно.

Запомнихме адреса наизуст, след което Сара направи листовката на конфети и ги изхвърли в една канализационна шахта. Докато се качвахме в рейса, Антонио ни каза:

— Ще се срещнем в дъното на фоайето.

Списъкът ми с покани за танци почваше да се попълва.

Автобусът спря пред хотел „Парке Сентрал“ и Алисън ни предупреди:

— Облеклото за „Мама Инес“ е неофициално.

Което беше добре, понеже известно време щяхме да живеем и спим с едни и същи дрехи.

Със Сара слязохме от рейса и се насочихме към дъното на фойето, където ни чакаше Антонио. Тад ни забеляза и се поколеба, преди да се качи в асансьора. Бях сигурен, че това е последната му екскурзия в Куба. Както и моята.

Антонио погледна Сара.

— Благодаря за плика. — Потупа страничния джоб на тесния си черен панталон. — И имам добра новина за вас. Снощи се обадох на когото трябва и утре сутрин в седем ще ви очакват на круизния терминал „Сиера Маестра“. — Огледа се предпазливо и продължи заговорнически: — Мъж на име Рамон ще ви посрещне на входа, ще ви преведе през паспортната проверка и ще ви качи на британския круизен кораб „Бреймар“, който в девет отплава за Бриджтаун на Барбадос. — Впери очи в нас. — Искате да заминете с него, нали? — И насочи вниманието си към Сара.

Тя кимна.

— Да.

— Добре. На борда ще ви дадат билетите и ще платите с кредитна карта. — Усмихна се. — Аз съм вашият туристически агент. И вашият ангел пазител, който ще даде на Рамон хиляда долара, за да плати на хората, които ще ви преведат през охраната.

Имаше само един възможен отговор на цялото това будалкане.

— Muchas gracias.

— De nada. — Той продължи: — Пътуването до Бриджтаун е двудневно и когато стигнете там — пак се усмихна, — можете да продължите карибската си ваканция на Барбадос.

Нищо не можеше да се сравнява с моята кубинска ваканция.

— Утре сутрин оставете съобщение на Тад и Алисън, че не се чувствате добре и ще си останете в стаите — посъветва ни той.

— Знаем.

— Освен това не бива да ви виждат да напускате хотела с багажа си, затова го оставете в стаите си, все едно излизате на утринна разходка.

— Добра идея.

— Ще си купите каквото ви е нужно на кораба.

Всъщност щяхме да заминем за провинция Камагуей, за да търсим едни шейсет милиона долара. И на Антонио щеше да му се наложи да обяснява на приятелчетата си в полицията, че двамата американос са изчезнали през нощта. Можеше да му теглят един бой.

— Рамон знае как изглеждате. Самият той е нисък, шейсетинагодишен и ще носи зелената униформа на охранителите.

Обаче всъщност беше таен агент на Министерството на вътрешните работи и имаше нашите снимки от летището.

— Трябват ви само паспортите и изходните ви визи. Имате ли въпроси?

— Не.

Антонио ни погледна и неискрено каза:

— Съжалявам за всичко това, но сте жертва на исторически събития — шахматна партия, която се играе в Хавана и Вашингтон. Вие просто сте невинните пионки.

„А бе всъщност сме виновни за нещо, ама ти не знаеш какво е, задник такъв“.

— Довечера трябва да се видя с Рамон, затова няма да дойда на вечерята, но... — Погледна мен и каза на Сара: — Предполагам, че ще се видим по-късно за тристате хиляди песо.

Страхотна сделка. Чука се, плащат му и си тръгва, пък нас ни арестуват.

— Да, ще се видим по-късно — отвърна Сара и прибави нещо на испански.

Антонио кимна, после пак ме погледна.

— Мисля, че няма нужда да се извинявам. Вие как смятате?

— Смятам, че трябва да си вървите.

Той обаче остана.

— Това е Куба. Аз съм си в родината. И имате късмет, че ви помагам да се измъкнете. Вместо да се държите арогантно, по-добре ми благодарете.

Е, понеже нямаше да ебе Сара, а щяхме *ние* да го преебем, отговорих:

— Благодаря ви. — И прибавих: — Gracias.

— De nada. — Кубинецът се усмихна и погледна Сара. — Нямам търпение да се видим довечера. — После си тръгна.

Тя се обърна към мен.

— Извинявай, че те забърках в това.

— Е, нали не аз трябва да спя с Антонио!

Сара се усмихна принудено.

— Мразя го.

— Овладей омразата си. — Макар че, честно казано, ако го пипнех насаме, сигурно щях да му строша врата. — По кое време ще го забавляваш?

— Потвърдих срещата ни в полунощ.

Е, така щяхме да имаме известна преднина, докато се измъкваме от Хавана.

— Какви други пълноценни културни преживявания в Куба ти се искат сега? — попитах мило.

— Трябва да приберем раницата ми.

— Да. И да проверим Кале трийсет и седем.

Излязохме в градския пек и взехме такси „Коко“ до Ведадо, после продължихме пеша до Кале 37 — улица с безлични сгради, които приличаха на складове или автосервизи. Номер 570 се оказа порутена постройка със стар дървен гаражен портал като на плевник, зарешетени прозорци и ръждива стоманена входна врата.

— Прилича на място, където може да има кола за нас — отбеляза Сара.

Сетих се за гаража, в който беше станала Касапницата на Свети Валентин, обаче не го споделих с нея.

Нямаше вероятност да ни наблюдават или следят, затова се запътихме към „Роландо“ да приберем раницата.

За петнайсет минути стигнахме до жилищния квартал, който през деня изглеждаше различен, но също толкова пуст, и ние пак биехме на очи. Снощи обаче можеше да са ни видели вездесъщите квартални виджилантес и чиватос и полицията да ни е устроила засада зад стената. „Е, сеньор и сеньорита, тая раница с пистолета и песото ли търсите?“ Споменах това на Сара и тя ме откряна:

— Чиватос донасят за приятелите и съседите си на полицията, но никога няма да предадат улика за престъпление, ако струва повече от два долара.

Ясно. С други думи, ако забележите нещо, съобщете — освен ако то не струва пари. Фасул не се купува с патриотизъм.

Наближихме ниската стена и Сара изведнъж ускори ход, прескочи оградата и след няколко секунди отново се появи с раницата, прехвърли се на тротоара и продължи по улицата. От храстите не изскочиха полицаи.

По пътя до моста над Рио Алмендарес извадих глока от раницата и го запасах под тениската си. Сега пак носехме „горещи“ улики.

Докато минавахме по моста, ми хрумна да хвърля „горещото“ оръжие в студената река, но после се замислих за тазвечерната ни среща в оня зловец гараж, пътуването ни в кубинското сърце на мрака и срещата ни в Кайо — и си спомних мъдрите слова от тениската на Джак: „По-добре да имаш оръжие и да не ти дотрябва, отколкото да ти дотрябва и да нямаш“.

В Мирамар имахме подозрителен вид и отново отидохме на Авенида Куинта, откъдето взехме такси. Прибрахме се в хотела към четири, потни и изтощени от жегата, обаче доволни, както се чувстваш след успешен разузнавателен дозор, протекъл без никакви инциденти.

Сара се качи в стаята си да вземе душ и да се преоблече подходящо и за ресторанта „Мама Инес“, и за пущинаците, където щеше да се прави на пешеходна туристка. Последвах примера ѝ и се сбогувах с евтиния си багаж и мръсните си дрехи, освен с потната ми тениска с Хемингуей, която напъхах в найлонов плик и прибрах в раницата си.

Закопчах си банана с глока и резервните пълнители, закачих отвън на вратата табелата „Не безпокойте“ и слязох в конферентната зала, където йейлските възпитаници вече се събираха за лекцията на професор Нейлбъф за кубинско-американските отношения. При следващата си екскурзия в Куба Нейлбъф можеше да включи и случая с Дан Маккормик и Сара Ортега. Арестувани или екзекутирани? Или избягали с плячка от ерата на Батиста и оттогава насетне заживели щастливо? Настаних се и зачаках Сара.

Професор Нейлбъф се качи на подиума и започна:

— Това е история за Давид и Голиат, за Куба и Америка. Това е история за една връзка на любов и омраза, продължаваща от векове, история на отчаяние и надежда.

Забелязах, че Ричард Невил си води записки, и не се съмнявах, че красноречивото слово на професора ще бъде използвано в следващия роман на писателя. Плагиатството е най-искреният вид ласкателство.

Сара се появи на вратата с раницата си. Носеше черни дънки, тъмнозелена тениска и туристически обувки. И дамската си чанта, сигурно натъпкана с песо. Аз бях облечен аналогично, но със сини дънки, сива тениска и обувки. Раниците ни не направиха впечатление на никого, понеже някои от групата не се разделяха със своите денонощно.

Тя седна до мен и ми прошепна:

— Чувствам се така, все едно ще бягаме, за да се оженим тайно.

— Взе ли си банските?

И продължихме да слушаме научното обяснение на професор Нейлбъф за нещо, което бях проумял още преди да пристигна — Куба и Америка толкова отдавна се преебаваха взаимно, че вече сигурно и на двете страни им харесваше.

Професорът свърши лекцията си с думите:

— Ако и двете страни проявят добра воля и ако нито една от тях не предизвика или използва дипломатически скандал, бъдещето изглежда обещаващо.

Да го светна ли, че дипломатическият скандал седи пред него?

— Тъй като повече няма да се връщаме тук, сега трябва да оставим съобщение на Тад и Алисън, за да го получат утре сутрин — каза ми Сара, докато слизахме по широкото стълбище към фойето.

— Няма да им оставим съобщение. Нека си мислят, че полицията може да ни е арестувала.

— Добре... но...

— Което може и да е вярно.

Тя не отговори.

Докато йейлските възпитаници се изнасяха от хотела, за да се натоварят на рейса, аз се отбих на рецепцията, извадих найлоновата торба от раницата си и я дадох на рецепциониста.

— Това е за сеньор Невил. Моля, пратете го довечера в стаята му.
— Дадох му една петарка.

— Si, senor. — Кубинецът си записа и ме попита: — Вашето име?

— Той ще се сети от кого е.

Със Сара излязохме от хотела.

— Какво имаше вътре?

— Тениската ми с Хемингуей.

— Не е време за шегички.

— Полезно е за главата ми.

— Крайно време е да пораснеш.

— Жалко, че нямам експлодираща пура — щях да я оставя на Антонио. — Това ми напомни да я попитам: — Остави ли му бележка в стаята си?

— Оставих „Не безпокойте“ на вратата.

Представих си как Антонио пристига в полунощ, захилен и надървен. Сори, амиго. Върви на майната си.

Качихме се в рейса и видях, че зад волана е Лопе — очите и ушите на Антонио в негово отсъствие. Е, това можеше да е проблем, когато със Сара изчезнем след вечеря. Обаче си имах нов съотборник, Тад, който щеше да ни прикрие. Или поне да ни осигури преднина.

Тад ни провери поименно и автобусът потегли.

След десет минути стигнахме в Стария град и спряхме пред ресторанта. „Мама Инес“ се намираше в колониална сграда на няколко преки от круизния терминал „Сиера Маестра“, където със Сара ни очакваха утре сутрин в седем. Само че ние имахме други планове — ако на Кале 37 всичко минеше добре.

В претъпканото заведение цареше сумрак и йейлската група се настани на няколко маси. Ние със Сара се паднахме с две млади двойки, които би трябвало да носят тениски с надпис „Невежи“. Поведохме общ разговор и с изненада установих, че тези завършили висше образование американци не са съвсем наясно, че Куба е полицейска държава. Та това го знаеха даже кубинските селяни! Джак, за чието образование изобщо не си струваше да говорим — освен получените житейски уроци, — също разбираше повече от четиримата двайсет и няколко годишни висшисти. Може пък да бяха специализирали „Социални изследвания на пола“. Изкушавах се да им кажа, че със Сара ще ни арестуват заради нашия екскурзовод, обаче щяха да си помислят, че се майтапя.

Смених темата и заговорих за спорт. Докато чакахме напитките си, Сара отбеляза, че след вечеря двамата с нея ще се разходим по Малекон и ще изпием бутилка вино на плажа — което обясняваше присъствието на раниците ни, ако някой се чудеше.

Предполагам, че щяха да ни помолят да ги вземем с нас, ако знаеха какво е Малекон.

Така или иначе, освен групата от Йейл, клиентелата на „Мама Инес“ се състоеше главно от европейци, както и от богати латиноамериканци. Единственият кубинец, който можеше да си позволи да посещава такова място, трябваше да е Фидел Кастро. Нещо по-важно, не забелязах никой да проявява какъвто и да е интерес към нас.

Вечерята си я биваше и нашите четирима сътрапезници като че ли поумняха от рома. Единият от тях даже заяви, че Куба била комунистическа държава. Като Русия.

Сара си погледна часовника и ми прошепна в ухото:

— Да вървим.

— Рано е за срещата в десет. — И прибавих: — Разговорът ми е интересен.

— Искам за последно да се разходя в Стария град.

— Добре.

Изправихме се, пожелахме на всички приятна вечер и си взехме раниците. Отидох при масата на Тад, където също седяха професор Нейлбъф, семейство Невил и Алисън. Наистина щяха да ми липсват. Поздравих професора за информативната лекция — която моите сътрапезници явно не бяха разбрали — и информирах Тад и Алисън:

— Със Сара ще се поразходим по Малекон, така че няма да дойдем с рейса.

Тад ме погледна тревожно.

— Внимавайте.

— Хавана е безопасен град — напомних му аз.

Той нямаше какво да ми отговори, но Алисън, която Тад явно беше осведомил, ни предупреди:

— Не стойте до много късно навън.

— Ще пием редовно вода — успокоих я аз и се обърнах към семейство Невил. — Довечера опитайте едно заведение във Ведадо,

казва се „Роландо“. Много е автентично. Всички напитки са по четирийсет цента и няма и помен от Хемингуей.

Синди Невил ми се усмихна мило. Ричард изсумтя.

— Какво е предвидено за утре? — попитах Тад.

— Имаш програмата. Посещение на Музея за изобразително изкуство, а следобед на едно тютюнево стопанство.

Значи се измъквахме тъкмо навреме.

— Ще се видим утре сутрин. — Искрено се надявах Тад и Алисън да се свалят. Животът е кратък.

Излязохме от „Мама Инес“ и се разделихме с новите си другарчета, които, без да подозират, ни бяха дали поводи да се посмеем и бяха подсигурили легендата ни, че даже и известна безопасност в стадото.

Е, бях изслушал последната си лекция в Хавана, бях се срещнал за последен път с Антонио и бях изял последната си вечеря. Сега се отправяхме към Камагуей и Кайо, а после и към вкъщи. Където щяхме да стигнем по-богати и по-мъдри, надявах се.

Погледнахме паркирания наблизо рейс и тръгнахме в обратната посока, към Забранената зона.

Минахме по Кале Обиспо покрай дядовата Последна национална банка, след това и покрай дома на прадедите на Сара — най-вероятно за последен път в живота ни. Минахме и край „Флоридита“, където бяхме взели едно от многобройните си съдбовни — и сигурно глупави — решения, довели ни до този момент.

Нямах усещането, че ни следят, обаче двама полицаи с черни барети пред „Флоридита“ ни измериха с поглед и това ми напомни, че Сара привлича внимание и че аз нося пистолет, който може да ме прати зад решетките за десетина-двайсет години.

Сара също осъзна, че сме като златни рибки сред акули.

— Трябва да вземем такси.

— Да. — Забелязах на улицата един син шевролет „Импала“, модел около 1958-ма, и му махнах.

— Искам да ти покажа нещо, преди да напуснем Хавана — каза тя.

Всъщност не исках да видя нищо повече в този град, освен Кале 37 №570, обаче имахме време.

— Добре.

Настанихме се на плюшената задна седалка на голямата стара „Импала“ и Сара размени няколко думи с младия шофьор, Пако, после ми преведе.

— Казах му, че искаме да разгледаме забележителностите. Ще му платим трийсет долара на час.

— Колко взима, за да избяга от полицията?

— Със или без престрелка?

Много смешно. Сара Ортега ми харесваше.

Тя инструктира Пако и излязохме от Стария град, продължихме по Авенида Салвадор Алиенде и се насочихме към Площада на революцията. Почвах да опознавам Хавана, а когато това се случи на някое преебано място, значи е време да си тръгвам. А и имаше толкова много улици, наименувани на революционни дати, че на човек му трябваше календар вместо карта на града.

Така или иначе, минахме край Площада на революцията и се насочихме на юг към летището.

— Къде отиваме?

— Ще видиш.

Продължихме в същата посока и след петнайсет минути навлязохме в квартал Десети октомври, поредната дата, която ще остане напълно неизвестна.

Пако изглеждаше не по-малко озадачен от мен за причината да дойдем в това безлично предградие, но Сара го упътваше по тъмните улици.

— Кале Ла Вибора — по някое време му каза тя и се обърна към мен. — Улицата на пепелянката.

Басирам се, че това го нямаше в програмата на йейлската екскурзия.

Стигнахме до дълга желязна ограда от дясната ни страна и зад нея видях комплекс от жълто-кафяви сгради, заобиколени от палми и морави. Приличаше на университетско градче.

Пако явно позна мястото и въпросително погледна Сара, която му каза:

— Girar a la derecha. — Шофьорът се подчини и зави надясно. — Detente — нареди тя, но тъй като Пако продължаваше, Сара повтори: — Detente!

Таксито спря.

Тя го помоли да ни изчака, взе дамската си чанта и раницата си и слезе. Последвах я и застанахме близо до портала, пред който имаше четирима униформени с автомати. Надписът гласеше „Ministerio del Interior, Dpto. Seguridad del Estado“, което си преведох като „Министерство на вътрешните работи, Отдел «Държавна сигурност»“.

— Какво е това? — попитах.

— Затворът „Вила Мариста“.

Сара пресече Улицата на пепелянката и аз тръгнах след нея към отсрещния тротоар, за да се отдалечим на известно разстояние от охраната.

Пако още чакаше близо до портала, но изведнъж отпраши така, като че ли го издирват за нещо. Стигна до края на улицата, направи обратен завой, спря на стотина метра от нас и угаси фаровете.

Сара се взираше в затвора.

— Защо сме тук? — поинтересувах се аз.

— Искан да го видиш.

— Добре. Видях го. Да си вървим.

Тя остана на мястото си.

— Може да се озовем там — ако изобщо излезем от Министерството на вътрешните работи на Площада на революцията.

— Може да се озовем там и ако тия с калашниците пресекат улицата и ни попитат какво правим тука и какво носим в раниците си.

— Майната им.

Сара пак изпадаше в онова състояние — „майната им“ и „мразя ги“. Лошо.

— Затворът „Вила Мариста“ е бил католическо училище за момчета на Ордена на братята маристи.

А сега беше на братята Кастро.

— Режимът е експроприрал училището, изритал е маристите и учениците и го е превърнал в истински ад.

Какъвто можеше да е било и при католическите братя.

— Отвън изглежда нормално и човек не би могъл да предположи какво става вътре. — Тя все пак реши да ме информира: — Физически и психологически мъчения... които убиват душата преди да изстрелят куршум в тила ти.

Хвърлих поглед към четиримата униформени, които ни зяпах, после погледнах към шевролета, за да се уверя, че още е там.

— Там се помещава Държавна сигурност и няма престъпници — само политически затворници. Врагове на държавата. Не се допускат посещения и малкото затворници, които излизат оттам, са живи мъртъвци. Пример за онези, които може да посмеят да се опълчат на режима.

Поставих ръка на рамото ѝ.

— Пако ни чака.

Но Сара продължи:

— В началото на шейсетте години Кастро поканил представители на съветския КГБ във „Вила Мариста“ да обучат кубинската политическа полиция на по-фини методи за психологически мъчения и разпити с психоактивни вещества. После кубинските палачи били пратени във Виетнам да практикуват с

американски военнопленници в ханойския „Хилтън“ и други северновиетнамски затвори. След това палачите се върнали в Куба.

Спомних си разказа на Карлос за „Вила Мариста“ и се сетих какво ще каже сега Сара.

— Довели със себе си седемнайсет американски военнопленници и тайно ги затворили във „Вила Мариста“, за да ги подложат на експерименти с опиати.

Беше ми трудно да си представя какво е да попаднеш в плен във Виетнам, да те изтезават там и после да продължат в Куба. И тези хора трябва да бяха знаели, че са на по-малко от сто и петдесет километра от Америка. И че никога няма да се завърнат у дома.

— Повечето от онези седемнайсет души умрели или все едно били мъртви — продължи разказа си Сара. — След края на Виетнамската война през хиляда деветстотин седемдесет и трета застреляли оцелелите. Американските военнопленници във Виетнам били върнати в родината, но в Пентагона водят тези седемнайсет войници във „Вила Мариста“ като изчезнали при бойни действия, макар да има убедителни доказателства, че са били пленници в Северен Виетнам — един от тях дори е идентифициран на снимка, представяща Фидел Кастро на посещение в северновиетнамски военнопленнически лагер. И днес знаем от кубински надзиратели, избягали в Съединените щати, че тези изчезнали американски военнопленници са били *тук*, умрели са или са били убити *тук* и са погребани в общ гроб някъде във „Вила Мариста“.

Ако действително страдах от посттравматично стресово разстройство, нещо такова можеше да предизвика нов срыв. Всъщност изведнъж отново преживях мига, в който... ако едно-две неща се бяха случили по друг начин, щях да попадна в ръцете на талибаните... или щях да си пръсна черепа.

Сара ме погледна.

— Помислих си, че като ветеран, ти би искал да се помолиш за душите на онези седемнайсет американски военнопленници, които са умрели *тук*, сами, без никой да узнае съдбата им.

Хвана ме за ръка и сведохме глави. В Афганистанската война не бяха изчезнали много наши хора, обаче се замислих за онези близо две хиляди души, които все още се водеха изчезнали във Виетнам, замислих се за Джак, баща ми и другите ми познати, които бяха

воювали там. И се помолих за всички тях. Досега никога не го бях правил.

Един от охраната ни извика нещо и направи заплашително движение с автомата си.

— Амин — тихо произнесе Сара. И после: — Майната му. — Извади джиесема от дамската си чанта и ме снима на фона на затвора „Вила Мариста“. — За спомен.

Охранителят не се зарадва особено.

Обърнахме се и тръгнахме към чакащото ни такси.

— Сега разбра ли защо дойдохме тук? — попита ме Сара.

— Да отдадем почит на мъртвите.

Тя не отговори и докато вървахме, аз си спомних думите ѝ пред Катедрал де Сан Кристобал: „Костите трябва да се завърнат у дома...“ И след идването ми тук осъзнах, че Сара е имала предвид *тези* кости, а не костите на Христофор Колумб. Отново си спомних и разказа на Карлос за „Вила Мариста“, който тогава бях помислил просто за случайно отклонение. И думите на Сара в леглото: „Ще се зарадваш много на другата причина за идването ни“. И от всичко това заключих, че кубинските изгнанически организации, които се противопоставят на размразяването, се готвят да осигурят широко разпространение на тези непотвърдени истории за изтезаването и убийството на американски военнопленници в Куба и да настояят за връщането на тленните останки — и така да надъхат американската общественост и политици и да провалят водените дипломатически преговори.

— Разбра ли?

— Мисля, че да. Но...

— По-късно — още.

Винаги има още.

41.

Сара каза на Пако да ни закара до „Боливуд“, индийски ресторант на Кале 35, който беше избрала заради мястото, не заради кухнята.

Стигнахме и аз дадох на шофьора сто ККВ, които беше заслужил, задето не ни заряза при „Вила Мариста“. А ако се окажеше доносник и ни издадеше на полицията, щяха да ни търсят в „Боливуд“. Избягването на полицията в една полицейска държава си е интелектуално предизвикателство. И малко перверзно забавление.

Пако потегли и аз си погледнах часовника. Имахме десет минути да стигнем до Кале 37 № 570. Ако това беше кубинско „Монополи“, току-що бяхме излезли от затвора и се надявах следващата карта, която изтеглим на Кале 37, да гласи: „Идете в Камагуей и вземете шейсет милиона долара“.

Известно време мълчаливо вървахме по тъмните улици, после Сара каза:

— Предишния път, когато бях тук, пак отидох до „Вила Мариста“... Това е злото сърце на злото чудовище. Светът трябва да научи за него.

— Да. — Но дали на света — или поне на американската общественост и политиците — му дремеше достатъчно, за да се стигне до сериозен срыв в дипломатическите преговори? Ако наистина разполагахме с имената на онези седемнайсет души, да, това щеше да е голяма новина. Е, както беше казала Сара, по-късно — още.

Стигнахме на Кале 37 и продължихме към № 570 в дъното на слабо осветената пряка. Извадих глока от банана и го пъхнах под тениската си.

Когато приближихме гаража, забелязах движение в сенките под мъждукащата улична лампа и скоро различих мъж, седнал на стол до стоманената врата. Продължихме със същата крачка и отнякъде чух да се носи музика — „Дос Гардениас“.

Спряхме на няколко метра от мъжа, който пушеше пура, пиеше „Буканеро“ и слушаше стар касетофон, оставен на тротоара.

Изглеждаше унесен в музиката и Сара го поздрави:

— Buenas noches.

Той завъртя главата си към нас.

— Buenas noches.

Беше стар, беловлас и с набола бяла брада. Носеше потник, мокър от пот или бира. На стената беше подпрян бастун.

Кубинецът смукна от пурата си и ни попита на английски:

— Какво търсите?

— Керамика — отвърна Сара.

Той кимна.

— Дошли сте на правилното място.

Винаги е добре да чуеш такова нещо в чужд град, когато отиваш нощем на адрес, който непознат мъж ти е дал на гробището.

Старецът — явно часови — взе бастуна и три пъти удари по стоманената врата, после пак ни кимна.

— Влизайте. Очакват ви.

Високотехнологична сигурност. Тръгнах пръв и когато минавах край стареца, той ме чукна по корема с бастуна си.

— Това няма да ви трябва. — Имаше предвид пистолета, не чатала ми. Обаче аз си харесвах глока където си е и просто отворих ръждивата врата, която изскърца. Сара ме последва и чух стареца да й казва: — Пуснете резето.

Тя пусна резето, докато аз се взирах в сумрака. Очите ми се приспособиха и видях, че това наистина е гараж или автосервиз. По пода бяха разхвърляни автомобилни части — гърнета, ауспуси, предни капаци и врати — и на работната маса имаше газови горелки. От тавана висеше на вериги двигател, което, кой знае защо, ми напомни за „Тексаското клане“. Ако не си носех глока, това място можеше да е страшничко.

Зърнах движение в дъното и видях, че към нас се приближават двама мъже. Единият ни поздрави на английски:

— Добре дошли в Сервиза на Чико.

Другият мълчеше.

Препречвайки огневата ми линия, Сара отиде при тях, тримата се ръкуваха и заговориха на испански, докато аз прикривах тила ѝ и проверявах тъмните ъгли на просторното помещение. Забелязах

няколко мотоциклета, които можеше да са нашият транспорт до Камагуей.

Сара и нейните нови приятели дойдоха при мен и тя ме представи на Чико, мърляв петдесетинагодишен мъж с наскоро обезмаслени ръце, и по-младия Флавио, спретнат, красив и очевидно нервен от нещо. Ставам нервен от нервни хора.

— Имам кола за вас — осведоми ме Чико на почти идеален английски. — Носите ли ми сто и петдесет хиляди песо?

Сетих се, че кубинците обичали остроумните разговори, и го попитах:

— Това оторизирано представителство ли е?

Чико се засмя.

— Той ми каза, че имате чувство за хумор.

— Кой ви го каза?

Без да отговори, кубинецът ни заведе при стар „Буик“ комби. Флавио не дойде с нас.

— Каква красавица, а? — заяви Чико с глас на търговец на стари коли от Маями. — Истински бонбон! Оживяла история!

Всъщност приличаше на пълен боклук.

— Това е „Роудмастър“ комби, модел петдесет и трета. Купих го от една дребничка старица в Мирамар, която го е карала само през уикенда, откакто през петдесет и девета арестували мъжа ѝ. — И се засмя.

Май току-що бях попаднал в Зоната на здрача.

— Върви ли това нещо? — поинтересувах се.

— Като кон. Разгледайте я.

Със Сара смъкнахме раниците си и се приближихме до буика, неотдавна преобоядисан в черно, освен оригиналната дървена ламперия, в която спокойно можеше да се въдят термити. Хромираните части, с които бяха прочути буиците, бяха разкривени, обаче прозорците бяха цели, както и фаровете.

— На чие име е регистрирана колата? — попитах.

— На старицата. — И Чико прибави: — Не я издирват.

Не отговорих.

— Това не са ви Щатите, сеньор — увери ме той. — В полицейските коли няма компютри, с които да проверяват номерата. Няма да ви спрат.

Прочути последни думи.

Огледах се.

— Нямате ли нещо по-ново? Например червено „Порше“ кабрио?

— За още сто хиляди песо ще ви дам десетгодишна хонда „Сивик“. Обаче ми казаха, че ви трябвало комби, ван или джип.

— Кой ви каза?...

— Понеже сте щели да пренасяте нещо.

На това комби очевидно не можехме да натоварим дванайсет корабни сандъка.

— Какво да пренасяме?

— Де да знам? — Чико отвори предния капак на буика. — Само погледнете мотора. Знаете ли какво е това?

Надникнах вътре.

— Не. А вие?

— Това е бордови двигател „Пъркинс“, деветдесет коня. След основен ремонт е. — Чико се усмихна. — Взех окачването от една руска военна джипка и ремонтирах кормилната система с части от „Киа“. Скоростната кутия е от петгодишен „Хюндай“, амортизаторите са от пикап „Рено“, дисковите спирачки са от „Мерцедес“. — След което ме информира: — На такива коли им викаме Франкенщайн.

— Понеже убиват хора ли?

Чико се засмя и каза на Сара:

— Много е забавен.

Тя не отговори.

— Как са гумите? — поинтересувах се аз.

— В Куба се намират нови гуми. И четирите са „Гудиър“, внос от Мексико. Струваха ми цяло състояние. Не ги ритайте.

— Резервна?

— Гледайте да не спукате гума.

Той отвори предната лява врата.

— Купето си е оригинално.

— Виждам.

— Съжалявам, вътрешното осветление не работи.

— Няма проблем.

Чико се настави зад волана и натисна спирачките.

— Светят ли стоповете?

— Да.

Той ни показва, че мигачите и предните фарове също работят, после запали мотора, който звучеше добре, макар да не бях убеден, че деветдесетте конски сили могат да помръднат това чудовище.

— Мърка като котенце — надвика двигателя Чико.

— Може ли да я тествам навън?

— Естествено. След като я купите. — Той включи чистачките, наду клаксона и изрева: — Разкарай това магаре от пътя ми!

Чико несъмнено беше побъркан, обаче в Хавана не бях видял пощастлив човек от него. Предполагам, защото сам си беше началник.

Той угаси мотора и слезе от колата.

— Ключовете са вътре. Резервоарът е пълен догоре, но датчикът показва, че е празен. Уредите не работят, обаче нямате нужда от тях. Радиото бачка, само че лампите му не правят много добър контакт и може да прекъсва при друсане. Просто го чукнете с ръка. Запалката си е наред.

— Къде е климатикът?

— В хондата — засмя се Чико.

Можехме да продължаваме така цяла нощ, ама майтапите и на двама ни почваха да се изчерпват. Погледнах Сара, която кимна.

— Можете ли да смъкнете под сто и петдесет хиляди? — попитах го аз.

— Ако я реставрирам, мога да я продам за петстотин хиляди. В Детройт са произведени само шестстотин такива бебчета. В това състояние ви я давам за сто и петдесет бона. Включително ДДС-то — прибави Чико и се засмя.

— Добре... купуваме я.

— Получавате истинска красавица.

— Аха. — Булката на Франкенщайн.

— Заповядайте в офиса ми.

Със Сара го последвахме до една маса в дъното на помещението. Флавио не се виждаше никакъв.

Чико избута настрани няколко бирени шишета и чаши от кафе.

— Сто и петдесет. Горивото е от мене.

Сара извади от дамската си чанта пачка банкноти по петстотин песо и двамата с Чико почнаха да броят.

Е, имахме кола, с която се надявах да успеем да стигнем до Камагуей, обаче нямахме име и адрес там и Чико надали можеше да ни ги осигури. Може би Флавио. Нещата не се развиваха както си ги бях представял, ама пък това можеше да се каже за всичко досега — включително изненадващата за мене информация, че ни трябвало комби, за да пренасяме нещо.

Сара и Чико повторно преброиха сто и петдесетте бона, които правеха около шест хиляди щатски долара. Оставаха ни достатъчно, за да платим на нашия човек в Камагуей за камиона, който щеше да ни трябва за пренасянето на корабните сандъци до Кайо Гилермо. Кое то, след като вече бях видял нелегалния сервиз, повдигаше въпроса защо не са съобщили на Чико, че имаме нужда от камион. Тъй де, тоя човек можеше да ти построи цял тир от кубчета „Лего“. Нещо ми се губеше. Например кой му е казал, че имам чувство за хумор.

Сметката излезе, Чико натъпка парите в джобовете си и всички се ръкувахме.

— Тая кола има ли документи? — полюбопитствах аз.

— Единственият документ е песото, сеньор.

— Ясно. — Нямахме смисъл да питам за застраховка и стикер за технически преглед. Хубавото беше, че не оставяме никакви документни следи. Нямахме си вземане-даване с фирми за автомобили под наем или таксиметрови шофьори, които можеха да донесат за нас в полицията. Тук бяха само Чико и Флавио. И ние им имахме доверие. Струва ми се.

Чико намери три чисти чаши и ни наля по малко бял ром. Чукнахме се.

— Salud!

Той се вторачи в издутината на ризата ми.

— Не знам кои сте, защо ви е кола и къде отивате. И не искам да знам. Обаче ми обещаха, че ще забравите откъде сте взели колата, ако ви спре полиция.

— И аз не знам кой сте, сеньор, но ако вие си мълчите, и ние ще си мълчим.

Чико погледна Сара. Тя му каза нещо на испански и кубинецът кимна.

Той ни пожела buenas noches, отиде при един стар „Харли“, запали го и потегли към изхода. Сякаш по даден знак Флавио изникна

от сенките, отвори едното крило на портала и Чико излетя от своя безименен сервиз. Ако изобщо беше негов. Флавио затвори вратата и пусна резето.

Обърнах се към Сара. Откакто бяхме дошли, тя почти не отваряше уста. Бързах да напуснем Хавана, обаче първо ни трябваше информация за нашия човек в Камагуей и предполагах, че ще я получим от Флавио, но той дойде при нас и ни събщи:

— Изчакайте тук, ще се срещнат с вас.

Нямаше смисъл да питам кой.

— Кога?

— Скоро. И ви желая успех.

Май си тръгваше. Имаше вид на човек, който ужасно се нуждае от нещо за пиене.

— Благодаря за съдействието — каза му Сара.

— Марсело съжалява, че не можеше да дойде лично, но го следят.

— Може би следващия път.

— Праца ви поздравя.

— Предайте и на него.

Флавио ни пожела „приятна вечер“, обърна се и тръгна към вратата.

Пак почвах да се чувствам като външен човек — все едно някоя жена те е поканила на гости при семейството си и всички разговарят за хора, които не познаваш, вместо за лудия чичо на тавана.

— Кой е той? — попитах Сара. — И какво правеше тук?

— Следеше всичко с Чико да мине както трябва. Отскоро е в нашата организация. Полицията не го познава.

— Имаше вид на човек, който ще се пречупи още щом го арестуват.

Тя не отговори.

Погледнах си часовника. Бяхме дошли преди четирийсетина минути. В армията ме бяха учили да напускам мястото на срещата веднага след като съм осъществил контакт с местните. Само че сега чакахме някого. Може би местната полиция.

Междувременно огледах помещението за странични или задни врати, после отидох при портала, отворих го и след като се уверих, че нашият наливащ се с бира часови още е там — от касетофона се

носеше приятно солово изпълнение на китара, — отново го затворих и залостих.

Не че резето или старецът щяха да ни спасят от полицията, обаче щяха да ни дадат няколко секунди да реагираме. Върнах се при Сара, която разглеждаше новата ни кола.

— Какво става тук? — попитах я.

— Чакаме някого.

— Кого?

— Не знам.

— А кой е казал на Чико, че ни трябва комби и че съм имал чувство за хумор?

— Едуардо.

Само че не ми отговори Сара. А самият Едуардо.

42.

Значи Едуардо Валаскес беше нашият човек в Хавана.

Нямах представа къде се е крил, може би в тоалетната, и погледнах Сара, която не ми се стори особено изненадана, че го вижда. Всъщност и аз не бях съвсем изненадан.

Той носеше същото облекло като на яхтата — сандали, черен панталон и бяла гуаябера. Липсваше само златното кръстче, което в Куба щеше да привлече внимание.

Едуардо отиде при Сара и се прегърнаха.

— Добре изглеждаш — каза ѝ той. — Добре ли си?

— Si.

Старецът се обърна към мен.

— Добре ли се грижиш за нея?

— Si.

Той се приближи до буика и постави длан върху калника.

— Красавица. Баща ми имаше „Олдсмобил“.

Ех, доброто старо време! И така, Едуардо се отправяше по пътя на спомените от Сервиза на Чико. Сигурно се беше изплъзнал от Фелипе — или по-скоро просто му беше дал да разбере кой командва. Едуардо беше шефът. А сигурно и мозъкът зад всичко това.

Той вдигна задното стъкло на колата и надникна в багажника.

— Ще свърши работа.

— За какво?

Едуардо не отговори.

Останах с впечатлението, че трябва да си мълча, освен ако не ме питат нещо. Сара също мълчеше. Ставам нетърпелив със старци, особено ако ми преебават плановите и живота. Наближаваше единайсет и към полунощ надървеният Антонио щеше да почука на вратата на Сара, после сигурно щеше да позвъни в стаите ни от рецепцията и накрая щеше да накара управителя да отключи вратата на госпожица Ортега, за да провери дали не ѝ се е случило нещо. След това може би щеше да се обади на своя полицейски команданте. Или пък щеше да чака Сара във фоайето, без да може да повярва, че го е

зарязала след всичко, което е направил, за да я измъкне от Куба. Във всеки случай трябваше да заминем преди полицията да ни обяви за издирване.

Едуардо отиде при работната маса на Чико, служеща и за мокър бар, наля си бял ром и ни покани да му направим компания. После извади три пури „Коиба“ в алуминиеви гилзи и даде по една на мен и Сара.

Извади от джоба си запалка „Зипо“ и я вдигна пред себе си в разтворената си длан.

— Това е подарък за вас от сеньор Колби. — Подаде ми я и аз я погледнах. Наистина беше зипото на Джак. „Да тръгна и по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от злото...“

Е, очевидно и Джак като Фелипе не беше успял да попречи на Едуардо да слезе от яхтата. Ставаше ясно също, че Едуардо им е казал за предстоящата си среща с нас. Не се бях зарадвал, че се е промъкнал на „Мейн“, и сега не бях сигурен, че трябва да съм във възторг от откритието, че той е нашият човек в Хавана.

— Може би не точно подарък, по-скоро нещо като талисман за късмет — уточни старецът. — Каза да му я върнете, когато се видите в Кайо Гилермо.

— Ще му я занеса. — „... защото съм най-гадното копеле в долината“.

Едуардо извади пурата си от гилзата, но ние със Сара казахме, че ще запазим нашите за пътуването. Запалих му я със зипото — точно като едно време на моята яхта.

Той издиша облак бял дим.

— Тук имат по-добър вкус.

Всъщност имаха по-добър вкус в Щатите, където тези пури бяха незаконни, ама пък на нас всичко със закона ни беше наред. Във връзка с това реших да го информирам:

— Не бива да се бавим повече.

Старецът зарея поглед в пространството.

— Хавана не изглежда каквато си я спомням... Сега е... порутена. А хората... Къде е някогашната радост?

Приех го като реторичен въпрос, обаче Сара отговори:

— Няма я. Но сърцата на хората пак ще се възродят.

Имах чувството, че и преди са водили такива разговори. Не че ми дремеше, но като всички изгнаници и деца на изгнаници, Сара и Едуардо виждаха в романтична светлина миналото и някогашна Куба, управлявана от едни от най-корумпираните главорези в Западното полукълбо. Сегашният режим отдавна беше изживял времето си, обаче бе нанесъл тежки щети и нямах представа какво очаква този клет остров. И не ми дремеше. Е, може пък и да ми дремеше.

Едуардо впери очи в пурата си.

— Как върви?

Изпреварих Сара и този път му отговорих аз:

— Имахме известен проблем.

Той кимна.

— Да, чух от сеньор Колби.

Значи сеньор Колби не можеше да си държи устата затворена за нашата среща и разговора ни по време на нея. Само чакай да докопам мършавия ти врат!

Едуардо ме погледна.

— Само че не трябваше да се срещате с него.

— Защо?

— От съображения за сигурност.

— Извинявайте, обаче досега вие сте най-големият проблем за сигурността.

Той не обърна внимание на думите ми и продължи:

— Но се радвам, че ви е дал това. — Старецът потупа издутината на корема ми, което трябваше да е някакъв кубински обичай. — Иначе аз щях да ви го донеса.

— Джак ви спести усилието.

— Значи сте имали проблем с... вашия екскурзовод.

— Приключихме с тоя проблем и вече трябва да тръгваме. — И прибавих: — Предполагам, че ще ни дадете информация за нашия човек в Камагуей.

Едуардо не отговори и това вече почваше да ме дразни.

— Надявам се, не си мислите, че ще дойдете с нас.

— Ще се завърна у дома пеш.

— Ами, на добър час. А ако ви арестува полицията...

— Нося си капсула цианид.

Чудесна новина.

— Никога няма да ме заловят жив.

„Стисни здраво зъби“.

— Ела с нас, моля те — заубеждава го Сара. — Ще се върнем у дома заедно.

— Аз съм си у дома. — Той отново напълни чашата си и дръпна от пурата, след което последователно погледна мен и Сара. Този поглед ми беше познат.

— Добре ли... работите заедно?

„Аха, чукам я“.

— Мак се представя изключително — похвали ме тя.

— Чудесно. Направили сме добър избор. — И Едуардо прибави: — Възхищавам се на американската армия. Отлична подготовка. Хора, на които може да се разчита и които спазват думата си.

— Благодаря.

— Хора като господин Колби. — Той ме погледна в очите. — Господин Колби явно смята, че между вас и Сара има любовна връзка.

„Мерси, Джак. Задник“. Или пък старата лисица само ми хвърляше примамка?

Положението се усложни още повече, понеже Сара се изчерви. Тя изобщо се изчервяваше много лесно.

Едуардо насочи вниманието си към нея.

— Ти имаш връзка в Маями.

„Това не ти е Маями, сеньор“. Не можех да повярвам, че старчето се занимава с това. А бе, ние бяхме бегълци в една полицейска държава, еба ти, рискувахме си живота, а... Обаче, какъвто съм си офицер и джентълмен, му казах:

— Сеньор Валаскес, уверявам ви, че Сара е върна на... който и да е той.

— Заклевате ли се и двамата?

— Заклевам се.

Тя се поколеба, но после кимна.

— Заклевам се.

Той надали ни повярва, обаче получи желания отговор и вече можехме да поговорим за шейсетте милиона долара.

Едуардо смени темата и попита Сара:

— Знаеш ли как да установиш контакт в Кайо Гилермо?

— Лоби барът на хотел „Мелия“, всяка вечер след седем.

— Точно така. И вашият човек ще каже: „Радвам се да ви видя тук“. — Едуардо, кой знае защо, намръщено се втренчи в нея, като че ли в миналото ѝ се е случвало да забрави парола.

Тя кимна.

— Тримата риболовци ще отседнат в „Мелия“ — продължи старецът. — Фелипе и сеньор Колби ще спят на яхтата. Когато избягате през нощта, риболовците няма да са на борда, а ще спят в леглата си.

Невинни като спящи младенци. Обаче щеше да им се наложи да дават обяснения в полицията за изчезналата им яхта. Дано ги оставеха да вземат самолета за Мексико Сити. Но ако ги хвърлеха в затвора, Едуардо и неговите амигос щяха да получат своя дипломатически скандал и риболовците просто щяха да са косвени жертви. Сеньор Валаскес и неговите амигос играеха грубо. Щях да го имам предвид.

Той ме погледна.

— Имаме ли вашата дума, че ще продължите операцията дори... със Сара да се случи нещо?

— Ако съм жив и съм в състояние, ще отида на срещата в хотел „Мелия“.

— Добре.

Май само аз от присъстващите разбихах, че трябва вече да се махаме.

— Ако няма нищо друго, ние сме готови за тръгване. Трябва ни информация за нашия човек в Камагуей.

Едуардо за пореден път не ми обърна внимание.

— Мислите ли, че полицията ви е свързала с яхтата?

— Едва ли — отвърна Сара. — Но е възможно да открият нещо, ако се поразровят.

Старецът кимна.

— Това винаги ни е притеснявало.

— Има ли някакъв начин да се свържете с нашия човек в Кайо?
— попитах аз.

— Не. Нямам представа кой е той.

„Тогава откъде знаеш, че е «той»?“

— Има ли някакъв начин да се свържете с Фелипе?

— С никого не мога да се свържа. Дори с вас. И когато се разделим, всичко остава в Божиите ръце.

Предпочитам да имам връзка по джиесема. Обаче това беше от ония неуправляеми операции — като ракета, върху която нямаш никакъв контрол, нито връзка с нея след изстрелването ѝ. Щеше да е добре да знам какво се случва в Кайо Гилермо — дали са отменили турнира и флотилията е отплавала, дали ни причаква полицията, — само че нямаше да научим нищо, докато не стигнем в хотел „Мелия“. Ако изобщо стигнем дотам.

Едуардо се върна на темата за Антонио.

— Господин Колби ми каза, че сте щели да се срещате с този човек — с екскурзовода.

„Божичко, Джак!“ Дали Едуардо не го беше подложил на изтезания? Или го беше напил? Или пък Джак се опитваше да прекрати операцията?

— Какво научихте на срещата?

— Научихме, че сме в черния списък на полицията — отговори Сара. — Но този човек е лъжец и мошеник. Искаше пари.

И малко любов. Ама не си струваше да го споменавам.

Едуардо мълчаливо кимна.

Зачудих се дали старецът не обмисля да прекрати операцията. Със Сара взаимно се бяхме убедили да продължим, обаче Едуардо можеше вече да е на друго мнение. Дори заяви:

— Може би парите не са чак толкова важни.

— За мене са — уверих го аз.

— Има по-важни неща от парите.

— Съгласен съм. И всички те могат да се купят с пари.

Едуардо ме измери с поглед.

— Нашите мотиви са далеч по-възвишени от парите.

— Моите не са.

— Главната цел в живота ни е да съборим режима.

— За това са нужни пари.

— Заведох Мак при „Вила Мариста“ — осведоми го Сара.

Той кимна и отново впери очи в мен.

— Значи разбирате.

Нещо се губеше в превода, макар че може би подсъзнателно разбирах.

Едуардо отново смени темата и попита Сара:

— Видя ли банката на дядо си?

— Да. Показах я на Мак.

Три пъти.

— А дома ви?

— Да.

— И аз отидох да го видя. — Той поклати глава. — Много се натъжих. — Разходката на Едуардо Валаскес из Хавана пък ядосваше мен. Ядосваше ме самото му присъствие тук. Погледнах Сара и си посочих часовника.

Тя кимна.

— Друга наша цел е да върнем откраднатото от комунистите имущество на законните му собственици — каза ми старецът.

— Сара ми спомена за това.

Едуардо отиде при един тезгях, върху който имаше нещо голямо, покрито с платнище. Сара го последва и аз се присъединих към тях.

— Флавио донесе нещо за вас — каза той, дръпна платнището и отви два средно големи корабни сандъка. Точно щяха да се поберат в багажника на буика.

Едуардо лапна пурата си, извади от джоба си ключ, отключи катинара на единия сандък и вдигна капака. Вътре бяха натъпкани документи.

— Това струва стотици милиони долари — осведоми ни той.

Знаех какви са документите, както и Сара, обаче Едуардо реши, че се налага да ни обясни.

— Нотариални актове... доказващи законните собственици на къщи, плантации, ферми, фабрики, жилищни блокове... банки... всичките национализирани — откраднати — от режима.

— Нали тези неща трябваше да са в пещерата в Камагуей — отбелязах аз.

— Изобщо не са напускали Хавана. — Той погледна Сара. — Дядо ти ги е скрил отделно от парите. — Старецът се усмихна. — Като разумен човек, той е знаел, че не бива да поставяш всичките си активи в една кошница.

Тя кимна.

Едуардо се обърна към мен.

— Почти всички кубинци смятаха, че режимът на Кастро няма да се задържи за повече от година. Че американците няма да допуснат съществуването на комунистическа държава край бреговете им.

Че защо не? Нали си имаме Калифорния и Върмонт?

— Кубинците, които избягаха в Маями, вярвах, че ще се завърнат след година. — Той отново погледна Сара. — Като дядо ти. Затова дал този сандък на един доверен свещеник, който го скрил в гроб под пода на църквата си в Стария град. Където останал до тази сутрин.

Предполагам, че в гроба не е имало място за дванайсетте сандъка с парите. Кое то малко би улеснило работата ни. Ако на Католическата църква не й бяха потрѣбвали тия пари, естествено.

Във всеки случай сега трябваше да мъкнем двата сандъка с документи до Камагуей с шейсетгодишно комби. Не че беше голяма работа, ама... А бе защо в тая страна нямаше ФедЕкс?!

Едуардо извади от сандъка един сгънат на три документ. Пожълтялата хартия изглеждаше крехка и беше завързана със зелена панделка. Той я развърза и внимателно разгъна листа на тезгяха.

— А... да. Това е титуло де пропиедад... нотариален акт, който показва, че сеньор Алфредо Хавиер Гомес е законният собственик на жилищен блок на Кале Сан Рафаел във Ведадо.

Късметлия. Макар че сигурно беше умрял. Надявах се, че няма да преглеждаме всичките тия бумаги.

Едуардо сгъна акта, завърза го и го върна в сандъка, после вперил очи в купищата документи.

— Кой знае какво има вътре? Исторически документи за дарения на земи. Нотариални актове за цели фабрики, имения, плантации... всички откраднати.

Кое то идва да покаже колко струва някаква си хартия. Освен ако не е американски съкровищен бон.

— Добре, тогава да...

— Вие! — посочи ме с показалец Едуардо. — Вие със Сара ще пренесете всичко това в Америка с яхтата си.

— Добре.

— Изгнаническите организации пазят списъци на лицата и фамилиите, които имат имотни претенции в Куба. Тези нотариални актове ще бъдат върнати на законните собственици и техните наследници.

Аналогията можеше и да не е съвсем точна, обаче това ми звучеше като да кажеш на хората, че си им намерил военните

облигации от Гражданската война.

Все пак надеждата умира последна и Едуардо увери или нас, или себе си:

— Ще дойде ден, когато собствениците и техните наследници ще си върнат имотите. — И ни напомни: — Така се случи след свалянето на комунистите в Източна Европа. И с имотите, откраднати от нацистите. Ще се случи и в Куба.

Възможно. Само че с щатските си долари от пещерата нямаше да изкупя тези актове, даже и с деветдесет процента намаление.

— Добре, хайде да ги натоварим...

Той вдигна очи към мен.

— Ще се наложи със Сара публично да удостоверите как сте се сдобили с тези два сандъка.

Бях се надявал да не се афиширам с моите — и на Джак — три милиона долара.

— Какво искате да кажете?

— Организираме голяма пресконференция в Маями. Имаме добри приятели в тамошните медии.

— Аз съм доста притеснителен...

— На пресконференцията ще присъстват адвокати, представляващи семействата, чиито имоти са откраднати. След като вече имаме законни доказателства за собствеността, ще направим постъпки във федерален съд.

— Ясно. — Карлос щеше да си има работа през следващите десет години. — Звучи добре. Обаче ще пропусна пресконференцията...

— Това е важна история. Вълнуваща история. Как със Сара сте заминали за Куба...

— Един момент, амиго. Никой не ме предупреди за това.

— Ще станете известен.

— Искам само да стана богат.

— Ще изглеждате добре по телевизията. Вие сте красива двойка.

За това нямаше спор. Само че си представих как на пресконференцията ме застрелва ревнивото й кубинско гадже. Пак се обърнах към нея и тя извърна очи. Връзката ни май не отиваше на добре.

Едуардо буквално трепереше от вълнение.

— Ще разкажем историята за „Пескандо Пор ла Пас“, „Мейн“, „Голямата риба“...

— Басирам се, че режимът няма да поднови разрешението за този турнир. — И ще забрани йейлските учебни екскурзии.

— Разговарях с Джак за това и той се съгласи да даде интервюта.

Сериозно? Е, Джак беше пропуснал своите три минути слава, слизайки на брега в Хавана с очакването да го посрещнат с духовна музика и телевизионни камери, а пък го бяха сюрпризирали с антиамериканска демонстрация. Зачудих се и кога Едуардо е разговарял с Джак за това. След моята среща с него ли? Или преди нея? Джак не ми бе споменал нищо подобно в „Насионал“.

Нещо повече, тези документи нямаха отношение толкова към връщането на национализираните имоти, колкото към предизвикването на правни проблеми, които можеха да провалят водените в момента дипломатически преговори. Нямахше нужда да го споменавам — и тримата го разбирахме.

Междувременно все още се намирах в Сервиза на Чико заедно със Сара, Едуардо, два сандъка нотариални актове и новия ми буик. И ми предстоеше дълъг път до Камагуей и Кайо Гилермо.

— Дайте ми информацията за нашия човек в Камагуей — за пореден път настоях аз, като вперих поглед в Едуардо. — Веднага, *por favor*.

— Надявам се, че ще се съгласите да участвате в тази история.

— Дадено. Да вървим.

— Като американец, който не е свързан с изгнаническите организации, вие ще внушавате доверие.

— Не забравяйте и колко съм фотогеничен.

— И също сте ветеран, раняван в бойни действия. Офицер, получил много отличия.

Не бях сигурен какво общо има това.

— Вижте, Едуардо, със или без моето участие в пресконференцията това, с което разполагате тук — посочих сандъците, — само говори за себе си. Не преигравайте.

Той не отговори и аз продължих:

— Основната ми грижа са шейсетте милиона долара. Първо, да ги открием, второ, да ги изнесем от Куба, трето, да получа своя дял и четвърто, всички да си държим езика зад зъбите за тях, иначе

американските власти може да ни ги отнемат и да ги блокират, докато преговорите се точат през следващите петдесет години.

Едуардо отново не ми отговори и аз погледнах Сара, която проявяваше неприсъща мълчаливост по време на неговите монолози.

— Съгласна ли си?

Явно не беше. Обърнах се към Едуардо.

— Какво става?

Старецът като никога ми отговори по същество.

— Няма да ходите в Камагуей.

Бях ли го предвидил?

— И защо?

— Защото е опасно.

— И вчера беше опасно. И миналата седмица.

— Днес може да е по-опасно. Или утре.

— Но не сте сигурен. Ние със Сара решаваме.

— Аз решавам. И както самият вие казахте, парите може да компрометират усилията ни да дадем гласност на това. — Той посочи сандъците. — Те ще ни отдалечат от главната ни цел.

А бе, дванайсет сандъка, натъпкани с шейсет милиона долара, май щяха да са по-интересни за американската общественост, отколкото някакви безполезни бумажки.

— Тъкмо затова трябва да си мълчим за парите...

— И както ви е известно — казали сте го на господин Колби, — има вероятност кубинското правителство да отмени риболовния турнир и да нареди на яхтите да отплават.

Дали Джак беше забравил да ми спомене нещо?

— Така че времето е от значение.

Отново погледнах Сара. Аргументите на Едуардо за прекратяване на операцията очевидно бяха по-убедителни от онези, които вече бяхме обсъждали с нея. Въпреки че бяха същите аргументи. Честно казано обаче, ситуацията се беше променила.

— Не можем да рискуваме да изгубим тези документи по време на опасното пътуване до пещерата — прибави старецът.

— Добре... само че аз току-що изгубих три милиона долара.

— Ще ви възмездим.

— Как?

— С петдесетте хиляди долара, които ви обещахме, в случай че операцията бъде прекратена. И със собствеността на вашата яхта, с изплатен заем.

При други обстоятелства щях да се пазаря с него, обаче той в известен смисъл беше мъртвец. Както може би и аз.

Едуардо също ме информира:

— Господин Колби знае, че ще бъде възмезден за изгубеното време и за неговото съдействие в даването на публичност на тази велика правна и морал на победа над режима.

С Джак трябваше да си попрिकाзваме. Обърнах се към Сара.

— Знаеше ли, че няма да ходим в Камагуей?

— Тъж... знаех, че съществува такава възможност.

— Благодаря, че я сподели с мене.

Тя ме погледна в очите.

— Мак... така е по-добре. По-безопасно е. Пътят до Кайо е по-малко от осем часа и ще пренасяме само два сандъка. Утре вечер ще се срещнем с нашия човек в „Мелия“, ще се качим на „Мейн“ и ще отплаваме за Кий Уест.

Чудесно. И без това какво щях да правя с три милиона долара?

— Сара не знаеше какво ще се случи — намеси се Едуардо. — Всичко зависеше от това дали ще разполагаме със сандъците преди да заминете за Камагуей. Сандъците са при нас, така че няма да ходите за парите в Камагуей. — И прибави: — Парите са лежали там петдесет години. И ще ни почакаат да се върнем за тях.

Да бе. Нямах търпение пак да повторим всичко. „Всъщност повече не ме бройте в отбора“.

— Вие си решавате — заявих.

— Така е. — Едуардо се обърна към Сара. — Картата.

Тя отиде при раниците ни и извади двете копия на картата. Дано не беше забелязала, че си нося само един чифт чисто бельо.

Сара донесе картите и Едуардо каза:

— Виждам, че си направила копие.

— За Мак.

— Има ли още копия?

— Пазя дядовия оригинал в Маями.

Старецът кимна и ме погледна.

— Запалката, моля.

Запалих зипото и Сара поднесе двата листа към пламъка, погледа ги как горят и ги пусна на пода. Миришеха на горящи пари.

— Забравете за съществуването на тази карта — предупреди ме Едуардо.

— Няма да споменавам за нея на пресконференцията. — Вперих очи в него, после в Сара. — Готови ли сме вече да се махаме оттук?

Явно не бяхме.

Сара постави длан върху ръката ми, после се усети, че на Едуардо няма да му хареса, и я отдръпна.

— Нали ме питаше дали в тази операция има нещо повече от парите.

— Да... къде съм те питал за това? — А, да бе, в кревата.

— Е, има.

— Да. Нотариалните актове. Пресконференцията... — Спомних си какво беше казал Едуардо, научавайки от Сара, че сме ходили при „Вила Мариста“. „Значи разбирате“. И беше споменал за военната ми служба. И сега осъзнах, че на тази пресконференция капитан Даниъл Макормик ще повдигне въпроса за изчезналите американски военнопленници. Надявах се Сара да излезе добре на снимката.

Тя погледна Едуардо и кимна към затворения сандък. Бях решил, че също е пълен с нотариални актове, обаче старецът се поколеба и Сара каза:

— Той трябва да ги види сега.

Едуардо кимна, извади друг ключ и отключи катинара на втория сандък.

Сара посегна към сандъка.

— Нещо, което ще те зарадва повече от парите. — Тя вдигна капака. — Костите се завръщат у дома.

В сандъка лежаха грижливо подредени черепи, чиито празни орбити се вираха във вечността, вираха се в мене, и аз разбрах, че тези тленни останки идват от „Вила Мариста“ и че истината за случилото се със седемнайсетте изчезнали американски военнопленници се крие в тяхната ДНК.

ЧАСТ III

43.

Последните думи на Едуардо към нас бяха *Vayan con Dios*, а моите към него — „Спокойно завръщане у дома“. И бях искрен.

Едуардо и Сара се бяха сбогували по-емоционално, главно на испански, и Сара, която сега седеше до мене в буика, докато шофирах по тихите улици на Ведадо, още беше разстроена. Ама не толкова, колкото бях аз, задето Едуардо ми измъкваше изпод носа трите милиона — и освен това последен научавах какво става.

Така или иначе, старецът ни беше дал пътна карта с инструкции да се насочим на юг и да се оглеждаме за знаци за Аутописта Насионал, А-1, което и правех.

Съвсем скоро щеше да стане полунощ и Антонио щеше да почука на вратата на Сара. Дано имаше благоприличието да занесе цветя и бутилка ром. Само че щеше да установи, че в стая 535 за него няма нито любов, нито пари. И щеше да побеснее. Но какво можеше да направи? Да се обади на своя команданте в полицията ли? Или да чака дали Сара все пак няма да се появи? Дано избереше второто. Трябваше да се измъкнем от Хавана преди полицията да почне да ни издирва.

Съсредоточих се върху пътя и шофирането. Никога не бях седял зад волана на стара американска кола и мина малко време, докато свикна, особено с модификациите на Чико. В купето беше душно и не можех да отворя прозорците, понеже щяхме да се виждаме, но през триъгълните прозорчета влизаше малко въздух. Трябва да ги върнат в новите модели.

Освен това, както ни беше предупредил Чико, датчикът за резервоара не работеше, обаче щях да се доверя на думите му, че е пълен.

Деветдесетте конски сили на бордовия двигател „Пъркинс“ не се представяха точно като тристатен коня на оригиналния В-8, даже с монтираната от Чико ръчна скоростна кутия от „Хюндай“. Ама пък щеше да харчи по-малко и може би щеше да се наложи да спрем само веднъж, за да заредим. От друга страна, не можехме да избягаме на каквато и да било полицейска кола.

Сара излезе от унеса си.

— Той ми е като дядо... Тъжно ми е.

— Той е там, където иска. — Въпреки че ми се щеше да е там, където уж щеше да е — в Маями. Щеше ми се също да съм там, откъдето идваше той — в Кий Уест.

— Как си? — попита тя.

— Добре. Видя ли знаци за аутопистата?

Сара погледна през прозореца.

— Не, но сме в правилната посока. Това е квартал Десети октомври — близо до „Вила Мариста“.

Представих си моята снимка на фона на затвора, показана на голям екран на пресконференцията — а може би и по всички новини и интернет. Изненадите в тази операция сякаш нямаха край. Най-голямата изненада досега бяха черепите. Още ги виждах как ме зяпат... сякаш ме молят: „Върни ни у дома“.

Продължих по тъмните улици на Десети октомври. Според пътната карта аутопистата се намиреше на юг от Хавана и водеше на изток към Кайо Гилермо, макар че минаваше през вътрешността на острова, далече от брега. Построената от съветски специалисти магистрала не беше съществувала, когато Едуардо е бягал от Куба, обаче двамата със Сара бяха единомисленици, че по нея щяло да е много по-бързо, отколкото по по-прякото крайбрежно шосе, по което бяхме отишли до Матансас. И щяло да е по-безопасно — нямало да прекосяваме градове и да привличаме вниманието на тамошните полицаи. Максимално позволената скорост по аутопистата била сто километра в час и с малко късмет, каза Сара, можело изобщо да не срещнем полицейска кола. Звучеше прекалено хубаво, за да е истина.

Тримата със Сара и Едуардо бяхме натоварили двата сандъка в багажника и аз се изненадах колко са тежки документите, а колко леки — черепите. Покрихме сандъците с платнището и Едуардо даде на Сара ключовете от катинарите с думите:

— Следващия път ще бъдат отворени в Маями.

Или когато полицията ни наредеше да ги отворим.

Преди да затворим капачите, разгледах отблизо оцапаните с пръст черепи. На някои им липсваха долните челюсти, обаче всички горни зъби си бяха на мястото, почти невредими — и по стоматологичните картони и ДНК можеха да ги разпознаят и открият в

списъците на изчезналите при бойни действия на Министерството на отбраната. И тогава щяхме да получим имена. И тези имена щяха да имат семейства...

Около половината черепи бяха с характерната кръгла дупка от входна огнестрелна рана, а един явно беше разбит с тъп предмет. Останалите нямаха травми и предположих, че тези мъже са умрели от... кой знае? Във всеки случай черепите щяха да представляват изключително въздействаща гледка и убедително свидетелство за затворите и убийствата в комунистическа Куба. И ние със Сара трябваше да разкажем на света как сме се сдобили с тях.

— За какво мислиш? — попита тя.

— За товара ни.

Сара кимна.

— Има нещо символично в това, че тъкмо ти връщаш костите у дома, а аз — нотариалните актове за откраднатите имоти.

Прозвуча ми като опорна точка за пресконференцията.

Бях попитал Едуардо каква е съдбата на останалите кости от скелетите и той ни разказа, че преди около година властите ексхумирали тленните останки от общ гроб във „Вила Мариста“, за да ги кремират и така да унищожат всички следи от американските военнопленници. И това било направено, обясни ни старецът, преди началото на дипломатическите преговори, защото се очаквало американците — политици, групи за издирване на изчезнали при бойни действия, организации на ветерани — да настояват в затвора да бъде допуснат американски военен екип за откриване и разпознаване на трупове, който да провери слуховете и обвиненията за убийството на седемнайсетте американски военнопленници.

А как се бяха запазили черепите? Според Едуардо черепите и особено зъбите изгаряли трудно, затова трябвало да бъдат смлени на прах преди самата кремация. И това дало възможност на някого — работник, надзирател или противник на режима, осъзнаващ потенциалната стойност и значението на тези черепи, — тайно да ги изнесе от „Вила Мариста“. За пари. Или заради истината и справедливостта. Или и по двете причини.

Видях пътни знаци за летище „Хосе Марти“ и това ми припомни пристигането ми, когато бях слязъл от самолета все още необременен и

с надеждата да забогатя в Куба. И да се изчукам. Една от две възможности — никак не беше зле.

— Завий тук — каза ми Сара.

Завих наляво на знака за А-1 и излязохме по изхода за водещите на изток ленти на аутопистата. Ако пътувахме през цялата нощ, към седем-осем сутринта щяхме да сме в Кайо Гилермо. Към седем вечерта щяхме да се срещнем с нашия човек в лоби бара на хотел „Мелия“, а после през нощта щяхме да качим товара си на „Мейн“ и да отплаваме за Кий Уест. Нямаше какво да се обърка.

Магистралата се състоеше от две четирилентови платна и настилката си я биваше, макар че същото не можеше да се каже за осветлението, което всъщност ме радваше — колкото по-тъмно, толкова по-добре. Нямаше много трафик, но и не бяхме единствената кола на пътя. По-късно обаче, когато навлезехме във вътрешността на острова през нощните часове, можеше да останем сами на магистралата — със сигурност нямаше да има друго комби „Роудмастър“, модел 1953-та, което, даже в страна на стари американски автомобили, щеше да привлича вниманието също толкова, колкото и Сара Ортега по прилепнала рокля на Кале Обиспо в два през нощта.

Споделих тревогата си със Сара — без аналогията — и тя ме успокои:

— Според Марсело пътната полиция имала мизерен бюджет и затова избягвали да харчат гориво и да амортизират колите си.

Добре че миналата година беше научила толкова много от Марсело. Но даже и само един катаджия да се събудеше от сиестата си на задната седалка на патрулката, пак щяхме да си имаме проблем.

— Нали имаш пистолет — напомни ми тя.

— Да. — И щях да го използвам, ако се наложеше.

Вдигнах сто километра в час и буикът се справяше добре, въпреки етнически разнородните си части. Кое то пак ме подсети за товара ни и аз се заех да анализирам фактите.

Не бях сигурен откъде Едуардо е разбрал, че нотариалните актове са били скрити в някаква хаванска църква, а не в пещерата в Камагуей, както първоначално твърдеше Сара. Можех да допусна, че старецът е познавал баща ѝ и/или дядо ѝ, макар че нито той, нито Сара бяха споменали такова нещо. Едуардо също не ни беше казал как се е

сдобил с черепите от „Вила Мариста“, макар че колкото по-малко знаехме за това, толкова по-добре. Извод — тази вселена се крепеше на адски много тъмна материя.

Във всеки случай сега тези ексхумирани черепи лежах до сандък с ексхумирани документи, които щяха да бъдат върнати на изгубилите собствеността си семейства, а черепите щяха да бъдат върнати на семействата, изгубили и обичали приживе тези мъже. Тук имаше по нещо за всички. Главно загуба, за съжаление, но може би също надежда и помирение.

Още не бяхме видели полицейски коли, въпреки че се бяхме разминавали с военни камиони. На таблото имаше множество стари датчици и уреди, обаче нито един от тях не работеше и спокойно можеше моторът да прегрява, налягането на маслото да пада и динамото да е отказало. Една механична повреда по пътя щеше да изложи на риск самото ни оцеляване.

— Не говориш много.

— Размишлявам.

— Сърдиш ли се?

— Не. Запазвам си правото за това за след като се качим на яхтата.

Тя сложи ръка върху моята.

— Извинявай, че те излъгах.

Не го ли бяхме водили вече този разговор?

— Мак? Нали разбираш защо трябваше да те излъжа?

— Ще мога да ти отговоря на този въпрос само ако ми кажеш какво всъщност си знаела и кога си го научила.

— Наистина не бях сигурна, че Едуардо ще дойде... нито че няма да ходим в Камагуей. И че тези два сандъка ще ни очакват в Хавана...

Не казах нищо.

— И искрено вярвах, че ще можем да изпълним обещанието на дядо към неговите клиенти.

Да не споменавам пък за нейното обещание да ми даде три милиона долара. Сетих се за оня момент на яхтата, когато ме агитираше. Още тогава бях заподозрял, че всичко звучи прекалено хубаво, ама...

— Не мога да повярвам, че Карлос и Едуардо не са били напълно откровени с теб. А и двамата знаем, че ти не беше напълно откровена с мен.

Сара не ми отговори директно.

— Това, което вършим, е... важно... и понякога целта оправдава средствата.

Спомних си някои тежки дни в провинция Кандахар и я посъветвах:

— Не се превръщай в онова, срещу което се бориш.

Тя кимна.

— В Кайо Гилермо очакват ли ме още изненади, за които трябва да знам?

Сара помълча няколко секунди.

— Щом задаваш такъв въпрос, явно вече знаеш отговора.

— Тогава защо ще ти го задавам?

— Всички отговори са пред очите ти. Веднъж вече ти го казах, ти си много умен. Само трябва да събереш всичко, което знаеш, и да си направиш заключенията.

Прозвуча ми като кубински дзен.

— Поне ми кажи дали е нещо, което ще ме зарадва повече от парите.

— Не.

Значи нямаше да убием времето до срещата ни в седем вечерта на нудистки плаж в Кайо Гилермо. Ама не щях да си провалям изненадата, затова премълчах.

— Наистина съжалявам за парите — заяви Сара след малко.

Съвсем не колкото мене. Обаче парите още отначало ми се бяха стрували по-скоро илюзия, отколкото реалност — нещо като Елдорадо, златния град, сияещ на далечната планина. Страшно много мъже са намерили смъртта си, докато са го търсили.

— Сигурен съм, че изгнаниците и техните семейства ще съжаляват още повече, когато научат, че парите им са си останали в Куба — отбелязах.

— Някой ден ще се върнем за парите. Скоро. Ще дойдеш ли с мен?

— Не.

— Помисли си.

— Добре. Не.
— Пак си помисли.
— Може би.
— Приключенията са ти в кръвта.
Да, а в главата ми пък имаше само бръмбари.

Минаваше един през нощта, трафикът оредяваше и край магистралата се забелязваха все по-малко следи от човешко присъствие. Релефът ставаше хълмист и забелязах, че моторът се мъчи по нанагорнището. Каква ирония, че пътувахме с кола с двигател за яхти! Може би беше карма? Или просто най-евтината опция на Чико? А бе, човек получава толкова, колкото плаща. Освен в Куба.

— Две неща правят това пътуване по-важно от парите — откряна ме Сара.

— Посещението в екологичното стопанство и?...

— *Ние*, Мак. Ние се открихме един друг.

— Да. — С известни усложнения.

— И връщаме у дома тленните останки на онези мъже.

За това спор нямаше. Ама също като всичко друго в тази страна, на черепите несъмнено бяха закачени етикети с цена. Този народ беше толкова отчаян, че всички се бяха превърнали в изпечени тарикати, за да оцелеят. Като Антонио. И ми хрумна, че черепите може да не са на американски военнопленници, убити в затвора „Вила Мариста“, че някакви измамници са се възползвали от историята и са продали менте на Едуардо и неговите приятели. В Куба нямаше дефицит на екзекутирани затворници, както и в Америка нямаше дефицит на кубински изгнаници, готови да повярват във всичко, стига да им помогне да съборят режима. Но дали Едуардо можеше да е толкова лековерен? Е, когато — ако? — пренесяхме черепите в Щатите, щяхме да проверим по научен път за какво сме си рискували живота.

А и онези дванайсет корабни сандъка с пари и скъпоценности... Съществуваха ли наистина? И още ли бяха скрити в пещерата в Камагуей?

Тази страна беше като сложен илюзионистки спектакъл, грандиозно фокусничество, игра на тука има — тука няма, истински „Хогуортс“ за измамници. Пък аз си мислех, че афганистанците са майстори на премятането.

Е, поне нотариалните актове изглеждаха истински.

Хвърлих поглед към Сара. Тя беше истинска. И си беше признала всичките лъжи. Какво още можех да искам?

— За какво мислиш?

— Представям си как в полунощ Антонио е отишъл в твоята стая и е заварил табелата „Не безпокойте“ на вратата.

— Според теб ще съобщи ли в полицията?

— Зависи от това дали е готов да им каже, че е имал среща с теб и ти си му вързала тенекия.

Тя кимна.

— Мене например щеше да ме е срам и сигурно нямаше да си призная, че са ме метнали. Но ако е честен полицейски доносник, може да им се обади и да ги осведоми. И когато в седем сутринта не се появим на кея, вече няма да има никакво съмнение, че сме избягали.

Сара се замисли за всичко това и заключи:

— Нямаме особено голяма преднина.

— Така е. — И благодарение на Антонио така или иначе бяхме в черния списък на полицията. А имахме и други проблеми. Например, ако ченгетата вече бяха открили връзката между мен и „Голямата риба“, което щеше да ги отведе право в Кайо Гилермо. И ние нямаше да знаем за това, докато не стигнем там, а дотогава... А бе, както се казва, никога не пътувай по-бързо, отколкото може да лети твоят ангел хранител.

Друг проблем щеше да е, ако пристигнехме в Кайо и установяхме, че флотилията е била изгонена от страната. Да не споменавам пък за разходките на Едуардо из Хавана или пък тръгването му пеш за родния му дом.

Старецът беше единственият човек в Куба, освен Джак и Фелипе, който знаеше къде отиват Дан Маккормик и Сара Ортега. Даже знаеше с какво пътуваме. Ако полицията го арестуваше и го идентифицираше като Едуардо Валаскес, прочутия враг на държавата, щяха да го питат какво прави в Куба — докато му пускат ток в ташаците. Той ни беше уверил, че ще изпие отровата, ама знае ли човек?

После пък идваха Чико и Флавио, които знаеха малко повече, отколкото ми се щеше. А, да не пропусна и стареца с бастуна. Бях сигурен, че приятелите на Едуардо в Маями и Хавана внимателно са

проучили и тримата, и все пак... Както казваше Антонио, всички кубинци работеха на две места. И се продаваха един друг.

— Някой ден Антонио и всички като него в Куба ще бъдат изправени пред съда — предрече Сара.

Всъщност предпочиташ да можеш в полунощ да чакам Антонио в нейната стая и лично да издам присъда над ташаците му. Само че операцията стоеше на първо място.

Сара наблюдаваше в дясното огледало и от време на време се озърташе през рамо.

— Тукашните катаджии ползват ли необозначени коли? — поинтересувах се аз.

— Да — отвърна тя и ме осведоми: — Най-често карат джипове „Тойота“.

Сара беше истинска съкровищница на информация. Част от която получена миналата година от Марсело. Друга част идваше от нейния инструктор, бившия агент от ЦРУ. Както и от Едуардо, Карлос и техните амигос в изгнаническата общност. Самият аз не бях толкова добре информиран, обаче забелязвах, че ако попитам, понякога получавам отговор. Затова попитах:

— Едуардо познавал ли е баща ти или дядо ти?

— Познаваше и двамата.

— Ясно. Значи единият от тях или и двамата трябва да са му казали, че тези нотариални актове са скрити в църква, а не в пещерата.

— Вероятно.

— Ти обаче не си го знаела.

— Тъж... може и да съм го знаела. Но съм забравила.

— А може отначало да са били в пещерата. И после някой е отишъл там и я е опразнил.

— Какво намекваш?

— Намеквам, че Едуардо играе тази игра още отпреди ние с тебе да сме били родени.

— Това не е игра.

— Напротив. Само че кой определя тактиката?

— Не си ти.

— Да, аз съм само рънинг бек. Ти си куотърбекът, а Едуардо е треньорът.

— Уместна аналогия. Но не се задълбавай много в това — посъветва ме Сара.

— Добре. — Обаче се чудех кой е собственикът на отбора. И стигнах до заключението, че е ЦРУ.

Хрумна ми, че цианид не се намира толкова лесно. Не се продава по дрогериите. Спомних си и за фалшивия паспорт на Едуардо и за неговите приятели в американското разузнаване. И колкото повече мислех за това, толкова по-ясно виждах ръката на ЦРУ в някои аспекти на тази операция. Тъй де, всяко нормално американско момче, отрасло с конспиративни теории, вижда ръката на ЦРУ във всичко. Даже баща ми се оправдава за лошата си игра на голф с психологическия контрол на Управлението. Бях работил с техни агенти в Афганистан и ги бях виждал в най-добрата им светлина при специални операции. Куба обаче е друга история. ЦРУ беше тясно, маниакално и злополучно замесено в кубинските работи още отпреди идването на Кастро на власт. Много агенти бяха правили главоломна кариера или се бяха проваляли с гръм и трясък в Куба — най-често второто. Знаех, че оттогава е изтекла доста вода, обаче болката и професионалният срам от тези провали не минават. Тъй де, експлодиращите пури се бяха превърнали в майтап, но десантът в Залива на прасетата представляваше историческа катастрофа.

Затова предполагах, че ЦРУ иска реванш. И подозирах, че там не са фенове на кубинското размразяване, което щеше да легитимира режима и да спомогне за задържането на братя Кастро и комунистите на власт. Освен това допускането на размразяването щеше да е предателство към всички дисиденти, рискуващи живота си в Куба, към всички изгнанически организации в Америка, които все още поддържаха връзки с ЦРУ — хора като Едуардо Валаскес и неговите амигос. Тъй че, да, виждах ръката на Управлението в тази операция и съзнавах, че ако това е вярно, целта изобщо не са били парите в пещерата, а изнасянето на черепите и нотариалните актове, които сега бяха в багажника на буика, и после предизвикване на скандал, който да върне дипломатите вкъщи или поне да им даде повод за разправии.

И ако всичко това беше вярно, моите три милиона долара трябваше да са били само примамка — и то не истинско парче месо, а обикновена блесна. Нейсе, както казваше Сара, не биваше много да се

задълбавам. Обаче това обясняваше много алабализми. И можеше да ме подготви за очакващата ме в Кайо Гилермо изненада.

В крайна сметка обаче се радвах, че съм се измъкнал от Хавана и шофирам собствената си кола със затъкнат в пояса „Глок“. До Кий Уест оставаше още много път, ама се движехме в правилната посока и аз за пръв път бях зад волана. Хаванското баламосване беше зад гърба ми. Оттук до края всичко зависеше от собствената ми смелост.

Сара извади от раницата си бутилка вода и си я поделихме.

— Мислех си за нашата екскурзионна група — каза тя.

— Кой са пък тия?

— Дръж се сериозно, Мак. Дано не им създадем проблеми.

— Много мило от твоя страна, че си се замислила за тях. — „Докато ние тука си спасяваме кожата“. — Ако имат проблеми, ще им ги създадат кубинските власти. Не ние.

— Чувствам се така, сякаш сме ги използвали.

— Наистина ги използвахме. — Напомних й: — Нали точно такъв беше планът ти. — Или планът на ЦРУ.

— Полицията може да ги разпитва.

— Това ще е гвоздеят на екскурзията им.

— И да ги експулсират.

— Или още по-лошо. Още една седмица с Антонио. Освен ако в полицията не го пребият.

— Прояви малко съчувствие.

— Добре де, Тад ми хареса — признах аз. — Също Алисън, професор Нейлбъф и някои други, например... — Хубавката Синди Невил. — Оставих тениската си с Хемингуей на Ричард — припомних й.

Тя не ми обърна внимание.

— Чудя се какво ще направи Тад, когато установи, че ни няма.

Това беше по-важният въпрос.

— Надявам се, че ще се обади в посолството. Оттам ще уведомят Министерството на вътрешните работи, откъдето ще отрекат, че сме при тях, обаче ще разберат, че американското посолство знае за изчезването ни и се тревожи.

Сара кимна.

— За съжаление, преди обаждането на Тад, по някое време през нощта Антонио ще съобщи в полицията и Министерството на

вътрешните работи ще разпрати снимките ни от летището до всички участъци, военни бази, аерогари и пристанища в страната, включително в Кайо Гилермо.

Помълча, после попита:

— Мислиш ли, че ще успеем?

— Ще направим всичко по силите си.

Сара отново кимна.

— Спомняш ли си какво ти казах, когато взехме стая в „Насионал“?

— За?...

— За това как ние с теб седим на носа на твоята яхта, Джак и Фелипе са в рубката, и се взираме в хоризонта, докато накрая се появява Кий Уест.

— Аха.

— Казах ти също, че нашето идване тук е благословено от Бог. И че както си се завърнал от Афганистан, така ще се завърнеш и от Куба.

— Да, спомням си.

— Трябва да повярваш в това. Вярата те е върнала у дома от войната. — Тя сложи ръка на рамото ми. — Когато си благословен и каузата ти е справедлива, Бог е с теб и ти дава сила.

Кимнах. И се сетих за нещо, написано на лист хартия, което се разпространяваше сред войниците: „Съдбата прошепнала на воина: «Няма да издържиш надигащата се буря». А в отговор воинът ѝ прошепнал: «Аз съм бурята».“

— Прибираме се у дома. Джак и Фелипе се прибират у дома. И воините се прибират у дома.

45.

Беше към два и половина и скоро щяха да станат три часа, откакто бяхме напуснали Хавана. От известно време не бях мяркал друго превозно средство и това почваше да ми се струва подозрително.

Освен това, ако харчех по-малко от четири литра на двајсет и пет километра, горивото теоретично щеше да ни стигне за още няколко часа. Обаче това заключение почиваше на две предположения: че Чико е заредил догоре и че не е заменил стандартния деветдесет и пет литров резервоар с по-малък.

А и без скоростомер или одометър^[1] уравнението съдържаше прекалено много неизвестни. Все пак, въз основа на приблизителната ми скорост от сто километра в час и трите часа път, предполагах, че сме на около триста километра от Хавана. До Кайо Гилермо оставаха още толкова, само че голяма част от това разстояние щеше да е по второкласни пътища, което можеше да ни отнеме над четири часа.

Но главната ми грижа в момента беше да не чуя двигателя да се дави. И после някой катаджия да ни спре, за да види какъв е проблемът.

Осветлението в купето не работеше, затова Сара разглеждаше картата на светлината на иначе безполезния ѝ джиесем.

— Би трябвало да приближаваме Санта Клара — доста голям град.

— Дали ще има денонощни бензиностанции?

— Да. Но... може би не е добре да спираме на бензиностанция в три през нощта.

— Вярно, обаче не съм сигурен колко гориво ни остава.

Тя се замисли.

— Според мен трябва да отбием от магистралата и да продължим призори, когато няма да сме сами на пътя.

Сигурно имяхме повече гориво, отколкото предполагах, обаче сега действителният проблем беше да не ни настигне някоя полицейска кола.

— Добре.

По аутопистата нямаше никакви знаци или пък просто не бяха осветени, но ние почнахме да се оглеждаме за изхода за Санта Клара.

Междувременно ропа виехата^[2] в „Мама Инес“ беше само далечен спомен и червата ми куркаха.

— Носиш ли нещо за ядене?

— Взех един шоколад от минибара. Може да си го поделим.

— Ще ти дам сто хиляди песо.

Сара извади от раницата си „Кит Кат“ и ми отчупи половината. Зачудих се кой ще плати сметката ни за минибара в „Парке Сентрал“. Нейсе, нали бяхме оставили там целия си багаж. Само куфарът ми струваше поне петдесет долара.

Докато продължавахме напред, рискувайки да срещнем полицейска кола, определено поставяхме на изпитание късмета си. Бих отбил от пътя веднага, обаче край банката имаше дълбоки канавки и до следващия изход нямаше къде да мърдаме.

Междувременно се вслушвах за даване на двигателя и поглеждах за фарове в огледалото.

И не щеш ли, на хълма зад нас видях светлини. Сара също ги забеляза в страничното огледало, но не каза нищо.

Деветдесетте коня не можеха да дадат повече от себе си, тъй че продължих със същата скорост и фаровете почнаха да ни настигат. Според Сара повечето катаджии карали джипове „Тойота“, само че не можех да видя каква е колата зад нас.

— Не мога да я определя — каза тя, вторачена в страничното огледало.

Автомобилът се приближаваше в дясната лента и когато стигна на петнайсетина метра, установих, че е малък джип. Напрегнах очи да видя дали на дясната седалка има някой, обаче фаровете ме заслепяваха.

— По колко ченгета пътуват в една кола?

— Обикновено по двама. Но понякога е само един.

Лесно можех да се справя с един човек, само че вторият щеше да е проблем.

Джипът вече беше на по-малко от десет метра зад нас. На пътя имаше още три ленти, а она продължаваше да кара в нашата.

Нямах представа кой е, но бях сигурен, че ако е ченге, ще ни спре. И не му трябваше друг повод, освен за да провери кой се вози с

американска кола в три през нощта.

— Ако е полицай и ни спре, ще поговоря с него и ще предложи да му платя глоба за превишена скорост — оптимистично заяви Сара. — Това обикновено върши работа.

Всъщност аз щях да разговарям с него. Деветмилиметровият „Глок“ говори на всички езици.

— Мак?

— А ако поиска да види багажника?

Тя не отговори.

Не знаех дали Антонио е съобщил в полицията за изчезването на Сара, или още виси в лоби бара на „Парке Сентрал“, разкъсван между чувството си за дълг и оная си работа. Дано оная му работа го съветваше да прояви търпение. Обаче в Хавана можеха да се объркат много други неща — Чико и Флавио можеха да ни предадат, Едуардо можеше да пропее в стаята за разпити — и ако полицията издирваше двама американци с „Буик“ комби, тия зад нас можеше да чакат подкрепление или пък пътят пред нас можеше да е блокиран. Затова трябваше да реша проблема незабавно.

— Предполагам, че имат радиостанции.

— Да... но невинаги работят... Разчитат на джиесемите си.

Фаровете се приближиха още повече. Трябваше да форсирам нещата, така че намалих и отбих към банкетата.

— Какво правиш?

— Искам да видя какво ще направи той.

— Мак...

Спрях отстрани, извадих глока и свалих прозореца.

— Залегни.

Тя обаче не помръдна.

Фаровете бяха на пет метра и колата спираше на пустата магистрала.

Инстинктът ми подсказваше, че кубинската полиция няма опит със спиране на коли, в които пътуват въоръжени престъпници. Сигурно се приближаваха с небрежна походка, без да вадят пистолета от кобура. В такъв случай щях да се справя с проблема. Но ако търсеха нас, щяха да дойдат с оръжие в ръце.

Автомобилът спря и аварийните му светлини замигаха. Погледнах през рамо и окончателно се уверих, че е джип, обаче заради

фаровете не можех да видя нито дали има полицейски обозначения, нито колко души са вътре. Никой не слизаше. Подкрепление ли чакаха?

— Трябва да слезеш и да отидеш при тях — почти шепнешком каза Сара.

Това всъщност ме улесняваше. Пъхнах глока под тениската си и тъкмо се канех да отворя вратата, когато джипът изведнъж се изравни с нас. Докато предното му дясно стъкло се отваряше, светкавично измъкнах пистолета.

Преди да взема решение дали първо да стрелям и после да задавам въпроси, една жена на средна възраст ме попита с британски акцент:

— Всичко наред ли е?

Поех си дълбоко дъх.

— Да. А при вас?

— Ааа... Американци ли сте?

— Канадци сме. — Кимнах към Сара, която седеше със затворени очи и дишаше тежко.

Мъжът зад волана се наведе през жената.

— Пътуваме за Санта Клара. Няма никакви знаци. Май я подминахме.

— Не, по-нататък е.

— Едва ли е на повече от пет-десет километра — успя да каже Сара.

— Благодаря — каза британецът. — Проблем ли имате?

— Просто спряхме за пиш пауза — отговорих.

— Ааа... Добре тогава. Лек път.

— Колата ви е страхотна — каза жената.

И двамата потеглиха да откриват Куба сами.

Сара отвори вратата.

— Къде отиваш?

— Пиш пауза.

— Май ще дойда и аз.

Свършихме си работата и продължихме. Виждах задните фарове на британската двойка и увеличих скоростта.

— Това бяха най-страшните пет минути в живота ми — призна Сара.

Щеше ми се да мога да кажа същото.

— Държа се много хладнокръвно — уверих я.

Тя помълча, после попита:

— Какво щеше да направиш, ако бяха от полицията?

— Щях да ги убия.

Сара нямаше какво да ми отговори.

Запазих дистанция от няколкостотин метра зад британските туристи и забелязах, че релефът става по-хълмист. Извън шосето цареше непрогледен мрак.

Сара извади пурата на Едуардо, запали я със зипото на Джак, дръпна дълбоко и ми я подаде.

Известно време пушихме в мълчание.

— Другия път може да нямаме такъв късмет — каза тя след малко.

— Дай да го избегнем този друг път.

Сара разглеждаше картата.

— Вече трябва да приближаваме изхода.

И наистина, видях стоповете на нашите британски приятели, после и десния им мигач.

Последвах ги и завих по означения, но неосветен изход. Отбивката свършваше с Т-образно кръстовище. Знаци нямаше. Британците завиха наляво.

Сара вдигна поглед от картата.

— Санта Клара е наляво. Надясно е пустош.

Хвърлих пурата през прозореца, завих надясно по тесен път и бавно се заизкачвах по някакво нанагорнище. Наляво видях малко езеро, но даже наоколо да имаше къщи, не забелязах нито една.

— Районът на Санта Клара някога е бил известен с тютюна си — каза Сара. — Мисля, че повечето ферми са изоставени и може да намерим някоя празна къща или плевник.

— Добре.

Фаровете осветяваха изровения път, обаче блясъкът им ограничаваше нощното ми зрение, затова ги угасих и на лунната светлина видях голо поле, заобиколено от ниски хълмове.

Сара отново се консултира с картата.

— По този път няма нищо чак до някакво място на име Освалдо Херера на десет километра оттук.

— Ясно. — Бавно продължих с угасени фарове, като се оглеждах за убежище — точно както правех с хъмвито си в Преебистан.

Изминахме няколкостотин метра и когато се изкачихме на следващото възвишение, Сара забеляза голяма сграда пред нас.

Когато я наближихме, видяхме, че е дървена постройка с частично съборен покрив. Към нея водеше черен път и аз завих по него, после влязох през липсващата врата. Угасих мотора и потънахме в пълна тишина.

Сара слезе, като остави вратата си отворена, и аз я последвах. През дупките в покрива се виждаше небето, на стените нямаше прозорци. Усетих слаб мирис на тютюн.

— Тук се е сушал тютюнът — поясни Сара.

— В екскурзионната програма за днес нямаше ли посещение на тютюнево стопанство?

— Да.

Съвпадение? Или страхотна космическа шега?

— Отбележи си, че сме го посетили.

Докато тя оглеждаше новата ни квартира, аз разузнах терена. Никъде не се виждаха светлини и бях почти сигурен, че никой не ни е забелязал да идваме и съответно няма да се обади в полицията. Утре сутрин обаче можеше да се появят хора, затова призори трябваше да се върнем на магистралата.

Върнах се при входа и погледът ми попадна върху следите от гумите на буика. Потърсих някакви нападали листа да ги прикрия, но не намерих. Нейсе, луната скоро щеше да залезе и мракът щеше да ги скрие още по-добре.

Сара се подаде навън и прошепна:

— Какво правиш?

— Старая се да си заслужи парите.

— Ела вътре. — Тя ме хвана под ръка и ме поведе в сушилнята.

Минаваше три и до разсъмване оставах по-малко от четири часа.

— Хайде да поспим — каза Сара. — Отпред ли искаш, или отзад?

Явно никога не беше лагерувала в зона на бойни действия.

— Ще остана на пост през следващите два часа, после ще те събудя да ме смениш и ще ти дам пистолета. Ще ме събудиш призори

и ще тръгнем веднага щом се развидели достатъчно, за да не включваме фаровете.

Тя помълча, после кимна.

— Добре. Може ли да получа целувка?

Обикновено не се целувам с часовите, които пращам на пост, обаче този път направих изключение и се целунахме за лека нощ. Сара се качи на задната седалка на буика и безшумно затвори вратата.

Седнах на пръстения под, облегнах се на задния калник на колата с лице към входа и извадих глока.

Е, бях преживял тежък ден и още по-тежка нощ и трябваше да съм уморен, а сигурно и бях, обаче всичките ми сетива бяха нащрек. Спомнях си това състояние от Преебистан.

Луната залязваше и небето потъмняваше. Нямаше и вятър. Наоколо крякаха дървесни жаби и в далечината пееше нощна птица.

Вторачих се през зеещия вход в мрака, търсех движение, вслушах се за мотор или стъпки. Или за звука на прекалено пълната тишина.

Винаги е добре да си представяш завръщането у дома. Така и направих. Ако оцелеехме тази нощ и утре заран стигнем в Кайо Гилермо, без да ни спре полиция, оставаше само да се качим на яхтата и си бяхме вкъщи.

Изтече час, после втори и хоризонтът на изток изсветля, а след това над един далечен хълм надникнаха слънчевите лъчи и се протегнаха към пустото поле.

Сара слезе от комбито.

— Нали щеше да ме събуждаш?

— Исках да видя изгрева.

Тя кимна.

— Следващият ни изгрев ще е в морето. Ще го гледаме заедно.

— Непременно. — Изправих се. — Време е да потегляме.

[1] Уред за измерване изминатия от превозно средство път чрез преброяване на оборотите. — Б.кор. ↑

[2] Традиционно кубинско телешко задушено. — Б.пр. ↑

Намерихме сервисентро в предградията на Санта Клара. В Куба не си пълниш сам резервоара и един служител ни наля петролео еспесиал за около шейсет цента на литър, което си е скъпичко, ако печелиш два̀йсет долара месечно.

Сара слезе от буика и поговори с момчето, което май проявяваше повече интерес към нея, отколкото към нашия „Роудмастър“ или към мене — забол нос в картата зад волана. Още повече че се държеше нехайно, майтапеше се и се смееше, а не ни зяпаше така, все едно някъде е виждал снимките ни.

Тя му плати в песо и се качи в колата. Колонката показваше, че сме заредили петдесет и осем литра, и макар да не знаех колко побира резервоарът, бях сигурен, че ще стигнем до Кайо Гилермо, без да зареждаме повече.

— Казах му, че съм от Баракоа — осведоми ме Сара, когато потеглихме. — Този град е в най-източния край на острова и местните говорят специфичен диалект.

Надали можеше да мине за натурална кубинка, особено с американските си туристически обувки, обаче момчето като че ли вярваше на всяка нейна дума, докато пъхаше маркуча си в резервоара ѝ и помпаше петролео еспесиал, мислейки си за нещо друго.

— Казах му, че си по-големият ми брат — също ме информира тя.

— Много ти благодаря.

— И че караме американската кола в Хавана, за да я продадем.

— Добре си се сетила. — Баламосването явно им идва отвътре на всички в тази страна.

Стигнахме до отбивката за водещите на изток ленти на аутопистата и след няколко минути вече пътувахме с приблизителна скорост от сто километра в час.

И в двете посоки имаше известен трафик, главно камиони и ванове, и въпреки че по магистралата не се мяркаха други стари американски коли, никой не ни обръщаше внимание.

Отстрани на пътя забелязах група хора, които ни махаха.

— Много са дружелюбни — отбелязах.

— Това са стопаджии, Мак. Размахват банкноти.

— Ето ти възможност да си изплатим горивото.

— Общественият транспорт е истинска катастрофа. Хората са толкова отчаяни, че разчитат на автостоп — с каквото и да е превозно средство, стига да се движи. Властите са определили „ботелас“ — стопаджийски спирки, — където специално назначени държавни служители посочват кой да се качва на следващата спряла кола. Животът тук е много тежък — заключи Сара.

Та чак беше отврат.

Откакто бяхме пристигнали в Хавана, небето все беше ясно, обаче сега забелязах, че на хоризонта се трупат облаци.

— Дано са имали хубаво време за турнира — казах аз.

— Обичаш ли да ловиш риба?

— Аз не ловя риба. Клиентите ми ловят.

— Имам предвид дали ти харесва това, с което се занимаваш.

Ако ми харесваше, нямаше да пътувам по тази аутописта.

— Обичам морето.

— Моят апартамент е с изглед към морето.

— Както и моята яхта.

— Довечера заминаваме на нощен круиз с „Мейн“.

— Нямам търпение.

Напредвахме с добра скорост, макар че нямаше защо да бързаме. Имахме много време. Замислих се за Джак, Фелипе и тримата риболовци, които в момента трябваше да са в морето и да се състезават с другите девет яхти. Течеше четвъртият ден от „Пескандо Пор ла Пас“ и той щеше да е последен за „Голямата риба“ — по един или друг начин. Джак и Фелипе ни очакваха, само че не знаеха кога — и дали изобщо — ще се появим. Зачудих се дали моят помощник-капитан се тревожи за мене — или се тревожи за парите си. Е, имах две изненади за него. Аз щях да стигна до Кайо Гилермо, а парите — не. Всъщност ние дори нямаше представа дали флотилията още е там.

— Пусни радиото — помолих Сара. — Може да чуем нещо за турнира.

Тя включи ламповия апарат и купето се изпълни с прашене. Сара се досети, че станциите се настройват от хромираната скала, и

известно време си поигра с нея, обаче се чуваше само кубинска музика и някакви развълнувани гласове — според нея лайнари, бълващи пропаганда.

На трийсетина километра от Санта Клара минахме през една неравност, радиото млъкна и тя го изключи.

— По-късно пак ще опитаме.

— Липсата на новини е добра новина.

— Ето ти и една лоша. Виждам полицейска кола в страничното огледало.

Погледнах в централното огледало и видях зелено-бял джип „Тойота“ на стотина метра зад нас. Караше в дясната лента на платното, което беше станало трилентово. Аз се движех в средната зад един голям камион и се престроих в лявата, настъпих педала до дупка, бавно се изравних с камиона и се скрих от погледа на катаджиите. Патрулката с висока скорост продължи напред по дясната лента. Аз изостанах и отново се престроих зад камиона.

А бе, през следващите три-четири часа щяхме да си играем на котка и мишка. Всъщност нямахме основания да смятаме, че полицията издирва „Роудмастър“ комби от 1953-та, само че вече — в осем сутринта — имахме много основания да смятаме, че издирват Сара Ортега и Даниъл Маккормик, изчезнали от хотел „Парке Сентрал“. Тъй че не биваше да прекалявам с тази игра, за да не привличам нежелано внимание.

Вече определено бяхме навлезли в хълмистия район и деветдесетте коня се напругаха по нанагорницата. Сара разгъна картата.

— Следващият голям град, Санкти Спиритус, е на половин час оттук. Аутопистата свършва трийсет километра след него.

— Жалко.

— След оттеглянето на Съветите режимът е останал без пари. Но имаме няколко възможности да продължим на изток и после на север към морската магистрала за Кайо Коко и Кайо Гилермо. — Тя проучи картата. — Има едно старо шосе, казва се Каретера Сентрал, което отива на изток към провинция Камагуей.

— Ще го запомним за другия път.

— Или за този.

Погледнах я и видях, че държи лист, който постави в скута ми. Погледнах го и установих, че е нашата карта на съкровищата. Трето копие, за което беше пропуснала да осведоми и мене, и Едуардо.

— Това е за теб — каза Сара. — За другия път. Или за този.

Не отговорих.

— Ти решаваш.

— Нямаме информация за нашия човек в Камагуей.

— Защо ни е? Нали имаме картата?

— Трябва ни камион.

— Открадни.

На тая жена наистина й стискаше. Или ме баламосваше?

— Не знаем дали парите още са в пещерата.

— Ще разберем, когато отидем там.

— Предполагам, че въпросът е дали сме готови да поемем риска.

— Ние и без това сме изложени на огромен риск, Мак. Случайно да си забелязал?

— Забелязал съм. Само че сега не бива да излагаме товара си на още по-голяма опасност.

— Оставям те ти да решиш този проблем.

— Добре де... хм, животът е гадно копеле, нали така?

Тя не отговори.

Продължих да шофирам. Мислех си за моите три милиона долара, които изневиделица пак се бяха появили на хоризонта. Ако успеехме да стигнем до провинция Камагуей, без да ни арестуват, можехме да откраднем камион, да зарежем буика, да открием пещерата и да се отправим към Кайо Гилермо с дванайсет корабни сандъка, натъпкани с пари, след това довечера да се срещнем с нашия човек, ако наистина всяка вечер в седем ходеше в хотел „Мелия“, както го бяха инструктирали. Струваше ми се изпълнимо.

— На какво разстояние е провинция Камагуей?

Сара провери на картата.

— Границата на провинцията е на сто и петдесет километра. Оттам... ще продължим по твоята карта до пещерата.

— Добре... — Като оставех настрани логистиката и самоубийствения характер на това отклонение, трябваше да мисля за товара, който вече карахме, а и да реша дали Сара ме баламосва, или

говори сериозно. Дали искаше да изкупи вината си за прекратената операция? — Ще си помисля.

— След час ще стигнем до град Сиего де Авила. Там трябва да завием на север към морската магистрала за Кайо Коко. Или да продължим на изток към Камагуей.

Е, морската магистрала или Камагуей? Първата опция щеше да е по-лесна и безопасна, ама пък и хонорарът ми щеше да е далеч по-скромен. Втората, ако успеехме, щеше да е пълен триумф — съдържанието на пещерата, плюс онова, което вече имахме в багажника, и каквото още измъкнех от Карлос в Маями.

— Едуардо гласува с „не“. Ти как гласуваш?

— *Ти* решаваш, Мак. Ако решиш да го направим, аз съм с теб. А ако се откажеш, не искам да чувам повече за трите милиона долара — никога.

Comprende? Е, признавам й смелостта и яснотата.

— Както и да решиш, картата е твоя. Имам ти доверие и съм сигурна, че ще ми съобщиш, ако в бъдеще планираш пътуване до Куба.

— Знаеш, че не бих...

— Казах, че ти имам доверие.

— Благодаря. Ще взема решение преди да стигнем в Диего Девила.

— Сиего де Авила.

Нали и аз това казах?

Продължихме през хълмовете на областта Санта Клара, които бяха изумително красиви и нямаха нищо общо с афганистанските планини, освен безмълвното си заплашително присъствие над опасния път.

Пътувахме в мълчание и подминахме изхода за Санкти Спиритус. Десет минути по-късно магистралата стана двулентова и Сара каза:

— Аутопистата свършва след няколко километра. Трябва да излезем на Каретера Централ и да продължим на изток към Сиего де Авила.

— Добре.

Магистралата свърши и аз последвах трафика към КС, шосе с отвратителна настилка, и се влях в колоната от камиони и рейсове по двете мъчително бавни ленти. Стопаджиите край пътя подвикваха на

минаващите превозни средства и забелязах неколцина, които приличаха на чуждестранни пешеходни туристи: русокоси, млади, безстрашни и нищо неподозиращи, отправили се на голямо приключение. Бог да ги благослови. Дано никога не видят онова, което на тяхната възраст съм виждал аз.

— Половин час до Сиего де Авила — съобщи Сара.

Погледнах я.

— Ти какво ще спечелиш, ако отидем в Камагуей?

— Две неща. Първо, ще изпълня дядовото обещание към клиентите му. И второ, ще изпълня собственото си обещание към теб.

Звучеше много благородно. Само че нямаше да ме мотивира да рискувам живота си.

— Знаеш ли какво, ако отидем в оная пещера и открием парите, ще си поделим моите три милиона.

— Благодаря. Но не го правя за пари.

— Никога не отказвай пари, които си заслужила.

— Давам ти тази възможност и за да не се налага да слушам мрънкането ти, че си изгубил три милиона долара.

— Прозвуча като „действай или млъкни“.

— Ти избираш.

— Много ти благодаря.

Движех се с около шейсет и пет километра в час и се мъкнех зад мудни камиони и селскостопански машини, които не бързаха за никъде. В насрещното платно забелязах един стар седан „Форд“ и се поуспокоих, че не бием на очи чак толкова много.

Сара отново се консултира с картата.

— Сиего де Авила има околоръстен път. Когато излезем на него, можем да продължим за Камагуей или да завием по Каретера Норте към брега.

Не отговорих и известно време пътувахме в мълчание.

Стигнахме до околоръстното шосе и настъпи моментът на истината. Първият изход водеше на юг, после стигнахме до изхода, по който се продължаваше на изток за Камагуей. Намалих и погледнах Сара, която обаче се беше отпуснала назад със затворени очи.

Пътят за Камагуей ме мамеше като пътя за Елдорадо и аз се поколебах, после махнах за сбогом на моите три милиона долара и излязох на Каретера Норте, за да потегля към морето.

След няколко минути наруших мълчанието.

— Ще те черпя едно в хотел „Мелия“.

Тя не отвори очи, но кимна.

А бе... щях да рискувам, ако бях сам. Обаче нямаше да изложя на опасност живота на Сара, нито можех да допусна да се случи нещо с тленните останки на забравените мъртъвци, които толкова време бяха чакали да се завърнат у дома при своите семейства, в своята родина. Джак щеше да го одобри. Никога не зарязваш трупове.

По Каретера Норте нямаше много трафик, пътят се спускаше по нанадолнище и колкото повече се приближавахме към брега, толкова по-ниски ставаха хълмовете.

— Още колко?

Сара вдигна клепачи и погледна картата.

— Трийсетина километра до град Морон, после петнайсет по пътя, който води до морската магистрала за Кайо Коко. Магистралата също е дълга петнайсетина километра.

Пресметнах наум и заключих, че разстоянието до Кайо Коко е шейсетина километра. Ако карахме с тази скорост, щяхме да ги вземем за час. Погледнах си часовника. Тъкмо минаваше единайсет. Щяхме да стигнем в Кайо Гилермо към дванайсет и половина.

— Май ще успеем.

— Никога не съм се съмнявала.

— И аз.

— Съжаляваш ли за нещо?

— За какво?

— За парите.

— Какви пари?

Тя сложи ръка на рамото ми.

— Някой ден ще се върнем.

— Обади ми се. Или се отбий в „Зеленият папагал“.

Сара не отговори.

Вдигнах картата на съкровищата от скута си и ѝ я подадох.

— Изгори я.

— Тя е твоя.

— Затова ти казвам: изгори я.

Тя я погледна.

— „Страхотен преход в планината Камагуей“. — Запали зипото на Джак, поднесе пламъка към хартията и я пусна да литне през прозореца.

Извадих пурата от джоба си и я протегнах към нея.

— На финалната права сме.

И си поделихме последната пура, докато се приближавахме към Кайо Гилермо и срещата ни с Джак, Фелипе, „Голямата риба“ и съдбата. Чудех се кога ли ще получа обещаната изненада.

Пресякохме живописното градче Морон и завихме по двулентов път, който минаваше покрай езеро и пресичаше огромно девствено мочурище. Ято розови фламинго се спусна към водата, за да налови обяда си.

По шосето като че ли нямаше никой друг.

— Къде са хората?

Сара откъсна поглед от птиците.

— Повечето хора ходят на курортните острови с кораб или самолет. От Торонто и Лондон има преки пътнически полети за летището на Кайо Коко, както и чартърни полети от цяла Европа.

— Какво привлича туристите?

— Топло е и е евтино.

— Ясно. — Европейците ще отидат и в ада, ако се докопат до евтин туристически пакет.

— А и както знаеш, това е едно от най-добрите места за риболов на света — продължи тя и се усмихна. — Дори в момента там май има риболовен турнир.

— Дано.

— Още са там, Мак. — И прибави: — Някой ден, може би скоро, американците ще заприихдат на тълпи, за да ловят риба.

Не и ако зависеше от Едуардо, Карлос и техните амигос. Ама пък можех — щом пак щеше да ми се налага да работя, за да се издържа — да правя чартъри от Кий Уест до Кайо Гилермо. „Две нации — една ваканция“. Трябваша ми само яхтата и нова самоличност.

Пътят продължаваше през тресавището и в далечината видях синя вода, която според Сара била Бая де Перос, Кучешкия залив, както и ивица суша, стигаща чак до хоризонта.

— Онова там е морската магистрала.

Блатата постепенно отстъпваха мястото си на по-дълбоките води на залива.

— Щом излезем на магистралата, няма да привличаме никакво внимание — увери ме тя.

- Какво ще правим през следващите шест часа?
- Каквото и да правим, не бива да се отдалечаваме от товара си.
- Аз бих се поизкъпал. Наоколо има ли нудистки плажове?
- Какво пишеше в пътеводителя, който трябваше да прочетеш?
- Не стигнах чак дотам, понеже не вярвах, че ще стигнем чак

дотук.

— Добре, ще запълня празнотата в знанията ти. Първо, на островите няма много кубинци, освен онези, които през деня работят в курортите, съответно няма и виджилантес. Това не означава, че сред служителите в хотелите и ресторантите няма чиватос, но почти всички чужденци там са европейци, канадци и британци, които режимът не свързва с подозрителни дейности.

Това надали го имаше в пътеводителя. Явно идваше от друга книга.

— Дай пак да се пишем канадци — предложих. Миналия път ми беше помогнало да се изчукам.

— На островите има полицейско присъствие, но ми казаха, че не било масирано и строго.

— Много се радвам. Ама пък в моя пътеводител пишеше, че Кайо Гилермо било входно пристанище, следователно има пристанищна охрана и стражеви катери. Пристигането с кола е лесно. Заминаването с яхта — може би не толкова.

— Довечера ще разберем.

— Съвсем скоро ще разберем и дали флотилията още е тук, или са се прибрали в Кий Уест.

— Тук е.

— Ако не е, има ли резервен план?

— Ще научим, когато се срещнем с нашия човек.

— А ако не се появи?

— Ще се появи. И флотилията още е тук.

— Ще видим. И накрая, но не на последно място, полицията може да ме е свързала с „Голямата риба“ и да ни чака в Кайо Гилермо.

— Не, ще ни чакат при тол кабината на морската магистрала, където трябва да си покажем паспортите.

— Никой не ми е споменавал за тол кабинни и паспорти.

— Пишеше го в пътеводителя, който ти даде Карлос.

— Има ли как да заобиколим тол кабината?

— Не. Но можем да заобиколим показването на паспортите си.

— Портфейл ли ще ми трябва, или пистолет?

— Нито едното, нито другото. — Тя извади от джоба си два сини паспорта и ми подаде единия.

Погледнах го и видях, че е канадски. Имаше къде-къде по-автентичен вид от моя паспорт от Републиката на раковината. Разтворих го на първата страница и се уверих, че снимката е същата като в истинския ми паспорт. Само че сега се казвах Джонатан Ричард Милс. Беше издаден в Торонто. Дори не си спомнях да съм бил там.

— Как се сдоби с тези паспорти?

— Чрез приятели.

— Ясно. — Прелистих страниците и видях няколко входни и изходни печата. Нямах представа, че съм бил на лондонското летище „Хийтроу“.

— Тези паспорти ще свършат работа на тол кабината, където само ги преглеждат, но няма да издържат проверка с четец за документи на летище.

— Ние ще се приберем вкъщи с яхта — напомних ѝ и я осведомих: — Сигурно вече са разпратили снимките ни от аерогарата и моята много прилича на тази тук.

— Дано от Министерството на вътрешните работи са забравили тол кабината на морската магистрала за Кайо Коко. А дори да не са, просто се усмихни на човека и му кажи „буенос диас“, докато той проверява канадския ти паспорт и ти взима двете ККВ.

— Добре. — Вперих очи в самотната тол кабина, разположена в средата на пътя, така че да обслужва и двете посоки. — Тука надали има електронно таксуване. А ти как се каваш?

Сара ми подаде своя паспорт.

— Ана Тереса Милс. Женени сме.

— Че кога сме успели?

— Това обяснява латиноамериканската ми външност, ако някой се замисли за лицето, отговарящо на името.

— Ясно. — Явно се беше сетил и някой в Щатите. — Знаеш ли испански?

— Un poco.

— Така ще минем ли метър?

— Ако не успееш да минеш през тол кабината, Мак, ще трябва да обърнем.

Не бях подозирал, че архитектите са толкова хладнокръвни и спокойни. Обаче после си спомних, че я е инструктирал — или обучавал — бивш агент от ЦРУ... пък може и да не беше бивш.

Докато се приближавахме към тол кабината, от един страничен път пред нас излезе пикап. В каросерията се возеха десетина мъже и жени, които пушеха и се смееха.

— Работници на островите — поясни Сара.

Почувствах се като у дома.

Човекът в кабината махна на шофьора да продължи, обаче аз знаех, че ще трябва да спра.

— Не му давай паспортите — предупреди ме Сара. — Нека сам ги поиска.

Спрях до тол кабината, усмихнах се, подадох две ККВ и поздравих униформения служител:

— Buenos días.

— Buenos días, señor... y señorita. — Той се поколеба. — Pasaporte, por favor.

Протегнах му двата паспорта. Той ги прелисти, после ме погледна, после наклони глава, за да погледне Ана Тереса, която се беше навела към прозореца и му се усмихваше.

Той каза нещо на испански и ми върна паспортите. Адиос.

Продължих по морската магистрала.

— Добре че не поиска да види какво има в багажника.

— Това не е гранична проверка. — И прибави: — Казаха ми, че ще е лесно.

Не се поинтересувах кой й го е казал.

— Като си тръгваме, ще си спестим тол таксата — отбелязах.

Двете ленти на магистралата не бяха много по-широки от една стандартна и отстрани нямаше мантинели. Основата на пътя беше изградена от купчини камъни. Разминахме се с един камион и трябваше да се свием толкова плътно встрани, че някой от нас спокойно можеше да се озове във водите на Кучешкия залив. Само някоя злополука ни трябваше.

— Колко е дълга тази магистрала?

— Нали ти казах, петнайсет километра. Наслаждавай се на гледката — посъветва ме Сара.

Продължих още по-бавно. Пътят ми напомняше за Презморската магистрала, откъдето бях потеглил на тази ваканция. Над нас се носеха чайки и пеликани, в залива гъмжеше от водни птици.

— Ще ми се някой ден да се върна тук — каза Сара.

А на мене ми се щеше довечера да се махна оттук.

Магистралата представляваше почти права линия и в далечината се появи брегът на Кайо Коко.

Замислих се за служителя в тол кабината и това ме подсети за униформения на паспортния контрол на летище „Хосе Марти“ — оня, дето се беше обадил по телефона да спрат Сара.

— Полицията може да ни чака в отсрещния край.

— Вече нищо не можем да направим.

— Да. — Не можеше да става и дума да правим обратен завой.

Един самолет бавно захождаше за кацане към аерогарата на острова и когато се снижи, видях на опашката му кленовото листо на Еър Канада. И това ме накара да осъзная, че за останалата част от света Куба е просто туристическа дестинация. За нас тя представляваше наследство от Студената война, място, където американците бяха обичани или мразени, в зависимост от това на кого се натъкнеш.

Когато приближихме края на магистралата, видях край брега мангрови блата. Пътят завиваше наляво и можех ясно да огледам шосето, навлизащо навътре в сушата. Струваше ми се, че е чисто.

— Всичко май е наред.

Сара, която досега беше запазила хладнокръвие, дълбоко въздъхна. И после — като гръм от ясносиньото кубинско небе — ме попита:

— Какво искаше да кажеш с това „Обади ми се. Или се отбий в «Зеленият папагал»“?

Ами, сигурно бях искал да кажа, че всеки си тръгва по своя път. Фройдистка грешка?

— Мак?

— Просто тъпа шега.

— Не беше смешно.

— Имаш право. — Това ли я беше измъчвало през цялото време?
Тъй де, имахме си по-неотложни проблеми.

— Ако се измъкнем оттук живи...

Например този проблем.

— ... нищо няма да е способно да наруши връзката между нас.

Гаджето й дали имаше пистолет?

— Вярваш ли в това?

— Да. — И също я осведомих: — Цял живот ще пазя връзките с бойните си другари. — Само че не бях правил секс с тях.

— Обичаш ли ме?

— Да.

— Трябваше да го чуя... в случай че... се разделим.

— А ти?

— Няма нужда да питаш.

Хванахме се за ръце и излязохме от морската магистрала на остров Кайо Коко, където продължихме по тесен сенчест път.

— Завий наляво за Кайо Гилермо.

Следваща спирка — Кий Уест, щата Флорида, САЩ.

48.

Кайо Коко, най-големият остров в архипелага, явно преживяваше строителен бум и край белите му плажове никнеха хотели и вили. Това беше друга Куба и аз се зачудих дали всички тези чуждестранни инвестиции очакват прииждането на американците. В такъв случай на инвеститорите можеше да им се наложи да почакаят по-дълго, отколкото си мислеха.

Сара проучваше картата в пътеводителя си.

— Карай по този път и ще излезем на морската магистрала за Кайо Гилермо.

— Добре. — Забелязах няколко стари американски коли, навярно такситата, и една възрастна двойка даже ми махна да спра. И аз им махнах. — Дейв Кац трябва да дойде тук.

— Кой?

— Един таксиджия в Кий Уест.

— Самите ние трябва да се върнем тук. С твоята яхта.

Да не говореше за същата яхта, с която щяхме да избягаме от Куба?

— След пресконференцията в Маями надали ще ни посрещнат с отворени обятия.

Сара не каза нищо.

Излязох на магистралата за Кайо Гилермо, на която се бяха подредили въдичари, и видях, че един е уловил червен луциан.

— Обичаш ли суши?

— Не говори за храна.

Пясъчните брегове и плитчините край пътя бяха порозовели от стотици поклащащи се фламинго.

— Изумително е — каза Сара.

— Наистина.

Късата магистрала свърши и вече бяхме на Кайо Гилермо — не самият край на нашето пътуване, ама може би началото на края. Зависеше от това дали флотилията на „Пескандо Пор ла Пас“ още е там. И щяхме да разберем след десетина минути.

— Успяхме — заяви Сара.

Наистина.

— Къде е пристанището?

Тя провери в пътеводителя.

— Завий надясно.

На Кайо Гилермо не беше застроено като на Кайо Коко и по тясното шосе почти нямаше трафик, освен колела и таксито „Коко“. Пред нас видях надпис „Марина Марлин“, отбих в чакъления паркинг и спрях.

Пристанището се състоеше от няколко прилични наглед сгради край брега, включително голям навес, където риболовците носеха улова си, за да го претеглят и фотографират, докато си разказваха рибарски истории и жулеха бира. Наляво забелязах една по-занемарена постройка с кубинското знаме и реших, че това е дирекцията на входното пристанище. Отпред бяха спрели четири маслинозелени военни коли и на дъсчената табела пишеше „Guarda Frontera“, а отдолу — „Ministerio del Interior“, също като на затвора „Вила Мариста“. Тия задници бяха навсякъде.

Докато гледах натам, отвътре излезе мъж с маслинозелена униформа, качи се на една от колите и потегли към нас. Подкарах към главната сграда на пристанището, обаче видях, че мъжът пътъм ни измерва с поглед.

Зад сградите се виждаха някои от кейовете, където почти нямаше пристанали яхти. Погледнах си часовника. Минаваше един и флотилията трябваше да е в морето. Освен ако не беше във Флорида.

— Ще ида да видя какво ще успея да науча. Ти остани при товара.

Сара прибави нещо на испански и въпреки че не го разбрах, схванах смисъла.

— Адиос и късмет.

Тя слезе от буика, закрачи към главната сграда и влезе.

Е, това пак беше от ония моменти, от които зависе съдбата на операцията и собственият ни живот. Ако бяха наредили на флотилията да отплава от Куба, довечера заедно с други балсерос щяхме да се качим на някой сал.

Видях един трийсетметров катер, закотвен на стотина метра от пристанището — корпусът му беше боядисан в сиво и въпреки че не

можех да различа маркировката, на кърмата му се вееше кубинското знаме, а на задната палуба имаше оръдейна кула. Определено не беше риболовен.

Отново ми хрумна, че тази операция прекалено много зависи от низ от събития, върху които нямаме почти или абсолютно никаква власт. Повече щеше да ми допадне план, който не разчита толкова на „*vaуа con Dios*“.

От сградата излезе още един военен, погледна американското комби, качи се на колата си и потегли. Трябваше да е обедната почивка. Пък ние бяхме спрели точно пред дирекцията на Гуарда Фронтера, митницата и миграционната служба, чиито служители си изкарваха прехраната, като ти искаха паспорта. „*Pasaporte, senor.*“ А бе, как точно ми беше името?

Сара излезе от сградата и по лицето ѝ не можах да позная дали ми носи добра новина, или щяхме да се прибираме вкъщи с плуване.

Тя се качи в колата.

— Добра новина. „Голямата риба“ засега е на трето място.

Никога не бях смятал третото място за добра новина.

— Щяха да наваксат, ако имаха още няколко дни. Добре, а сега накъде?

— Към хотел „Мелия“. Той е на няколкостотин метра нататък по улицата.

Излязох от паркинга и завих надясно по засипания с пясък път.

Първо минахме покрай хотел „Гранд Кариб“, после покрай заведение на име „Иберостар Дайкири“, което ми напомни, че трябва да пийна нещо.

— Завий тук.

Завих по дългата обточена с палми отбивка на хотел „Мелия“ — комплекс от розови сгради, заобиколени от добре поддържана буйна растителност. Тук бяха отседнали тримата риболовци, докато Джак и Фелипе живееха на яхтата. И пак тук довечера в седем със Сара щяхме да се срещнем с нашия човек в Кайо Гилермо. Ако изобщо се появеше.

Сара повтори информацията за хотела, която ѝ бяха дали.

— Срещу щедър бакшиш довечера ще можем да паркираме на отбивката и да държим под око колата от ей онези прозорци. Там е лоби барът.

Когато си бях представял тази сцена след разговора на гробището, се бях виждал да седя тук в камион с шейсет милиона долара в каросерията. Сигурно трябваше да се благодаря, че съм стигнал чак дотук. Само че щях ли да приема работата, ако знаех, че шейсетте милиона са евентуални? Не. Но пък можеше да се съглася, ако ми бяха казали за костите от „Вила Мариста“.

— Мак? Да тръгваме.

— Добре... обаче щом вече сме канадци, може още сега да си вземем стая тук и един след друг да се изкъпем и да поспим, докато единият от нас виси в бара. — Макар че нямах представа как ще правим секс, ако спазвахме тая схема. — Ще платим в брой.

— Звучи съблазнително, но трябва да покажем и визите си и да докажем как сме пристигнали и как ще си заминем.

— Добре де, дай тогава да вървим в бара.

— Не се очаква да пристигнем преди седем вечерта. Ще спазваме плана. — И прибави: — Има къде да отидем. Завий надясно по улицата.

Явно я бяха инструктирали какво да правим и какво да не правим тук. Аз знаех само — от разговора ни с нея на гробището — за лоби бара на „Мелия“ в седем. И сигурно не трябваше да знам повече, докато не се наложеше.

Излязох от отбивката и завих надясно по крайбрежната улица. Подминахме хотел „Сол Клуб“, очевидно последния по пътя. Нататък имаше ниска тропическа растителност и тук-там стърчеше по някоя палма, а надясно бяха белият пясъчен плаж и Атлантикът, където щях да съм довечера. Ако всичко минеше по плана, който щяхме да научим в седем.

Стигнахме до края на улицата и видях дъсчена табела с надпис „Playa Pilar“.

— Така се е казвала яхтата на Хемингуей — откряна ме Сара.

— Нямаше да се сетя.

— Кръстил я на героинята си от „За кого бие камбаната“. Ти би ли кръстил яхтата си на мен?

— Разбира се. — Стига да имах яхта. Ана?

Влязох в пясъчния паркинг, който не се виждаше от пътя заради високите храсталаци, и спрях под една палма. Имаше още няколко

коли, а по-нататък към морето видях продълговата синя сграда със сламен покрив, която приличаше на плажен бар и ресторант.

— Може да убием известно време тук и да държим под око буика от задната тераса — каза Сара.

Явно бяха направили предварително разузнаване, което ме наведе на мисълта, че някой си знае работата.

Слязохме и взехме раниците си от задната седалка. Измъкнах глока от пояса си и го прибрах в чантата.

Отидохме в ресторанта, който се казваше „Ранчон Плая Пилар“, минахме през бара с неизненадващото име „Хемингуей“ и излязохме на дървената задна тераса. На пластмасовите маси седяха неколцина души, вариращи на възраст от стари до млади и на цвят — от съвсем бели до червени като рак. Замириса ми на пържени картофи.

Не се мяркаше обслужващ персонал, затова се настанихме на маса с прекрасен изглед към плажа и буика. В отсрещния край на терасата седеше двойка с три хлапета, които тичаха наоколо и изобщо се държаха противно.

— Искam деца — осведоми ме Сара.

— Аз ще си поръчам пържени картофи.

Отправих поглед към морето, отчасти скрито зад високи пясъчни дюни. Към плажа водеха дървени пътеки и на една наблюдателна кула видях хора с бинокли и фотоапарати. Прекрасно кътче от света.

Та седяхме си ние, вдишвахме аромата на пържени картофи и соления въздух и слушахме прибоя и хиперактивните малчугани. Все едно бяхме на почивка някъде на Карибите или в Южна Флорида. Ама не бяхме. Всъщност се намирахме в Куба, където, веднъж беше казала Сара, полицейската държава невинаги е очевидна.

Забелязах, че десетина от клиентите са по небрежно плажно облекло и са боси, докато ние със Сара приличахме на пешеходни туристи чак до обувките. И бях почти сто процента сигурен, че съм единственият на тази тераса с пистолет в раницата. Вписването в обстановката по-скоро е въпрос на нагласа, отколкото на дрехи, а опитите да се правиш на незабележим привличат вниманието.

Една млада сервитьорка по черен панталон и розова тениска дойде при нас и ни поздрави с „буенос диас“, докато ни оглеждаше, може би за да определи националността ни. „Аз съм канадец“.

Сара отговори на поздрава на испански и продължи на английски.

— Може ли обедното меню, *por favor*?

— *Si, senora.*

Не беше ли сеньорита? Вероятно се беше състарила от пътуването.

— И една бира — прибавих аз. — Имате ли „Корона“?

— *Si.*

Има Бог! Обърнах се към Сара.

— Реши ли какво ще пиеш, Ана?

— Дайкири, Джонатан.

— Също като в Торонто. — Вдигнах поглед към сервитьорката.

— Дайкири за сеньората, *por favor*, а?

— *Si.* Веднага се връщам. — Тя се отдалечи.

— Ти си идиот — похвали ме Сара.

— Трябва да се потопиш в легендата си. Не са ли те учили на това?

Тя нямаше какво да ми отговори.

— Може ли да повисим тук до седем?

— Затварят в четири и половина. — Сара ме погледна. — Преди секретни срещи понякога е по-добре да си статичен. Друг път е по-добре да си мобилен.

— Добре са те научили.

— Чела съм романите на Ричард Невил.

— Недей да смесваш действителността с художествената измислица. — Което ме подсети за нещо. — Пазиш ли списъка на групата ни?

— Да. Взех го, в случай че се наложи да го използваме за прикритие. Защо?

— Искам да купя картичка с Хемингуей и да я пратя на Ричард.

— Съсредоточи се върху мисията, моля те.

— Аз имам много мисии в живота.

— Не и ако не изпълниш тази.

— Добре.

Отново се загледах към плажа. Пясъкът имаше сини и розови нюанси, водата искреше в тъмен аквамарин. По-навътре обаче

забелязах пенещи се вълнички и в небето от изток на запад бързо се носеха разпокъсани облаци. Задаваше се буря.

Келнерката донесе напитките ни и две обедни менюта. Цените бяха само в ККВ, което директно отрязваше кубинците в собствената им народна република. Момичето обеща да се върне, за да вземе поръчката ни, само че ние не го пуснахме. И двамата си поръчахме специалитета на заведението, а именно салата от омари, и аз поисках две бутилки вода и „папас фритас“ — пържени картофи.

— Знаете ли откъде мога да купя пощенски картички? — поинтересувах се.

— Si. Вътре има.

— Gracias.

— Los banos? — попита Сара за тоалетните.

Сервитьорката ни упъти, взе менютата и се отдалечи.

— Какво ще правим с всичките ни кубински песо? — полюбопитствах аз.

— Ще ги запазим за другия път.

„Прати ми картичка“.

Тя вдигна раницата си и се изправи.

— Дръж товара ни под око.

— Намери ми картичка с Хемингуей.

Та седях си аз и се рехидрирах с короната, която, макар и внос от Мексико, ми навяваше спомени за дома. И зяпах морето със същия копнеж, с който се взираха във Флоридския пролив кубинците по Малекон. Тъй близо, ала тъй далеч, както се пее в прочутата песен.

Всъщност Кайо Гилермо се намираше на триста и петдесет километра от Кий Уест. Това правеше десетчасово плаване със скорост двайсет и пет възела, в зависимост от вятъра, вълните, приливите и отливите. Ако потеглехме в полунощ, щяхме да сме на Чартърния кей най-късно в десет сутринта, а в „Зеленият папагал“ — навреме за обяд. И Фестивалът на фантазията още щеше да е в разгара си.

Нещо повече, щяхме да сме в международни води един час след отплаването, на теория в безопасност от стражевите катери на Гуарда Фронтера.

Нямах представа как ще качим товара си на „Голямата риба“, обаче довечера в седем щяхме да научим и се надявах планът да не

разчита прекалено много на молитви към Богородица. Иначе като капитан щях да го променя.

Едно от противните хлапета дотича при мене — шест-седемгодишно шопарче по бански. Държеше хартиена купа с пържени картофи, за които бях готов да му откъсна ръката. Малкият натика шепа картофки в устата си и ме попита:

— Ти откъде си?

— От Канада. Не си ли личи?

— Ние сме от Хамилтън. Ти откъде си?

— От Торонто.

— Говориш като американец.

— Върви си играй в морето.

— Американец си.

— Ти да не си чивато?

— Какво е това?

— Дай ми едно картофче и ще ти кажа.

Хлапето протегна купата към мене и аз наградих няколко картофа, преди да успее да я дръпне.

— Какво е... чови...

— Комемиерда. Умен човек. На испански. Кажи го.

Успя от втория опит и аз го посъветвах да използва думата пред обслужващия персонал.

Майка му му извика да не досажда на чичкото и хлапето избяга с пържените си картофи, като надаваше крясъци:

— Американци са!

Много ти благодаря, малкият. А бе, в Кайо Гилермо не беше престъпление да си американец, обаче в Куба беше престъпление да си Даниъл Маккормик и Сара Ортега. Трябваше да му покажа канадския си паспорт. Ако успееше да го заблуди, щеше да заблуди и полицията.

Сара се върна и реших да не ѝ споменавам за случката. Знаех, че не се плаши лесно, ама пък можеше да настои да си тръгнем преди да получа салатата си от омари.

Тя остави на масата няколко картички.

— Избери си една. Останалите ще запазим като сувенири.

Бях се надявал да запомня Куба с трите милиона долара, само че няхах право да говоря за това.

Разгледах картичките и се спрях на изглед с риболовна яхта и надпис „Кайо Коко и Кайо Гилермо, където е обичал да лови риба Ърнест Хемингуей“. Идеално.

— Скъпи Ричард, надявам се, че тениската ти е харесала и със Синди сте отишли в „Роландо“.

— А аз се надявам да я пратиш от Кий Уест.

— Така и ще направим.

Та седяхме си ние и се наслаждавахме на мига. Хвърлих поглед към буика на паркинга. На второ място по важност след безопасното ни измъкване от Куба беше тайно да пренесем товара си в Съединените щати. И това ме подсети за катерите на американската брегова охрана и Агенцията за борба с наркотиците. Обаче ние с Джек и „Мейн“ — понастоящем „Голямата риба“ — бяхме в компютърната система и се смятахме за благонадеждни корабоприитежател и екипаж, а и познавахме част от граничарите по име и си приказвахме с тях по радиостанцията. Същото се отнасяше за митницата в Кий Уест. И бях наясно, че това е една от множеството основателни причини Карлос и неговите амигос да изберат тъкмо нас с Джек за тази интересна работа.

Донесоха салатите и пържените ни картофи и ние ги изядохме в мълчание, разделяйки вниманието си между морето и паркинга, където беше буикът — и където щеше да се появи полицията, ако дойдеше да ни търси.

Е, бяхме стигнали до Кайо Гилермо и вече знаехме, че флотилията още е тук. Това беше добрата новина. Естествено, имаше и лоша — със Сара бяхме обект на общонационално издирване. Само че Куба беше голям остров и като в повечето полицейски държави, полицията я биваше повече в сплашването, отколкото в полицейската работа. Бях сигурен, че залавят повечето бегълци по доноси от чиватос. И тъй като се намирахме в зона, свободна от такива, можеше да приемем, че сме в относителна безопасност.

Освен, разбира се, ако ченгетата не бяха направили връзка между мене и „Голямата риба“, което можеше да се е случило или да се случи по всяко време.

С това приключих анализа на силните и слабите страни и възможностите на противника. На ред идваха приятелите.

Първо, Едуардо продължаваше да е свободен електрон. Сигурно трябваше да го натикам в багажника на някоя кола в сервиза на Чико,

обаче щях да разстроя Сара.

Второ, още не бях получил очакващата ме изненада. Нямах рожден ден, значи трябваше да е нещо друго. Дали пък планът не предвиждаше да ни зарежат двамата с Джак в Кайо Гилермо? Изненада! Обаче щяхме да им трябваме на пресконференцията — освен ако не ме бяха баламосали и за това. Все пак щяха да имат нужда от нас, за да преведем яхтата през бреговата охрана и да избегнем митницата. Пък и след като не носехме шейсетте милиона долара, вероятността с Джак да се окажем измамени рязко намаляваше. Ама не чак до нула.

И накрая, не можех да не си помисля — за последно до другия път — за трите милиона долара. Два за мене, един за Джак. Виж, това наистина щеше да ми промени живота. Ама пък парите може би още си бяха там и аз може би щях да се върна за тях със Сара — ако през следващите няколко часа нещо тука драстично не ни променеше живота.

Междувременно нашият човек в хотел „Мелия“ не знаеше коя вечер ще се появим, обаче се надявах ежедневно да ходи в лоби бара, както го бяха инструктирали. „Радвам се да ви видя тук“.

— Досети ли се каква е изненадата? — попита ме Сара.

— Не съм мислил за това.

— Ами... тогава може би трябва да ти кажа.

— Сега е моментът.

Тя се поколеба.

— Нашият човек в „Мелия“ е Фелипе.

Виж, това наистина ме изненада. Ама не чак толкова. А и от гледна точка на сигурността изглеждаше логично — така в операцията бяха замесени по-малко хора и самият той имаше интерес от успешната развръзка.

— Това е хубаво. — Само че защо Сара си мислеше, че няма да се зарадвам? Ами... щом бях толкова умен, трябваше да се сетя.

Вперих очи в нея и погледите ни се срещнаха.

— Добре... — Май загреях. — Добре... и?...

— Съжалявам, Мак. Трябваше да научиш преди да се срещнем с него.

Да бе. За да се държа така, все едно току-що сме минали на „ти“ след една седмица заедно. А бе, тия хора наистина не допускаха нищо

да излиза от семейството.

Сара ме погледна.

— Тъж... не знам какво да кажа.

— И аз. Обаче как си я мислеше тази работа?

— Мислех си, че няма да стигнем чак дотук. Тъй че нямаше значение. *Желаех* те... сигурно трябваше да съм по-разумна.

А бе всъщност и аз често не мисля по-далече от оная си работа, но... трябваше да призная, че изпитвам... гняв ли? Не, по-скоро бях изненадан от чувствата си. Когато ставаше въпрос за някакво абстрактно гадже в Маями, това не ме смущаваше особено. А сега, след като можех да поставя на безликия й и безименен приятел красивото лице и името на Фелипе, почвах да се измъчвам — сериозно.

— Кажи нещо.

Погледнах я и видях, че е разстроена.

— Когато се срещнем с Фелипе, ще се държа така, като че ли между нас не се е случило нищо — успокоих я аз. Шест пъти съм гледал „Казабланка“.

— Той и бездруго почти се е побъркал от ревност.

— Нямам представа защо.

— Защото е кубинец.

И това беше човекът, с когото щяхме да сме на яхтата цели десет часа! Е, имах пистолет. Както и той обаче. Спомних си, че я бях питал доколко го познава. „Срещали сме се“ — отговори ми тогава тя. Хм, сигурно. Спомних си и че във „Флоридита“ Сара ме попита дали Джак ме е питал дали спя с нея. Спомних си и че Джак ми каза, че Фелипе познавал Сара. Дали се беше опитвал да ми подсказе нещо? Може би. Въпреки че той обикновено не се церемонеше. Ама пък вече можеше да е почетен кубинец, купен от Едуардо. И като отворих дума за Едуардо, старата лисица знаеше какво става — или от Джак, или сам беше разбрал, взирайки се в очите на Сара, когато бяхме в сервиза на Чико. Спомних си и напомнянето му, че тя имала връзка в Маями, и как я беше погледнал, потвърждавайки репликата на нашия човек, на Фелипе де: „Радвам се да ви видя тук“.

Тъй че, да, бях имал всички необходими улики. Тогава защо не ги бях свързал в обща картина? Понеже любовта е сляпа.

Във всеки случай Едуардо нямаше как да се свърже с племенника си и да сподели с него подозренията си. И никога нямаше да го направи. Затова пак уверих Сара:

— Ще се държа като офицер и джентълмен.

— Само това ли ще ми кажеш?

— Какво друго да ти кажа?

— Искам да ми кажеш, че ме *желаеш*.

Може да беше гледала прекалено много кубински сапунки, на каквато и почваше да напомня нашият диалог.

— Нали каза, че ме обичаш?

— Обичам те. — И наистина я обичах. И точно затова трябваше да попитам: — Обичаш ли го?

— Обичах го. Но вече не го обичам. Иначе нямаше да правя секс с теб.

— Добре. Той обича ли те?

— Той бърка ревността с любов.

Никога не бях имал такъв проблем, ама пък бърках секса с любов. Само че не и този път.

Изобщо, чувствах се кофти. Не съм свикнал да съм страна от триъгълник.

— Довечера ще се придържаме към нашата версия и ще се оправяме, когато се приберем у дома.

Тя кимна и ме хвана за ръка.

— Когато се приберем, ще му разкажа всичко.

Нали щеше да му се обажда от Хавана? Обаче разбихах, че тогава Фелипе се е намирал на яхтата и Сара не е можела да се свърже с него по телефона. Вероятно беше забравила.

Тя се усмихна принудено.

— Обичам те, въпреки че нямаш пари.

Мерси, че ми го напомни. Но пък ми стана приятно и се усмихнах.

Сара се огледа за сервитьорката.

— Хайде да пием по още едно.

— Аз ще пропусна. Обаче ти си поръчай. — Изправих се и праметнах раницата си през рамо.

— Къде отиваш?

— Ще се разходя по плажа.

— Ще дойда с теб.

— Не. Трябва да се разделим — от тактически съображения за сигурност. Ако ни издирват, полицията няма да ни залови и двамата и единият от нас ще успее да отиде в хотела и да се срещне с нашия човек... с Фелипе де.

Тя също стана.

— Не...

— Сега командвам аз, както ще е и довечера, когато отново ще съм капитан на яхтата си. Тъй че свиквай да изпълняваш нареждания.

— Мак... *не*...

— Трябва да останеш при товара. — Хвърлих ключовете на масата. — Ще се видим в лоби бара на хотел „Мелия“, да речем, в шест и половина.

Сара изглеждаше искрено разстроена и вече почвахме да привличаме внимание, затова я целунах.

— Всичко е наред. Така е най-добре. Ще се видим след няколко часа.

И аз слязох надолу към плажа с раницата и глока. Хвърлих поглед през рамо да видя дали не е тръгнала подире ми, обаче я нямаше.

В любовта и на война човек трябва да взима тежки решения.

Изобщо, очертаваше се интересна вечер. И дано да нямаше повече изненади.

49.

Тръгнах на запад по почти пустия плаж, после заобиколих до края на острова и продължих по южния бряг, обаче стигнах до мангрово блато и завих към вътрешността. Понякога се налага да разузнаеш терена, а друг път — да анализираш собствената си глава.

Известно време си пробивах път сред гъсталака, докато осъзная, че вървя и спя. В армията ме биваше в това занимание при дълги нощни преходи, но днес нямах друга цел, освен да остана сам, затова си намерих място под една висока палма и седнах на земята.

Извадих глока от раницата си, пъхнах го под тениската си и се облегнах на дънера. Във вътрешността на острова беше горещо и имаше много буболечки, така че не очаквах компания.

Като се замислех за всичко, трябваше да съм се сетил, че гаджето на Сара в Маями не е никой друг освен Фелипе. Както вече казах, бях имал всички необходими улики, обаче не ги бях свързал в обща картина. И не щото съм тъп, а понеже не бях искал да го направя. Майка ми му викаше на това „умишлено незнание“. И още му вика.

А бе, и преди съм попадал в такива ситуации, ама сега за пръв път гаджето щеше да е на яхтата, с която всички заедно щяхме да се отправим на нашето среднощно бягство. Аз, Джак, Фелипе и Сара. Щеше да се наложи да определим кой къде ще спи. Можеше да се получи неловко, нищо че всички щяхме да се преструваме, че в Куба съм се проявил като съвършен джентълмен.

Разбирах защо Сара ме е излъгала, разбирах и че в нея са се сблъскали противоречиви чувства и по някое време е направила избора си. Самата тя обаче беше казала, че единственият начин това да не стане проблем в Кайо Гилермо е изобщо да не бяхме стигали дотук. Но ето че бяхме стигнали, напук на минималния шанс.

Втората страна от този триъгълник беше Фелипе. Хич не ми дремеше, че почти се бил побъркал от ревност, понеже гаджето му е само с мене. Все пак като мъж можех да му съчувствам. Даже ми беше харесал, когато се запознахме в Кий Уест. Стори ми се добре подготвен, самоуверен и благонадежден. Като се замислех обаче, сега

съзнавах, че ме е преценявал и сигурно се е чудел дали съм от ония мъже, дето ще се опитат да му забършат гаджето. Ако знаех какво е положението, щях да го уверя, че не съм от ония мъже. Само че никой не ми го обясни и затова нямах възможност да проявя благородство. Ама пък получих възможност да се изучукам.

И защо никой не ми каза, зачудих се, че Сара и Фелипе са гаджета? Може да се бяха *разбрали* Сара да ми го каже. А ако не тя, защо не и Карлос или Едуардо? Хм, може би понеже действително са искали да се кача на борда, ако използвам този моряшки израз, и Сара Ортега е била една от многото лъскави блесни. Обаче Сара все пак ми беше казала, че има гадже. Само дето не му помнеше името.

В крайна сметка тази операция беше важна за Едуардо, Карлос и техните амигос и те бяха готови на всичко само и само да я реализират. Представях си какво са говорили на Фелипе, за да го убедят да се съгласи да прати гаджето си на опасна мисия с непознат хубавец. И какво е говорила Сара, за да увери Фелипе, че ще си остане добродетелна. Подозирах, че са давани обещания и е имало приказки за неща, по-възвишени и важни от някакви си двама души. А и може да бяха помогнали на Фелипе да преглътне ревността си с голяма сума. И никой не беше мислил за момента, когато всичко това ще си дойде на мястото.

После пък идваше Сара, обектът на желанията на толкова много мъже — аз, Фелипе, Едуардо и разбира се, Антонио. Карлос също я харесваше, но при него всичко беше само бизнес. Любовта е второстепенна клауза в договорите.

Обаче бях сигурен, че Сара е премислила всичко това повече, отколкото показваше — а може би повече, отколкото съзнаваше. На яхтата тя фино се закачаше и флиртуваше и аз усещах какво прави. Знаех и че много преди да стигнем в Хавана е била наясно, че накрая ще се озовем в кревата. Тъй де, аз се съмнявах, но не и тя. И още първия ден в хотел „Насионал“ ме бе осведомила, че ще се загаджим. Тъй че поне тя не се преструваше пред мене или пред самата себе си, че е била съблазнена. И ми беше дала да разбере, че сключваме сделка: секс срещу надеждност и ангажираност с операцията.

Само че такива сделки имат неочаквани последици. Да се влюбиш например. Точно това се беше случило.

Сега трябваше да затворим кръга, да продължим с операцията и да внимаваме преливащите ни от страст, ревност и омраза сърца да не я преобат в последното действие. Кий Уест вече се мерзелееше на хоризонта. Само че на руля щяхме да сме ние с Джак. А Фелипе и Сара щяха да седят един до друг на носа — или в каютата. Дали да не издам капитанска заповед — без чукане на борда?

Щеше да е интересен круиз. Само че първо, коктейлите в седем вечерта. После среднощно бягство покрай кубинските катери.

Затворих едно око и потънах в онова полусънно състояние, което бях усъвършенствал в армията, с едната ръка на пистолета и нащрек с едната половина от мозъка ми.

Помня последната си съзнателна мисъл. В Куба Сара наистина вярваше, че е влюбена в мене — палми, опасност, дайкири, луна и любовни песни. Щяхме да видим как ще е в Кий Уест и Маями. Обаче първо трябваше да стигнем там.

Събудих се от следобедната си сиеста, прибрах глока в раницата и си проправих път сред гъсталака към улицата, която водеше към хотел „Мелия“.

Тъкмо минаваше шест, слънцето се спускаше към хоризонта и крайбрежната улица пустееше. До хотела имаше около три километра и щях да стигна за по-малко от половин час, ако ускорях ход или някоя полицейска кола предложеше да ме качи до там.

Като стана дума за това, изпитвах известни угризения, че съм зарязал Сара сама, обаче тя можеше да се грижи за себе си и разделянето ни наистина беше добър тактически ход. А и ме беше ядосала.

По време на полудрямката си не бях получил потресаващо откровение, подсъзнателно прозрение или емоционално облекчение. Всъщност още бях ядосан.

А най-много се ядосвам, когато хората ме лъжат. И освен това бях ядосан на Карлос и Едуардо. Карлос имаше много да ми обяснява, когато се приберях. Едуардо беше ходещ мъртвец, така че щеше да мине метър.

Като се замислех, най-много бяха баламосали Фелипе. И щяха да продължат да го баламосват.

Подминах „Сол Клуб“ и напред видях „Мелия“. Погледнах си часовника. Беше шест и половина. Забелязах, че тук слънцето залязва малко по-рано, отколкото в Хавана. Забелязах и че небето е покрито с бързо движещи се облаци.

Ускорих ход и минах по обточената с палми отбивка на хотела, задъхан и потен. Заозъртах се за буика, но не го видях. Мамка му.

Тъкмо се канех да попитам служителя, който паркираше колите на гостите, дали е виждал красива дама с красива американска кола, когато комбито спря пред входа на хотела. Сара ме видя, обаче остана зад волана и поговори на испански с един от служителите, после му подаде няколко сгънати банкноти и паркира сама на отбивката. Слезе с раницата си, заключи вратите и тръгна към мен.

Нямах представа какво да очаквам.

— Направо се поболях от тревога за теб — каза Сара.

— Добре съм. А ти?

— Пука ли ти?

Предстоеше тежка вечер.

— Дай да пийнем по едно.

Влязохме и намерихме лоби бара, слабо осветено заведение на име „Лас Оркидеас“, въпреки че наоколо не забелязах никакви орхидеи. Затова пък имаше много свободни маси и Сара помоли на английски салонната управителка да ни настани до прозорец, понеже искала да вижда буика си, в багажника на който имало седемнайсет черепа и титулос де пропиедад, макар да не ѝ обясни всичко това де.

Оставихме раниците си на пода и седнахме един срещу друг. Липсваше ни само Фелипе, за да оформим триъгълника.

— Страхувах се, че няма да дойдеш — призна Сара.

— Къде можех да се дяна?

— Мислех, че ще свалиш някоя на плажа.

Ей, как не се сетих за това?!

— И се тревожех да не те спрат.

Хрумна ми, че тази операция спокойно може да продължи и без мене.

— Това щеше да реши поне един от проблемите.

Тя се наведе към мен.

— Ако не беше дошъл, щях да обърна всеки камък на този остров, за да те намеря.

— И аз.

Сара се отпусна назад и си погледна часовника, после се заозърта.

— По това време повечето гости са на терасата и тук обикновено е празно.

Не се впечатлих особено, че Карлос — или някой друг — е пратил дозор да разузнае терена. Но пък отново се успокоих, че има план да ни измъкнат оттук.

Във връзка с това, като се имаше предвид, че със Сара най-вероятно сме обект на полицейско издирване, нямаше да е съвсем безопасно да се срещнем с Фелипе на обществено място. Първоначалният план предвиждаше, че нашето изчезване от йейлската

група може да предизвика реакция на полицията, но че властите няма да проявят особено усърдие в търсенето на двама току-що загаждали се туристи и ще се позабавляват, обикаляйки нудистките плажове край Хавана. Ама заради оня лайнар Антонио Сара Ортега и Даниъл Маккормик сега бяха заподозрени в... каквото там ни подозираха. Пък ние си седяхме в лоби бара на хотел „Мелия“ и аз се чудех дали показват снимките ни от летището по Теле Ребелде.

В бара цареше романтичен сумрак и през последната седмица външността ни се беше поизменила, тъй че сервитьорката надали щеше да се разпищи: „Ето ги американците, дето ги издирват!“. Съвсем скоро щяхме да разберем.

Сара се взираше в мен и аз ѝ отправих неискрена усмивка.

— Къде беше? — обвиняващо попита тя.

— Поразходих се. А ти?

— Останах там, където ме заряза, докато в пет не ме изритаха, и после седях в колата, ревах и се тревожих за теб.

„Даниъл Маккормик, ти си истинско говно“.

— Просто имах нужда да се поразходя.

— Повече не прави така.

Не можех да ходя по вода, затова обещах:

— Няма.

— Остави ме аз да платя сметката.

— Тази вечер аз ще те черпя. — Освен ако не ни почерпеше Фелипе.

Появи се сервитьорка по нещо като саронг, поздрави ни и не се разпищя за полицията.

— Гости на хотела ли сте? — попита направо.

— Отседнали сме в „Соло Клуб“ — осведоми я Сара. — Ще платим с ККВ.

— Si, senora.

Сара си поръча дайкири — също като в Торонто, — а аз помолих за диетична кока-кола, за да запазя ума си ясен.

— Трябва да опитате нещо местно — посъветва ме Сара и се обърна към келнерката. — Бихте ли дали на господина „Куба Либре“? — И пак към мен: — Пили ли сте някога този коктейл?

Усмихнах се.

— Веднъж. На моята яхта.

Сервитьорката отиде да изпълни поръчката ни и Сара ме попита:

— Ветроходец ли сте?

— Риболовец съм.

— И за какво хвърляте въдицата си?

— За мир.

— Това си го биваше.

Тя ме погледна.

— Сара Ортега. Обичате ли ме?

— Да.

Сара се наведе към мен.

— Може ли да започнем всичко отначало?

С други думи, можех ли да забравя цялото баламосване. Защо не? Животът е кратък.

— Дадено.

— Единствените лъжи, които ще чуеш от мен, тази вечер или изобщо някога, ще са насочени към Фелипе.

Сецах се за едно подобно обещание, обаче кимнах.

— Добре.

— Ще бъдем ли пак заедно, когато се приберем?

— Много бих искал... но... нали знаеш, понякога, когато хората попадат заедно в опасна ситуация...

— ... виждат истинската същност на другия. На мен ми харесва това, което виждам. — И ме погледна в очите.

— И на мен. — Бях се справил страхотно. Сара също.

Донесоха напитките ни и се чукнахме. „За тебе, малката!“

Включете саундтрака на „Казабланка“.

— Предполагам, че се очаква да знам за вас двамата с Фелипе.

Тя кимна.

— Трябваше да ти го кажа.

— Кога?

— След кацането ни на летището.

Май си спомнях, че когато през първия ни ден в Хавана се разхождахме при „Насионал“, ми беше казала, че няма гадже, което влизаше в пълно противоречие с казаното от нея на яхтата. По-късно обаче призна — след секс, — че всъщност имала гадже. Би трябвало да си водя записки.

— И наистина ти казах — напомни ми Сара.

— Благодаря ти за откровеността. — След което я посъветвах: — Понякога и едно име е от полза.

— Какво щеше да промени това?

Основателен въпрос. Ако знаех, че слагам рога на своя съотборник Фелипе, щях ли да легна с нея?

— Мак?

— Вече няма значение. Въпросът е чисто хипотетичен.

— Държиш се като Карлос. Така говорят адвокатите.

— Никога не са ме обиждали толкова.

— Хайде да сменим темата.

Така пък говорят жените. Обаче не го споделих с нея.

Тя се отпусна назад.

— Малко съм нервна.

Пийни си.

— Струва ми се, че той само ще ни погледне и...

— Той вече знае. Или си мисли, че знае. Или просто е ядосан, че цяла седмица сме били заедно денонощно.

Сара само кимна.

— Ще говорим по работа. А работата ни е да се разкараме оттук, без да ни убият. — Уверих я: — Той е наясно, тази вечер това е главната му грижа. Ти си на заден план.

— Бива те да накараш една жена да се почувства специална.

Съгласих се с нея:

— Аз съм безнадежден романтик.

Споменах й също опасението си да не ни познаят, ако снимките ни са били разпратени из страната или са ги показвали по телевизията. Сара явно беше мислила за това или я бяха инструктирали.

— Обикновените кубинци не искат да имат нищо общо с полицията и се проявяват като добри граждани само ако издирваният е убиец или изнасилвач. Не им пука за враговете на режима. — И прибави: — Повечето кубинци харесват американците.

— Ние сме канадци.

— Друг е въпросът с чиватос, но както имаше възможност да се увериш с Антонио, повечето чиватос първо гледат да те изтръскат и чак после се обаждат в полицията. — След което ми напомни: — На курортните острови почти няма такива.

— И един стига. Ами ако Министерството на вътрешните работи е обявило парична награда за информация, която да доведе до арестуването ни?

Тя се позамисли.

— Хм... това вече ще е проблем. Само че ние няма да останем тук дълго, след като се срещнем с нашия човек... с Фелипе де. За участниците в турнира е резервирана допълнителна стая в „Мелия“ и Фелипе би трябвало да има ключ от нея. Ще се скрием там и ще се освежим, докато стане време да тръгнем и да качим товара на яхтата.

— Добре. А кой ще остане да държи под око товара, докато другите двама са в стаята?

— Ще решим, когато дойде Фелипе.

Виж, това щеше да е интересно. За себе си твърдо знаех, че нямам никакво желание да влизам под душа с Фелипе.

— Сега най-последно известно ли ми е всичко за операцията?

— Фелипе има информация, с която аз не разполагам. Например как да се качим с товара на яхтата.

— Ясно. — Що се отнасяше до превозното ни средство, ако някой от нашите амигос в Хавана доброволно или принудително пропееше в полицията за черен буик „Роудмастър“, модел 1953-та, щяхме да си имаме сериозен проблем, който отстъпваше единствено на възможността полицията да ме е свързала с „Голямата риба“. Трябваше колкото може по-скоро да разкараме комбито оттук. И колкото по-рано отплавахме, толкова по-добре.

Сара седеше така, че през прозореца да вижда колата и входа на бара. Аз бях с гръб към тях и нямаше да разбере кога е пристигнал нашият човек — Фелипе де, — докато не зърнех нейното щастливо и изненадано изражение. Или не чак толкова щастливо, ако идваха от полицията.

Тя непрекъснато си поглеждаше часовника.

— Закъснява.

— Сигурно ще обърне някоя и друга чаша преди да дойде.

— Ти така ли щеше да направиш?

— Може и да съм го правил в подобни ситуации.

Сара впери очи в мен.

— Ти си си готин и без да си чак такъв мачо.

— Хубаво е човек да е честен. Стига да е и безстрашен.

Тя се усмихна, после погледна над рамото ми и разбрах, че се е появил Фелипе.

— Кажи ми, че ме обичаш — помоли ме Сара.

— Обичам те.

Тя се изправи и се усмихна.

— Я виж ти кой е дошъл!

Станах на крака и се обърнах. Беше Фелипе. Каква изненада!

51.

Фелипе дойде при нас. Носеше дънки, сандали и тъпа тропическа риза на ананаси. Погледна ме, после отправи ослепителна усмивка на Сара.

— Радвам се да ви видя тук. — И наистина изглеждаше щастлив. И облекчен, че вижда гаджето си живо и здраво. Фактът, че вижда и мене жив, май не го ентусиазираше чак толкова.

Срещата ни трябваше да изглежда случайна, затова Фелипе и Сара се прегърнаха и се целунаха два пъти по бузите, след което той ми подаде ръка. Стиснах я.

— Не сме се виждали от Кий Уест — каза Фелипе. — Как си?

Добре че не ме попита и какви съм ги вършил.

— Бива. Добре изглеждаш.

— Благодаря. А ти изглеждаш...

Небръснат, некъпан и май мъничко гузен.

— Може ли да седна при вас?

— Заповядай — поканих го аз.

Фелипе повика сервитьорката, която явно познаваше, понеже през последните няколко дни беше идвал тук да ни чака.

Поръча си дайкири и ние със Сара последвахме примера му. Какво пък, по дяволите?

— Е, какво ви води в Кайо Гилермо? — попита Сара моя съперник, докато келнерката още беше при нас.

— Ти.

Фелипе се усмихна, но очевидно се терзаше дали съм я виждал гола.

Изглеждаше почернял и в отлична форма. Беше по-млад и от мене, и от Сара, и се зачудих какво е намерила в него. Нямах представа с какво се издържа, когато не е помощник-капитан на „Голямата риба“, обаче нещо ми подсказваше, че се занимава с търговия. Може би с дамски чанти.

Фелипе се огледа, за да се увери, че сме сами, и попита Сара:

— Как се справихте?

— И добре, и зле.
— Разкажи ми за второто.
— Не ходихме в Камагуей.
Това не го зарадва.
— Какво стана?
Тонът му не ми хареса и аз любезно му отговорих:
— Няма значение какво е станало. Важното е, че не сме ходили в Камагуей. Едуардо да ти е казвал нещо?
Фелипе ме зяпна.
— Последния път, когато се видяхме, още не беше решил за Камагуей.
— Е, междувременно е решил. Как е Джак?
— Добре. И ще се зарадва да научи, че сте успели.
„Да ти е споменавал, че сигурно чукам гаджето ти?“
— Не биваше да се срещате с Джак в Хавана — каза той.
Държеше се малко по-наперено, отколкото на предишната ни среща.
— Всъщност в Хавана не биваше да срещна Едуардо.
Фелипе нямаше какво да ми отговори.
— Как беше чичо, когато го видяхте? — попита той Сара.
— Щастлив — увери го тя. — Готов да се завърне у дома.
Фелипе кимна.
— Той ходи по пътищата на Господ.
— Ходи с прекалено много информация — уточних аз.
— Нищо не разбираш — открехна ме Фелипе.
За малко да му отговоря: „Сара се опитваше да ми обясни“, обаче навреме захпах коктейлната си бъркалка.
— Моля се за него — каза Сара.
Фелипе също заяви, че се молел. Виждах, че между тях има много общо.
— Пистолетът още ли е у теб? — попита ме той.
— Защо да не е?
— Бих могъл да го взема, ако не ти се носи.
Зигмунд Фройд би казал, че всъщност му се иска да ми откъсне оная работа. Не му отговорих.
Сервитьорката ни донесе напитките и Фелипе ни попита заради нея:
— Тук ли сте отседнали?

— Не — отвърна Сара. — В „Соло Клуб“.

— Също като в Торонто — обадох се аз.

Момичето си тръгна и Фелипе ме информира:

— Тук са отседнали участниците в турнира. Има една свободна стая, в която може да се освежите преди нашия круиз.

— Сара вече ми обясни.

Той ме изгледа така, като че ли имам нужда от баня.

— Ключът е у мен. Ти иди пръв и когато се върнеш, ще отидем ние със Сара.

Сериозно? Едва ли.

— Имаме доста за обсъждане.

— Ще ни остане време, след като със Сара се върнем. — Фелипе се усмихна. — Трябва ми истински душ след пет дни на твоята яхта.

Наведох се към него.

— Дай да ти обясня нещо. Когато се качим на яхтата ми, аз поемам командването. Ще ти обясня и още нещо — ти не командваш никъде.

Та вторачихме се ние един в друг и ако имахме рога, щяхме да ги сплетем.

Накрая Фелипе отстъпи.

— Душът може да почака.

— Благодаря ти — каза Сара.

Явно малко се страхуваше от гаджето си — или пък беше гузна.

— Кога ще отплаваме? — попитах.

— Към единайсет.

— Защо единайсет?

— По две причини. Първо, пристанищната охрана. Гуарда Фронтера — граничарите — имат два стражеви катера и ние с Джак ги наблюдавахме. Единият излиза по залез-слънце и се прибира към тричетири през нощта. Другият, по-бързият, излиза към полунощ и се прибира призори. Така ще имаме един час преднина.

— Тогава да тръгнем по-рано и ще имаме два часа преднина.

— Не може. Втората причина е приливът. Той започва в единайсет часа и дванайсет минути и аз ще докарам яхтата в мангровото блато от южната страна на острова. Мога да вляза в блатото само при прилив. Там ще се срещнем с вас.

Бях си мислил, че ще натоварим сандъците на кея, и не бях сигурен дали „Мейн“ ще може да влезе в мангрово блато.

— Имаме да товарим само два сандъка. Защо не отплаваме от пристанището?

— Защото граничарите ще питат какво правите, кои сте и какво качвате на борда, и тъй като не ви познават, ще ви искат паспортите и туристическите визи — малко нетърпеливо поясни Фелипе.

— Всъщност искат дарение за пенсионния си фонд.

Той кимна.

— Не искам двамата да си имате вземане-даване с тях.

Май си знаеше работата. Ако престанеше да мисли, че съм чукал гаджето му, щеше да успее да се съсредоточи върху голямото бягство.

— Значи ще се срещнем в мангровото блато, така ли?

Фелипе отново кимна.

— Мястото е било проучено преди няколко месеца. Аз също го проверих и ви начертах карта.

Явно всеки кубинец се смяташе за Магелан.

— Един черен път отива до плаващ кей в блатото — продължи той. — Местните и туристите обикновено ходят там през деня и по пътя може да мине тежко транспортно средство. С каква кола сте?

— Комби „Буик“ — отвърна Сара.

Фелипе я погледна.

— Какво има в двата сандъка?

— Щом чичо ти не ти е казал, няма нужда да знаеш — отрязах го аз.

— Струва ми се, че знам.

— Тогава не питай.

Той понечи да отговори нещо, обаче се отказа, допи си дайкирито и даде знак на сервитьорката да му донесе още едно. Не исках да се напие, затова го предупредих:

— Това ти е последното. — После го попитах: — С Джак ще можете ли да изкарате яхтата от пристанището в единайсет?

— Гуарда Фронтера само трябва да ми разпишат деспачо — пропуск де — за нощен риболов. Ще го уредя, когато се прибера на пристанището. Щом сме само ние с Джак и тримата ни риболовци не са на борда, граничарите няма да си помислят, че искаме да избягаме от Куба по някаква параноична причина.

— Какво ще стане с риболовците след нашето изчезване?

— Утре сутрин ще са също толкова изненадани, колкото и Гуарда Фронтера. Би трябвало да издържат разпита. — И прибави: — Имат самолетни билети за Мексико Сити в последния ден на турнира.

Освен ако не ги тикнеха в затвора. Е, всяка операция дава косвени жертви.

— Добре. И си сигурен, че можеш да вкараш яхтата в мангровото бласто?

— Не, не съм сигурен, Джак също. Но таблицата на приливите и отливите показва, че при прилив на онзи кей има над два метра вода. Според Джак „Мейн“ газел около метър и половина в зависимост от товара, а ние нямаме много гориво.

Не бях сигурен, че трябва да се доверява много на таблицата.

— Широчина на прохода?

— В мангровата гора е изсечен път за туристическите корабчета, който стига от кея до Бая де Перос, Кучешкия залив.

Хареса ми, че преведе името.

— Ще вляза на заден, ще качим товара и ще отплаваме.

Щях да съжалявам за буика. Ама не чак толкова, колкото за червеното „Порше“ 911.

Не ми се киснеше на масата прекалено дълго, а още не бяхме решили въпроса кой и кога ще се качи в стаята. Бях ли готов да оставя Фелипе и Сара да отидат заедно? И дали Сара щеше да се съгласи да се жертва в името на мисията? Останете на тая честота.

Е, когато се чудиш за какво да говориш, най-добре обсъди времето.

— Как е времето? — попитах Фелипе.

Той отпи глътка дайкири.

— Разваля се. — Погледна към прозореца. — Развива се късна тропическа буря и в момента е на шейсетина километра източно оттук. Придвижва се на запад-северозапад с десетина-петнайсет километра и би трябвало да удари... — той си погледна часовника — към полунощ. Може би малко по-рано или по-късно. Тук човек трудно може да получи точна прогноза.

— Как е вятърът?

— Между трийсет и четирийсет възела. Вълните са от един и половина до три метра.

— Би трябвало да успеем да изпреварим бурята — добави Фелипе с престореното равнодушие на печен моряк. — Зависи от скоростта и посоката ѝ.

Мерси, че ме светна за очевидното. Сара изглеждаше малко разтревожена и аз я успокоих:

— „Мейн“ може да се справи и с много по-лошо време. — „Ако на руля съм аз“. — Бурята даже ще ни помогне със стражевите катери.

Фелипе се съгласи и ни съобщи една добра новина.

— Казаха ми, че обикновено не излизали при лошо време. Тъй като патрулират главно заради салджиите, спокойно може и да не излизат в такава нощ, в която едва ли някой ще се опита да избяга от този рай. — И се усмихна.

Сара отвърна на усмивката му.

— Освен това гледат да пестят гориво — поясни Фелипе. — Режимът е във фалит.

Очертаваше се да е като бягство от швейцарския флот. Освен ако кубинското Министерство на вътрешните работи не ни издирваше под дърво и камък.

— С какви стражеви катери разполагат? — попитах.

— Както вече казах, тук имат два катера. Преди са били седем, подарък от руснаците, но след икономическия срив в Кайо Гилермо са останали само два. Единият е дваисет и пет метров „Жук“ или както им казват руснаците, тип „Гриф“. Развива до към дваисет и пет възела, също като „Мейн“. — Погледна Сара, поколеба се и добави: — Въоръжен е с две двуцевни дванайсет цяло и седем милиметрови картечници с ръчно управление. Екипажът е от единайсет души.

Надали знаеше всичко това от кубинския екипаж или от публично посещение на катера. Вероятно го бяха информирали приятелите на Едуардо в Маями.

Фелипе отпи от дайкирито си и продължи:

— Това е катерът, който излиза по залез-слънце и се прибира в три-четири през нощта. Патрулира на запад покрай брега и следи за салджии, които не може да засече с радара си. Радарът му обаче ще засече малък плавателен съд, който евентуално е бил откраднат за бягство от Куба. Ако ни забележат или ни засекат с радара, жукът няма как да ни настигне с максималната си скорост, но няма и да изостане и ако е достатъчно близо, може да ни сигнализира и да нареди да спрем

или... — Той отново погледна Сара. — Или да даде предупредителни изстрели.

Да де. Трудно можеш да пренебрегнеш картечен обстрел.

Фелипе се обърна към мен.

— Мисля, че с нашата скорост ще успеем да им избягаме.

— А и ние имаме радар — казах.

Той кимна.

— Освен това половината руска електроника на онези корита не работи, пък и екипажите не са добре обучени да работят с нея.

Сигурно бяха ходили на училище заедно с Джак. Е, изглеждаше по-лесно, отколкото очаквах. Зачудих се какво да направим, за да изравним силите.

Фелипе си допи дайкирито и се огледа за сервитьорката.

— Поръчай си кафе — предупредих го.

Това явно не му хареса, обаче той не възрази и се върна към деловата част.

— Добре, вторият катер е тип „Тарантула“ — или „Стенка“ по нашата класификация. Излиза към полунощ. Голям е, трийсет и седем метра, и развива между трийсет и осем и четирийсет възела.

Това беше стражевият катер, който бях видял закотвен в пристанището. Нямах желание да го видя пак в открито море.

— Заради скоростта си той представлява сериозна опасност, а и е достатъчно голям, за да плава при всякакво време.

— Фелипе изпи утайката на дайкирито си и продължи: — Има трийсет и четири членен екипаж, но обикновено на борда са само половината. Радарът му е модерен, обаче и той не работи винаги и екипажът не е добре обучен.

— Въоръжение?

— Няколко картечници с ръчно насочване и по едно трийсетмилиметрово двуцевно скорострелно оръдие с радарно насочване на носа и кърмата.

Точно това бях видял в пристанището. Фактът, че са с радарно насочване, означаваше, че могат да те улучат в мрака даже в бурно море и мъгла. Лошо. Може би трябваше да поръчам по още едно дайкири.

Фелипе погледна Сара и я успокои:

— Не би трябвало да стрелят по съдове, които бягат от Куба.

— Обърна се към мен. — Сигурно си спомняш един международен инцидент преди двайсетина години.

Тогава съм бил на петнайсет. И изобщо не съм се интересувал от международни инциденти.

— Припомни ми.

— Група кубинци откраднали буксира „Тринайсети март“ и се опитали да избягат с него. Катер на Гуарда Фронтера ги залял с пожарни маркучи, но буксирът не спрял и граниচারите го потопили, като неколкратно го блъснали. Удавили се седемдесет и двама души, сред които двайсет и три деца. Станал голям международен скандал и тогава режимът обещал да не обстрелва и изобщо да не използва сила, за да спре бягащ кораб.

— Тогава какво те безпокои?

— Безпокои ме това, че са лъжци. Може и да не дадат предупредителни изстрели, които случайно да те улучат, може и да не те вземат на таран, обаче със сигурност ще те вземат на абордаж.

Нещо като „Карибски пирати“.

— Добре, мисля, че анализирахме опасността, само че ние не сме кубински бегълци. Всъщност сме американци, „Голямата риба“ е от флотилията на турнира и ти имаш разрешение за нощен риболов.

— Ако ни засекат с радара, няма да знаят всичко това. Ще ни повикат по радиостанцията или по мегафона и ще ни наредят да спрем. Тогава може да спрем и да им позволим да се качат на борда, ако искат, или да им обясним по радиостанцията кои сме и да се надяваме, че няма да дойдат да проверяват паспортите и товара ни, за да измъкнат бакшиш от нас. Но...

— Няма да се качват на борда — уверих го аз.

Фелипе кимна.

Сара погледна кубинското си гадже и заяви:

— Няма да се оставя да ме заловят жива.

Той не знаеше какво да й отговори и смотолеви:

— Може да не зависи от нас.

Сара впери очи в мен.

— Ако успее да излезе в открито море, „Мейн“ е в състояние да избяга на по-голям съд, даже да развива четирийсет възела. — Самата истина. Обаче и тримата бяхме наясно, че няма как да избягам от скорострелно оръдие с радарно насочване.

— Имаме още един проблем — осведоми ни Фелипе. — Горивото. Нарочно не сме зареждали много, за да не натежим. — Погледна ме. — По твоя заповед. Но досега винаги сме имали достатъчно, за да стигнем до Кий Уест. Днес се прибрахме към четири следобед и както обикновено се отбихме да налеем дизел, обаче беше затворено. Сигурно им е свършило горивото.

— Колко имаме?

— По-малко от хиляда и сто литра.

— Ясно... — В зависимост от вятъра и прилива или отлива можехме да изминем четиристотин и осемдесет километра със скорост двайсет и пет възела. Разстоянието до Кий Уест беше около четиристотин, само че човек винаги трябва да предвиди петдесет процента повече, отколкото смята, че ще му е нужно, особено при плаване в открито море. — Ще стигне — все пак заявих аз, за да демонстрирам оптимизъм.

Изражението на Фелипе издаваше съмнение. Сигурно си мислеше за разстоянието до мангровото блато, вълнението, вятъра и евентуално бягството от по-бързия стражеви катер.

— Или почти — прибавих аз. — За по-малко от час ще излезем в международни води, а за около шест часа ще сме в американски води.

Той кимна, макар и двамата да знаехме, че не бива да се стига дотам бреговата охрана да ни тегли на буксир. Не само че щях да стана за срам, но и можеха да ни зададат някои неудобни въпроси. Например: „Къде сте били и какъв товар карате?“. Или: „Това на корпуса дупки от куршуми ли са?“.

А бе, не си струваше да се тормозя за това. Щяхме да сме късметлии, ако стигнехме дотам.

52.

Реших, че всички наистина имаме нужда от по още едно, само настоях да е бира. Човек не може да се напие с бира.

Погледнах си часовника. Бяхме там почти от един час и въпреки че не привличахме внимание, вече трябваше да се разделим — Сара в стаята, аз в бара, за да държа под око буика. Фелипе щеше да се върне на пристанището.

Донесоха бирите ни — „Корона“ — и се чукнахме с шишетата.

— За щастливото завръщане у дома — вдигна тост Сара.

Вдигай котвата!

Фелипе извади от джоба си сгънат лист и й го подаде.

— Това е картата. Не е сложно. Пътувате на запад по крайбрежното шосе и след малко повече от три километра ще видите отляво табела „Екскурзии из блатата“. От там до кея е около половин километър.

Трябваше да е близо до гъсталаците, където бях подремнал следобед.

— Някой ходи ли нощем там?

— На два пъти ходих да проверявам към единайсет. Нямаше никой.

Трябваше да призная, че Фелипе си знае работата. Или пък беше силно мотивиран кретен. Тъй де, и той като нас с Джак и Сара залагаше живота си на карта, следователно имаше интерес да си отваря очите на четири. И защо се беше писал доброволец в тази операция, зачудих се. За пари, сто процента. Или пък заради каузата. Ама и понеже не можеше да остане в Маями, докато гаджето му си рискува главата в Куба. Сара можеше да си развали мнението за него. Че даже и да му изневери.

— Как се придвижва човек на този остров? — поинтересувах се аз.

— Всички взимат колела под наем. И аз дойдох до хотела така.

— Джак на яхтата ли е в момента?

Той кимна.

— Някой трябва да остане на борда. Кубинците не са крадливи, но взимат разни неща.

Можех да пробутам тоя лаф в „Зеленият папагал“.

— Някакви проблеми с оръжието на борда?

— Още си е там. Даваме бакшиши на Гуарда Фронтера при всяко отплаване и приставане, за да стоят настрана от риболовните яhti — оплака се Фелипе.

Риболовът за мир си беше скъпо удоволствие.

— Механични проблеми?

— Нали щях да ти кажа.

Диалогът ни малко приличаше на боксов мач, което нямаше да е така, ако Сара се казваше Стив. Какви задници са мъжете!

Фелипе извади от джоба си електронна ключ-карта и я даде на Сара.

— Качи се първа. Стая триста и осемнайсет. Аз ще дойда малко по-късно. — Погледна ме. — А ти наблюдавай колата. После е твой ред да вземеш душ. Така става ли?

Всъщност не.

— Първо ще си довършим работата.

— Още какво те интересува?

— Как мина риболовът?

— Отлично. Бяхме на трето място, но днес минахме на второ.

— Честито. — Джак проявяваше свръхестествен усет при намирането на риба. — Жалко, че не може да останете още няколко дни.

Той се усмихна, после погледна ключа, който Сара беше оставила на масата. Адски му се чукаше.

Погледнах я и видях, че е... напрегната? Освен това ми се струваше, че Фелипе ни хвърля въдица. Или ни проверяваше.

— Как посрещнаха флотилията на „Пескандо Пор ла Пас“?

— На пристигането ни имаше неколцина фотографии от държавната преса. Но никой не отразява турнира. Защо?

— Безпокояхме се, че може да наредят на флотилията да напусне Куба — отговори ми Сара.

Той кимна.

— Е, тогава двамата щяхте да останете на сухо. Какво щяхте да правите?

Да се чукаме до скъсване, докато не измислим как да се измъкнем.

— Щяхме да отидем пеш до Гуантанамо.

Фелипе се позамисли.

— Хипотетично е възможно, макар че вече няма значение.

Как е могла да обича човек, който използва такива адвокатски думички?!

— Джак каза ли ти, че се опасявам полицията да не ме свърже с „Голямата риба“?

Той впери очи в мене.

— Да, и се погрижихме никой от другите риболовци да не споменава пред никого, че „Голямата риба“ се е казвала „Мейн“. И помолихме всички екипажи да ни предупредят, ако някой разпитва за това.

— Добре. — Браво на Джак, че се беше сетил. Всъщност и той имаше сериозна мотивация — парите и собственото му оцеляване. Парите бяха отпаднали, ама и оцеляването стигаше. — Наясно си, че полицията в Хавана може току-що да е направила връзката и в момента да се обаждат на ченгетата в Кайо Гилермо.

Фелипе нямаше какво да ми отговори, обаче ми се стори, че едва забележимо пребледнява.

— Трябва също да ти кажа, ако Джак вече не го е направил, че със Сара попаднахме във вниманието на полицията в Хавана.

Той кимна. Джак явно го беше осведомил.

— И след нашето изчезване от екскурзионната група най-вероятно ни търсят. А и буикът вече може да е обявен за издирване. Тъй че, ако има начин да ускорим отплаването, предлагам да го направим.

Фелипе отново кимна.

— Ами... пак ще погледна таблицата... но...

— На пристанището има ли обществен телефон, от който да се обадиш?

— Да...

Настъпваше моментът да се отърва от него.

— Добре, тогава веднага се върни на яхтата, разкажи всичко на Джак, после остави на рецепцията на „Мелия“ съобщение за Джонатан Милс. Това съм аз. В съобщението ми определи среща в „Сол Клуб“ по

което време смяташ, че можеш да закараш „Мейн“ в мангровото блато. Гледай да е към десет. Имаш дълбокомер. Ако случайно ви е задържала полицията, използвай израза „задаваща се буря“. Междувременно колкото може по-скоро изведи яхтата от пристанището. Ако видиш полицейски коли на кея, спокойно може да приемеш, че търсят тебе. В такъв случай моментално си домъкни задника пак тук и ще се опитаме да се върнем с буика по морската магистрала. — Прибавих: — И гледай Джак също да си домъкне задника. — Инструкциите ми бяха толкова вледеняващи, че сам се уплаших.

Фелипе пребледня още повече и кимна.

— Ако не те видя или не получа съобщение от теб до двайсет минути, максимум, ще приема, че полицията те е арестувала, и със Сара ще потеглим за морската магистрала. А вие с Джак ще трябва да се държите геройски на разпита, за да ни дадете време да стигнем до вътрешността на Куба. — Вперих очи в него. — Разбра ли?

Той като че ли се беше изключил, но после ме погледна и каза:

— Може би всички трябва да се качим на яхтата още сега. Сигурно ще успея да ви вкарам без...

— Наистина не бива да имаме вземане-даване с властите, Фелипе. Има вероятност да ни издирват — и нас, и колата. — Напомних му: — Не можем да допуснем граниচারите да проверят товара ни.

— Зарежете го.

— Няма да го зарежем! — отсече Сара.

Изправих се.

— Време е да вървим. Ще се видим с теб по-късно. — И прибавих: — *Vaya con Dios*.

Той също стана и погледите ни се срещнаха. Определено разбираше, че в Куба няма да прави секс с гаджето си, и ми се струваше, че знае защо — явно не по причините, които му бях изложил.

Фелипе дълбоко си пое дъх, погледна Сара и ме осведоми:

— Още отначало не ми допадна идеята аз да съм на яхтата, а ти да си със Сара.

— Е, всеки с уменията си.

— Казах на Карлос, че съм най-подходящ да придружа Сара в Куба и двамата с нея да открием пещерата. Както и че трябва да потърсим друга яхта, чийто капитан и екипаж са от кубински произход.

Виж, това наистина можеше да е по-добре. И сега щях да спя с Амбър в Кий Уест, блажено неподозиращ за приключението, което пропускам.

— Другия път ще опитаме както предлагаш ти — уверих го. — Сега обаче ще го направим както казвам аз. — Дали съжалявах? Донякъде.

Фелипе трябваше да даде прощалния изстрел.

— Когато се връщаме тук за парите, ще имат право да участват само хора, които знаят испански или мразят режима.

— Фелипе, това не е... — започна Сара.

Той я стрелна с поглед и я накара да млъкне.

— Както може би знаеш, заради Едуардо съм три милиона долара на минус — опитах се да го върна в действителността аз. — Затова не съм в особено добро настроение и когато се кача на яхтата, поемам командването и не желая никой да ми дава съвети за времето, стражевите катери, горивото и кога и дали да използваме оръжие. — Впих поглед в него. — Кажи ми, че разбираш. Иначе може да си останеш в Куба.

Бях го вбесил и засрамир пред гаджето му. И аз щях да се чувствам така. Само че, както бях научил от собствен опит в Афганистан, когато яйцето опре до задника, водачът на глутницата е само един. И предварително трябва да е ясно кой е той.

— Comprendes?

Адски го бях вбесил. Обаче успя да се подсмихне и да отговори.

— Si, Capitan.

— Adios.

Сара също се беше изправила. Поколеба се, после набързо го прегърна и целуна, и му каза нещо на испански. Това пък ме вбеси мене, ама можеше да му е казала да се стегне и да се разкара.

— До скоро — сбогува се Фелипе и развали триъгълника, като забрави ключа на масата.

Двамата със Сара останахме един срещу друг.

— Справи се... добре — каза тя накрая.

— Знам.

— И ме избави от перспективата да... отида в стаята с него.

— Целта ми не беше такава.

— Тъкмо такава беше.

Можеше и да е била.

— Седни. Ще предупредя на рецепцията, че чакам съобщение.

Отидох на рецепцията, показах канадския си паспорт и информирах двамата рецепционисти, мъж и жена:

— Аз съм в лоби бара с една млада дама и очаквам съобщение по телефона. Моля, предайте ми го веднага щом го получите. — Поощрих ги с по десет ККВ и те ме увериха, че щели да ме намерят даже в тоалетната.

Върнах се на масата, повиках сервитьорката и уредих сметката.

— До полунощ ще сме излезли от кубински териториални води — каза Сара.

— Определено. — Замислих се за последните си дни и часове в Афганистан. Войниците, на които предстоеше да си заминат и които бяха преживели целия ад, без да подмокрят гащите, трепереха да не се случи нещо преди да се качат на самолета за дома. Тъй де, след като толкова време си надлъгвал смъртта, изпадаш в параноя и си сигурен, че тя току-що се е сетила за твоето заминаване.

— Струва ми се, че той знае — заяви Сара.

Ако беше така, имаше да висим в онова мангрово блато. И Джак щеше да цапа във водата, докато Фелипе дава пълен напред към Маями, за да изпревари бурята и кубинските оръдия. Тъй де, парите още си бяха в Камагуей, гаджето му се чукаше с капитана и полицията стягаше обръча. Фелипе с удоволствие щеше да каже „адиос“ на всичко това.

Известно време поседяхме в мълчание, докато чакахме да се появи някой от рецепционистите или Фелипе. Или полицията.

Накрая си погледнах часовника и се изправих.

— Време е да тръгваме.

— Къде?

— Ще видим.

Сара стана от масата, взехме си раниците и тръгнахме към фойейто. Проверих на рецепцията и се оказа, че току-що се е получило

съобщение за мене: „Вдигаме котва. Ще се опитаме да стигнем до «Сол Клуб» към 22:30“. Подадох бланката на Сара.

Тя я прочете и ме погледна.

— Това може да ни е последният път заедно, Мак. Колата е заключена. Хайде да се качим в стаята. — В ръката си държеше ключ-картата.

Звучеше съблазнително. И в армията имаше нещо като традиция да се опиташ да се изчукаш преди да се опиташ да не те убият. Обаче исках да се махнем от хотела.

— Някога правила ли си го на задната седалка на комби в мангрово бласто?

Сара се усмихна.

— Не, но много бих искала да опитам.

Излязохме от хотел „Мелия“. Взех ключа от нея, отключих буика и седнах зад волана. Запалих бордовия двигател „Пъркинс“, потеглих по отбивката и завих на запад по крайбрежното шосе.

— Това беше най-хубавата седмица в живота ми — каза тя.

На едно и също място ли я бяхме прекарвали?

— И за мене.

— Ти имаш кураж. И сърце.

— А ти имаш интуиция. И ум. — Бях искрен.

— Добър екип сме.

— Наистина.

— По кое време ще стигнем в Кий Уест?

— Точно за обяд.

— Ще те черпя в „Зеленият папагал“.

Маса за двама? Или за трима? Може би за четирима, заедно с Джак.

— След обяда ще съобщя на Фелипе, че няма да се прибера в Маями с него. И ще му обясня защо.

Тогава май аз трябваше да черпя.

— Съгласен?

Замислих се за всичко това — за миналото, настоящето и бъдещето — и стигнах до заключението, че Сара Ортега е моята съдба. Пътуването ми ме беше отвело при нея. И това ме зарадва. Хванах я за ръка.

— Съгласен.

53.

Пътувахме по неосветеното крайбрежно шосе. Небето изглеждаше все по-зловещо и пред лунния диск се носеха черни разпокъсани облаци.

— Ето я табелата — каза Сара и посочи.

Намалих и фаровете ми осветиха избеляла дъсчена табела: „Екскурзии из блатата“. Завих наляво по черен път, от двете страни на който надвисваше гъста тропическа растителност. Пътят беше неравен и корабните сандъци отзад заподскачаха, затова натиснах спирачките още повече и превключих на първа. Проходът в триметровите храсталаци продължаваше право напред и аз оставих да светят само габаритите.

Фелипе ни беше казал, че разстоянието до плаващия кей е около половин километър, и след пет минути усетих мирис на блато, а след още малко видях водната повърхност и огромните мангрови дървета, издигащи се от тъмното мочурище.

Продължих още по-бавно и спрях до брега. Наоколо имаше голо пространство — обръщало и паркинг. На кея нямаше плавателни съдове и не се мяркаше жива душа. Изключих фаровете и вперихме очи в мрака.

— Дай на заден до кея — каза Сара.

— Добре.

Обърнах буика, плътно се приближих на заден до плаващия кей и угасих мотора.

— Дай да проверим положението.

Слязохме от колата и се заоглеждахме.

Пресекливата лунна светлина се отразяваше в лъскавата черна вода и когато очите ми се приспособиха, видях, че голото пространство е заобиколено с висока стена от растителност. Оголените корени на мангровите дървета осигуряваха известна опора и не позволяваха буикът да потъне в подгизналата почва.

Качих се на плаващия кей, който всъщност представляваше сал от дървени трупи, стегнати с въжета, широк около метър и половина и

дълъг три метра. Платформата беше завързана за два кола на брега. Нямаше да издържи комбито, обаче изглеждаше достатъчно стабилна и яка, за да натоварим сандъците на яхтата. Не можех да не си представя, че вместо комби пристигахме с бус, в който караме дванайсет корабни сандъка. Щеше да се получи. Стига да бяхме отишли в Камагуей. И после да бяхме стигнали до тук. А бе, нищо не се знаеше.

— Добре. Ще свърши работа.

Сара се взираше в мангровото блато.

— Яхтата ще успее ли да влезе до кея?

Надявах се Фелипе вече да си е отговорил на този въпрос.

Вгледах се в мрачното тресавище. Мангровите дървета стигаха досами брега и сред тях беше изсечен тунел, явно за лодките, които плаваха из блатото. Не можех да преценя в тази тъмница, но ми се струваше, че с близо петметровия си бимс „Мейн“ ще може бавно и внимателно да влезе на заден през прохода до кея. Проблемът не беше широчината на тунела, а дълбочината на дъното — предполагах, че не го почистват, понеже лодките в такива блата обикновено са плоскодънни. „Мейн“ обаче имаше кил на около метър и половина под ватерлинията. И даже при прилив дълбочината тук да ставаше над два метра, по дъното имаше дънери на мангрови дървета, както и корени, които можеха да се заклеят във витлото. Добре поне че горивото и товарът нямаше много да натежат. С хиляда и осемстотин килограма пари килът можеше да опре в дъното. Всяко зло за добро. И ако все пак заседнем, можех да намаля тежестта на товара, като изхвърля Фелипе зад борда. Всяко зло...

— Мак?

— Тъж... изпълнимо е. — Което не означаваше, че е сигурно. Прибавих: — Ако „Мейн“ не може да стигне до нас, ние може да доплуваме до него.

— Ами товарът ни?

— Хм... Не виждам защо да не използваме кея като сал и да пресрещнем яхтата на по-дълбоко.

Тя кимна.

Искушавах се да отбележа, че Фелипе е повече оптимист, отколкото моряк, обаче това можеше да е била единствената му възможност. А и не обичам да критикувам подчинените си, когато проявяват инициатива — даже да постъпват глупаво.

— Ще видим как ще тръгне в десет и половина. — Погледнах си часовника. Беше девет без петнайсет. Щяхме да чакаме дълго. Само че предпочитам да чакаме тук „Мейн“, отколкото в „Мелия“ — полицията.

Проверих конопените въжета, с които беше завързан плаващият кей, и установих, че са дебели около два и половина сантиметра. Лесно щях да ги прережа с швейцарското си ножче.

Сара се качи на кея.

— Ако се наложи да го превърнем в сал, как ще го управляваме в блатото?

Основателен въпрос. Кеят изглеждаше прекалено голям и тежък, за да се хванем за него и да ритаме с крака срещу прилива. Отговорих, че може да изчакаме отлива.

— Не искам да чакам... — заяви тя. — Може да постъпим като салджиите, когато потеглят от блатата.

— А именно?

— Използват прътове, за да стигнат до по-дълбоки води.

Да бе. Хък Фин май беше правил същото.

— Добро решение. — Подозирах, че е по-умна от младото си гадже. Така или иначе, ако Фелипе не грешеше и дълбочината при прилива станеше над два метра, щеше да ни трябва поне триметров прът.

Тъкмо се канех да ида да потърся нещо в гъсталака, когато забелязах, че в края на плаващия кей има два кола — всъщност дълги прътове, издигащи се на около метър и осемдесет над платформата и дебели колкото бейзболна бухалка. Бяха забити в тинята, за да завързват лодките на тях и да не позволяват теченията да люлеят кея. Отидох при единия и Сара също се приближи. Затеглихме го заедно в опит да го измъкнем. Разклатихме го настрани, после пак го задърпахме и накрая колът поддаде.

Извадихме го от водата и го оставихме върху кея. Беше дълъг три метра и половина, сравнително прав, само че подгизнал и се огъваше, което не беше много добре. Но ако се наложеше да го използваме, трябваше да свърши работа.

Прехвърлихме се при другия прът и след десетина минути потене и псуване измъкнахме и него. Екипната работа е гаранция за успех.

— Добре, готови сме да разтоварим сандъците на кея, да прережем въжетата и да пресрещнем „Мейн“ — казах аз, докато бършехме калните си ръце в панталоните. — Обаче ще го направим само ако „Мейн“ не може да стигне до нас.

— Сега ли ще разтоварим сандъците?

— Първо искам да чуя дизеловия двигател на яхтата ми.

Тя сложи ръка на рамото ми и се вгледахме във вдигащата се от блатото нощна мъгла. Крякаха дървесни жаби, нощните птици издаваха странни звуци, жужаха насекоми и нещо изскочи от водата.

— Зловещо е. — Сара потръпна.

Ама не по-зловещо от пълните с паяци пещери, в които бях пълзял да търся Осама бен Ладен. Кой да знае, че оня задник бил в Пфукистан? В пещерите обаче всеки пазеше гърба на другаря си. Тука не бях толкова сигурен.

— Хайде да седнем в колата — предложи Сара.

Май й бях обещал нещо на задната седалка, но след като бяхме дошли, оценявах по нов начин обстановката и смятах, че не бива да си смъкваме гащите.

— Трябва да сме нащрек. Ти иди, аз ще остана на пост.

Тя отиде при комбито, отвори задния прозорец и багажника и смъкна черното платнище, с което бяха покрити сандъците. После го постла върху подгизналата земя между буика и кея и ме покани да си полегна и да поотдъхна.

За тая работа може и да нямаше следващ път, затова се любихме върху платнището — бързо, безшумно и без да си събуваме обувките, — вслушвайки се в звуците на блатото и бръмченето на комарите край задника ми.

— Стой нащрек — каза Сара, докато го правехме, и се засмя.

После седнахме на платнището, облегнахме се на бронята на комбито и си поделихме бутилка вода, която Сара беше взела от „Ранчон Плая“. Замислих се за тленните останки на мъжете, които сега бяха точно зад тила ми. Ако не бях бивш военен, може би щях да имам чувството, че някак си съм проявил неуважение към тях, обаче спокойно можеше и аз да не съм оцелял. А оцелелите не бива да изпитват никакви угризения. Всички го знаят.

— Какво ще правим сега? — попита Сара.

— Ще чакаме. — Погледнах си часовника. 21:46. Оставаха четирийсет и пет безкрайни минути, докато чуех познатия звук на дизеловия двигател. Или още повече, ако Фелипе и Джак бяха решили да не отплават преди прилива. Или никога, ако Фелипе беше зарязал Джак на пристанището и сега плаваше сам към Маями. Със сигурност знаех само, че Джак Колби няма да си тръгне от Куба без мен.

— Каж ми, че всичко ще е наред — помоли Сара.

— След няколко часа ще сме в открито море и ще държим курс към Кий Уест — уверих я аз.

Тя ме хвана за ръката.

— Звучи чудесно.

Сара Ортега не беше безмозъчна идиотка и знаеше, че планът е извънредно опасен. Мангровото блато можеше да повреди фибростъкления корпус на „Мейн“, само че не колкото скорострелното оръдие.

— Виждаш ли водата?

— Да.

— Тази вода е път, който ще те отведе където пожелаеш.

Тя кимна и помълча около минута, после попита:

— Ами ако не дой... ако не могат да дойдат?

Да де, това беше другият проблем.

— Джак знае — никога не оставяш другар на врага. — Само че не бях толкова сигурен за Фелипе. Тъй де, без шейсетте милиона... А, забравях за Сара. Дано още я обичаше.

Тя пак се умълча за известно време. После каза:

— Мисля си за тази седмица...

— Като се приберем, ще се посмеем хубаво. Даже Антонио беше...

— Какво има?

— Тихо!

Заслушахме се и чух нещо откъм блатото. Звучите се усилваха и двамата доловихме гласове, които се носеха над водата.

— Там има някой — прошепна Сара.

Измъкнах глока от пояса си, проснах се по корем и заех позиция за стрелба с лице към брега, напрягайки очи в мрака. Сара легна до мене.

Гласовете ставаха по-високи — двама мъже разговаряха на испански. Чувахе се плясък на гребла.

Зърнах движение, после изведнъж от мъглата изплува лодка, плоскодонна и с равен нос, която се насочваше към кея.

Мъжете първо забелязаха големия буик, след това видяха и нас, както бяхме легнали на черното платнище. И заломотиха оживено.

Сара се изправи и извика:

— Buenas noches!

След кратко мълчание единият отговори:

— Buenas noches, senora!

Пъхнах пистолета под тениската си и също станах от платнището, обаче не ги поздравих с тоя мой мейнски акцент.

Двамата младежи скочиха във водата и изтеглиха лодката за въжето на мочурливия бряг. После поведоха разговор със Сара, докато продължаваха да я издърпват навътре в сушата.

Тя отиде при тях и като всички рибари по света, те ѝ показаха улова си, май сом. Имаха вид на бедни рибари. Ама пък това беше Куба, където всички работеха на две места.

Мъжете бяха боси, но нахлузиха сандали на калните си крака и докато теглеха лодката към буика, се озъртаха към платнището.

Междувременно продължаваха да си приказват със Сара, като от време на време поглеждаха и към мен.

Единият навлезе в храсталака и се появи от там с малко ремарке. Двамата натовариха фибростъклената си лодка отгоре, завързаха я с въже и затеглиха ремаркетото покрай комбито на черния път.

Безброй пъти съм се натъквал на местни по време на нощни патрули и е трябвало да взимам решение какво да правя с тези хора. Почвах от това, че не може да им се има доверие, и стигах до заключението си на тази основа.

Двамата младежи ни махнаха, теглейки ремаркетото с лодката — прекалено бързо — по пътя, по който бяхме дошли. Buenas noches.

Погледнах Сара.

— Е?

— Ами... Не знам. Сториха ми се... дружелюбни. — И прибави:
— Те са обикновени рибари.

— Не се съмнявам.

— Казах им, че чакаме едни приятели да се върнат от риболов.

— Добре... — Ако можех да почна отначало, тези младежи щяха да зяпат дулото на пистолета ми, докато Сара им връзва ръцете и краката със собственото им въже, и сега удобно щяха да си лежат на задната седалка на буика. Само че никога не можеш да почнеш отначало.

Погледнах си часовника. 22:04. Не ни оставаше нищо друго, освен да чакаме да ни вземат. И да стоим нащрек.

Стана десет и половина и макар да не бях чул двигателя на „Мейн“, Сара настоя да разтоварим сандъците.

— Ще дойдат — увери ме тя.

Метнахме раниците си на плаващия кей, после двамата вдигнахме тежкия сандък с титулос де пропиедад от багажника, пренесохме го по черното платнище и го оставихме по средата на платформата.

На връщане към колата чух двигател — само че не откъм блатото. Идваше от черния път.

Със Сара се спогледахме и аз измъкнах глока.

Лъчи на фарове пронизаха мрака, ревът се усили, фаровете осветиха буика и нас и колата рязко спря на пет-шест метра разстояние. Някой извика нещо на испански. Не знам испански, ама пък знам какво значи „Гуарда Фронтера“.

— Божичко... — ахна Сара.

Скочих върху задната броня на комбито и се прицелих над покрива на буика в открития джип.

На предната дясна седалка се беше изправил кубинец, насочваше автомат към мене над предното стъкло и ми крещеше.

Стрелях три пъти и гърмежите разцепиха нощната тишина. Леко се завъртях и пуснах още три куршума към мястото на шофьора, после използвах оставащите си три патрона отдясно наляво, в случай че съм пропуснал нещо.

Птиците се бяха смълчали и от джипа не се чуваше нищо освен равномерно буботене на мотора. Бързо заредих втория пълнител в глока.

Правилото изисква да изчакаш петнайсет секунди, за да видиш дали жертвата ти няма внезапно да се съживи, обаче в джипа нищо не

помръдваше.

Скочих от бронята и енергично, но предпазливо се приближих към военната машина. Свлеклият се на дясната седалка мъж още беше жив, обаче бях улучил шофьора над дясното око. И двамата бяха младежи. Двайсетинагодишни.

Пресегнах се и изключих фаровете, след това угасих мотора и извадих ключа. Взех автомата от умирация — АК-47 с пълнител с трийсет патрона. Отзад намерих още един зареден калашник и сумка с четири пълнителя. Метнах единия автомат на рамо и тръгнах обратно към буика с другия АК-47 в ръка.

Е, току-що бях извършил убийство в Република Куба. Вече не можеше да става и дума да се предадем. Всъщност още отначало не можеше.

Сара ме викаше и аз тъкмо понечих да отговоря, че съм добре, когато изведнъж ме обля светлина и чух зад гърба си рев на двигател. Завъртях се и видях, че по черния път пак подскачат фарове.

Хвърлих се върху предния капак на джипката, застанах отгоре на колене и превключих калашника на автоматична стрелба. Втората кола беше на по-малко от десет метра и намаляваше скоростта, приближавайки се към машината на първата група. Чух гласове — звучаха объркано, явно онези не разбираха какво става. Ей сега ще ви обясня. Натиснах спусъка и пуснах дълъг откос зелени трасащи към предното стъкло. Отляво надясно. Джипката се заби в гъсталака, моторът се задави и угасна.

Изправих се върху капака и вперих очи в мрачния път, но не видях други фарове.

Скочих на земята и се втурнах към буика, където Сара вече беше успяла да смъкне сандъка с черепите и го влачеше по платнището към плаващия кей.

— Мак! Добре ли си?

— Нищо ми няма. — Хванах едната дръжка и бързо пренесохме сандъка на платформата. Заредих нов пълнител в калашника, с който бях стрелял, и оставих двата автомата върху сандъците.

Извадих от джоба си швейцарското ножче и прерязах двете въжета, с които кеят беше завързан за брега. През това време Сара вдигна единия прът и оттласна платформата.

Импровизираният сал се плъзна напред, после приливът го върна обратно. Грабнах втория прът и заедно го отгласнахме повторно, след което забихме прътовете в тинестото дъно и продължихме по този начин да се отдалечаваме от брега.

Плаващият кей не плаваше особено бързо и трябваше да работим с всички сили, обаче не постигнахме голям напредък и успяхме да се отдалечим само на пет-шест метра. Малко по-нататък дълбочината рязко се увеличи и се наложи да застанем на колене, за да имаме по-добра опора.

Погледнах към сушата, за да преценя на какво разстояние сме, и зърнах фарове, осветяващи мангровите дървета. Мамка му.

Сара също ги видя.

— Мак! Виж!

— Видях ги. Продължавай да натискаш.

Напреднахме още малко, обаче бяхме на няма и двайсет метра и вече почвахме да изнемогваме. Къде се губеше „Мейн“, по дяволите?!

Двата джипа явно преграждаха пътя на новопристигналата кола, но фаровете ѝ бяха оставени включени, което не беше много разумно от тяхна страна, понеже сега видях на брега силуетите на трима мъже. Единият зяпаше буика, а другите двама сезираха в блатото.

Вдигнах по-близкия калашник и легнах по корем, готов за стрелба. Мракът изкривява възприятието — цели се по-ниско от мишената, която искаш да поразииш. Зачаках да разбера дали са ни забелязали. После единият от мъжете извика и аз зърнах проблясък, последван от пищене на зелени трасиращи куршуми, които отлетяха нависоко, и почти в същия момент — типичното тракане на АК-47. Тоя звук го чувам в кошмарите си, еба ти.

Внимателно се прицелих и отвърнах на огъня, осейвайки брега с откоси от по шест куршума. Единият от мъжете изкрещя и се строполи. Бързо смених пълнителя и забелязах, че вече са угасили фаровете.

Трасаците показват къде улучваш, обаче издават и твоето местоположение. Ответният огън стана по-точен и няколко куршума цопнаха във водата пред мене, после друг се заби в по-близкия корабен сандък. Сара, която продължаваше да стои на колене и да натиска с пръта, беше прекалено ясна мишена.

— Залегни!

Тя се поприведе, обаче не престана да се бори с прилива.

На брега бяха дошли още хора — забелязвах проблясъците поне на шест автомата. Гърмежите кънтяха над блатото, куршумите осейваха водата наоколо и още един се заби в сандъка. Вече определено бяха поправили мерника си.

Оставаха ми само два пълнителя за калашника, след което нямаше да мога да ги възпирам достатъчно с глока, за да ги принудя да залегнат.

Прицелих се в брега, но преди да натисна спусъка светкавица разцепи небето, последвана от силна гръмотевица. „Аз съм бурята“. Повторно се прицелих, този път в буика, и стрелях. Зелените трасаци улучиха задницата на комбито, възпламениха горивото в резервоара и той избухна в огромно червено-оранжево огнено кълбо.

Стрелбата откъм брега секна и когато ехото на експлозията утихна, чух буботене на яхтен двигател — на моята яхта, на моя двигател.

Със Сара се обърнахме и видях кърмата на „Мейн“ да се насочва към нас сред мъглата. Беше на петнайсетина метра и когато се приближи, различих Джак — стоеше на колене на задната пейка, насочил автомат АР-15 към брега, обаче не стреляше. Явно не знаеше какво става. Зърнах силуета на Фелипе в тъмната рубка и си представих как се озърта през рамо, докато се движи на заден, може би с малко упътване и окуражаване от страна на Джак.

Яхтата плаваше с по-малко от пет възела, което щеше да е нормално за тези опасни води, обаче ми се струваше прекалено бавно, за да ни измъкнат от обстрела. Всъщност вероятно тъкмо стрелбата караше Фелипе да проявява такава предпазливост. Ама нали все пак идваше!

Сара продължаваше да е на колене и да натиска с пръта, докато аз раздвоявах вниманието си между брега и „Мейн“. Мъглата се сгъстяваше, което, от една страна, ни осигуряваше някакво прикритие от ония с калашниците, които бяха прекратили огъня, но от друга страна, не бях сигурен, че Джак ни е забелязал. Затова се изправих и безмълвно размахвах ръце. Той ме видя и също ми махна. Тъкмо бях застанал на едно коляно, когато над главата ми изпищя нов автоматен откос. Завъртях се, проснах се по корем и изпразних последния си пълнител в брега, а когато моят АК-47 затрака на сухо, чух резкия

пукот на АР-15. Браво на Джак, че не беше забравил за допълнителните боеприпаси. Дано се бе сетил да си сложи бронижилетката.

Оставаха ми два пълнителя за глока и аз заредих единия. Бяхме на трийсетина метра от брега, далече извън действителната далекобойност на пистолета, обаче все пак изпразних пълнителя към брега просто заради участието. Междувременно Джак гърмеше така, като че ли е обкръжен от виетконгски партизани.

Погледнах Сара и видях, че изнемогва и едва държи пръта. Забелязах и че приливът почва да ни връща обратно. Мамка му.

Ония на брега, може би четирима-петима, явно преодоляваха шока от взрива и отново ни обстрелваха ефективно. Зелените трасаци пищяха над „Мейн“, после няколко улучиха рубката. Дано Фелипе не си изпуснеше нервите и не отпрашеше. Дали щеше да се отнесе така със Сара?

Яхтата беше на пет-шест метра от нас и ако успеехме да спрем обратното движение на платформата, щяха да ни достигнат след една-две минути, обаче Фелипе не оценяваше правилно обстановката и не се движеше към нас със същата скорост, с каквато приливът ни отдалечаваше от „Мейн“.

— Фелипе! — изведнъж извика Сара. — По-бързо! По-бързо!

Не знам дали беше чувал тая дума в друг контекст, ама пък се получи. Двигателят изрева по-силно и „Мейн“ почна да се приближава.

Запълзях по импровизирания ни сал, сграбчих Сара и я дръпнах зад двата корабни сандъка. Куршумите на калашниците не можеха да пробият пластовете хартия, обаче сигурно можеха да пробият черепите — както преди четирийсет години в затвора „Вила Мариста“. Минах между сандъците и Сара и я натиснах да легне на платформата. Чух един куршум да се забива в първия сандък, но не излезе от другата страна, значи засега имахме известно прикритие, допълвано от мрака и мъглата. Теоретично не бяхме на огневата линия — докато не се наложеше да се качим заедно със сандъците на яхтата.

„Мейн“ вече беше на по-малко от три метра от нас и виждах лицето на Джак, който внимателно се прицелваше и поддържаше постоянен огън. Куршумите му свиреха над главата ми.

Изведнъж Джак, който знае защо, се изправи, може би за да се прицели по-добре в брега, и изкрещя:

— Залегни!

Обаче самият той остана прав, зае по-стабилна поза и пусна няколко куршума преди един зелен трасак да го повали от пейката.

Сара видя падането му и изпищя, но бързо се овладя и извика:

— Копелета гадни!

А бе, ей, те бяха просто хлапета и си вършеха работата. И аз съм бил като тях. Както и Джак. Хайде, Джак. Ставай де!

— Джак!

Той не отговори.

Кърмата на „Мейн“ вече беше съвсем близо до сала и чух Фелипе да вика:

— Скачайте! Скачайте!

— Давай — казах на Сара. — Бързо.

— Сандъците...

— Скачай!

— Не!

Мамка му!

— Скачайте! — отново извика Фелипе. — Тръгвам си! Отплавам!

Задник. Все едно никога не са стреляли по него. „Мейн“ работеше на празен ход и течението пак почваше да ни отдалечава.

— Заден! — изкрещях аз, грабнах Сара през кръста и понечих да я вдигна на рамото си. В този момент още няколко куршума се забиха в сандъците и видях как един трасак улучва кърмата, поставяйки червена точка над надписа „Голямата риба“. Мамка му.

Дизелът не експлодира като бензина, ама... в резервоара не биваше да попадат повече запалителни куршуми.

Трябваше да се прехвърлим на борда преди да ни улучат или изоставят.

— Изправи се и се качвай на яхтата — спокойно и бавно наредих на Сара.

Тя приклезна, хвърли поглед към двата сандъка, после погледна яхтата, вече на около метър и половина от сала.

Не знам какво щеше да се случи след това — дали Сара щеше да се хвърли към „Мейн“, или Фелипе щеше да натисне напред щамбайна

и да ни зареже, — но нещо ме удари по лицето и ми трябваше около секунда, докато осъзная, че от „Мейн“ са ни хвърлили въже. Хванах го и чух гласа на Джак:

— Завържи въжето!

Светкавично застанах на четири крака, прокарах го през конопеното въже, с което бяха стегнати дървените трупи, и извиках:

— Напред!

Яхтата потегли и повлече плаващия кей надалеч от брега и куршумите, все по-дълбоко в мъглата.

Джак се появи на кърмата, коленичил на пейката, и впери очи в мене.

— Добре ли си? — надвиках рева на двигателя.

— Кво ти става бе, задник?

Май беше добре.

— Улучиха ли те?

— Имам си бронезилетка.

Чудесна покупка.

Вече излизахме от мангровата гора и Фелипе поувеличи скоростта. След няколко минути бяхме в Кучешкия залив и държахме курс на запад.

Сара се надигна, седна на сала и ме прегърна през раменете. Дишаше тежко, но се държеше.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма.

Погледнах към рубката и видях, че Фелипе ни наблюдава.

Беше време да се качим на борда, така че извиках:

— Празен ход!

— Празен ход! — предаде командата ми Джак.

Двигателят поутихна и „Мейн“ постепенно намали скоростта.

Джак затегли въжето и салът се долепи до кърмата на яхтата.

Със Сара се изправихме и Джак ѝ подаде ръка, също като при първото ѝ качване на борда — само че този път я подхванах с длани за задника и тя се изкатери, докато моят помощник-капитан я теглеше, а аз я бутах отдолу. Накрая Сара се прехвърли върху пейката.

— Добре дошла на борда! — поздрави я Джак.

Тя го прегърна, поколеба се, после хвърли поглед към мен и влезе в рубката.

С помощта на две въжета с Джак вдигнахме сандъците на борда и той ги пренесе на палубата. Подхвърлих му двете раници, покатерих се на яхтата и прерязах въжето. Фелипе натисна щамбайна и заплавахме към открито море, бързо отдалечавайки се от сала.

Сара още беше в рубката и си приказваше с гаджето си, а аз стоях навън с Джак, който ми се оплака:

— Май имам пукнато ребро.

— Куршум от калашник е в състояние да ти пукне реброто.

— Дължиш ми заплата за участие в бойни действия.

— А ти ми дължиш живота си.

— Не, *ти* ми дължиш своя живот, задник такъв!

— Ще се разберем.

— Какво има в сандъците? — попита той.

— Ами... в тежкия има нотариални актове за имоти на стойност един милиард долара, ама не струват и пукната пара.

— Сериозно? А в другия?

— После ще ти покажа.

— Струва ли си да си рискуваш живота?

— Да.

— Дано е така.

— Какво ще прием? — попитах аз.

— Ти кво искаш?

— Ром и кола. А бе, я зарежи колата.

Той се обърна и слезе долу.

— И пура, ако има — извиках след него.

Плъснах си задника на десния рибарски стол и се завъртях, оглеждайки далечните брегове. Когато излезехме от залива, вече всъщност щяхме да сме в Атлантическия океан и трябваше да вземем курс на северозапад. Ако си спомнях вярно, стражевият катер клас „Жук“ патрулираше на запад покрай брега и ако се свържеха с него, щеше да обърне и да ни пресрещне.

Трийсет и седем метровият стражеви катер клас „Стенка“, който развиваше четирийсет възела, още трябваше да е на пристанището, обаче не за дълго, и също можеше да ни настигне преди да сме напуснали кубинските териториални води.

Погледнах към Фелипе и видях, че се взира в таблото по-точно в екрана на радара. Трябваше и той да се е сетил за същото. Бих отишъл

при него, за да обсъдим възможностите и стратегията си, само че двамата със Сара явно водеха напрегнат разговор. Оставих му още десет минути на руля, преди да го изхвърля и да поема командването на яхтата си.

Джак се появи с две чаши, пълни с тъмен ром, и ми подаде едната. Чукнахме се и отпихме.

Беше си свалил бронезилетката и носеше тениска с карта на Виетнам и надпис: „Когато умра, ще ида в рая, понеже вече съм бил в ада и съм се върнал“.

Вярно си беше.

— Очисти ли някого? — осведоми се той.

Кимнах.

Джак се позамисли.

— Защитени ли сме от Женевската и Хагската конвенция като участници в бойни действия?

— Боя се, че не.

— Кофти.

— Имаш ли пура?

— Да. — Той извади от джоба на дънките си пура в кедрова опаковка и ми я подаде.

Разопаковах я, отхапах върха и я запалих с неговото зипо. Самият той беше захапал цигара и аз му я запалих, после му върнах запалката.

Джак я погледна.

— Тя ми е талисман. Помогна ми да оцелея цяла година.

— Глупости.

— Всеки в ротата си имаше талисман. Главно кръстчета, както и заешки крачета, и куршуми от калашник, дето щели да те убият, ако не си ги носил със себе си. Такива неща.

— Това значи ли, че не е загинал никой от вашата рота?

— Не, загинаха доста момчета. Ама ако имаш талисман, си *мислиш*, че няма да те убият.

— Ясно. Е, благодаря, че ми го даде назаем.

— Резултатът е налице.

— Явно. — Изпих половината ром на една глътка.

— Какво стана с парите?

— Дълга история.

— Имам време.

— Ще ги вземем другия път.

Той се засмя.

Изправих се.

— Виж, ако се върнем, яхтата си е моя и вече нямам заем. Ще я продадем и ще си поделим парите.

— Добре. Значи ми дължиш половин милион за пътуването, половин милион за участие в бойни действия, четиристотин бона за глока и, да речем, още половин милионче, задето ти спасих задника. Колко струва яхтата?

— Ще се разберем. Ей, успя ли да се наебеш в Хавана?

— Десет минути след като се разделихме с тебе. А *ти* успя ли да се наебеш в Хавана? Или... — Той кимна към рубката. — Или те преебаха?

Не бях сигурен.

— Добре, остани тук и се оглеждай за неприятелски кораби.

Оставих рома в поставката за чаши и влязох в рубката, където облеченият с бронежилетка Фелипе седеше на руля. Забелязах, че предното стъкло е пробито на две места вляво от главата му.

Сара стоеше изправена. Двамата се спогледахме и си помислих, че ще слезе долу, обаче тя остана.

— Добре се справи — казах на Фелипе, като имах предвид, че не се е справил отлично. „Всъщност малко ти треперят гащите, амиго“.

Той продължи да се взира напред и кимна.

Надвесих се над екрана на радара. В залива нямаше други съдове. Като начало, добре. Виждаха се околните брегове, но не и откритото море — нямаше и да го видим, докато не напуснехме архипелага от островчета на запад от Кайо Гилермо. Чак тогава щеше да стане ясно дали два катера не се движат по пресичащ курс.

Фелипе явно схващаше обстановката.

— Може да минем през съседния залив, Буена Виста — така архипелагът ще остане между нас и океана още около сто и петдесет километра. После ще заобиколим Пунта Горда и ще излезем в открито море.

— Имаме ли навигационна карта?

— Имам. Освен това имаме радара, дълбокомера и джиписеса.

Животът на ръба е низ от решения на живот и смърт. Летците, морските капитани, бойните командири, водолазите, скайдайвърите, алпинистите и други поемащи рискове откачалки го знаят и го приемат като предизвикателство. Лошото решение може да ти се размине, ама не и лошата грешка.

— Какво ще кажеш? — попита Фелипе.

— Не искам да ме приклепят между островите. Искам да съм в открито море.

— Но...

— Свободен си. Моля, напусни рубката.

Той ме стрелна с поглед, после се изправи и слезе долу. Сигурно му се пикаеше.

Седнах на капитанското място и проверих датчиците и уредите, включително горивото, след това насочих вниманието си към екрана на радара и взех курс, който след петнайсетина минути щеше да ни изведе в Атлантическия океан.

В залива имаше вълнение, което означаваше, че в океана ще е още по-зле. Дръпнах от пурата.

— Уплаших се до смърт — призна Сара.

— Всъщност се справи добре.

— Джак е много смел.

А Фелипе е... Нейсе, нали съм великодушен. Малцина издържат мъжки бойното си кръщение. С времето е по-лесно и един ден престава да ти дреме.

— Защо не слезеш долу да си починеш? — предложих.

Тя погледна към стълбището, по което беше изчезнал Фелипе, и ме попита:

— Каза ли на Джак какво има в сандъка?

— Не.

— Ще му покажа.

— Добре.

Сара излезе на палубата и извади от джоба си ключ.

Реших, че и аз трябва да присъствам, затова проверих радара, включих автопилота и я последвах.

— Помниш ли разказа на Карлос за военнопленниците в затвора „Вила Мариста“ в Хавана? — попитах Джак.

— Да...

Сара приклепна, отключи катинара на единия сандък и вдигна капака.

Джак зяпна черепите.

— Какво е...

— Това са онези седемнайсет души. Връщат се у дома, Джак.

Той ме погледна, после се обърна към Сара и накрая пак вперил очи в черепите. Приблужи се до сандъка, прекръсти се и промълви:

— Добре дошли у дома, момчета. — След това отстъпи назад и отдаде чест.

Оставих го със Сара, върнах се в рубката и поех руля. Колкото повече се приближавахме към океана, толкова по-бурно ставаше морето. Духаше югоизточен вятър и имахме попутно вълнение; движехме се на северозапад със скорост двайсет и пет възела. Пътуването щеше да е отвратително.

Видях на радара западния край на Кайо Гилермо и едно по-малко островче на запад от него и взех курс между тях, като държах под око дълбокомера.

Завалях и Джак и Сара влязоха в рубката. Тя навярно усети, че двамата с него имаме нужда да поостанем сами, и слезе долу.

— Сара ми каза, че сте се срещнали с Едуардо.

— Да.

— Той е лукаво старо копеле.

— Като тебе.

— Като слизаше от „Мейн“ в пристанището на Хавана, Едуардо ме увери, че имал да ви дава със Сара нещо важно и когато съм го видел, съм щял да разбера.

Звучеше познато.

— Предполагам, че е онова, което видях преди малко.

— Да.

— Значи сега ще говорим за това по телевизията.

— Дай първо да се приберем в Кий Уест.

— Да... Тия... Тия момчета сигурно ще ги използват, за да преобат мирните преговори.

Както е казал някой, понякога човек трябва да остави мъртвите да погребват своите мъртъвци^[1].

— Смятам, че тези мъже трябва да бъдат разпознати и върнати на семействата им, за да ги погребат по човешки.

— Да...

— Какво ти предложи Едуардо?

— Няма значение.

— Добре.

— Имаш ли нужда от помощ тук?

— Не.

— Добре. — Джак заслиза по стълбището, после спря. — Измъкни ни от тая каша, по дяволите.

— Дадено.

В армията научаващ, че командването е самотна работа и че бремето, което тежи на раменете ти, е равно на общото тегло на всички, за живота на които отговаряш. Това е най-ужасното чувство на света. Ама за това си постъпил във войската и никой не те е лъгал, че ще е лесно.

Преведох „Мейн“ през бруления от вятъра пролив между островите и излязох в Атлантика.

Погледнах екрана на радара и видях само два съда — единият беше на десетина морски мили западно, другият на шест морски мили източно и държеше западен курс.

Можеха да са всякакви кораби, обаче бях почти сигурен, че знам какви са. Знаех и че ми предстои да си заслужа парите.

Докато ги наблюдавах, и двата съда, които също ме бяха видели на радарите си, промениха курсовете си и се насочиха към „Мейн“.

Бяхме загазили.

[1] Лука 9: 60. — Б.пр. ↑

54.

Вятърът и вълните подмятаха „Мейн“, макар че успявах да поддържам курс право на север към международни води, които бяха на петнайсетина километра. Колкото и пъти да пресмятах обаче, двата стражеви катера на Гуарда Фронтера щяха да ни пресрещнат преди да пресека тази имагинерна линия — всъщност достатъчно имагинерна и за да я игнорират.

На двата катера вече знаеха какво се е случило с техните колеги в мангровото блато и не трябваше да са гении, за да се сетят, че радарният сигнал, който виждат, е яхтата на убийците. Още малко разсъждения щяха да ги наведат на заключението, че това е американската риболовна яхта „Голямата риба“, и стражевите катери щяха да ни последват и в ада, за да ни отмъстят.

Дъждът се усилваше и аз не виждах почти нищо през стъклото, въпреки че чистачките работеха на бързи обороти. Нямаше и какво да гледам — ако си видял една буря, значи си видял всичките. Радарът обаче даваше по-ясна картина на опасността и времето нямаше нищо общо с нея.

Джак се качи в рубката и погледна радарния екран.

— Това катерите ли са?

— Да.

— Мамка му. Какво ще правим?

А бе, щяха да ни заловят или убият. Освен ако не допуснеха грешка. Или ако аз не успея да ги накарам да допуснат грешка.

— Това е като шахматна партия. Само че всеки има само по един ход.

— Аха... и какъв е нашият?

Погледнах екрана. Стражевият катер клас „Жук“ се насочваше към нас от запад, сигурно с максималната си скорост двайсет и пет възела. Ако държах курс право на север, те щяха да завият натам и по някое време щяхме да попаднем в обсега на картечните им, обаче не можеха да ни настигнат. Истинският проблем беше катерът клас „Стенка“, който се намираше на шест морски мили и при скорост

четирийсет и пет възела можеше да е при нас след десетина-петнайсет минути — а още преди това щяхме да сме в обсега на оръдията му.

Не бях сигурен каква е действителната далекобойност на трийсетмилиметровите скорострелни оръдия, но това е сравнително малък калибър и снарядите са с големината и формата на голяма „Коиба“ в алуминиева гилза. Пура, само че *експлодираща*. Тези оръдия са главно противовъздушни, обаче можеха да потопят и малък плавателен съд като „Мейн“. Освен това знаех, че са за близък бой с точност в радиус от около три километра.

Въпросът беше дали искат да ни убият, или да ни заловят. При други обстоятелства щях да предположа, че е второто, ама пък на брега бях оставил доста граничарски трупове. Момчетата в стражевите катери щяха да стрелят, без да задават въпроси.

— Защо мълчиш, Мак?

— Мисля.

— Аз пък мисля, че вече трябва да направиш своя ход.

Включих радиостанцията и я настроих на канал 16, международния канал за сигнализиране, на който кубинските граничари можеха да се опитат да се свържат с мен. Чух гласове на испански и те не пееха „Гуантанамера“. Можех да повикам някого от долу да превежда, обаче разбрах „Гуарда Фронтера“ и „Голямата риба“. Повече не ми и трябваше. Угасих радиостанцията.

— Мама му стара! — изпсува Джак.

— Какво се прави, когато какъвто и ход да направиш, все ще е грешен, а, Джак?

— Молиш се и противникът да направи кофти ход.

— Точно така. А какво се прави, когато си в обсега на превъзхождаща те сила и не можеш да се измъкнеш?

— Постъпваш неочаквано.

— Точно така. — Погледнах екрана на радара. Ако поддържах северен курс, щяха да ме пресрещнат от изток и запад. Ако завиех на юг, можех да се върна в крайбрежните води между архипелага и кубинския бряг и известно време да си играя на котка и мишка с катерите, но така само щях да отложам за кратко неизбежното.

— Ако противникът те притиска от две страни и не можеш да се измъкнеш, какво няма да очаква да направиш?

— Да атакуваш.

— Точно така. — Завъртях руля наляво и взех курс право към катера от клас „Жук“, който се приближаваше към нас от запад.

— Предполагам, че искаш да приключиш с това колкото може по-скоро — заключи Джак.

— Напълно си прав.

Фелипе се качи в рубката — сигурно се чудеше защо променяме курса.

— Какво правиш?

Посочих екрана.

— Пресрещаме звяра. Жука.

— Да не си се побъркал?!

Защо хората все ми задават този въпрос? Обаче използвах момента, за да му обясня.

— Трябва да останем колкото може по-далече от стенката, затова държим противоположния курс.

Фелипе се вторачи в екрана.

— Но ти се насочваш право към жука...

— *Знам* накъде се насочвам.

— Да не си се побъркал?! — повтори той.

— Слизай долу.

Фелипе обаче реши да ме посъветва:

— Обърни и дай обратно към архипелага.

— Слизай долу!

Той не откъсваше очи от екрана като хипнотизиран.

— Виж... ако се върнем в архипелага, те ще ни изгубят на радара си...

— Докато не ни последват.

— Радарът им ще хване смущения от брега и островите... Може да влезем в някое мангрово блато...

— До гуша ми дойде от мангрови блата, амиго. Слизай долу! Това е заповед.

Само че Фелипе не се подчиняваше на моите заповеди.

— Ще ни погубиш така!

И бездруго можехме да се броим мъртви, и той го разбираше. Просто не искаше да го приеме.

— Капитанът ти нареди да слезеш долу — подкани го Джак.

Фелипе го изгледа така, като че ли лудостта е заразна.

После дълбоко си пое дъх, отдръпна се от Джак и измъкна деветмилиметровия „Смит & Уесън“, който по принцип си беше мой.

— Обърни на юг!

— Ти обеща да ми се подчиняваш — напомних му.

— Веднага! Иначе ще...

За нещастие в този момент Сара влезе в рубката, погледна Фелипе и видя револвера.

— Фелипе! Какво става...

— Прилича на бунт — предположих аз. — Заведи го долу преди да ме е ядосал.

— Той ще ни погуби — обясни й Фелипе.

Сара ме погледна, после отново насочи вниманието си към него. Не знаеше как ще ги погубя, нито за какво е бил спорът, обаче заобиколи Фелипе и застана между мене и гаджето си.

А бе, не обичам да се крия зад жена, особено когато под пояса ми е затъкнат „Глок“ и жената е на моята огнева линия.

— Вземи му пушкалото и го заведи долу — казах на Джак.

Фелипе отстъпи заднишком и слезе няколко стъпала надолу.

— Останете на място!

Джак се направи, че не го е чул, и протегна ръка.

— Дай го.

Фелипе осъзна, че откачалките имат числено превъзходство, но преди да се оттегли, посъветва екипажа ми:

— Поискайте да ви обясни какво прави. И го накарайте да се откаже. Иначе всички сме мъртви.

И бездруго бяхме мъртви. Щом го проумееш, остава само един ход, атаката, с която или ще се спасиш, или ще загинеш геройски. Сара беше казала, че по-скоро ще умре, отколкото да се остави да я заловят, и аз се хващах за нейните думи.

Фелипе се оттегли долу, все още въоръжен, но не и опасен. Засега.

Джак предложи да го последва и да го разоръжи, обаче аз отговорих:

— Само го дръж под око. Ще имаме нужда от него, ако влезем в престрелка.

Сара нямаше какво да прибави, но пък проявяваше изключителен интерес към въпроса какво толкова правя, че ще погубя

всички ни.

Посочих екрана на радара.

— По-бързият катер, клас „Стенка“, е въоръжен с оръдия и скоро ще ни пресрещне, ако държим северен курс под ъгъл спрямо него. Ако обаче се движим в противоположната на неговата посока, ще има доста да ни гони.

Тя кимна и чак тогава забеляза втория сигнал, който се приближаваше право към нас.

— Какво е това?

— Това е жукът — по-малкият катер, който развива същата скорост като нас. — Щях да добавя, че на борда му има само картечници, което нямаше да прозвучи много успокоително, затова поясних: — Колкото сме по-близо до жука, толкова е по-малка вероятността другият катер да открие огън с оръдията си.

Сара отново кимна, но съвсем правилно отбеляза:

— Само че жукът ще открие огън по нас.

— И ние ще му отговорим.

Тя нямаше какво да каже, обаче Джак прибави:

— Както те, така и ние ще се движим и стреляме от нестабилна повърхност.

Сара го разбра и пак кимна.

— Това е нещо като престрелка с коли по разбит път — продължих аз. — Приближаваме се един към друг, така че няма да продължи много, а когато се разминем в нощта, те ще трябва да обърнат, за да ни преследват, и при обръщането ще изгубят скорост, докато ние пак ще се движим с двайсет и пет възела. — Стига, разбира се, двуцевните им картечници да не ни избиеха до крак.

Тя кимна, обаче не каза нищо.

Погледнах екрана на радара и установих, че сме на пет морски мили от големия стражеви катер, който ни преследваше, обаче не се беше приближил много и това ми подсказа, че сигурно не може да развие максималната си скорост или изчаква да види дали ще направя някакъв друг шантав ход.

Жукът се носеше срещу мене на пълен ход, въпреки че плаваше срещу вятъра и вълните и може би не развиваше двайсет и пет възела. Във всеки случай се приближавахме един към друг с четирийсетина възела и щяхме да се разминем след около пет минути.

— Какво е положението с боеприпасите за автомата? — попитах Джак.

— Имам десет празни пълнителя, които трябва да се заредят.

— Виж дали ще успееш да го направиш за три минути. И заеми позиция за стрелба през предния люк.

Той се спусна долу и аз се обърнах към Сара.

— Слез долу, вземи една бронежилетка и ми я донеси. — Подадох ѝ пистолета си. — Донеси и пълнители за глока.

Тя кимна и последва Джак.

„Мейн“ нямаше ветромер и не можех да измеря скоростта и посоката на вятъра, но предполагах, че е около двайсет възела и още духа на запад. Вълните достигаха около метър и осемдесет и не заливаха носа. Той обаче се издигаше с всяка вълна и Джак щеше да може да стреля само при спускането му надолу. Добре че и жукът имаше същия проблем с монтираната на предната му палуба двуцевна картечница.

Погледнах радарния екран и видях, че жукът е на около три морски мили и продължава право към нас. Опитвах се да ни накарат да променим курса, каквато беше и моята игра — или по-скоро смятах, че съм приел провала си и ще се предам. Ако си мислех така обаче, разсъждавах прекалено рационално.

Видях, че люкът на носа се отваря, и очаквах да се покаже Джак със своя AP-15, но вместо това се появиха главата и раменете на Фелипе. Държеше автоматична пушка, заредена с едри сачми. Това можеше и да е най-лошото и неточно оръжие в такава ситуация, но пак беше за предпочитане пред деветмилиметров револвер. А пред „Отче наш“ — още повече.

Фелипе ме погледна и ми направи знак с палци нагоре. Явно беше стигнал до единственото възможно заключение. Или пък бяха поприказвали със Сара и тя го беше накарала да се стегне. Знаех, че е стъпил върху нещо в долното помещение, и се надявах това да не са раменете на моя помощник-капитан. Ама пък къде се губеше Джак?

Погледнах радара. Бяхме на две морски мили от жука. Не го виждах в мрачното и бурно море, нито пък той можеше да ме види, но благодарение на техниката и двете страни знаеха, че при този курс ще се сблъскаме. След една-две минути щяхме да се върнем към нещо по-примитивно — куршуми и смелост.

Пак погледнах радара и установих, че стенката още е на пет морски мили зад нас. Капитанът не можеше да обърне трийсет и седем метровия си катер толкова бързо, колкото можех аз — знаейки, че е по-бърз от плячката си, той явно чакаше да види накъде ще завия и после, когато ме настигнеше, можеше да открие огън с радарно насочваните си оръдия, без да рискува да улучи жука. Или пък също като капитана на по-малкия катер си мислеше, че ще развея бялото знаме. Тъй де, иначе защо ще плавам право към жука?

Джак се качи в рубката; носеше брезентова торба със заредени пълнители и автомата си.

— Отивам на кулата! — надвика вятъра и бурните вълни той.

Имаше предвид кулата за далечно откриване на риба, която беше висока два и половина метра над покрива на рубката и около шест над водата. Тази идея не ми допадна много, понеже кулата се клатеше на двете страни под ъгъл от двайсетина градуса, обаче там нямаше да има проблем с издигането и спускането на носа. Никога нямаше да наредя на свой подчинен да направи такова нещо, но преди да се сетя за причина Джак да не се превръща в най-лесната мишена на яхтата, той излезе на палубата и се закатери по страничните стъпала към кулата.

— Късмет!

Сара се качи в рубката — беше си облякла бронежилетка и носеше втора за мен. Сложих си я и посочих предното стъкло, което се състоеше от три прозореца в отделни рамки.

— Отключи левия прозорец и когато ти кажа, го натисни навън. Той ще изщрака и ще остане отворен. После застани на стълбището и се прицели към прозореца.

Тя кимна, отключи прозореца над стълбището и измъкна глока от пояса си.

— Недей да стреляш, когато носът почне да се издига. — Щях да прибавя: „Може да улучиш Фелипе“, обаче реших, че е достатъчно интелигентна да се сети и сама, тъй че защо да го споменавам?

Погледнах пак радара. Сигналът, който показваше местоположението на жука, беше на около петстотин метра точно пред нас. Фелипе се подаваше от люка и опрял лакти върху предната палуба, се целеше с пушката право напред. Джак вече трябваше да е на кулата, а Сара стоеше до мене с глока в ръка и с резервни пълнители в джобовете си и чакаше команда да открие огън. Аз бях на руля.

Капитанът на жука явно осъзна, че нямам намерение да предам кораба и екипажа си, понеже видях двойния проблясък на двуцевната му картечница, последван от зеления пунктир на трасащи. Те прелетяха високо, тъй като носът му се издигаше, обаче картечарят поправи мерника си и следващият откос попадна във водата на стотина метра пред „Мейн“.

Трасащите издадоха местоположението на стражевия катер и чух, че Джак дава бърза серия единични изстрели от високата си огнева позиция.

Фелипе не можеше да види почти нищо от люлеещия се нос, но все пак беше видял трасиращите куршуми и при следващото спускане изстреля всичките си пет патрона. Когато носът отново почна да се издига, той презареди и зачака следващата възможност.

Джак продължаваше да гърми от кулата, като че ли виждаше целта, и от тази височина може наистина да я виждаше, обаче аз не различавах жука и погледнах екрана на радара. Сигналът беше толкова близо, че вече трябваше да съм забелязал катера. Вторачих се през бруленото от дъжда предно стъкло и го зърнах — черен силует на черния хоризонт. Приближаваше се бързо.

— Огън! — извиках на Сара.

Тя светкавично се хвърли към прозореца, натисна го навън и вдигна глока с две ръце, както я бях учил. Вятърът и дъждът нахлуха през отвореното стъкло и когато носът се спусна, Сара изстреля и деветте патрона за няколко секунди, само че вместо да приклекне под прозореца и да презареди, впери поглед в носещия се към нас катер.

— Копелета!

— Клякай долу!

Видях, че Фелипе не е пострадал от вражеския огън — нито пък от приятелски — и продължава да стреля по жука. Забелязах също, че оттам не отговарят, и за това можеше да има само една причина — картечарят им да е бил улучен. След миг чух Джак да крещи с цяло гърло:

— Ударих го! Ударих го тоя задник!

Двуцевната картучница трябваше да е защитена с броня, но високата огнева позиция на моя помощник-капитан му осигуряваше безценно предимство. Само че на жука не страдаха от недостиг на картечари и когато се приближихме на стотина метра от него,

картечницата отново откри огън, макар че носът им се издигаше и трасаците отлетяха нависоко. Картечарят не коригира мерника си и когато носът на катера почна да се спуска, в рубката изведнъж заехтя звън на разбито стъкло и трясък на куршуми, забиващи се в твърди повърхности.

Сара изпищя и залегна на стълбището, но май не я бяха улучили. За миг зърнах Фелипе, който продължаваше да стреля. Сара седна на горното стъпало, зареди нов пълнител в глока, изправи се и го изпразни срещу извисяващия се пред нас катер.

Следващият откос трасаци мина високо, не заради издигащия се нос на жука, а защото картечарят се целеше натам — сигурно беше забелязал Джак на кулата.

Движехме се право един срещу друг и до десетина секунди щяхме да се сблъскаме. Знаех, че няма да променя курса, понеже „Мейн“ и всички на борда му и бездруго бяхме мъртви. Курса щеше да промени противникът и аз само трябваше да изчакам, за да видя дали ще завиє наляво, или надясно.

Вече бяхме на петдесет метра един от друг и виждах прозорците на мостика, където капитанът или лично стоеше на руля, или даваше нареждания на рулевия. Лесна мишена, стига да имах автомат. Само че нямах, а не чувах и автомата на Джак. Затова пък чух, че двуцевната картечница открива огън, но „Мейн“ се намиреше толкова близо до жука и предната му палуба се издигаше толкова високо, че картечарят трябваше да се цели максимално надолу. Трасаците изсвириха над рубката и се забиха в задната палуба. И това беше последният му откос срещу мене, понеже стражевият катер рязко зави наляво, за да избегне сблъсъка. Зърнах картечницата — картечарят я завърташе надясно към нас, обаче аз се движех прекалено бързо покрай десния борт на двайсет и пет метровия съд. Минах толкова близо до него, че видях неколцина мъже на палубата му.

Когато стигнах до кърмата му, рязко завих надясно, навлязох в килватерната му струя и тя подхвърли „Мейн“ във въздуха. Паднахме обратно така, все едно се блъскаме в тухлена стена, и корпусът бясно се разлюля. Задният картечар или не беше на поста си, или не разбираше какво става, или пък всичко се случваше прекалено бързо, за да реагира. Жукът продължаваше да завива наляво и кърмата му се завърташе надясно от мене. „Мейн“ беше по-маневрен от по-големия

съд и аз дадох рязко наляво, така че кърмата ми застана успоредно на средната му част. Двете му картечници можеха да се въртят само на сто и осемдесет градуса и яхтата се намираше в сяпа за тях зона, широка петнайсетина метра. Озъртайки се през рамо, аз се опитвах да запазя перпендикулярната си позиция спрямо корпуса му, докато той продължаваше да завива наляво. За въоръжения с калашници екипаж на жука обаче нямаше сяпа зона и зърнах проблясъци на предната и задната палуба, но трасаците не ни улучиха, тъй като прииждащите вълни бяха започнали да се разбиват в десния борд на стражевия катер. Капитанът му промени курса, за да ориентира кърмата си така, че задният картечар да може да ме обстрелва, но и аз компенсирах, за да не го допусна — нещо като куче, което си гони опашката, само че опашката, тоест аз, бързо се отдалечаваше от зъбите му.

Накрая той се отказа от опитите си да ме надхитри и рязко обърна подире ми, докато аз се насочвах по северен курс към международни води. Дотам оставах петнайсетина километра — около двайсет минути, ако поддържах скорост двайсет и пет възела.

В мрака вече не виждах жука, обаче капитанът му беше изгубил време с маневрите си и радарът ми показваше, че е на петстотин метра зад мене. На такова разстояние щеше и да си остане, ако и двамата поддържахме максимална скорост. Само че в тази буря големият жук щеше по-лесно да пори вълните. Ако видех, че ме настига, можех да продължа на зигзаг, все едно бягам от огромен и бърз алигатор, и тъй като катерът не беше маневрен като моята яхта, това щеше да го забави повече, отколкото мене. Тая тактика действа с алигаторите.

Явно го бях ядосал и той реши да открие огън, но от петстотин метра разстояние в тъмното бурно море трасаците се разхвърчаваха във всички посоки и повечето падаха във водата зад мене.

Погледнах датчика на горивото и установих, че сме изхабили известно количество дизел, но пак щяхме да стигнем до Кий Уест. В краен случай можех да се насоча и към някое от по-близките островчета, например Кий Ларго или даже бахамския остров Андрос. Засега не се налагаше да взема това решение, а можеше и изобщо да не се наложи. Бях тръгнал от Кий Уест и исках да се върна там. Още не бяхме извън опасност, но вече виждах светлина в тунела.

После обаче видях още нещо. Бях настроил радара на малък радиус около жука и сега върнах обичайния периметър от двайсет

километра, за да определя местоположението на стенката. В бурното море имаше само един сигнал, на осем морски мили източно от мен, и се движеше по пресичащ курс, така че трябваше да е по-големият стражеви катер. Мамка му!

Ако продължах по северен курс, щях да изляза от кубински териториални води след по-малко от двацет минути, обаче стенката можеше да се доближи достатъчно и да открие огън с оръдията си преди да пресека тази граница. Ако променях курса на запад към Кий Уест, щях да остана в кубински води по-дълго, отколкото исках, ама пък щях да се отдалечавам от стенката и бурята. Подобно на хиляди морски капитани преди мене, аз се взирах в радарния сигнал и се опитвах да се справя с аритметиката и геометрията. „Имаш право само на един опит, Мак“.

Сара седеше на стола до мене и може отдавна да беше там, но като типичен мъж, аз бях потънал в проблемите си толкова дълбоко, че не я бях забелязал.

— Как си? — попитах я.

Тя кимна, че е наред.

— Направи ми една услуга. Иди да видиш дали Джак... иди да видиш как е...

— Жив е — отговори самият той, тъкмо влизаше в рубката. От него се стичаше дъждовна вода. После се завъртя кръгом, излезе на палубата и повърна през борда. Веднъж и на мене ми се беше случило, когато слязох от кулата в бурно море. Нищо сериозно.

Забелязах, че Фелипе го няма в люка, но той се появи след малко с бутилка „Рон Сантяго“, която сигурно вече беше опитал. Подаде шишето на Сара, която го протегна към мене.

— Аз съм на руля.

Джак се върна в рубката и Сара му предложи ром, обаче лицето му малко беше позеленяло и той слезе долу. Чух вратата на тоалетната да се отваря и затваря.

Фелипе явно чак сега видя пробитите стъкла, както и дупките в пластмасовите и дървените повърхности, и каза нещо на испански, което си преведох като „мама му стара“.

Той заобиколи зад столовете и застана между нас със Сара, погледна екрана на радара и посочи с ръка.

— Това стенката ли е?

— Да.

— Мамка му!

— А зад нас е жукът. — Реших да го похваля. — Ти се справи отлично, амиго.

Фелипе не отговори веднага, но след малко заяви:

— Струва ми се, че улучих картечаря.

— Аз го ударих онова копеле точно между очите — обади се от стълбището качващият се Джак.

Кое то ми се струваше по-вероятно, макар че и Сара спокойно можеше да е отправила един от ония невероятно късметлийски изстрели, в шанса за който никой не би повярвал, включително самият потърпевш.

— Какво ще правим? — попита Фелипе.

— Ще оставим капитана да вземе това решение — напомних му.

Той не отговори, обаче не откъсваше очи от екрана на радара.

— Жукът... май доста е изостанал...

— Настига ни, само че не достатъчно бързо, за да влезем в обсега на картечниците му, освен ако не ни последва и в международни води. — Кое то и щеше да направи, понеже капитанът му беше много ядосан и имаше сметки за уреждане с нас, а и трябваше да се отчете пред началниците си, които сигурно го деряха на испански по радиостанцията. Бил съм и от двете страни на такива радиовръзки.

— Ако поддържаме този курс, ще влезем в обсега на оръдията на стенката след... десетина минути — заключи Фелипе.

— Кой ти каза за трийсетмилиметровите оръдия?

— Амигос.

И на мене ми трябваша такива амигос.

— Каква е действителната им далекобойност?

— Четири хиляди метра. Но може да открият огън и по-рано.

Ясно. Даже да не бяха точни от такова разстояние, скорострелните оръдия на стражевия катер можеха случайно да ни улучат. Или пък можеше да ни споходи невероятен късмет и да се проврем невредими през тази огнена буря.

— Трябва да вземем обратен курс — без да го питат, сподели мнението си Фелипе.

Това изглеждаше очевидно, но все пак отбелязах:

— Ако държим курс право на север, след десетина минути ще излезем в международни води.

— На тях изобщо не им дреме — каза той. — Тези копелета ще ни гонят и до Маями, ако смятат, че ще им се размине.

— Наясно съм с това — уверих го.

Джак също реши да сподели мнението си.

— Трябва да се насочим на запад.

— Сара?

Тя се съгласи с двамата, обаче прибави:

— Постъпи както намериш за добре.

Обаче нищо не беше добре.

— Ако се насочим на запад, ще се движим успоредно на кубинския бряг и могат да ни пресрещнат катери на Гуарда Фронтера от други пристанища — открянах ги аз.

Никой нямаше мнение по този въпрос, затова продължих:

— Но ако продължим на север, далече от брега, ще си имаме работа само с двата стражеви катера, които вече са по петите ни.

Екипажът ми разбра пред каква дилема съм изправен. А един капитан не може да иска нищо повече. Включих радиостанцията, която още беше на канал 16, обаче кубинските катери мълчаха. По принцип нямаше и какво да ми кажат — нито пък на когото и да било друг, слушащ тоя канал.

Подадох микрофона на Фелипе.

— Предай сигнал за бедствие, съобщи местоположението, курса и скоростта ни, после повтори на испански за ония кубински амигос, дето са зад нас. — И прибавих: — Кажи, че ни преследват кубински стражеви катери.

Той взе микрофона и попита:

— Сегашният ни курс ли?

— Не. Ще вземем курс... на триста градуса. — Завъртях руля наляво и се насочих на северозапад към Флоридския пролив. Така щяхме да сме малко по-близо до кубинския бряг и да останем в кубински териториални води по-дълго, отколкото ми се щеше. Обаче това беше най-прекият път към дома.

Фелипе почна да предава, първо на английски, после на испански. Английският е международният морски език, но исках Гуарда Фронтера със сигурност да разберат, че ги издаваме. Даже да не

успеехме, така нямаше да могат да се оправдаят с „но компренде“. Ако се поставех на тяхно място обаче, те имаха законно право да преследват и обстрелват яхта, пълна с убийци.

Междувременно двата катера коригираха курсовете си в отговор на моята маневра. Жукът малко беше скъсил дистанцията и ако не грешах в сметките, щяхме да влезем в огневия му обсег след петнайсетина-двайсет минути. Вече не можехме да направим нищо друго, освен да държим този курс и да се надяваме, че граничарите са получили заповед да прекратят преследването. Тъй де, режимът нямаше нужда от международен инцидент в открито море. Вярно, ние вече не бяхме невинни туристи, а издирвани убийци, ама пък копелетата в Хавана трябваше да решат как да се справят с проблема в един през нощта — с военна сила или по дипломатически път. Дано преживяваха също толкова гадна нощ, колкото и аз.

Включих чартплотера за пръв път и отворих картата чак до Кий Уест, който се намираше на триста и петдесет километра. Коригирах курса си и оставих яхтата на автопилот, който щеше да продължи да го коригира с оглед на дрейфа вследствие от времето и теченията.

Духаше попътен вятър и се отдалечавахме от бурята, която сигурно все още се насочваше на северозапад. „Мейн“ се движеше с максималната си скорост двајсет и пет възела.

Часовникът на чартплотера показваше 1:57. Трябваше да съм в Кий Уест към десет-единајсет и да стигна в „Зеленият папагал“ навреме за обяд. Ако изобщо на някого му се ядеше.

Единственият проблем на този план бяха двата кубински стражеви катера, които сигурно още искаха да ни пратят по дяволите.

Погледнах екрана на радара. Жукът продължаваше да скъсява разстоянието помежду ни, но щеше да му се наложи да ни гони почти до Флорида, за да влезем в обсега на картечниците му. Можеше и да го направи. Хич не ми се щеше пак да го атакувам. Господ ти праща само едно чудо, за да си спасиш задника. Следващото е изцяло в твои ръце.

Истинският проблем си оставаше стенката. Движеше се с четирийсет и пет възела и аз го бях видял на пристанището — гадно копеле, цялото в щръкнали картечници, с предна и задна оръдейна

кула. Представях си го как пори вълните и капитанът се взира в радара и наблюдава скъсяващата се дистанция между нас.

Отново погледнах чартплотера. Вече бях прекалено на запад, за да поема към остров Андрос. Трябваше да го направя още след престрелката с жука. Вече нямах друг избор, освен да продължавам към Флорида, най-близката суша — ако не се броеше Куба.

Бяхме навлезли в международни води преди петнайсетина минути и както подозирах, катерите на Гуарда Фронтера също бяха пресекли тази граница, без да им мигне окото. Преследваха ни и международните води не означаваха нищо друго, освен че всеки може да плава в тях, без да иска разрешение. Териториалните води на Съединените щати започваха на дванайсет морски мили от Флоридските острови и както и да го пресмятах, не ми се виждаше вероятно да стигнем до тях преди големият стражеви катер да ни настигне.

Джак влезе в рубката.

— Как е положението?

— Екстра. На каква радиочестота човек може да си поръча молитва?

Той погледна екрана на радара.

— Май ще ти трябва по-висока честота.

— Аха.

— Приготвил ли си още някой трик?

— Мисля по въпроса. Какво става долу?

— Сара е в лявата каюта, май кърти. Фелипе е нападнал запасите ни от ром в камбуза.

— Заслужи си го.

— Ти искаш ли?

— Не. Ама ти си пийни.

Джак си спомни една от тениските си и цитира:

— „Не пия много, но когато го правя, ставам друг човек, а той пие много“.

Усмихнах се.

— Може да ме черпиш една цигара.

Той измъкна цигарите си от джоба на ризата си и видях, че още го боли мястото, където го бяха улучили с калашника.

Взех си цигара и Джак ми я запали със зипото, после запали и той.

— Тая гадост ще ме умори.

— Стига да доживееш дотогава.

Джак хвърли поглед на датчика за горивото и отново провери екрана на радара, джипиеса и чартплотера, обаче не каза нищо.

На запад морето постепенно се успокояваше и между носещите се по небето облаци надничаха звезди. Имахме попътен вятър и „Мейн“ развиваше добра скорост. Само че недостатъчно добра.

Радарът ми беше настроен на десет километра, за да държа под око нашите преследвачи, на които бях дал кодови имена Задник А и Задник Б. Задник А, жукът, като че ли изоставаше и ми хрумна, че може да не му достига гориво. Ако не бяха заредили догоре преди да потеглят на нощен патрул от Кайо Гилермо, щеше да им се наложи да изчислят докъде могат да ме гонят без риск да останат без гориво наскоро океана.

Насочих вниманието си към Задник Б, стенката, и видях, че продължава с около четирийсет и пет възела и скъсява дистанцията. Тоя задник определено искаше да ме убие.

Настроих радара на пълния му осемдесеткилометров обхват и с Джак потърсихме други съдове наоколо, обаче имаше само два. Единият, на запад от нас, държеше западен курс по плавателния път през Флоридския пролив. Другият се насочваше към пристанището на Хавана. Бурята беше опразнила морето на изток и никой не се приближаваше към нас. Даже наркотрафикантите бяха излезли в почивка.

— Предай сигнал за бедствие — казах на Джак. Той взе микрофона и почна да предава, съобщавайки местоположението и курса ни, кои сме и какъв е характерът на проблема ни, който описа като два кубински стражеви катера, дето се опитват да ни убият.

— Кажи и че дизелът ни свършва и имаме ранен член на екипажа — казах.

— Кой е ранен?

— Ти бе, задник такъв.

— А, да. — Той погледна датчика на горивото и продължи да предава.

Морските закони — обичаите и традициите — изискват да се притечеш на помощ на кораб, търпящ бедствие. Обаче ако бедствието е престрелка в открито море, доста морски капитани ще предпочетат да го избегнат, обосновавайки се с тезата, че бедствието ти не е резултат от природни стихии или Божие дело и съответно не са длъжни да рискуват собствения си задник или задниците на екипажите и пътниците си. Свършващото гориво и раненият член на екипажа обаче можеха да събудят братските чувства на някой капитан.

— Кажим им и че ни свършва пиячката — прибавих аз.

— Да кажа ли и че сме се класирали втори в кубински риболовен турнир? — попита Джак, чийто черен хумор беше по-черен от моя.

— Струва си да опиташ.

Той се върна на микрофона, като се придържаше само към фактите, но никой не се отзова. Тъй де, можехме и да не споменаваме за кубинските стражеви катери, обаче нямаше да е честно. Когато молиш за помощ, трябва да изложиш всички опасности. Ако аз чуех такова предаване... щеше да зависи от това кой е на борда на яхтата ми. Или пък щях да се запитам какво е направил бедстващият съд, че го преследват кубински катери. А можеше и да си помисля, че това е някакъв пиратски капан. В открито море се случват много неща, каквито не се случват или не могат да се случат на сушата. Откритото море е друга планета, воден гроб, който очаква своите мъртъвци.

— Добре, по-късно пак ще опитаме — казах на Джак. — Ще оставя радиостанцията включена, може някой да отговори. А сега ми трябва доклад за пораженията.

— Че те са ти пред очите.

— А тия, дето *не* са ми пред очите?

— Няколко куршума са пробили стените на тоалетната и май е пробит резервоарът за прясна вода. И като че ли имаме малък пробив в горивния резервоар.

Погледнах датчика и кимнах. Ако беше светло, щях да видя дали оставяме след себе си дизелови петна. Не бях сигурен дали има пробив, или просто горим повече от обикновено заради бурното море. Във всеки случай изглеждаше все по-малко вероятно да се доберем до Кий Уест. Но ако стрелката престанеше да пада надолу, може и да стигнем до Кий Ларго. Дизелът обаче беше най-малкият ни проблем.

Главната опасност си оставаше Задник Б, който се приближаваше. Ограничих обсега на радара. Намираше се на три морски мили зад нас.

Сара влезе в рубката и Джак, който имаше такъв вид, че сякаш всеки момент може да припадне, ни осведоми, че слизал долу да направи кафе.

— Вие искате ли?

— Аха. — Обърнах се към Сара. — Как си?

— Добре.

— А Фелипе?

— В една от каютите е.

— Той се справи много добре — уверих я.

Тя кимна и седна на стола до мене; забеляза, че съм включил джипиеса и чартплотера, които напомниха и на двама ни за нашия романтичен круиз. Ако тогава знаехме какво ще се случи, сигурно още онази вечер щяхме да си пожелаем „буенас ночес и всичко най-хубаво“.

— Недей да мълчиш — каза Сара. — Какво става?

— Ами, след разминаването ни с жука изминахме около сто и трийсет километра и до американски териториални води ни остават към сто и деветдесет.

— Ще ни преследват ли?

— Ще обърнат десетина-петнайсет километра преди тази граница. Иначе ще се брои за провокация, която най-вероятно ще доведе до предупреждение по радиостанцията и бреговата охрана може да прати катер.

— Добре... значи сме преполовили пътя до вкъщи, нали?

— Да. — От навигационна гледна точка, това си беше самата истина.

Сара погледна екрана на радара.

— Май са по-близо.

— Така е.

Тя не коментира.

Та седяхме си ние един до друг на пулта за управление и зяпахме проясняващото се небе през дупките от куршуми в стъклото. Морето се успокояваше и се очертаваше прекрасна нощ.

Минаваше три без петнайсет и ако поддържах двайсет, двайсет и пет възела, горивото не свършеше и не попаднихме в огневия обseg на

Задник Б, утре заран благополучно щяхме да пристанем на Чартърния кей.

Чух прашене от аудиосистемата, после Боби Дарин запя „Някъде отвъд морето златни пясъци искрят, чака моето момиче...“

Предпочитах Джей Зи, понеже щеше да е по-подходящ за повдигане на бойния дух, обаче според Джак моите дискове ставали само за стрелба по панички.

Сара заприглася, въпреки че явно не знаеше целия текст.

И ние продължихме нататък все едно сме на романтичен круиз. Или пък сме кораб с глупаци, които пеят в мрака.

Погледнах екрана на радара. Задник Б се приближаваше, обаче Задник А все повече изоставаше. После жукът изведнъж взе югозападен курс и се насочи към кубинския бряг. Погледнах чартплотера. Ако не променеше курса си, по-малкият стражеви катер щеше да влезе в пристанището на Матансас. Реших, че горивото му свършва. Тъй де, защо иначе човек ще ходи в Матансас? Бил съм там, отврат е. Само гледайте да не пропуснете музея на фармацията.

— Какво става? — попита Сара.

— Жукът прекрати преследването — поясних. — Сигурно му свършва горивото.

— Чудесно. — Тя прибави, в случай че съм забравил: — Бог се грижи за нас.

„Я го питай за стенката“.

Джак влезе в рубката с моето кафе и аз му съобщих за новия курс на жука. И го помолих да пусне диск, записан през нашия век.

Той не ми обърна внимание.

— Може и стенката да обърне назад.

Погледнах радарния екран, обаче Задник Б държеше същия курс и когато ограничих радиуса, пресметнах, че е на малко повече от три километра зад нас — и че вече сме в обсега на трийсетмилиметровите оръдия с радарно насочване.

— Поеми руля — наредих на Джак.

Изправих се, извадих бинокъла от жабката над пулта и излязох на палубата.

— Къде отиваш? — извика подире ми Сара.

— Веднага се връщам.

Покатерих се по страничните стъпала и се изправих на кулата, като се държах за тапицирания парапет; напипах дупки от куршуми под пръстите си. Джак имаше голям късмет.

Насочих бинокъла на изток. Не виждах стенката, обаче зърнах навигационните му светлини — не плаваше с изключени светлини като нас, а и нямаше причина, понеже беше най-злото копеле из тия води.

Продължих да наблюдавам светлините му, после видях типичните проблясъци на скорострелно оръдие. Мама му стара!

— Отклоняваща маневра! — изкресях.

Очаквах, че Джак ще се поколебае, докато осмисли командата ми, обаче „Мейн“ моментално зави рязко наляво и в същия момент чух писъка на снарядите покрай яхтата и ги видях да падат и да експлодират в морето — там, където щяхме да сме ние.

Капитанът на стражевия катер не стреляше с трасаци, каквито щеше да използва само ако виждаше целта си, и тъй като оръдията му бяха с радарно насочване, в момента не искаше да види нищо друго, освен взрив на хоризонта. Отдолу чух Боби Дарин да се дере с „Маки Ножа“.

„Мейн“ зави надясно, задържа тоя курс няколко секунди, после пак зави наляво. Джак се движеше на зигзаг с надеждата, че траекторията ни ще е прекалено непредсказуема за оръдията с радарно насочване. Това обаче не попречи на стенката да опита. Оръдието на предната палуба продължаваше да проблясва и от време на време зървах многобройните снаряди, падащи и избухващи във водата, после чувах далечните гърмежи, тътнещи като гръмотевици на хоризонта.

Нямаше какво повече да гледам и почнах да слизам от кулата, докато „Мейн“ постоянно променяше курса си, без да намалява скорост, от което се люлееше настрани. На няколко пъти за малко да се изпусна, обаче успях да стигна до страничния парапет, скочих на палубата и се претърколих през рамо надясно и после обратно наляво при поредната промяна на курса.

Не можех да се изправя, затова допълзях до рубката на четири крака и се изкатерих на стола, на който допреди малко бе седяла Сара. Джак сигурно й беше наредил да слезе долу.

Той стоеше на руля и аз го оставих да маневрира, защото явно си вършеше добре работата — изтегляше щамбайна, завиваше, после пак

натискаше щамбайна напред. И в същото време пееше дует с Боби Дарин:

— Има хищната акула зъби...

— Джак, млъкни!

— Добре де.

Нямах представа дали радарната система за насочване е достатъчно съвършена, за да следи постоянно променящата местоположението си цел, обаче щом двуцевното оръдие се използваше и като зенитно, трябваше да може да реагира бързо. И все пак още не ни бяха улучили.

Джак се обърна към мен.

— Някакви предложения?

— Да. Гледай да не те ударят.

— Мерси.

— Аз ще поема руля.

— Тъкмо хванах ритъма и не искам да го изпусна.

— Добре... Кажи ми, като се умориш.

— Нямаме чак толкова много време.

Изведнъж се разнесе оглушителна експлозия, последвана от втори взрив, който разтърси яхтата и ме повали на пода.

— Удариха ни! — извика Джак.

Погледнах надолу по стълбището и видях пушек и пламъци. Скочих, грабнах от шкафа един фенер и пожарогасителя и се затичах по стъпалата. Всяко зло за добро — аудиосистемата беше замлъкнала.

Сара и Фелипе ги нямаше, обаче камбузът гореше и аз изпразних пожарогасителя срещу пламъците, после взех кухненския пожарогасител, с който окончателно потуших пожара. Въпреки гъстия дим видях зееща дупка отдясно в корпуса, а от вратата на дясната каюта излизаше пушек — там трябваше да е попаднал вторият снаряд. През дупката над камбуза нахлуваше вятър и разнасяше дима. Втурнах се в каютата, в която цареше мрак.

В корпуса над леглото имаше петнайсетсантиметров отвор. Лъчът на фенера ми освети Фелипе, който лежеше на пода. Не забелязах кръв и гърдите му се надигаха, затова изскочих навън и разбих с ритник вратата на лявата каюта. Сара се беше свила на пода и аз клекнах до нея.

— Добре ли си?

Тя ме погледна с ококорени от ужас очи и не отговори.

— Облечи си спасителна жилетка и ела при стълбището, обаче остани долу, докато не ти кажа. Разбираш ли?

Сара кимна.

Понечих да изляза, после пак се обърнах към нея.

— Къде ти е глокът?

Тя отново не отговори, затова плъзнах лъча наоколо и открих пистолета на леглото. Не исках да се застреля, затова го взех.

— Фелипе е в другата каюта. Виж дали се нуждае от помощ. В шкафчето в тоалетната има аптечка. Ще се справиш ли?

Сара кимна и започна да се надига.

Излязох от каютата, застанах под люка и изпразних пълнителя на глока в плексигласа, за да има откъде да излиза димът.

Качих се в рубката, където Джак продължаваше да е на руля и си палеше цигара със зипото, докато маневрираше наляво-надясно.

— Как е долу? — осведоми се той.

— Под контрол.

— Всички наред ли са?

— Фелипе може и да не е. Слез долу и виж как е. Вземи аптечката и всички да си облекат спасителни жилетки.

— Яхтата ли напускаме?

— Възможно е.

— Тя още плава, Мак.

— Обаче е под обстрел, Джак.

— Какво предпочиташ — да те изяде акула или да загинеш от експлозия?

— Искам да скоча във водата преди ония да са взривили „Мейн“.

— Добре. Круизен лайнер ли мислиш, че ще ни прибере, или стенката?

— Слизай долу!

— Не забравяй за акулите.

Той се дръпна настрани и след като поех руля, се спусна по стълбището.

Продължих отклоняващите маневри и промених интервала между зигзагите. Не докосвах щамбайна и взимах резките завои с пълна скорост, при което яхтата бясно се накланяше настрани. Не знаех как най-успешно да заблудя радара, който насочваше оръдието,

но трябваше да допусна, че от фиксирането на нашето местоположение до завъртането на кулата и вдигането или спускането на цевта изминава известно техническо време. А и после, докато снарядите вземат разстоянието от четири хиляди метра. Нямах представа и дали оръдието стреля автоматично при фиксиране на целта, или някой натиска спусъка. Със сигурност знаех само, че трийсетмилиметровото двуцевно оръдие може да бъде излъгано. Тъкмо затова още бяхме живи. Само че ни бяха улучили и имаше огромна вероятност това да се повтори.

По някое време забелязах, че във водата наоколо не падат снаряди, и тъкмо си мислех, че оня задник може да е изчерпал боеприпасите, когато чух отгоре да профучава нещо, звучащо като ято диви гъски с ракети в задниците. Мамка му!

Джак подаде глава от стълбището.

— На Фелипе му няма нищо. Ама пък има едно предложение.

— Какво?

— Да предадем по радиостанцията, че се предаваме, да обърнем и да се насочим към стенката. Той щял да го каже на испански.

— Кажу ми на английски да върви на майната си.

— Сара вече му го каза. С други думи де.

— Чудесно.

— Долу е пълен хаос — също ме информира Джак.

— Всички ли са със спасителни жилетки?

— Да.

— Да се качат горе.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— По-късно. Действай.

Когато Джак, Сара и Фелипе се събраха в рубката, им наредих:

— Излезте на палубата и ако пак ни улучат и избухне пожар или яхтата почне да се пълни с вода, всички ще скочим в морето.

— Вече ти казах, няма да се оставя да ме заловят — заяви Сара.

— Няма да те видят във водата — успокоих я аз.

— Не искам и да ме изядат акули — прибави тя.

Фелипе изглеждаше замаян, обаче се опита да ме убеди:

— Трябва да се предадеш. Ще им кажа...

— Забрави! — Май бяхме изчерпали всички кофти възможности — да се предадем, да напуснем яхтата, да ни изядат акули или да ни

взривят. А когато всички кофти възможности се изчерпят, напълно в реда на нещата е да не правиш нищо и да се оставиш на съдбата. — Излезте на палубата...

Чух взрива в момента, в който го видях, и горната част на носа изригна в огнено кълбо. Към предното стъкло полетяха отломки и аз инстинктивно се наведох, както държах руля и го завъртах силно наляво.

Изправих се и огледах пораженията. В бялата фибростъклена палуба пред люка зееше дупка, голяма колкото домакинската тавичка. Ако някой беше останал долу, сега щеше да е мъртъв или тежко ранен.

Джак слезе по стълбището, за да провери за пожар, и когато се върна, каза:

— Наред сме.

В сравнение с какво?

Усетих, че прекалено дълго държа руля завъртян наляво, и почти видях целещите се в мене дула на двуцевното оръдие. Рязко завих надясно, като повалих Сара и Фелипе на пода и съборих Джак надолу по стълбището. Пак чух ятото диви гъски, само че този път бяха от лявата ми страна, и разбрах, че ако бях продължил да завивам наляво, щяха да ме улучат отстрани. Отново продължих отклоняващата маневра, като си мислех за алигатора по петите ми. Алигаторите никога не се отказват, понеже са гладни, съответно и ти не се отказваш, понеже ти е мил животът. Накрая някой допуска грешка и губи. Не може да продължава вечно.

Сара и Фелипе вече бяха на задната палуба и лежаха по очи с изпънати ръце и крака, за да не се търкалят, докато аз продължавах дивите си маневри. Джак седеше до мене и палеше цигара. Осъзнах, че съм забравил една възможност, а именно да превключа на празен ход и да чакам поредният залп трийсетмилиметрови снаряди да унищожи „Мейн“ заедно с нас. Обърнах глава към щамбайна и Джак се сети какво си мисля.

— Искаш ли цигара?

— Не.

— Без глутен са.

— Трябва да ти призная, Джак, че майтапите ти ме дразнят.

— Трябваше да ми кажеш.

— Току-що ми хрумна.

— Сериозно? А знаеш ли на мене какво ми хрумна току-що? Хрумна ми, че те предупреждавах, че тая работа с Куба е преебана.

— Тогава идеята ми се струваше добра.

— Да де. Докато не стане белята, много гадории ти се струват добра идея.

— Защо не вземеш да излезеш на палубата и да правиш компания на нашите пътници?

— Тука ми харесва. — И ме смъмри: — Не се разсейвай, капитане.

— Ти ме разсейваш.

— И хич не си и помисляй да пипаш щамбайна.

Не отговорих.

Продължавах отклоняващата си игра, като гледах да променя маневрите, обаче осъзнах, че като се опитвам да избегна поредния залп, спокойно мога да се натъкна на него. Тази игра не беше толкова хитра, колкото се опитвах да се убедя — в нея имаше огромна доза късмет. Днес всъщност бях голям късметлия.

Фелипе трябваше да е стигнал до друго заключение, понеже се появи в рубката с револвера в едната ръка, като с другата се държеше за касата на вратата.

— Дай ми микрофона.

— Не му обръщай внимание и той ще се разкара — посъветва ме Джак.

Не му обърнах внимание, обаче Фелипе продължи:

— Броя до три. Ако не ми дадеш микрофона...

— Няма да ти дам микрофона, Фелипе — спокойно го прекъснах аз. — Няма да предадем яхтата. Ние...

— Едно...

— Остави револвера — каза Джак.

— Две...

— Ще стреляш само веднъж, задник такъв, а после оня, дето не си го застрелял, ще те гепи и ще ти натика тоя патлак толкова навътре в гъза, че първият изстрел ще ти отнесе сливиците — заплаши го моят помощник-капитан.

Фелипе явно се нуждаеше от време, докато осмисли тази тирада. Хвърлих поглед през рамо и видях, че ръката, с която държи оръжието, трепери.

— Няма проблем, амиго. Всички ни е страх. Ама ще се оправим.

Обаче надали. Капитанът на стражевия катер премина на трасиращи снаряди, сигурно за да прибави психологически елемент в играта, и видяхме зелените пунктири на няма и пет метра от десния ни борд. Снарядите паднаха в мрачното море пред нас и успях да преброя осем експлозии. Мама му стара...

Рязко завих надясно и следващият залп изсвири на около метър и половина над рубката. Тази игра ми допадаше повече, когато не виждах колко са се приближили.

Към нас полетя още едно ято от осем зелени трасака и улучи водата на три метра от кърмата.

— Просто продължавай да си вършиш работата и не обръщай внимание на снарядите — каза ми Джак и ми напомни: — Не можеш да ги спреш, нито да промениш траекторията им. Затова давай нататък и не спирай.

— Мерси за съвета.

Не поглеждах назад към Фелипе, обаче Джак го държеше под око и реших, че оня е изпаднал в някакъв унес. Но пък хвърлих поглед към палубата и установих, че Сара още е просната по очи в блажено неведение, че катерът сега ни показва нещо, което преди не сме могли да видим. Тъкмо се канех отново да се обърна към руля, когато зърнах зелени пунктири, носещи се право към нас. Два снаряда улучиха кърмата и чух приглушена експлозия, последвана от пляска на вълните, но не и от рева на двигателя. Повече не можехме да бягаме.

Сара не беше изкрещяла и явно нямаше представа, че са ни ударили, обаче след малко усети, че нещо се е променило. Бавно се изправи и тръгна към рубката. От двигателя зад нея се вдигаше дим — но без пламъци.

Сякаш всичко утихна и чух вълните и вятъра. Обстрелът като че ли също беше спрял. Отправих поглед към хоризонта и видях в далечината приближаващите се навигационни светлини на стражевия катер. Щеше да ни настигне след десетина минути. Достатъчно време, за да задействаме план Б. Какъвто и да беше той.

Обърнах се към Джак, но той нямаше какво друго да каже, освен:

— Мамка му.

Сара ме погледна въпросително.

— Съжалявам. — Позамислих се и прибавих: — Капитанът остава на кораба. Вие ще го напуснете веднага. Успех.

Само че никой не понечи да излезе от рубката.

— Или всички ще го напуснем заедно, или всички оставаме тук — заяви Джак.

— Аз оставам на борда — най-последно проговори Фелипе.

— Няма да се оставя да ме заловят — за кой ли път ме увери Сара. — Ще скоча в морето. — Впери очи в мене. — Заедно с теб.

— Аз не съм сигурен какво ще направя, ама ми трябва помощ, за да погребя тия... тия тленни останки в морето — каза Джак.

Сара каза молитва за мъртвите, която почваше с „Отче наш, който си на небето“ и свършваше с „предаваме душите на тези смели мъже в твоите ръце“.

С Джак тъкмо се канехме да преобърнем сандъка през борда, когато чухме познат звук и вдигнахме поглед към хоризонта. От север се приближаваха два грамадни хеликоптера. Бяха на няколкостотин метра от нас и се носеха на няма и петнайсет метра над водата. Познах ги — бяха „Блек Хок“.

Хеликоптерите наклониха роторните си перки настрани и завиха на изток към стражевия катер.

Единият изстреля дълъг откос червени трасаци в небето, все едно казваше на кубинския капитан: „Край на играта. Прибирай се вкъщи“.

Другият вертолет зави и се насочи към нас. От отворената му врата висеше въже с голям спасителен кош.

Изтеглихме сандъка по-навътре, обаче никой нямаше какво да каже, докато Сара не наруши мълчанието.

— Всички се завръщаме у дома. Заедно.

И очевидно беше вярно.

ЧАСТ IV

55.

Та влиза един в бара и вика: „Една «Корона». Без лайм“. И барманът отвръща: „Лаймът е от мене“.

В „Зеленият папагал“ се пие от сутринта, докато не угасят осветлението. Беше два през нощта в понеделник и вече се готвеха да затварят.

Почти нямаше клиенти и с Амбър можехме да си поприказваме.

— Как беше в Куба?

— Добре.

— Как са хората?

— Повечето са нормални. — Едни се опитаха да ме убият, ама що да го споменавам?

— Прави ли снимки?

— Не. — А бе, правих, само че с джиесема, който беше в раницата ми, а тя беше на дъното на океана.

Амбър побутна към мен купа с царевичен чипс.

— Джак нещо не се мярка насам.

— Не е на острова.

— Как се е справил на турнира?

— Класира се втори.

— Браво. Там видяхте ли се с него?

— Не.

— Чух, че са отменили последните няколко дни от „Пескандо“ — каза тя.

— И аз чух.

— И са изгонили някаква екскурзионна група.

Хайде на бас, че знаех точно коя.

— Ти не беше ли с група?

— Бях. Ама после продължих екскурзията си сам.

— Беше ли опасно?

— Ами... Може и да е било. Ама не и за обикновени туристи.

— Кубинците нали се стремяха към затопляне на отношенията?

— Дотогава всички има да извървим още много път.

Амбър смени темата.

— Какво ще правиш сега, Мак?

— Мислех си да се пенсионирам.

Тя се засмя.

— Аха. И аз. — После ме информира: — Двама капитани ме питаха дали си свободен.

— Май вече ми писна от морето.

— Много хора го казват.

Сигурно също ги бяха обстрелвали кубински стражеви катери.

Клиентът в отсрещния край на бара поиска още едно и Амбър се отдалечи.

Отпих от шишето „Корона“. Бяха изтекли пет дни от пътуването ми с хеликоптер до базата на бреговата охрана „Исламорада“ на Плантейшън Кий. Всичко ми беше малко мътно, ама си спомнях, че вторият „Блек Хок“ изстреля ракета по „Мейн“ и яхтата се взриви, изгоря и потъна. Май не биваше да го виждам и когато попитах за това в „Исламорада“, един офицер от бреговата охрана ме откряхна, че яхтата представлявала опасност за корабоплаването и се наложило да бъде потопена. Всъщност, както разбрах впоследствие, „Мейн“ — или по-точно „Голямата риба“ — представляваше улика, която трябваше да бъде погребана в морето. Заслужаваше по-добра участ.

Амбър се върна.

— От кухнята ще изхвърлят пържени картофи и крилца. Искаш ли?

— Не съм гладен.

Тя ме погледна.

— Поотслабнал си. *Наистина* ли си добре?

— Нищо ми няма. А ти как си?

— Бива. — Амбър намери цигарите си зад бара. — Нещо против да запаля?

— Барът си е твой.

— Де да беше. — Тя запали и издуха красиво кръгче дим. — Ходи ли на Фестивала на фантазията?

— Пропуснах го.

— Защо?

— Още не се бях прибрал.

Всъщност гостувах на бреговата охрана на Плантейшън Кий. Заедно с Джак, Фелипе и Сара. Казаха, че сме се нуждаели от медицински грижи. Обаче от лекар се нуждаеше само Джак. Рентгенът показва пукнатото ребро. Нищо работа. Та ние искахме да си тръгнем, обаче докторът от бреговата охрана ни обясни, че сме били под карантина за седемдесет и два часа, въпреки че всъщност ни бяха изолирали.

На втория ден някой си Кийт, който беше с нас на хеликоптера, ни съобщи, че кубинските власти ни обвинявали в престъпление, може би даже в убийство. Лоша новина, макар и не неочаквана.

Между другото вертолетите не бяха обозначени и нямаха нищо общо с бреговата охрана. Самият Кийт всъщност беше от ЦРУ, въпреки че не ни се представи.

По отношение на обвинението в убийство Кийт ни успокои, че нямаме договор за екстрадиране с Куба и тая работа можела да се проточи с години. Или да се уреди по дипломатически път. Междувременно той се интересува какво се е случило и поиска да дадем показания, а ние отговорихме, че с удоволствие ще го направим, само че в присъствието на адвокатите ни.

Замислих се за случката в мангровото блато. Убийство ли? Можех да пледирам законна самоотбрана. Или даже законно участие в бойни действия. Ония от Гуарда Фронтера не бяха цивилни и бяха въоръжени. От друга страна, аз вече не бях военен и не бяхме във война с Куба. Обаче... това все пак беше Куба. Ако същото се случеше в Швеция, щях да се предам. Понеже бях използвал смъртоносно насилие. И затова сега си пиех бирата в „Зеленият папагал“, а ония в мангровото блато бяха мъртви. Изпитвах известни угризения, както и беше редно. „Едно човешко семейство“. Обаче постепенно щях да преживея случилото се в Куба, както бях преживял случилото се в Афганистан. И като Джак — Виетнам. Инстинктът за самосъхранение е силен, за капитулация и дума не може да става и всякакви бойни действия представляват законна самоотбрана. Само че плащаш определена цена.

Амбър ме откъсна от размислите ми.

— Тоя Карлос, с когото се срещнахте тук миналия месец, преди няколко дни идва да те търси. Бил ходил у вас, ама те нямало.

— Какво искаше?

— Не каза.

Тия дни трябваше да си поприказвам с Карлос по финансови и правни въпроси, а и за други неща. Дали му пазех визитката?

— Каза, че не си вдигах джиесема. — И прибави: — И аз те търсих.

— Изгубих го в Куба. — Замислих се за въздушното ни избавление. Първо спасяват старците и ранените, какъвто беше Джак, само че той каза: „Първо дамите“, и Сара се качи в коша, последвана от него. Капитанът напуска кораба последен и аз напомних на Фелипе, че е вдигнал бунт и е искал да заеме моето място, обаче той настояваше колкото може по-скоро да се махне от „Мейн“, в случай че двигателят експлодира, затова се качи трети и аз останах последен.

Влязохме в спор с командира на екипажа за двата корабни сандъка, но Кийт, който явно командваше парада, ни успокои, че щял да ги вземе вторият „Блек Хок“. Когато отидохме на Плантейшън Кий и попитахме за сандъците — нашите сандъци, — смениха версията и един офицер от бреговата охрана ни каза, че били потънали заедно с кораба. Пълни глупости, естествено. И щяха още да ни баламосват.

Амбър си погледна часовника.

— Последни поръчки.

— Не искам нищо.

Що се отнасяше до Карлос, дано си беше застраховал яхтата. Освен това ми се струваше, че ми дължи поне петдесет бона, а аз му дължах ритник в ташаците. Бях свършено наясно, че в Маями няма да има никаква пресконференция. Нашият приятел Кийт даже настойчиво ни посъветва да не разговаряме за пътуването си в Куба с никой друг, освен с него — от правни и дипломатически съображения. Фелипе се съгласи и ни призова с Джак и Сара да послушаме съвета на Кийт. Естествено, Фелипе беше разработил плана за бягството ни от Куба с колегите на Кийт или пък със самия него и май още работеше за ЦРУ. Тъй де, няма нужда да четеш романите на Ричард Невил, за да се сетиш.

По по-важния въпрос за заплащането ми, вместо трите милиона долара Едуардо ми беше обещал утешителна награда в замяна на моето съдействие и явяването ми по телевизията и радиото. Само че тази пресконференция нямаше да я бъде, а и Едуардо вече или беше

мъртъв, или го бяха хвърлили в кубински затвор. Или пък се скиташе из някое гробище.

— Какъв ден сме днес? — попитах Амбър.

— Втори ноември.

— Задушница.

— Моля?

— Денят на покойниците. Испанците му викат Задушница.

— Странно. — Тя пак си погледна часовника. — Трябва да затворя касата и да свърша някои неща. Ще ме изчакаш ли? Може да идем някъде на по бира.

— Ще си запазя правото за друг път.

— Разбира се. — И ме информира: — Утре почивам.

— И аз. — Спонтанно ѝ предложих: — Дай да идем да поплуваме.

— Звучи добре.

Изправих се.

— Ще ти се обадя.

— Нали си си изгубил джиесема.

— Имам домашен телефон. — Продиктувах ѝ номера. — Звънни, ако получиш по-добро предложение.

— До утре.

Излязох на Уайтхед и тръгнах към къщи. Беше от ония приятни нощи с лек бриз, които са типични за островите през ноември, също като летните нощи в Портланд.

На една пряка от „Папагала“ спрях при знака за нулевия километър на шосе 1 и го погледнах — обикновен стълб, на който бяха монтирани указателни табели. На най-горната пишеше НАЧАЛО, на следващата — ЕДНО, после СЕВЕР и най-отдолу беше зелената табелка КМ 0.

Денем тук идваха да се снимат десетки туристи — хиляди годишно. А на Дювал продаваха тениски с този знак. Имаше хора, дето вярваха, че той имал телепатични способности или нещо подобно, та затова се изправих до нулевия километър и зачаках някоя мъдра мисъл или божествено послание да ме насочи към пътя, по който трябва да поема. Стори ми се, че чух глас: „Върви да пресрещнеш Амбър, напий се, после я заведи у вас и я изпракай. Ще се почувстваш по-добре“.

Божествен глас надали ще каже такова нещо. Тъкмо това обаче щях да чуя и да направя преди да срещна Сара Ортега.

Като стана дума за това, бреговата охрана ни осигури безплатен транспорт и Сара и Фелипе си заминаха заедно за Маями. Джак пожела да го закарат на летището, за да вземел полет за Нюарк, откъдето щял да иде на гости при сестра си в Хобокън, което беше хубаво. Щеше да е неловко да тръгна с тримата за Маями, затова се прибрах в Кий Уест. Преди два дни. Със Сара не си разменихме стационарните номера и съответно имахме извинение да не се чуем. Тя обаче ми беше обещала: „Като се оправя с всичко това, ще дойда да те видя в Кий Уест“.

Сигурно още се оправяше. Ако й отнемеше още два дни, щяхме да се разминем по Презморската магистрала, понеже се канех да пътувам на север за Мейн. Винаги съм искал да отида дотам с кола, като потегля от нулевия километър и продължа по старото шосе 1 до Портланд. И сега най-после бях решил да го направя. Щеше да е интересно. И така щях да имам време да си проясня главата. Родителите ми щяха приятно да се изненадат от завръщането на блудния им син.

Поех към къщи, обаче краката ми ме поведоха към Чартърния кей.

Докато крачех по смълчаните обточени с палми улици, продължих да си мисля за Куба — не какво съм виждал, чул и преживял, а какво не съм.

Доколкото можех да преценя въз основа на скромните си познания по секретни операции, Едуардо и неговите амигос се бяха обърнали към своите амигос в ЦРУ с готов план. В Управлението явно го бяха харесали и подкрепили. Те там си падат по всякакви планове, стига да преебават Куба, даже да не са техни. Обаче в ЦРУ гледат да установят контрол върху чуждите планове и после обират лаврите, ако всичко мине успешно, пък ако не мине, се правят на ни лук яли, ни мирисали.

В крайна сметка бях сигурен, че ЦРУ проявява повече интерес към тленните останки на американските войници, убити в затвора „Вила Мариста“, отколкото към имането, което дядото на Сара бил скрил в някаква пещера. Не беше известно дали парите още са там и даже да бяха, на ония в Управлението не им дремеше. Нали не бяха

техни. Що се отнасяше до нотариалните актове, в ЦРУ сигурно смятаха, че е полезно тъкмо те да разполагат с тези документи — а не кубинската изгнаническа общност, която имаше някакви свои си цели и вършеше разни шантави работи.

Можех да предположа, че в Управлението са се престорили на въодушевени от идеята на Едуардо за пресконференция в Маями и бурята от негодувание, която ще предизвика тя в Конгреса, медиите, обществеността, организациите за издирване на изчезнали при бойни действия и ветераните. Чао, кубинско размразяване!

ЦРУ обаче нямаше намерение да остави нещо толкова важно като американската външна политика на кубинската изгнаническа общност. И макар да бяха одобрили и подкрепили плана на Едуардо и неговите приятели, в Управлението бяха замислили друг сценарий — ЦРУ щеше да прибере веществените доказателства и да определя как, кога и дали изобщо ще видят бял свят.

Тъй де, човек не трябва да е гений, за да се сети, и бях изненадан, че Едуардо и неговите амигос не са предвидили, че последното действие ще бъде преработено от техните партньори в Управлението. А причината да не го предвидят, струва ми се, беше фактът, че също като ЦРУ, кубинската изгнаническа общност яко се беше надървила да преебе братя Кастро и не беше в състояние да разсъждава рационално. Бяха заслепени от омраза, също както мъжете се заслепват от похот.

Нямах представа какво възнамерява да прави ЦРУ със съдържанието на ония два сандъка. Управлението спокойно можеше и да съдейства за кубинското размразяване, например по заповед отгоре, и да зарови веществените доказателства, които иначе щяха да преобат всичко. Както бяха погребали и „Мейн“. А можеше и да разкрие съществуването и съдържанието на сандъците на определени хора във Вашингтон, за да ги използват като разменна монета в преговорите. Това не ме интересуваше, освен че исках тленните останки да бъдат върнати на семействата на жертвите. И можеше да ги върнат. Без много шум. Някой ден. Но засега версията на ЦРУ гласеше, че сандъците са отишли на океанското дъно. Кийт каза, че съжалявал за това.

В крайна сметка ние с Едуардо, Карлос, Сара и Джак бяхме използвани и преобани. Що се отнасяше до Фелипе, той явно беше човекът на Управлението в Куба. Заедно с ЦРУ бяха разработили

нашия план за бягство, но когато бягството се превърна в морска битка, той искаше да се предадем на кубинските стражеви катери — или по-скоро да излъчи по радиостанцията предварително уговорено съобщение до своите приятели в Управлението, че сме загазили. Така или иначе, струваше ми се, че си е изпуснал нервите и в резултат е изгубил доверието на приятелчетата си. Случва се. Но всичко е добре, когато свършва добре — хеликоптерите ни се бяха притекли на помощ.

Девизът на ЦРУ „Истината ще ви направи свободни“ е понятна за всеки шег, докато девизът на Кий Уест „Едно човешко семейство“ е тъжна шег. Някъде по средата между циничните лъжи и наивната вяра в човечеството се намира истинската човешка същност — сложна и способна на всичко, от героизъм и саможертва до предателство и убийство. Бях го виждал в Афганистан, видях го и в Куба.

И последната ми мисъл за всичко това беше, че ако ние и „Мейн“ бяхме стигнали до Кий Уест, Кийт и неговите колеги щяха да ни очакват там, за да ни отърват от сандъците. В края на краищата тези сандъци нямаше как да се появят на пресконференция.

Вертолетите обаче се бяха позабавили и не знаех дали е заради бурята, или Кийт е подценил затрудненото ни положение. Можеше да се дължи и на типичната йерархична неспособност за бързи и решителни действия. Ако пък бях циничен, можех да си помисля, че в Управлението са се чудили дали не трябва да погребат в морето цялата операция. Както вече съм казвал, в Афганистан съм работил с агенти на ЦРУ и много ги биваше в тези неща. А когато допускаха грешки — например да пратят дрон, който да изстреля ракета „Хелфайър“ по къща, пълна с цивилни, — се оказваше, че това не било грешка, било с някаква цел, и човек така и не разбираше истината, понеже мъртвите не могат да говорят.

Та това бяха моят рапорт за операцията и преценката ми за изпълнената, но неуспешна мисия. Най-важното беше, че очакваната дата на завръщането ми е настъпила и вече съм си у дома.

По-сложен беше въпросът с рапорта ми за Сара Ортега, за който имах нужда от още информация.

В живота, любовта и войната обикновено има ясни победители и победени. Но се затруднявах да определя дали в тази кубинска операция изобщо има печеливши. Струва ми се, Сара разбираше, че Фелипе не е бил съвсем честен с нея, и бях сигурен, че от ЦРУ не са

били честни нито с Фелипе, нито с Едуардо. А те двамата определено не бяха честни с мен. Както и Сара всъщност, която обаче си мислеше, че ме лъже за мое добро. Така оправдаваме лъжите към хората, които обичаме. Що се отнасяше до Фелипе, той лъжеше за свое добро, ама пък аз чуках гаджето му, тъй че бяхме квит. Пропусках ли някого? А, да, Джак, който още отначало нямаше вяра на никого. Старците са виждали какво ли не и са недоверчиви. Някой ден и аз щях да съм такъв, ако доживеех до тогава. А Карлос... а бе, голяма риба, наистина.

И всичко това ми напомни за Антонио, който цитираше Хемингуей, че кубинците все се мамели един друг. Писателят явно е живял в Куба достатъчно дълго, за да стигне до това заключение — а дори не познаваше Антонио, Карлос, Фелипе и Едуардо. Или Сара Ортега, която не ме беше мамела, ама пък ме лъжеше. Хрумна ми, че кубинските изгнаници и ЦРУ се заслужават едни други.

А бе, всичко това беше една голяма групова чекия и ако изобщо имаше печеливш, май трябваше да е ЦРУ. Управлението имаше нужда от победа в Куба. Бая се бяха забавили.

Стигнах на Чартърния кей и продължих чак до края, където преди приставаше „Мейн“. Безброй пъти бях извървявал този път в малките часове на нощта.

Последното място беше свободно. Явно още никой не го беше заел.

Погледнах към Гарисън Байт, към отразяващите се във водата светлини на пристанището, към ясното звездно небе и залязващата луна.

Спомних си последния път, когато бях видял тук „Мейн“ вечерта преди Джак да ме закара на международното летище в Маями. Тогава като че ли бях изпитал предчувствие, че повече няма да видя яхтата, но по-скоро защото си мислех, че аз няма да се върна, отколкото че няма да се върне „Мейн“.

Замислих се и за онзи момент, когато Карлос, Едуардо и Сара се бяха приближавали по кея и Джак ми каза: „Ей! Тая наистина е готина!“. Трябваше да прибави и: „Задават се неприятности“. Не че това щеше да промени нещо.

Не ми се прибираще вкъщи, затова седнах на кея, облегнах се на едно вързало и се зазяпах във водата и небето; вдишвах соления въздух, който винаги ми напомня за детството ми в Мейн.

Струваше ми се, че в онова, което се беше случило, има конкретна цел и тя е да ме избави от всичките ми земни притежания, от заемите и задълженията ми, от нещо, което почваше да се превръща в същото като работата ми на Уолстрийт.

Освен това бях удовлетворил желанията си за нови приключения, че и отгоре. Можех да мина и без престрелката в мангровото блато, двубоя с жука и най-вече обстрела с трийсетмилиметровото оръдие. Всички тези неща обаче отговаряха на професионалните ми умения и някой военен психолог със сигурност щеше да ми предпише такова завръщане в строя с оглед на здравословното и психическото ми състояние. Най-добрият лек за посттравматичен стрес е новият стрес.

А сега трябваше да реша какво да правя, с което щях да се заема утре. Или вдругиден. Като начало, щях да замина за Мейн.

Май се поунесох и в тези уязвими полусънни минути в мислите ми се промъкнаха лицето и гласът на Сара.

Явно здравата бях лапнал, обаче всъщност извън Куба не ни свързваше абсолютно нищо. Ваканционните връзки понякога са силни, но както гласи една стара песен, слънчевата топлина охлажда много среднощни целувки.

Като оставех настрана добрия секс, стоеше въпросът за доверието. Не знам за жените толкова, колкото си мисля, ама бях почти сигурен, че лъжите на Сара са били наложени от операцията и че иначе не е такава. Затова ми беше дала копие на картата на съкровищата — за да демонстрира доверие, но и за да изкупи лъжите си. Можех да ѝ простя лъжите, за които я бяха инструктирали, както и недомлъвките — освен лъжите за Фелипе, които по-скоро бяха лични, отколкото заради операцията. Да не споменавам, че беше излъгала и него. И това може би ми показваше нещо за бъдещето. А и какво толкова правеше в Маями, еба ти?

Та значи трябваше да се смятам за късметлия, че съм избегнал и този куршум, освен всички други. Мак най-после беше свободен.

* * *

Небето просветляваше и чайките почваха да се обаждат.

Изправих се, прозях се и се протегнах. Често бях спал на яхтата, обаче на нея ми беше за пръв път.

Чартърният кей се събуждаше и видях, че шкиперите и екипажите подготвят яхтите си за клиентите, които щяха да заприиждат след около час. След като вече не участвах във всичко това, можех да призная, че не е било чак толкова зле и ще ми липсва.

За последен път хвърлих поглед към празното място на „Мейн“ и си я представих там, после се обърнах и понечих да тръгна към къщи. Щях да пия едно кафе и да си събера багажа. Дали имах пуловер?

В първия момент си помислих, че още спя или че пак ми се явяват призраци. Или че подобно на много мъже, които са обичали и изгубили, я виждам във всяка срещната жена. Обаче жената, която се приближаваше по нея към мен, носеше бели дънки, синя тениска с якичка и бейзболна шапка. И имаше грациозна походка.

Тя ми махна с ръка и извика:

— Предчувствах, че ще те намеря тук!

Не че се втурнахме един към друг, ама и двамата закрачихме доста бързо и след няколко секунди вече се прегръщахме.

— Искам разрешение да се кача на борда — прошепна тя.

— Добре дошла на борда.

Банално, знам. Ама... какво пък, по дяволите!

ПОСЛЕСЛОВ

Добрата художествена измислица се основава на факти и аз имам късмета да познавам хора, които знаят повече, отколкото мога да открия в интернет.

Първо бих искал да благодаря на един човек, с когото се запознах в Куба и който честно ме запозна със съвременната кубинска политика, култура и живот. Той предпочита да остане анонимен по понятни причини, но сам си избра псевдонима Лола. Благодаря ти, Лола, където и да си. Пази се.

В тази книга има много морски сцени и тъй като съм израснал на Лонг Айланд, познавам достатъчно любители моряци. Помолих четирима от тях да прочетат и коригират моментите, които се развиват в открито море. Всички евентуални грешки в тях, естествено, са само мои.

Първо, благодаря на моя стар приятел Том Есман, който също като главния ми герой Мак е ловил риба и е плавал във водите на Кий Уест, и знае почти всичко за яхтите. Том не само е запален риболовец и страхотен моряк, но е и ненаситен читател, и това щастливо съчетание ми позволи да внесе реализъм в морските сцени.

Моят приятел от детството Дан Барбиеро също е прекарал години в морето. Дан (Йейл, випуск 1966) и съпругата му Хелън ни придружаваха с жена ми в Куба на йейлската ни учебна екскурзия, където научихме много за кубинския ром и други неща. За да ми помага в проучванията за романа, Дан си водеше подробни записки и направи много снимки на дайкирита и мохито, както и няколко на Хавана. Благодаря на Дан и Хелън за веселата екскурзия.

Често съм благодарил на моя голям приятел Джон Кенеди, трудов арбитър, бивш заместник-началник на полицията в окръг Насау (щата Ню Йорк) и член на Нюйоркската адвокатска колегия, задето споделя с мен своя опит в областта на наказателното право. Сега обаче му благодаря за споделените знания за морето. Джон е истински ренесансов човек.

Моят четвърти моряк, Дейв Уестърман, също ми е голям приятел, голям правист и голям моряк. Крузите с Дейв в Лонгайландския залив и край остров Манхатън през почивните дни с неговата луксозна яхта, в чиято покупка се включих и аз, бяха и работа, и удоволствие — и това се приспада от данъците, доколкото позволява законът.

Може да сте забелязали, че след трийсет и пет години сътрудничество с едно и също издателство, сега романът е издаден от „Саймън & Шустър“, високоуважавана институция в нюйоркското книгоиздаване, където ме посрещнаха с отворени обятия, сякаш репутацията ми не ме е изпреварила. Най-радушни бяха Каролин Рийди — президент и генерален директор, Джонатан Карп — президент и собственик, и страхотната ми нова редакторка Мерисю Ручи, чиято отлична репутация на редактор и писател е напълно заслужена. Благодаря на всички в издателството за това, че направихте тази промяна по-лесна и приятна.

Нямаше да попадна в „Саймън & Шустър“, ако не бяха усилията и ценните съвети на моите вещи и работливи литературни агентки Джен Джоъл и Слоун Харис от Ай Си Ем Партнърс. Джен и Слоун обичат литературата и го проявяват в страстта, която влагат в своята професия. Понякога даже разговаряме за пари.

В тази книга има доста испански думи, а моят испански се свежда до „Corona, por favor“. Имам щастието обаче испаноезичната Ядира Галоп-Маркес да работи на същия етаж, където е и моят офис. Грасиас за търпението и отделеното време, Ядира.

Моят добър приятел Майкъл Смъркониш, писател, журналист, радио- и телевизионен водещ и политически провокатор, прояви любезността да сподели с мен своите преживявания в Куба, които вдъхновиха някои от сцените в романа. Благодаря за дългогодишната ти ентузиасирана подкрепа за моето творчество, Майкъл.

Както съм правил в последните си десетина книги, бих искал да използвам тази възможност и да благодаря на двете ми невероятни асистентки Даян Франсис и Патриша Чичестър. Ако е вярно, че никой не бива да вижда как се правят наденици и закони, дважд по-вярно е, че читателят не бива да вижда как се пишат книгите. Не е красива гледка. Все някой обаче трябва да върши тази работа и Даян и Патриша ме гледат, слушат и търпят през дългите ми месеци на производство на

наденици. Тази книга наистина нямаше да съществува без тях. Още веднъж ви благодаря и да знаете, че умея да ценя.

Социалните медии се превърнаха в нож с две остриета за писателите. Щастлив съм, че мога да осъществявам връзка с читателите си и обратно, обаче някои аспекти на социалните медии понякога са истинско предизвикателство. Решението е да назначиш някой, който е на по-малко от половината от твоята възраст, и аз го направих, като прибягнах до услугите на Кейти Грийн, генерална директорка и основателка на „Грийн Диджитал Маркетинг“. Благодаря за цялата ти помощ, съвети, професионализъм, търпение и градивност, Кейти. Видях бъдещето и това си ти.

Много благодаря и на дъщеря ми Лорън и сина ми Алекс, които винаги са сред първите читатели на моите ръкописи и ми се отплащат за всички домашни, за които съм им помагал. Благодаря и на сина ми Джеймс (единайсетгодишен), който пише следващия си смешен роман заедно с мен.

На последно място е най-важният човек — жена ми Санди Дилингам. Не е лесно да живееш с писател (Космосът да ти е на помощ), но Санди, която е работила в сферата на книгоиздаването, знае как да се справя с писателите — да е търпелива, но твърда, да ги хвали, но и да е честна, и да не обръща внимание на лошите им настроения. Обичам те.

Следните лица или техните семейства направиха щедри дарения за благотворителни каузи, в замяна на което имената им носят герои в този роман:

Александра Манкузи — Детски онкологичен център в Университетска болница „Уинтроп“; **Скот Мироу** — „Да намерим лек за епилепсия и припадъци“, Медицински център „Лангони“ в Нюйоркския университет; **Дейв Кац** — Център за правосъдие и защита на човешките права „Робърт Ф. Кенеди“; **Рагнар Кнутсен** — Лаборатория „Колд Спринг Харбър“; **Ашли Ароут** — фондация „Кроунс & Колитис“; **проф. Бари Нейлбъф** — Център за правосъдие и защита на човешките права „Робърт Ф. Кенеди“.

Дано са харесали своите измислени двойници и да продължат да работят за достойни каузи.

Издание:

Автор: Нелсън Демил

Заглавие: Кубинската афера

Преводач: Крум Бъчваров

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Алианс Принт ЕООД

Излязла от печат: 02.10.2017

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-790-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4312>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.